

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Hayali Evlilik
Gerçek Aşk*

JULIA
QUINN

©psilon®

Sen bir savaş darbesiyle daldığın
derin uykunda ölümle kalım mücadelesi
verirken, ben, Cecilia Harcourt, ailemden
kalan tek ferdi, kardeşimi bulup iyileştirmek
için Atlantik'i aşıp bu savaş arenasına, New
York'a geldim. Ve kader karşıma kardeşimi
değil, seni çıkardı...

Kardeşimin silah arkadaşını, Edward
Rokesby'yi. Yaralı, bakıma muhtaç ve
yalnızdın.

Ya arkamı dönüp gidecek, kardeşimden
de umudu kesecektim. Ya da bir işe yarayacak,
hayatını kurtaracaktım. Ama senin gibi soylu birinin
yanına benim gibi sıradan birini yaklaştırmazlardı. Bazı
engelleri aşmak için gerçekliğin birtakım düzenlemelere
ihtiyacı vardı.

İşte küçük bir yalanın başlama hikâyesi...

İşte senin yalancılıktan karın olma hikâyem...

www.epsilonyayinevi.com

KDV'den
muafır.

Hayali Evlilik
Gerçek Aşk

Hayali Evlilik Gerçek Aşk

Orijinal Adı: *The Girl with the Make-Believe Husband*
(*The Rokesbys*#2)

Yazar: Julia Quinn

Çeviri: Ayşe Belma Dehni

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Selnur Güneş

Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Haziran 2023

ISBN: 978-625-414-391-5

© Julia Quinn, 2017

Türkçe yayım hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,

Dalgıç Çarşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17

Sertifika No: 46025

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

Hayali Evlilik *Gerçek Aşk*

Eski Bir Bridgerton Hikâyesi

JULIA
QUINN

Çeviri
Ayşe Belma Dehni

©psilon'

Julia Quinn'e övgüler

"Hiç aşk romanı okumadıysanız,
buradan başlayın."

-*Washington Post*

"Quinn... bir romantizm ustası. (O),
çok sevimli ve çekici bir aile ve bir o kadar da
canlı ve ilgi çekici bir topluluk yarattı ki
sayfalara girip onları tanımak istiyoruz."

-NPR Books

"Harika bir romantik komediyle
harmanlanmış Downton Abbey bölümü gibi."

- iBooks Ayın En İyileri

(*Eşsiz Bayan Bridgerton'a dair*)

"Julia Quinn gerçekten bizim
çağdaş Jane Austen'ımız"

-Jill Barnett

"Quinn mükemmel bir hikâye anlatıcısı. Düz-
yazıda şiirsel bir dile sahip, canlı,
kendinden emin ve silinmez karakterler
yaratmakta usta."

-*Publishers Weekly* (★Yıldızlı Değerlendirme★)

"Tek kelimeyle nefis...

Cazibe, mizah ve nüktedanlıkla dolu."

-*Kirkus Reviews*

*Bir akım yaratan Nana Vaz de Castro için...
Bob's Ovomaltine içeceklerinden Amerika Birleşik
Devletleri'nde büyük ibtimalle bulamayacak olmam
benim için iyi bir şey.*

Ayrıca Paul için...

*Üç aylığına Everest Dağı'na turmanışa gittiğinde
benim burada bayali bir koca bakkında yazmam
biraz komik olmalı.*

Ama o dağ gerçek. Sen de öylesin. Biz de.

Bölüm 1

Manhattan Adası
Haziran 1779

Başı acıyordu.

Düzelتيyorum, başı gerçekten acıyordu.

Ama bunun nasıl bir acı olduğunu söylemek zordu. Belki bir tüfek mermisiyle başından vurulmuştu. Şu an New York'taki konumu (yoksa Connecticut mıydı?) ve Majestelerinin Ordusu'nda yüzbaşı olarak görev yapması da göz önüne alındığında, bu çok mümkün bir şey gibi görünüyordu.

Sonuçta fark etmemiş olabilirsiniz ama halen devam eden bir savaş vardı.

Ama ona vuran farklı bir şeydi... Kafasına topa (top mermisi değil, dikkatinizi çekerim, gerçek bir top) vurulmuş gibi hissetmişti. Bu da onun mermiden daha hafif bir aletle saldırıya uğradığını gösteriyordu.

Bir örs olabilirdi belki. İkinci katın penceresinden atılan...

Ama olaylara hep iyi tarafından bakmayı önemli bulan birinin böyle bir acı yüzünden ölmeyeceği ortadaydı. Ölse bile bu, onun vurulduğuna inanmasına neden olan gerçekler de göz önüne alındığında aslında akla yatkın bir akıbet olurdu.

Onun sözünü ettiği savaş... insanların öldüğü bir savaştı.
Endişelendirici bir devamlılığı olan...

Sonuçta ölmemişti. Bu da bir şeydi. Ama aynı zamanda tam olarak nerede olduğundan emin değildi. Bir sonraki adımı gözlerini açmak olacaktı. Ancak göz kapakları gün ortası olduğunu anlamasına yetecek kadar açık sayılırdı ve her ne kadar her şeye iyi tarafından bakmayı sevse de bunun kelimenin tam anlamıyla kör edici olacağından oldukça emindi.

Bu yüzden gözlerini kapalı tuttu.

Ama dinledi.

Yalnız değildi. Bu gerçek bir konuşmaydı ama seçemiyordu, havada alçaktan süzülerek gelen etkin bir sözcük vızıltısı vardı. İnsanlar hareket hâlindeydiler, masalara nesneler koyuyorlar, sanki bir sandalyeyi yerde sürükleyerek çekiyorlardı.

Biri acı içinde inliyordu.

Seslerin çoğu erkekti ama yakınında en azından bir kadının vardı. Onun nefes alışlarını duyabilecek kadar yakındı. Kadın işine devam ederken kendince bir takım küçük sesler çıkarıyordu. Çok geçmeden battaniyelerle onun etrafını sardığını ve eğilip elinin arkasıyla alnına dokunduğunu fark etti.

Onun çıkardığı küçük sesleri sevdi, minik küçük *mmm*'lar ve iç çekmeler... Muhtemelen bu sesleri çıkardığının farkında bile değildi. Güzel kokuyordu, biraz limon, biraz sabun gibi.

Ve biraz da ağır bir işin ardından yayılan ter kokusu gibi.

Bu kokuyu biliyordu. Genellikle kendisi de bazen kısa süre içinde tek kelimeyle leş gibi kokabiliyordu.

Ama bir kadın için bu koku hoştan öteydi. Gerçi bu belki de biraz dünyevi hayattan kaynaklanıyordu. İşine böylesine düşkün olan çalışkan kadının kim olduğunu merak etti.

“Bugün nasıl?”

Edward birden irkildi ama yattığı yerde hiç kımıldamadan durdu. Bu erkek sesi yeniydi. Henüz onun uyandığını kimsenin bilmesini istediğinden emin değildi.

Gerçi *neden* bu tereddüdü hissettiğini de bilmiyordu.

“Aynı,” diye yanıt verdi kadın.

“Endişeliyim. Bir an önce uyanmazsa...”

“Biliyorum,” dedi kadın. Sesinde Edward’ın nedenini merak ettiği bir öfke vardı.

“Ona biraz et suyuna çorba içirebildin mi?”

“Sadece birkaç kaşık. Daha fazlasını denersem boğulacağından korktum.”

Adam belli belirsiz bir onaylama sesi çıkardı. “Ne zamandır böyle?”

“Bir hafta, efendim. Ben gelmeden önceki dört gün ve o zamandan beri üç gün.”

Bir hafta. Edward düşündü. Bir hafta... Yani bu ne zaman oluyordu... Mart mı? Nisan mı?

Hayır, belki de Şubat’tı. Ve burası muhtemelen New York’tu, Connecticut değil.

Ama bu hâlâ kafasının neden bu kadar acıyı kanadığını açıklamıyordu. Belli ki bir çeşit kaza geçirmişti. Ya da saldırıya uğramıştı.

“Hiçbir değişiklik olmadı mı?”

Adam, kadının az önce onda bir değişiklik olmadığını söylemesine rağmen yine de sordu.

Ama kadın Edward’dan çok daha sabırlı olmalıydı. Sessizce ve gayet net bir sesle, “Hayır, efendim,” diye cevapladı

Adam homurdanmaya benzer bir ses çıkardı. Edward bu sesin neye benzediğini yorumlamanın mümkün olmadığını düşündü.

“Şey...” Kadın öksürüp boğazını temizledi. “Erkek kardeşimden haber var mı?”

Kadının erkek kardeşi mi vardı? Kimdi onun erkek kardeşi?

“Korkarım yok, Bayan Rokesby.”

Bayan Rokesby mi?

“Neredeyse üç ay oldu,” dedi kadın sessizce.

Bayan Rokesby mi? Edward gerçekten onların bu konuda biraz daha konuşmalarını istedi. Kuzey Amerika’da bildiği kadarıyla tek bir Rokesby soyadı vardı, o da oydu. Yani eğer o Bayan Rokesby ise...

“Bence,” dedi erkek sesi, “enerjini kocana bakmaya harcasan daha iyi olur.”

Koca mı?

“Sizi temin ederim,” dedi ve sesinde yine o öfkeli tını vardı, “ona büyük bir sadakatle bakıyorum.”

Koca mı? Ona onun kocası mı diyorlardı? Evli miydi? Evli olamazdı. Nasıl evli olabilirdi, eğer evliyse de bunu nasıl hatırlamıyordu?

Kimdi bu kadın?

Edward’ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Lanet olsun, neyi vardı böyle?

“Az önce ses mi çıkardı?” diye sordu adam.

“Ben...sanmıyorum.”

Sonra hızla dönüp ona yöneldi. Elleriyle yanağına sonra göğsüne dokundu ama endişeli hâllerine rağmen hareketlerinde yatıştırıcı bir şey vardı. Yaptıkları ona inkâr edilemez derecede doğru geliyordu.

“Edward?” diye sordu, onun elini eline aldı. Defalarca okşadı, parmak uçlarını teninde dolaştırdı hafifçe. “Beni duyabiliyor musun?”

Cevap vermeliydi. Endişelendi. Bir beyefendi, bir kadının onunla ilgili endişe ve sıkıntısını gidermek için nasıl harekete geçmezdi?

Kadınla konuşan adam, Edward’ın tahmin ettiğinden de çok daha rahat bir tavırla, “Korkarım onu kaybettik,” dedi.

Kadın, çelik gibi bir sesle, “Hâlâ nefes alıyor,” dedi.

Erkek hiçbir şey söylemedi ama yüzünde bir acıma ifadesi belirdi, çünkü kadın bu sefer daha yüksek sesle tekrarladı.

“Hâlâ nefes alıyor.”

“Bayan Rokesby...”

Edward, kadının elinin, elini sıkıca tuttuğunu hissetti. Sonra diğer elini üstüne yerleştirdi, parmaklarını hafifçe onun elinin boğumlarına bastırdı. Bu bir tür ufak bir kucaklaşmaydı ama Edward bunu ruhuna kadar hissetti.

“Hâlâ nefes alıyor, Albay,” dedi kadın sakın bir kararlılıkla. “Ve kendine geldiğinde ben burada olacağım. Thomas’a yardım edemeyebilirim ama...”

Thomas. Thomas Harcourt. Bağlantı buydu. Bu onun kız kardeşi olmalıydı. Cecilia. Onu iyi tanıyordu.

Ya da tanıımıyordu. Kadınlı hiç tanışmamıştı ama onu tanıyormuş gibi *hissediyordu*. İçinde bulunduğu asker alayındayken, şimdiye dek görülmemiş bir çalışkanlıkla büyük erkek kardeşine bir dolu mektup yazmıştı. Thomas, Edward’ın iki katı kadar posta almıştı ve Edward’ın dört kardeşine karşın Thomas’ın sadece bir kardeşi vardı.

Cecilia Harcourt. Kuzey Amerika’da ne işi vardı? Derbyshire’da olması gerekiyordu, Thomas’ın ayrılmaya çok hevesli olduğu o küçük kasabada. Kaplıcaları olan kasabada. Matlock. Hayır, Matlock Bath.

Edward oraya hiç gitmemişti, ama kulağa çekici bir yer gibi geldiğini düşündü. Thomas’ın tarif ettiği şekilde değil elbette. O şehir hayatının koşuşturmacasını seviyordu ve yeni bir görev atamasıyla yaşadığı kasabadan bir an önce ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Ama Cecilia farklıydı. Onun yazdığı mektuplarda küçük Derbyshire kasabası adeta gözünün önünde canlanırdı ve Edward, ziyarete giderse neredeyse komşularını bile tanıyacağını hissediyordu.

Espriliydi. Tanrım, çok komik biriydi. Thomas onun mektuplarına o kadar çok gülerdi ki Edward sonunda yüksek sesle okuturdu.

Derken bir gün, Thomas yanıt yazarken Edward o kadar çok müdahale etti ki Thomas sonunda sandalyesini çekip tüy kalemını ona uzattı.

“Buyur, sen yaz,” dedi.

O da aynen öyle yaptı.

Tek başına değil elbette. Edward ona asla doğrudan yazamazdı. Bu çok çirkin ve uygunsuz bir davranış olurdu. Ayrıca Cecilia’ya hakaret etmiş olurdu ki bu hiç hoş olmazdı. Ama Thomas’ın mektuplarının sonuna birkaç satır karalamaya başladı ve Thomas ne zaman cevap verse, onun için de birkaç satır yazıyordu.

Thomas küçüklük fotoğrafını göstermişti ona ve birkaç yaşında olduğunu söylemesine rağmen, Edward kendisini ona öylece bakarken buldu. Genç kadının küçük portresini incelerken, altın rengi olağanüstü saçlarının gerçek olup olmadığını ya da kapalı dudaklarıyla gerçekten nasıl bu kadar gizemli gülümseyebildiğini merak etmişti.

Ama sonra bir şekilde bu merakından vazgeçti. Ona sırları olan gizemli bir kadın gibi gelmiyordu. Gülümsemesi güneş gibi ıslıl ıslıl ve olabildiğince özgürdü. Edward, bu tanrının unuttuğu savaş bittiğinde onunla tanışmak isteyeceğini bile düşündü. Ama yine de Thomas’a hiçbir şey söylemedi.

Tuhaf olurdu.

Şu an Cecilia buradaydı. Kolonilerde. Bu kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyordu ama sonra ne olmuştu? Edward’ın kafası yaralanmıştı. Thomas ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu ve...

Edward iyice düşündü.

Görünüşe göre Cecilia Harcourt ile evlenmişti. Gözlerini açtı ve kendisine bakan yeşil gözlü kadına odaklanmaya çalıştı.

“Cecilia?”

Edward Rokesby nihayet uyandığında ona ne diyeceğini düşünmesi için Cecilia’nın önünde üç günü vardı. Aklına birkaç olasılık geliyordu, bunlardan en mantıklısı şuydu: “Sen de kimsin?”

Bu hiç de mantıksız, aptalca bir soru değildi.

Çünkü Albay Stubbs ne düşünürse düşünsün, bu oldukça yetersiz donanıma sahip askeri hastanede kim ne düşünsün, onun adı Cecilia Rokesby değildi, Cecilia Harcourt’tu ve kesinlikle yatakta onun yanında yatan bu oldukça yakışıklı siyah saçlı adamla evli değildi.

Bu konudaki yanlış anlaşılmanın nasıl ortaya çıktığına gelince...

İki askerin ve bir kâtibin önünde komutanın karısı olduğunu ilan ettiği için olabilir.

O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti.

New York’a kolay kolay gelmezdi. Savaşın parçaladığı kolonilere seyahat etmenin tehlikelerinin gayet farkındaydı, bir de mizacı gereği Kuzey Atlantik’teki yolculuk hakkında hiçbir şey söylememişti. Ama babası ölmüştü. Sonra Thomas’ın yaralandığı haberini almıştı. Sonra etrafı koklayıp her şeye burnunu sokmaya meraklı olan sefil kuzeni, Marswell’e gelmişti.

Derbyshire’da kalmak istemiyordu.

Ama gidecek hiçbir yeri de yoktu.

Muhtemelen hayatının tek acele kararı olan bu kararlar hemen evini toplamış, gümüşleri arka bahçeye gömmüş ve Liverpool’dan New York’a uçmak için yer ayırtmıştı. Ancak New York’a geldiğinde, Thomas hiçbir yerde bulunamadı.

Alayının yerini bulmuştu ama bu konuda kimsenin ona verecek bir cevabı yoktu. Sormakta ısrar edince, askeri birlikler tarafından rahatsız edici küçük bir sinek gibi kovalanmıştı. Umursanmamış, küçük görülmüş ve muhtemelen ona yalan söylenmişti. Neredeyse tüm parasını tüketmişti, günde bir öğün yemek yiyerek geçiniyordu ve bir pansiyonda, fahişelik yapan ya da öyle gibi görünen bir kadının hemen yanındaki odada yaşıyordu.

(Kadının çok fazla ilişkisi olduğu kesindi, burada en önemli soru fahişeler için iyi ödeme yapılıp yapılmadığıydı. Cecilia da öyle umuyor, hatta öyle olmalı diye düşünüyor. Çünkü kadın her ne yapıyorsa kulağa çok fazla iş yapıyor gibi geliyordu.)

Sonuçta Thomas'la ilgili neredeyse bir hafta boyunca hiçbir yere varamadıktan sonra, Cecilia bir askerin birkaç gün önce bir adamın hastaneye getirildiğini söylediğini duydu. Adam kafasına bir darbe almıştı ve bilincini kaybetmişti. Adı Rokesby idi.

Edward Rokesby. Öyle olmalıydı.

Cecilia başı yaralı adamı hiç görmemişti ama erkek kardeşinin en yakın arkadaşıydı ve öyle olunca sanki onu tanıyormuş gibi hissediyordu. Örneğin, onun Kentli olduğunu, Manston Kontu'nun ikinci oğlu olduğunu ve donanmada bir erkek kardeşi ve Eton'da da başka bir erkek kardeşi olduğunu biliyordu. Kız kardeşi evliydi ama çocuğu yoktu ve eve dair en çok özlediği şey aşçısının Bektaşî üzümü ile yaptığı sütlü bir tatlıydı.

Abisinin adı George'du. Edward ailenin en büyük çocuğu ve dolayısıyla da ilk varisi olan abisinin konumunu kıskanmadığını itiraf ettiğinde şaşırmıştı. Bir zamanlar yazdığı mektupta sahip olduğu kontluk unvanıyla korkunç bir özgürlük eksikliğinin de beraberinde geldiğinden söz etmişti. Aslında onun ait olduğu yerin ordu olduğunu, Kral ve Ülke için savaştığını biliyordu.

Cecilia, onun yazışmalarındaki aşırı samimiyet karşısında bir yabancıнын şok geçirebileceğini düşündü ama savaşın insanları filozof yaptığını öğrenmişti. Belki de bu yüzden Edward Rokesby, Thomas'ın ona yazdığı mektupların sonuna kendi küçük notlarını eklemeye başlamıştı. Düşüncelerini mektup yoluyla bir yabancıyla paylaşmanın rahatlatıcı bir yanı vardı. Bir yemek masasının karşısında veya bir misafir odasında asla yüz yüze gelemeyeceğiniz birine karşı cesur olmak kolaydı.

Ya da en azından Cecilia'nın hipotezi buydu. Belki de Kent'teki ailesine ve arkadaşlarına da aynı şeyleri yazıyordu. Erkek kardeşinden, komşusuyla "hemen hemen nişanlı" olduğunu duymuştu. Elbette Edward ona da mektuplar yazıyordu.

Ve Edward *aslında* Cecilia'ya yazıyormuş gibi değildi. Thomas'la ilgili küçük notlarla başlamıştı: *Edward şöyle diyor, böyle diyor falan filan ya da Yüzbaşı Rokesby tarafından bunu belirtmeye zorlandım...*

İlk birkaçı çok eğlenceliydi ve Marswell'de her geçen gün artan faturalar ve ilgisiz bir babayla birlikte mahsur kalan Cecilia, mektuptaki esprili sözler yüzünden farkında olmadan yüzünde beliren beklenmedik gülümsemeyi memnuniyetle karşılıyordu. Bu yüzden, kendi mektuplarına küçük parçalar ekleyerek aynı şekilde cevap vermişti: *Lütfen Yüzbaşı Rokesby'ye söyleyin... Yüzbaşı Rokesby'nin hoşuna gideceğini düşünmeden edemiyorum...*

Sonra bir gün erkek kardeşinin son mektubunun başka bir el tarafından yazılmış bir paragraf içerdiğini gördü. Yabani kır çiçeklerinin bir tanımından biraz daha fazlasını içeren kısa bir selamlamaydı ama Edward'dan geliyordu. Ve altını da o imzalamıştı.

*Size sadakatle bağlı olan,
Yüzbaşı Edward Rokesby*

Size sadakatle bağı olan.

Size sadakatle bağı olan.

Yüzünde aptal bir gülümseme belirdi ve sonra kendini gerçek bir aptal gibi hissetti. Daha önce hiç tanımadığı bir adamın peşindeydi.

Muhtemelen asla *tanışmayacağı* bir adamın.

Ama yine de kendisine engel olamıyordu. Çünkü yaz güneşinin göllerin üzerinde ısıt ısıt parlamasının bir önemi yoktu... Erkek kardeşinin gitmesiyle, Derbyshire'daki hayat ona çok gri görünür olmuştu. Günler neredeyse hiçbir değişiklik olmadan birbirini kovalıyordu. Evle ilgileniyordu, bütçeyi kontrol ediyor ve o hiç farkında olmasa da babasına yardım ediyordu. Ara sıra yerel toplantılar oluyordu ama onun yaşındaki erkeklerin yarısından fazlası ya orduda askeri görevlere atanmışlardı ya da askerliğe kaydolmuşlardı. Dans pistinde her zaman beylere göre iki kat daha fazla hanım vardı.

Bir kontun oğlunun ona kır çiçekleri hakkında yazdığını gördüğünde...

Kalbinde küçük bir kıpırdanma hissetmişti.

Dürüst olmak gerekirse, bu yıllardır flört etmeye en yakın olduğu andı.

Ancak New York'a seyahat etme kararını verdiğinde, Edward Rokesby'yi değil, erkek kardeşini düşünüyordu. O ulak, Thomas'ın komutanından haberler getirdiğinde...

Hayatının en kötü günü olmuştu.

Mektup elbette babasına gönderilmişti. Cecilia ulağa teşekkür etmiş ve ona yiyecek bir şeyler verilmesini sağlamıştı, Walter Harcourt'un üç gün önce beklenmedik bir şekilde öldüğünden bir kez bile bahsetmemişti. Katlanmış zarfı odasına götürmüş, kapıyı kapatıp kilitlemiş ve parmağını mum mührün altından geçirme cesaretini toplamadan önce titreyerek birkaç dakika boyunca uzun uzun zarfa bakmıştı.

İlk duygusu rahatlama olmuştu. Ona Thomas'ın öldüğünü, dünyada gerçekten sevdiği kimsenin kalmadığını söyleyeceğinden o kadar emindi ki. Bir yaralanma haberi o an neredeyse bir lütuf gibi görünüyordu.

Ama sonra Kuzen Horace gelmişti.

Cecilia kuzeninin, babasının cenazesine gelmesine şaşır-mamıştı. İnsan akrabalarından, özellikle de yakın dostluk-lardan hoşlanmasa da sonuçta bazı şeyleri yapmak zorunda kalıyordu. Ama Horace *kalmıştı*. Ve Tanrı şahit, aşırı sinir bozucuydu. Çok fazla konuşmamıştı ama bilgiçlik tasla-madan da duramamıştı. Aslında onun iyiliği için duyduğu derin endişeyi her daim dile getirmeden Cecilia'nın iki adım atmasına dahi müsaade etmez olmuştu.

Daha da kötüsü, kolonilerde askerlik yapan biri için orada her şeyin ne kadar tehlikeli olduğuna dair Thomas'la ilgili de konuşup durmuştu. Marswell'in sahibi olarak hak ettiği yere döndüğünde herkes rahatlamış olmaz mıydı?

Tabii ki konuşulmayan tek şey, eğer geri dönmezse Ho-race'ın her şeyi devralacağıydı. Şu lanet olası mülkiyeti mu-hafaza maddesi. Cecilia, her daim atalarını onurlandırması gerektiğini biliyordu ama Tanrı aşkına, eğer zamanda geri-ye gidip büyük-büyük-büyükbabasını bulabilse, kesinlikle onun boynunu kıracaktı. Söz konusu atası arsayı satın al-mış ve üzerine malikâneyi inşa etmişti etmesine ama sü-rekli olarak hanedanın ihtişamının söneceğine dair taşıdığı kuruntularından dolayı onun üzerine koyduğu mülkiyeti muhafaza maddesiyle mülkün satılamaması koşulunu ha-nedan mensuplarına katı bir zorunluluk olarak dayatmıştı. Böylece Marswell babadan oğula geçmişti. Eğer öyle olmaz-sa, buranın yönetimi herhangi bir erkek kuzene geçecekti. Cecilia'nın tüm hayatı boyunca orada yaşamış olması, her köşeyi bilmesi, hizmetçilerin ona güvenip saygı duymasının bir önemi yoktu. Thomas ölürse, Kuzen Horace Lancashi-re'dan gelip her şeyi alacaktı.

Cecilia, Thomas'ın yaralanmış olması konusunu ondan gizlemeye çalışmıştı ama böyle haberleri gizli tutmak imkânsızdı. İyi niyetli bir komşu bir şeyler söylemiş olmalıydı. Çünkü Horace, Cecilia'nın en yakın erkek akrabası olarak onun refahı için mülkün sorumluluğunu alması gerektiğini ilan etmek için cenazeden sonra bir gün bile beklememişti.

Açıkça, evlenmeleri gerektiğini söyledi.

Hayır, diye düşündü Cecilia şoka girmiş olmanın derin şaşkınlığı ve sessizliği içinde. *Hayır, kesinlikle evlenemezlerdi.*

"Gerçeklerle yüzleşmelisin," demişti Horace ona doğru bir adım atarak. "Yalnızsın. Seni koruyup, sana her konuda eşlik eden biri olmadan ebediyen Marswell'de olarak kalamazsın."

"Büyük teyzemin yanına gideceğim," dedi Cecilia.

"Sofî'nin mi?" dedi küçümseyerek. "O kapasitesiz ve yeteneksiz biri."

"Diğer büyük teyzemin yanına. Dorcas'ın."

Horace'ın gözleri kısıldı. "Dorcas Teyzeni tanımıyorum."

"Tanımazsın," dedi Cecilia. "Annemin teyzesi."

"Peki nerede yaşıyor?"

Bu ismin tamamen Cecilia'nın hayal gücünün bir ürünü olduğunu düşünürsek, hiçbir yerde yaşamıyordu ama anneanesi İskoç'tu, bu yüzden Cecilia, "Edinburgh," dedi.

"Evini terk mi edeceksin yani?"

Bu, Horace ile evlenmekten tek kurtuluşsa, evet.

"Sana neden seninle evlenmek istediğimi göstereceğim," diye gürledi ve Cecilia daha ne olduğunu bile anlamadan onu öptü.

Horace onu serbest bıraktıktan sonra Cecilia derin bir nefes aldı ve onu tokatladı.

Horace ise sırtını sıvazladı. Cecilia, bir hafta sonra New York'a gitti.

Yolculuk beş hafta sürmüştü... Cecilia'nın kararını ikinci, hatta üçüncü kez gözden geçirmesi için fazlasıyla yeterliydi. Ama eğer kararını uygulamazsa gerçekten başka ne yapabiliirdi bilmiyordu. Horace'ın Marswell'i devralma şansı yüksekken, onunla evlenmeye neden bu kadar kararlı olduğundan emin değildi. Sadece mali sıkıntıları olduğunu ve yaşayacak bir yere ihtiyacı olduğunu düşünebilirdi. Eğer Horace, Cecilia ile evlenirse hemen harekete geçebilir ve Thomas'ın asla eve gelememesi için dileklerde bulunup dua edebilirdi.

Cecilia kuzeniyle evlenmenin mantıklı bir seçim olduğunu biliyordu. Thomas ölürse, çok sevdiği çocukluk evinde kalabilecekti. Ve onu çocuklarına anlatabilecekti.

Ama aman tanrım, o çocuklar Horace'ın çocukları olacaktı ve o adamlar yatma düşüncesi... Hayır, o adamlar *yaşama* düşüncesi...

Yapamazdı. Marswell için buna değmezdi.

Yine de durumu zayıftı. Horace aslında onu davasını kabul etmeye zorlayamazdı, ancak hayatını çok rahatsız edebilirdi ve bir konuda da çok haklıydı... Gerçekten bir refakatçi olmadan ebediyen Marswell'de kalamazdı. O, şu an reşitti... Daha çok gençti, yirmi iki yaşındaydı... Arkadaşları ve komşuları, içinde bulunduğu koşullara göre ona biraz serbest hareket alanı tanıyordu ama genç bir kadın tek başına yaşayamazdı. Bu dedikoduya açık bir davetti. Böyle bir durumda Cecilia itibarını umursuyorsa, buradan gitmesi gerekecekti.

Bu tuzak gibi ince bir alay kokan köşeye sıkışmışlık duygusu, onun avazı çıktığı kadar çığlık atmak istemesine yetmişti. Temiz ve iffetli adını korumak uğruna tek başına yolculuk yapıp okyanusu geçmişti. Tek yapması gereken Derbyshire'daki kimsenin bunu bilmemesini sağlamaktı.

Ama Thomas onun büyük erkek kardeşi, koruyucusu, en yakın arkadaşıydı. Bu, kendisinin bile pervasızca bulduğu ve muhtemelen sonuç getirmeyeceğini bildiği hâlde bile bile çıktığı bir yolculuk olacaktı. Ülkenin erkekleri savaş alanında aldıkları yaralardan çok enfeksiyondan ölüyorlardı. New York'a vardığında çok büyük ihtimalle büyük erkek kardeşinin ölmüş olabileceğini biliyordu.

Ve onun *gerçekten* ölmesi hiç beklediği bir şey değildi.

Edward'ın yaralandığı haberini de bu hayal kırıklığı ve çaresizlik girdabında almıştı. Ve *birisine* yardım etmek ihtiyacıyla yanıp tutuşurken hastaneye doğru yürümüştü. Eğer kendi erkek kardeşine yardım edemiyorsa, Tanrı'ya yemin olsun ki, o da erkek kardeşinin en yakın arkadaşına yardım edebilirdi. Böylece Yeni Dünya'ya yaptığı bu yolculuk da boşuna yapılmamış olacaktı.

Hastanenin İngiliz Ordusu tarafından ele geçirilmiş bir kilise olduğunu fark etti ki bu çok tuhaftı. Edward'ı görmek istediğinde, ona belli belirsiz bir dille bu talebinin pek de hoş karşılanmayacağı ima edilmişti. Sivri burunlu ve fazla işgüzar bir nöbetçi ona Yüzbaşı Rokesby'nin bir subay olduğunu söylemişti. Ayrıca o bir kontun oğluydu ve alt tabakaya mensup cinsten ziyaretçiler için fazlasıyla önemli biriydi.

Cecilia sivri burnunu indirip ona önce aşağıdan yukarıya, sonra da yukarıdan aşağıya küçümseyerek şöyle bir bakıp inceledikten sonra Yüzbaşı Rokesby'yi görmesine izin verilecek kişinin sadece askeri personel ve ailesi olacağını söyleyen nöbetçinin hâlâ ne demek istediğini *anlamaya* çalışıyordu.

Ve tam bu noktada birden Cecilia'nın ağzından, "Ben onun karısıyım!" cümlesi çıkıverdi.

Ve *bu* bir kez ağızdan çıktıktan sonra gerçekten geri dönüşü olmayan bir cümleydi.

Geriye dönüp bakıldığında, aslında bu olaydan kurtulmuş olması bile şaşırtıcıydı. Eğer Edward'ın komutanı olmasaydı, muhtemelen kulağından tutulup atılmış olacaktı.

Albay Stubbs çok cana yakın biri değildi ama Edward ve Thomas'ın arkadaşlığını biliyordu ve Edward'ın arkadaşının kız kardeşiyle evlendiğini duyunca şaşırması.

Cecilia düşünme fırsatı bile olmadan uydurduğu önce mektuplarla flörtleşme, sonra da bir gemide vekaleten evlenme hikâyesini anlatmaya başlamıştı.

Ve gariptir ki herkes inanmıştı.

Yine de yalanlarından pişman olamıyordu. Edward'ın onun bakımı altında ilerleme kaydettiği inkâr edilemezdi. Ateşi yükseldiğinde alnını süngerle silmiş ve sürekli yatmaktan dolayı oluşan yatak yaralarını önlemek için elinden geldiğince onun ağırlığını aynı noktaya vermeyerek sık sık bedeninin yönünü değiştirmişti. Gözleri, evlenmemiş bir kadın için makul görülenden daha çok fazla maruz kalmıştı onun bedenine ama savaş zamanı, toplum kuralları kesinlikle askıya alınmalıydı.

Ayrıca bunu kimse bilmeyecekti.

Kimse bilmeyecekti. Bunu neredeyse saat başı kendi kendine tekrarladı. Derbyshire'dan beş bin mil uzaktaydı. Tanıdığı herkes onun bakire teyzesini ziyarete gittiğini düşünüyordu. Ayrıca, Harcourtlar Rokesbylerle aynı çevrelerde bulunmuyorlardı. Bu yüzden Edward'la ilgili yapılan sosyete dedikoduları arasında ilgi çeken biri olarak kabul edilebileceğini düşündü ama kesinlikle öyle değildi. Mans-ton Kontu'nun ikinci oğluyla ilgili hikâyelerin onun küçük kasabası Matlock Bath'a ulaşması imkânsız görünüyordu.

Nihayet uyandığında ne yapacağına gelince...

Aslına bakacak olursak, bunu hiç düşünmemişti. Ama ne olacaksa olacaktı, artık bunun bir önemi yoktu. Kafasında yüzlerce farklı senaryo kurmuştu ama hiçbirine onu *tanıyacağı* olasılığını dahil etmemişti.

"Cecilia?" dedi Edward. Gözlerini kırıştırdı ve o bir an afalladı, Cecilia onun gözlerinin maviliği karşısında büyüledi.

Oysa bunu bilmesi gerekirdi.

Sonra ne kadar saçmaladığını fark etti. Gözlerinin rengini bilmesini gerektirecek hiçbir neden yoktu.

Ama hâlâ. Bir şekilde...

Bilmesi gereken bir şey gibi görünüyordu.

“Uyandın,” dedi Cecilia şapşal bir ifadeyle. Daha fazlasını söylemeye çalıştı ama sesi boğazında düğümlendi. Nefes almakta zorlandığını hissetti. Aslında ne hissettiğini bile anlayamıyordu, bu tuhaf duygunun üstesinden gelmeye çalışıyordu sadece. Titreyen eliyle eğilip onun alnına dokundu. Nedenini bilmiyordu. Yaklaşık iki gündür ateşi yoktu. Ama ona dokunma, gözleriyle gördüklerini elleriyle hissetme arzusuyla boğuluyordu.

Uyanmıştı.

Hayattaydı.

Albay Stubbs, “Hava alması için ona alan aç,” diye emretti. “Git doktoru getir.”

“Sen getir doktoru,” diye çıkıştı Cecilia, sonunda biraz olsun aklını başına toplayarak, “Ben onun karı...”

Birden durdu. Bu yalanı söyleyemezdi. Edward’ın önünde değil.

Ama Albay Stubbs, onun söyleyemediği şeyin devamını getirdi ve ağzının içinde tatsız bir şeyler geveleyerek doktoru aramak için uzaklaştı.

“Cecilia?” diye tekrarladı Edward. “Burada ne yapıyorsun?”

“Birazdan her şeyi açıklayacağım,” dedi telaşlı bir fısıltıyla. Albay birazdan dönecekti ve açıklamalarını dinleyiciler arasında yapmamayı tercih etti. Yine de onu ele vermesine izin veremezdi, bu yüzden ekledi, “Şimdilik, sadece...”

“Neredeyim ben?” diye onun sözünü kesti.

Cecilia fazladan bir battaniye aldı. Başka bir yastığa daha ihtiyacı vardı, ama bunlar da yetmedi. Bir battaniye

daha aldı. Biraz daha dik oturmasına yardım ederek, "Has-tanededin," derken arkasına battaniyeyi sıkıştırdı.

Edward şüpheyle etrafına bakındı. Mimarisi açıkça bu-ranın bir kilise olduğunu gösteriyordu. "Pencereleri vitray mıydı?"

"Burası bir kilise. Yani eskiden bir *kiliseymiş*. Artık bir hastane."

"Ama neresi?" diye sordu Edward, biraz fazlaca bir telaşla.

Cecilia'nın elleri hareketsiz kaldı. Doğru olmayan bir şey vardı. Başını çevirip gözlerini onunkilerle buluşturdu. "New York'tayız."

Edward kaşlarını çatı. "Ben sandım ki..."

Cecilia bekledi ama onun düşünceli hâli geçmemişti. "Sana ne olduğunu sandın?" diye ona sordu.

Edward bir an boş boş baktı, sonra, "Bilmiyorum. Ben..." dedi. Sustu, yüzü buruştu. Bu kadar çok düşünüp işin için-den çıkamamak onu yaralıyormuş gibi görünüyordu.

"Connecticut'a gitmem gerekiyordu," dedi sonunda.

Cecilia yavaşça doğruldu. "Connecticut'a gittin zaten."

Edward'ın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Gittim mi?"

"Evet. Bir aydan fazladır oradaydın."

"Ne?" Gözleri parıldayan bir şey vardı. Cecilia bunun korku olabileceğini düşündü.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu.

Normalden çok daha hızlı göz kırpmaya başladı. "Bir aydan fazla mı dedin?"

"Bana öyle dediler. Ben daha yeni geldim buraya."

"Bir aydan fazla," diye tekrarlarlarken başını hayretle iki yana sallamaya başladı. "Nasıl olur..."

"Kendine fazla yüklenmemelisin," dedi Cecilia ve elini tekrar onun eline almak için uzandı. Bu onu sakinleştiriyor gibiydi. Sakinleştirdiği çok belliydi.

“Hatırlamıyorum... Connecticut’ta mıydım?” Keskin bir bakışla yukarı baktı ve Cecilia onun elini tutuşunun rahatsız edici bir sıkıya dönüştüğünü hissetti. “New York’a nasıl döndüm peki?”

Cecilia bunu bilemediğini ifade etmek için çaresizce omzunu silkti. Aradığı cevaplar onda yoktu. “Bilmiyorum. Thomas’ı arıyordum ve onun burada olduğunu duydum. Sen de Kip Körfezi yakınlarında kafan kanlar içinde bir hâlde bulunmuşsun.”

“Thomas’ı arıyordun,” diye tekrarlarlarken Cecilia onun şaşkın bakan gözlerinin ardında çılgın gibi dönen zihninin çarklarını görebiliyordu. “Neden Thomas’ı arıyordun?”

“Onun yaralandığını duydum ama şu an kayıp ve...”

Edward’ın nefes alış zorlaştı. “Biz seninle ne zaman evlendik peki?”

Cecilia’nın dudakları aralandı. Cevap vermeye çalıştı, gerçekten bunu yaptı ama sadece birkaç gereksiz sözcük kekeleyebildi. Gerçekten evli olduklarını mı düşünüyordu? Edward onu bugüne kadar görmemişti bile.

“Hatırlamıyorum,” dedi Edward.

Cecilia kelimelerini dikkatle seçti. “Neyi hatırlamıyor-sun?”

Perişan gözlerle ona baktı. “Bilmiyorum.”

Cecilia onu teselli etmesi gerektiğini biliyordu ama sadece bakabildi. Gözleri boştu ve hastalığından dolayı zaten solgun olan teni neredeyse griye dönmüştü. Yatağı bir cankurtaran botu gibi kavradı ve Cecilia da aynısını yapmak için çılgınca bir dürtü hissetti. Oda etraflarında dönüyor dönüyor, gitgide dar, küçük bir tünele dönüşüyordu.

Cecilia zar zor nefes alabiliyordu.

Ve Edward her an kırılıp dökülecekmiş gibi görünüyordu.

Cecilia gözlerini onunkilerle buluşmaya zorladı ve geriye kalan sorulabilecek tek soruyu sordu:

“Hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

Bölüm 2

Buradaki, Hampton Court Sarayı'ndaki kıslalar çekilebilir seviyede, hatta çekilebilir seviyeden de öte bile denilebilir ama sanırım hiçbir şey ev rahatlığında değil. Gerçi subaylar ikiye kişilik iki yatak odalı özel dairelerde kalıyorlar, bu yüzden biraz mahremiyetimiz var. Ben Rokesby adında bir teğmenle birlikte kalmak için görevlendirildim. Buna inanır mısın, bilemiyorum ama o bir kontun oğlu...

THOMAS HARCOURT'TAN
KIZ KARDEŞİ CECILIA'YA

Edward nefes almak için mücadele veriyordu. Kalbinin sanki göğsünden çıkacak gibi olduğunu hissediyordu ve tek düşünebildiği bu karyoladan inmesi gerektiği idi. Neler olduğunu anlaması gerekiyordu. Bunu yapmak zorundaydı...

“Dur,” diye bağırdı Cecilia, onu aşağıda tutmak için kendini onun üzerine attı. “Kendini sakinleştirmelisin.”

“Bırak beni,” diye karşı geldi, nereye gideceğini bilemiyor olsa da aklının küçücük de olsa tek mantık içeren kısmı ona bir şeyleri hatırlatmaya çalışıyordu.

“Lütfen,” diye yalvardı Cecilia, tüm gücüyle onun ayak bileklerini kavradı. “Biraz dur, nefesini tut.”

Göğüs kafesini kaldırarak ona baktı. “Neler oluyor?”

Cecilia yutkunup etrafına baktı. “Bence doktoru beklemeliyiz.”

Ama Edward onu dinleyemeyecek kadar heyecanlıydı. “Bugün günlerden ne?” diye sordu.

Cecilia sanki hazırlıksız yakalanmış gibi gözlerini kırptırdı. “Cuma.”

“*Tarih?*” diye sordu.

Cecilia hemen cevap vermedi. Bunu yaptığında, sözleri yavaş ve dikkatliydi. “Haziran ayının yirmi beşinci günü.”

Edward’ın kalbi yeniden çarpmaya başladı. “Ne?”

“Eğer beklersen...”

“Olamaz.” Edward kendini iterek daha dik bir pozisyona geldi. “Yanılıyorsun.”

Cecilia yavaşça başını iki yana salladı. “Yanılmıyorum.”

“Hayır hayır.” Edward odaya çıldırmış gibi baktı. “Albay!” diye bağırdı. “Doktor! Herhangi biri!”

“Edward, dur!” diye bağırdı Cecilia, aşağı inmek için bacaklarını yatağın kenarından savurduğunda onu engellemek için harekete geçti. “Lütfen, doktorun seni görmesini bekle!”

“Hey, sen oradaki!” Yerleri süpüren siyahi adama titreyen kolunu doğrultarak, “Bugün günlerden ne?” diye sordu.

Adam fal taşı gibi açılmış gözlerle Cecilia’ya baktı ve sessizce ondan yardım etmesini istedi.

“Bugün günlerden ne?” diye tekrarladı Edward. “Hangi aydayız. Bana hangi ayda olduğumuzu söyle.”

Adamın gözleri yine Cecilia’nın gözlerine kaydı ama, “Haziran ayındayız, efendim. Ayın sonu.” diye yanıtladı.

“Hayır,” dedi Edward, yatağa geri düşerek. “Hayır.”

Gözlerini kapadı, düşüncelerini kafatasındaki darbelere karşı zorlamaya çalıştı. Bunu düzeltmenin bir yolu olmaydı. Yeterince konsantre olursa, hatırlayabildiği son şeye odaklanırsa...

Gözlerini tekrar açıp Cecilia'ya baktı. "Seni hatırlamıyorum."

Cecilia'nın boğazı düğümlendi. Edward onu ağlayacak duruma getirdiği için kendinden utanması gerektiğini biliyordu. O bir kadındı. Karısıydı. Ama kesinlikle onu affedeceğinden emindi. Bunları bilmeliydi... Neler olduğunu anlamak zorundaydı.

"Ama adımı söyledin," diye fısıldadı Cecilia, "uyandı-
ğında."

"Senin kim olduğunu biliyorum," dedi Edward. "Ama seni tanımıyorum."

Cecilia'nın ayağa kalkarken yüzü seğiriyordu. Ellerini birbirine kenetlemeden önce bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Gergindi, bu kolayca görülebiliyordu. Ve sonra birden Edward'ın kafasında yerine oturmayan kopuk bir düşünce belirdi... Kız erkek kardeşinin yanında taşıdığı o resme pek benzemiyordu. Dudakları geniş ve dolgundu, portresindeki o tatlı, gizemli yarım ay şeklindeki dudaklardan eser yoktu. Ve saçları da altın rengi değildi, en azından ressamın yaptığı o eşsiz parlak sarı gölgeler de yoktu. Altın renginden ziyade kumral sarışındı. Ateş kızılı gibi değilse de Thomas'inki gibi hafif kıvrık çalan bir sarı olduğu söylenebilirdi.

Onun güneşte fazla zaman geçirmediğini düşündü.

"Sen Cecilia Harcourt'sun, değil mi?" diye sordu. Daha yeni aklına gelmişti... Aslında kız bu gerçeği hiçbir zaman doğrulamamıştı.

Cecilia başını salladı. "Evet, elbette."

"Ve sen burada, New York'tasın." Ona gözlerini dikip baktı, yüzündeki ifadeyi inceledi. "Niye?"

Kız başını hafifçe sallarken, kırıştırdığı gözlerinin odanın diğer tarafına yöneldiğini gördü. "Orası biraz karışık."

“Ama biz evliyiz,” dedi Edward ama bunu bir açıklama olarak mı yoksa soru olarak mı söylediğinden emin değildi.

Bunun bir açıklama mı yoksa soru mu olmasını istediğinden de emin değildi.

Edward yatakta temkinli bir şekilde oturdu. Cevap vermekte tereddüt ettiği için onu suçlayamıyordu. Çünkü şu an kendisini kapana kısılmış çaresizce çırpınan bir hayvan gibi görüyordu. Böyle bir durumda kızın kendisini geri çekmesi çok normaldi ve onu kontrolü altına alma konusunda da oldukça güçlü görünüyordu.

Ya da kendisi çok zayıf olduğu için öyle görünüyordu.

Cecilia zor bir şeyi söylemeye kendini hazırlıyormuş gibi ona bakarak yutkundu. “Sana söylemem gerek...”

“*Neler oluyor?*”

Cecilia birden irkildi ve ikisi de yanındaki doktorla birlikte kilisenin etrafında gezintiye çıkmış olan Albay Stubbs’a baktılar.

“Neden battaniyeler yerde?” diye sordu albay.

Cecilia bir kez daha ayağa kalktı ve doktor Edward’ın yanında yerini alabilsin diye kenara çekildi. “Onları savurduğunda oldu,” dedi. “Birden kafası karıştı.”

“Kafam karışmadı,” diye tersledi Edward.

Doktor dönüp Cecilia’ya baktı. Edward o an doktorun ümüğünü sıkmak istedi. Neden Cecilia’ya bakıyordu? Hasta olan *oydu*.

“Kafası karışmış gibi görünüyordu...” Cecilia dudağını dişlerinin arasına aldı, gözleri Edward ve doktor arasında gidip geliyordu. Ne diyeceğini bilememişti. Bunun için Edward onu suçlayamazdı.

“Bayan Rokesby?” dedi doktor.

İşte yine aynı şey. *Bayan Rokesby*. Evliydi. Lanet olsun, nasıl evlenmiş olabilirdi?

“Pekâlâ,” dedi çaresizce, imkânsız bir durum için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. “Sanırım o kaybolduğunda olmuş, yani o...şey...hatırlayamıyor ve...ehmm...”

“Ne söyleyeceksen söyle, kadın,” diye bağırdı Albay Stubbs.

Edward, onun neden söz ettiğini anlamak için fırladığında bedeni yarı yarıya yatağın dışındaydı. “Ses *tonunuz* ve üslubunuza dikkat edin, Albay,” diye yükseldi.

Hayır, hayır, dedi Cecilia telaşla. “Sorun değil. O saygısızlık etmek istemiyor. Sonuçta hepimiz hüsrana uğradık.”

Edward homurdandı bir anda, sinirden gözü dönmüştü ama tam o anda Cecilia sakinleştirmek için omzuna nazik bir şekilde elini koydu. Gömleği inceydi, neredeyse yıpranmıştı. Onun parmaklarının yumuşak ve nazik kıvrımlarının soğuk ve sessiz bir güçle tenine batar gibi dokunduğunu hissedebiliyordu.

Bu dokunuşlar onu sakinleştirdi. Öfkesi sihirli bir şekilde uçup gitmemişti ama albayın üzerine çullanıp onun boğazını sıkmasını önlemiş, uzun ve derin bir nefes alması ve sakinleşmesi için yeterli olmuştu.

“Bugünün tarihinden emin olamadı da,” dedi Cecilia, sesi bu defa kendisinden emin çıkmıştı. “Sanırım farklı bir ayda olduğumuzu sanmış...” diyerek Edward’a baktı.

“Haziran ayında değiliz,” dedi sert bir şekilde Edward.

Doktor kaşlarını çatarak Edward’ın bileğini eline aldı ve nabız atışlarını kontrol etti. Ardından Edward’ın bir gözünün, sonra diğerinin içine baktı.

“Gözlerim iyi,” diye mırıldandı Edward.

“En son hatırladığınız şey nedir, Yüzbaşı Rokesby?” diye sordu doktor.

Edward soruyu cevaplamak niyetiyle ağzını açtı ama zihni onun önünde gri, sisli bir hava gibi sonsuzluğa uzanıyordu.

Okyanustaydı, çelik mavisi su doğal olmayan bir şekilde sakindi. Hiç dalga yoktu, çalkantı bile yoktu.

Hafızasından ya da kafasından geçen hiçbir düşünce yoktu.

Çaresizlik içinde çarşafı kavrıdı. Neyi hatırladığından bile emin değilken hafızasını nasıl geri kazanacaktı?

“Dene, Rokesby,” dedi Albay Stubbs sert bir şekilde.

“*Deniyorum*,” diye tersledi Edward. Onun bir geri zekâlı olduğunu mu düşünüyorlardı? Umursamıyor mu sanıyorlardı? Kafasında neler olup bittiğine dair hiçbir fikirleri yoktu, anılarının olması gereken yerde koca bir boşluk olmasının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda. Kendine gelmeliydi. O bir askerdi, tehlike karşısında öncelikle sakin olması gerektiği öğretilerek eğitilmişti. “Sanırım...belki...Connecticut Kolonisi’ne gitmem gerekiyordu.”

“Connecticut’taki Koloniye gittiniz,” dedi Albay Stubbs. “Hatırlıyor musunuz?”

Edward başını iki yana salladı. Deniyordu...hatırlamayı çok istiyordu...ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Sadece birinin ondan oraya gitmesini istediğine dair belli belirsiz bir düşünce vardı.

“Önemli bir yolculuktu,” diye ısrar etti albay. “Bize anlatmanız gereken çok şey var.”

“Ama bu pek olası görünmüyor, öyle değil mi?” dedi Edward acı acı gülümseyerek.

“Lütfen, ona bu kadar baskı yapmayın,” diye araya girdi Cecilia. “Daha yeni uyandı.”

“Endişenizi haklı buluyorum,” dedi Albay Stubbs, “ama bunlar hayati öneme sahip askeri meseleler ve ağrıyan bir baş için bir kenara bırakılamazlar.” Yakındaki bir askere doğru baktı ve başını kapıya doğru salladı. “Bayan Rokesby’ye dışarıya kadar eşlik edin. Kaptanı sorgulamayı bitirdiğimizde geri dönebilir.”

Oh hayır. *Bu* mümkün değildi. “Karım yanımda kalacak,” diyerek hemen sözünü kesti Edward.

“Karınız bu tür hassas bilgilere paydaş olamaz.”

“Ama benim size söyleyecek bir şeyim olmadığı için bu zaten sorun olmayacak.”

Cecilia, bu açıklama üzerine albayla yatağın arasına girdi. “Hafızasını geri kazanması için ona zaman vermelisiniz.”

“Bayan Rokesby haklı,” dedi doktor. “Bunun gibi vakalar nadirdir ancak anılarının hepsini olmasa da çoğunu geri kazanması çok muhtemeldir.”

“Ne zaman?” diye sordu Albay Stubbs.

“Onu bilemem. Bu arada, böylesine zor koşullar altında mümkün olduğu kadar huzur ve sessizlik sağlamalısınız ona.”

“Hayır,” dedi Edward, çünkü huzur ve sessizlik onun ihtiyacı olan son şeydi. Bu da hayatındaki diğer her şey gibi olmalıydı. Eğer sivrilmek ve üstün olmak istiyorsa, çok çalışmalıydı, eğitim almalı, pratik yapmalıydı.

Biraz huzur ve sessizlik umuduyla yatmıyordu yatakta.

Cecilia’ya baktı. Cecilia onu tanıyordu. Yüzünü hatırlamıyor olabilirdi ama bir yıldan fazla bir süre mektuplaşmışlardı. *Onu tanıyordu*. Edward’ın yalan söyleyemeyeceğini ve hiçbir şey yapamayacağını biliyordu.

“Cecilia,” dedi Edward, “anlıyor olmalısın.”

“Bence doktor haklı,” dedi Cecilia sessizce. “Eğer biraz dinlenirsen...”

Ama Edward başını iki yana sallamaya başladı. Yanıtlıyorlardı, hepsi. Onlar...

Kahretsin.

O anda kafatasına keskin bir acı saplandı.

“Ne oldu?” diye bağırdı Cecilia. Edward’ın gözlerini sımsıkı kapatmadan önce gördüğü son şey, Cecilia’nın doktora öfkeden çıldırmış gibi bakan gözleri oldu. “Nesi var?”

“Başım,” diyerek nefesini tuttu Edward. Çok hızlı salmış olmalıydı. Beyni kafatasına çarpıyormuş gibi hissediyordu.

“Bir şey mi hatırladın?” diye sordu Albay Stubbs.

“Hayır, Allah’ın ce...” Edward ona geri dönüşü olmayan bir şey demeden sözlerini yuttu. “Sadece *acıyor*.”

“Yeter bu kadar,” dedi Cecilia. “Onu daha fazla sorgulamanıza izin veremem.”

Albay Stubbs, “Bana mı *izin* vermeyeceksiniz?” diyerek onun bu çıkışına karşı çıktı. “Ben onun komutanıyım.”

O an Edward’ın gözlerini açmaya cesaret edememesi üzücüydü, çünkü Cecilia, “*Benim* komutanım değilsiniz,” dediğinde albayın yüzünü görmeyi gerçekten çok isterdi.

“Eğer müsaade ederseniz,” dedi doktor.

Edward birinin kenara çekildiğini duydu. Sonra doktor yanına otururken yatağın şiltesinin eğildiğini hissetti.

“Gözlerini açabilir misin?”

Edward hayır anlamında başını iki yana salladı ama bu defa yavaşça. Böyle zamanlarda sanki acıyla savaşmanın tek yolunun gözlerini sıkıca kapalı tutmak olduğu hissine kapılıyordu.

“Kafa travması böyle olabilir,” dedi doktor kibarca. “İyileşmesi zaman alabilir ve bu süreç de genellikle çok acı vericidir. O yüzden korkarım işleri aceleye getirmenin bir faydası yok.”

“Anlıyorum,” dedi Edward. Hoşlanmamıştı ama anlıyordu.

“Bu, biz doktorların iddia edebileceğinden daha ciddi bir durum,” diye yanıtladı doktor. Sesi, sanki başka biriyle konuşmak için o tarafa dönmüş gibi uzaklaşınca kulağına daha cılız gelmişti. “Kafa yaralanmaları hakkında bilmediğimiz çok şey var. Aslında, bilmediklerimizin bildiklerimizden çok daha fazla olduğuna bahse girerim.”

Edward bunu pek güven verici bulmamıştı.

Doktor, Edward'ın kolunu okşayarak, "Karınız size özenle baktığını söyledi. Mümkünse buna hastane dışında devam etmesini öneririm," dedi.

"Hastane dışında mı?" diye tekrarladı Cecilia.

Edward hâlâ gözlerini açmamıştı ama Cecilia'nın sesindeki paniği sezmişti.

"Artık ateşi yok," dedi doktor, "ve kafasındaki yara da iyileşiyor. Enfeksiyon belirtisi göremiyorum."

Edward kafasına dokundu ve yüzünü buruşturdu.

"Yerinde olsam kafama dokunmazdım," dedi doktor.

Edward sonunda gözlerini açıp parmaklarına baktı. Kan görmeyi bekliyordu.

"Onu hastaneden çıkaramam," dedi Cecilia.

"Bu sizin için çok daha iyi olur," dedi doktor onu temin eden bir ifadeyle. "Karısınınkinden daha iyi bir bakım bulacağını sanıyorsa çok yanılıyor."

"Hayır," dedi Cecilia, "anlamıyorsunuz. Ona bakabileceğim bir yer yok."

"Şu an nerede kalıyorsun?" diye sordu Edward. Ama birden kocası olduğunu ve onun iyiliği ve güvenliğinden sorumlu olduğunu hatırladı.

"Bir oda kiraladım. Uzak değil. Ama sadece bir yatak var."

Edward uyandığından beri ilk kez yüzünde bir gülümseme belirmediğini hissetti.

"Küçük bir yatak," diye açıkladı Cecilia. "İçine zor sığıyorum. Senin ayakların yandan taşar." Kimse onun gizleyemediği huzursuzluğunu engelleyecek kadar çabuk bir şey söyleyemeden, "Burası bir kadın pansiyonu. Onun içeri girmesine izin verilmez," diye ekledi.

Edward inanamayan gözlerle dönüp Albay Stubbs'a baktı, her dakika yaşadığı şaşkınlığa yeni bir şaşkınlık daha ekleniyordu. "Karım pansiyonda mı kalıyor?"

“Kendisinin burada olduğunu bilmiyorduk,” diye yanıtladı albay.

“Üç gündür biliyordun.”

“Henüz yerleşti...”

İçinde sert, soğuk bir öfke yükselmeye başladı. Edward, New York Town’daki kadın pansiyonlarının nasıl olduğunu bilirdi. Düğünü hatırlasın ya da hatırlamasın, sonuçta Cecilia onun *karısıydı*.

Ve ordu onun böyle ne olduğu belli olmayan pansiyonlarda kalmasına izin mi vermişti yani?

Edward bir beyefendi olarak yetiştirilmişti... O bir *Rokesby*’di ve şu an ortada onun gibi biri için katlanması zor bazı hakaretler vardı. Kafatasındaki acıyı unuttu, o lanet olası hafızasını kaybettiğini bile unuttu. Tek bildiği, değer vermeye ve korumaya yemin ettiği karısının, son üç yılını adadığı kardeşler grubu tarafından fena hâlde ihmal edildiğiydi.

“Ona dönüşümlü olarak konaklanan lojmanlardan bir yer bulacaksınız,” derken sesinde elmas ağırlığı vardı.

Stubbs’ın kaşları kalktı. İkisi de kimin albay, kimin yüzbaşı olduğunu biliyordu.

Ama Edward yılmadı. Askeri kariyerinin çoğunu asil soyunu küçümseyerek geçirmişti ancak bu konuda böyle bir çekincesi yoktu.

“Bu kadın,” dedi, “Asil Bayan Edward Rokesby.”

Albay Stubbs konuşmak için ağzını açtı ama Edward buna izin vermedi. “Benim karım ve Manston Kontu’nun gelini,” diye devam etti, sesi nesiller boyu süren aristokrat terbiyesinden olacak, buz gibiydi. “O bir pansiyona layık görülmemeli.”

Belli ki rahatsız olan Cecilia araya girmeye çalıştı. “Ben gayet iyiyim,” dedi çabucak. “Seni temin ederim.”

“Emin değilim,” diye yanıtladı Edward, gözlerini asla Albay Stubbs’tan ayırmadan.

Albay Stubbs isteksizce, "Ona daha uygun bir yer bulacağız," dedi.

"Bu gece," diye netleştirdi Edward.

Albayın yüzündeki ifade açıkça bunu mantıksız bir istek olarak bulduğunu gösteriyordu ama yine de gergin bir sessizlikten sonra, "Onu Devil's Head'e yerleştirebiliriz," dedi.

Edward başını salladı. Devil's Head Inn, öncelikle İngiliz subaylara hizmet veriyordu ve New York Town'da türünün en iyi kuruluşu olarak kabul ediliyordu. Bu pek bir şey ifade etmese de Edward'ın aklına Cecilia'yı özel bir eve yerleştirmek dışında daha iyi bir yer gelmiyordu. New York korkunç derecede kalabalıktı ve görünüşe göre ordunun kaynaklarının yarısı adamları için yatacak yer bulmaya gitmişti. Devil's Head yalnız seyahat eden bir hanımefendi için uygun değildi ama bir subayın karısı olarak Cecilia güvende olur ve ona saygı duyulurdu.

"Montby yarın gidiyor," dedi Albay Stubbs. "Odası ikinize de yetecek kadar büyük."

"Başka bir subayın yanında kalsın," diye emretti Edward. "Onun bu gece bir odaya ihtiyacı var."

"İyi işte, yarın her şey yoluna girecek," dedi Cecilia.

Edward onu duymazdan geldi. "*Bu akşam.*"

Albay Stubbs tamam diyerek başını salladı. "Montby ile konuşacağım."

Edward kısa bir baş hareketi daha yaptı. Yüzbaşı Montby'yi tanıyordu. Bir hanımefendinin güvenliği söz konusuysa, tüm subaylar gibi o da odasından anında vazgeçerdi.

"Bu arada," dedi doktor, "o endişeden uzak ve sakin kalmalı." Cecilia'ya döndü. "Hiçbir şekilde üzülmemeli."

"Şu anda olduğumdan daha fazla üzgün olduğumu hayal etmek zor," dedi Edward.

Doktor gülümsedi. "Bundan mizah anlayışınızı çok iyi koruduğunuzu anlıyorum."

Edward aslında şaka yapmamıştı ama bunu söylememe-ye karar verdi.

“Yarın sizi buradan çıkaracağız,” dedi Albay Stubbs enerjik bir sesle. Cecilia’ya döndü. “Bu arada, ona hatırlayamadığı her şeyi anlatın. Belki bu hafızasını canlandıracaktır.”

“Bu mükemmel bir fikir,” dedi Doktor. “Eminim kocanız New York’a nasıl geldiğinizi bilmek isteyecektir, Bayan Rokesby.”

Cecilia gülümsemeye çalıştı. “Elbette, efendim.”

“Ve onu üzmemeyi unutmayın.”

Doktor Edward’a nazik bir bakış attı ve “Ona destek olun,” diye ekledi.

Albay Stubbs, Cecilia’yla Devil’s Head’e taşınması hakkında kısaca konuştuktan sonra doktorla birlikte oradan ayrıldı ve Edward’ı bir kez daha karısıyla yalnız bıraktı. Artık hasta askerlerle dolu bir kilisede ne kadar yalnız olabilirlerse...

Edward yatağının yanında şaşşalca dikilen Cecilia’ya baktı.

Onun karısıydı. Hayret bir şey.

Hâlâ nasıl olduğunu anlamamıştı ama doğru olmalıydı. Albay Stubbs buna inanmış görünüyordu ve o her zaman kitabına göre hareket eden bir adam olmuştu. Ayrıca bu, en yakın arkadaşının kız kardeşi Cecilia Harcourt’tu. Kendisini gerçekten tanışmadığını sandığı bir kadınla evli bulacaksa, o kadının kesinlikle o olmasını isterdi.

Ama yine de bunun hatırlayacağı türden bir şey olması gerektiğini düşünüyordu.

“Biz ne zaman evlendik?” diye sordu Edward.

Ama o sırada Cecilia duvardaki büyük haçın kollarına gözlerini dikmiş bakıyordu. Onu dinleyip dinlemediğinden emin değildi.

“Cecilia?”

“Birkaç ay önce,” dedi Cecilia, onunla yüz yüze gelmek için arkasını dönerek. “Uyumalısın.”

“Yorgun değilim.”

“Değil misin?” Onun yatağının yanındaki koltukta otururken titrek bir şekilde gülümsedi. “Ben çok yorgunum.”

“Özür dilerim,” dedi Edward hemen. Ayağa kalkması gerektiğini hissetti. Ona elini uzattı.

Tam bir centilmendi.

“Düşünemedim,” dedi.

“Bunu yapmak için fazla fırsatın olmadı,” dedi Cecilia durağan bir sesle.

Edward’ın dudakları şaşkınlıkla aralandı ve *sonra* onun çok iyi tanıdığı Cecilia Harcourt olduğunu düşündü. Veya çok iyi tanıdığını sanıyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, onun yüzünü gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Ama sesi tıpkı mektupları gibiydi ve savaşın en kötü zamanında onun sözlerini kendisine çok yakın hissetmişti.

Hatta bazen onun Thomas’a yazdığı mektupları, kendi ailesinden gelenlerden daha fazla sabırsızlıkla beklemesinin tuhaf olup olmadığını merak ediyordu.

“Beni bağışla,” dedi Cecilia. “Çok yersiz bir mizah anlayışım var.”

“Ben beğendim,” dedi Edward.

Cecilia ona baktı. Edward onun gözlerinde minnet dolu bir şey gördüğünü düşündü.

Gözlerinin rengi ne kadar ilginçti. Deniz köpüğü kadar soluk bir yeşildi, başka bir çağda olsalar kesinlikle gaipten haber veren gözler olarak adlandırılırdı. Ama gözleri ne kadar tuhaf ve gerçekdışı gibi görünse de o şimdiye kadar tanıştığı herhangi bir insan kadar gerçekçi ve güvenilirirdi.

Ya da tanıştığını sanıyordu.

Cecilia kendinden emin bir şekilde yanağına dokundu.
“Yüzümde bir şey mi var?”

“Sadece sana bakıyorum,” dedi Edward.

“Görecek pek bir şey yok.”

Bu Edward’ı gülümsetti. “Aynı fikirde değilim.”

Cecilia utanıp kızardı ve Edward bir an karısıyla flört ettiğini fark etti. Tuhaf.

Ve bu muhtemelen günün en tuhaf şeyiydi.

“Keşke hatırlayabilseydim...” diye söze başladı Edward.

Cecilia ona baktı.

Edward onunla ilk kez karşılaştığı anı hatırlamayı istedi. Düşünlerini hatırlamayı istedi.

Onu öptüğünü hatırlamayı istedi.

“Neyi Edward?” dedi yumuşak bir sesle.

“Her şeyi,” dedi, sözcük ağzından amaçladığından biraz daha keskin çıkmıştı. “Keşke her şeyi hatırlasaydım.”

“Hatırlayacağından eminim,” dedi Cecilia ve bunu derken gergin bir şekilde gülümsedi ama bunda bir terslik vardı. Onun gözlerine bakamıyordu ve Edward onun şu ana dek onun gözleriyle hiç karşılaşmadığını fark etti. Onunla neden pek konuşmadığını merak etti. Yoksa birisi Cecilia’ya kendisinin durumu hakkında bildiğinden daha fazlasını mı söylemişti? Ama bunu ne zaman yapmış olabileceklerini bilemiyordu, çünkü Cecilia o uyandığından beri yanından hiç ayrılmamıştı.

“Thomas’a benziyorsun,” dedi Edward aniden.

“Öyle mi düşünüyorsun?” Ona şaşkın bir bakış attı.

“Başka kimse ona bu kadar benzeyemez elbette. Yani, saçlar dışında.”

Cecilia hemen saçlarına dokundu, muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değildi. Saçlarını beceriksizce fırketelerle tutturup topuz hâlinde toplamıştı ve serbest kalan birkaç tutam yanağının üzerinden pervasızca sarkıyordu.

Edward onun saçlarının ne kadar uzun olduğunu, sırtından aşağı nereye kadar döküldüğünü merak etti.

“Ben aslında anneme benzerliğimle bilinirim,” dedi Cecilia. “Ya da bana öyle söylendi. Ben annemi hiç tanımadım. Thomas da daha çok babama benzer.”

Edward başını iki yana salladı. “Yüz hatlarında benzerlik yok. İfadelerinizde var.”

“Pardon, anlamadım?”

“Evet, işte bu!” Sırıttı, az önce olduğundan biraz daha canlı hissederek. “İfadelerin onunla aynı. ‘Özür dilerim’ dediğinde aynı onun gibi başını eğdin.”

Ona kaçamak bir şekilde gülümsedi. “O senden çok sık mı özür diliyor yani?”

“Olması gerektiği kadar değil.”

Bunun üzerine Cecilia kahkahayı patlattı. “Ah, teşekkür ederim.” dedi gözlerini silerek. “Ne zamandır gülmemiştim...” Başını iki yana salladı. En son ne zaman güldüğümü hatırlayamıyorum.”

Edward uzanıp onun elini tuttu. “Demek ki gülmene de-gecek bir şey olmamış,” dedi kısık sesle.

Cecilia başını sallayarak bunu doğrularken boğazı dü-ğümlendi ve Edward bir an onun ağlayabileceğini düşündü. Edward artık sessiz kalamayacağını biliyordu. “Thomas’a ne oldu?” diye sordu.

Cecilia derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefes verdi. Elini odanın diğer tarafına doğru sallayarak, “Yaralandığını ama New York Town’da tedavi görerek iyileştiğini duydum. Endişelendim... Yani bunu sen kendinden de biliyorsun,” dedi. “Yaralı askerlere bakacak yeterli hemşire yok. Erkek kardeşimin yalnız kalmasını istemedim.”

Edward bunu düşündü. “Babanın bu yolculuğa çıkma-na izin vermesine şaşırdım.”

“Babam öldü.”

Lanet olsun. “Üzgünüm,” dedi Edward. “Görünüşe göre nezaketim de hafızamla birlikte gitmiş olmalı.” Gerçek olmasına rağmen yine de bilemiyordu. Elbisesi pembeydi ve hiçbir yas belirtisi yoktu görünüşünde.

Cecilia onu gül kurusu elbisesinin koluna bakarken yakaladı. “Biliyorum,” dedi alt dudağı mahcup bir tavırla büküldü. “Siyahlar giymeliydim. Ama sadece bir elbisem vardı ve yünlü kumaştandı. Eğer onu burada giyseydim tavuk gibi kızarırdım.”

“Üniformalarımız yaz aylarında oldukça rahatsız edicidir,” dedi Edward.

“Gerçekten. Thomas da mektuplarında aynısını söylemişti. Yaz sıcaklarıyla ilgili anlattıkları yüzünden bu konudan söz etmemem gerektiğini biliyordum.”

“Pembeyle daha çekici olduğundan eminim,” dedi Edward.

Cecilia bu iltifat karşısında gözlerini kırptırmakla yetindi. Edward onu bu tutumundan dolayı suçlayamazdı. Hastanedeki konumları düşünülünce, buranın saf sıradanlığında bu iltifat tuhaf ve yersiz görünüyordu.

Bir kilisede.

Bir savaşın ortasında.

Kaybolan hafızası ve ortaya çıkan karısı da bunlara eklenince, bir insanın hayatının nasıl bundan daha fazla tuhaflaşabileceğini gerçekten merak ediyordu doğrusu.

“Teşekkür ederim,” dedi Cecilia ve devam etmeden önce hafifçe öksürüp boğazını temizledi, “Ama babamın nasıl izin verdiğini sormuştun. Haklısın. New York’a gitmeme izin vermezdi. Ebeveynlerin en vicdanlısı değildi, hatta beni sert bir dille uyarırdı. Ama yine de...” Rahatsız edici bir kakhaha patlattı. “Yokluğumu çabuk fark edeceğinden emin değilim.”

“Seni temin ederim, herkes yokluğunu fark ederdi.”

Cecilia ona yandan bir bakış attı. “Babamla tanışmadın. Evde her şey düzgün çalıştığı... Yani işler yolunda gittiği sürece hiçbir şey fark etmezdi.”

Edward yavaşça başını sallayıp onu onayladı. Thomas, babası Walter Harcourt hakkında ona pek bir şey söylememişti ama söyledikleri Cecilia’nın tanımını doğruluyor gibiydi. Babalarının, Cecilia’nın ücretsiz hizmetçisi olarak çürüyüp gitmesine müsaade etmekten çok memnun olduğundan söz edip şikâyet etmişti defalarca. Bu yüzden Cecilia’nın evlenecek birini bulması gerektiğini söylemişti. Marswell’den ayrılıp kendi hayatını kurması gerekiyordu.

Thomas kız kardeşi için çöpçatanlık yapmaya mı soyunmuştu? Edward o zaman hiç böyle düşünmemişti.

“Kaza mıydı?” diye sordu Edward.

“Hayır ama sürpriz oldu. Çalışma odasında uyuyordu.” Üzgün bir tavırla küçük bir omuz silkti. “Uyanmadı.”

“Kalbi mi vardı?”

“Doktor nedeninin kesin olarak bilinemediğini söyledi. Ama artık bunun bir önemi yok, gerçekten. Öyle değil mi?” İnsanın içini acıtan bilge bir ifadeyle ona baktı ve Edward bunu *hissettiğine* yemin edebilirdi. Onun gözlerinde, renginde, berraklığında bir şey vardı. Gözleri buluşunca, Edward nefesinin vücudundan çekildiğini hissetti.

Bu hep böyle miydi?

Onunla bu yüzden mi evlenmişti?

“Yorgun görünüyorsun,” dedi Cecilia ve onun sözünü kesmesine fırsat vermeden ekledi, “Yorgun olmadığını söylediğini biliyorum ama öyle *görünüyorsun*.”

Ama Edward uyumak istemiyordu. Zihninin tekrar bilinçsizliğe kaymasına izin verme düşüncesine katlanamıyordu. Zaten çok fazla zaman kaybetmişti. Geri gitmeye ihtiyacı vardı. Her ana. Her hatıraya.

“Thomas’a ne olduğunu söylemedin,” diye hatırlattı.

Cecilia’nın yüzünü bir endişe dalgası kapladı. “Bilmiyorum,” dedi titrek bir sesle. “Kimse onun nerede olduğunu bilmiyor gibi görünüyor.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

Çaresizce omuz silkti.

“Albay Stubbs’la konuştun mu?”

“Elbette.”

“Peki ya General Garth’la?”

“Onu görmeme izin vermediler.”

“Ne?” Bu katlanılamazdı. “Benim karım olmana rağmen...”

“Onlara senin karın olduğumu söylemedim.”

Edward ona baktı. “Neden, peki?”

“Bilmiyorum.” Kollarıyla vücudunu sararak oturduğu yerden kalktı. “Sanırım ben...şey, burada Thomas’ın kız kardeşi olarak bulunmak istedim.”

“Ama eminim adını verdiğin zaman anlamışlardır.”

Cecilia, “Sanırım kimse seninle bir bağlantı kuramadı,” demeden önce tereddüt ederek alt dudaklarını dişlerinin arasına aldı.

“General Garth, Bayan Edward Rokesby’nin benim karım olduğunu anlamadı mı yani?”

“Tamam da az önce sana onu görmediğimi söylemiştim.”

Edward’ın yanına gitti ve battaniyesini sıkıca onun bedeninin çevresine sarmaya başladı. “Şu an çok sinirlisin. Bunu yarın konuşabiliriz.”

“Yarın konuşacağız,” diye homurdandı Edward.

“Ya da bir sonraki gün.”

Edward’ın gözleri onunkilerle buluştu.

“Senin sağlığına bağlı.”

“Cecilia...”

“Hiçbir tartışmaya tahammülüm yok,” diye araya girdi Cecilia. “Erkek kardeşim için şu anda bir şey yapamayabilirim ama sana yardım edebilirim. Ama eğer bu senin lanet olası sabrını zorladığımı anlamına geliyorsa...”

Edward ona içine çeker gibi baktı. Cecilia çenesi dik ve sanki hücum etmeye hazırmış gibi bir ayağını hafifçe öne doğru uzatmıştı. Neredeyse onun kılıcını çıkarıp savaş çığlıkları atarak başının üzerinde salladığını hayal edebiliyordu.

O Jeanne D’Arc’dı. O Boudicca’ydı. Ailesini korumak için savaşan bir kadındı.

“Benim vahşi savaştım,” diye mırıldandı Edward.

Cecilia ona bir bakış attı.

Edward özür dilemedi.

“Gitmeliyim,” dedi Cecilia aniden. “Albay Stubbs bu akşam beni alması için birini gönderecek. Eşyalarımı toplamam gerekiyor.”

Edward onun Kuzey Amerika’ya geldiğinden beri kaç kez eşya toplamayı başardığını bilmiyordu ama bir kadınla onun seyahat valizi arasına girmemesi gerektiğini biliyordu.

“Ben yokken iyi olacak mısın?”

Edward başıyla bunu doğruladı.

Bu Cecilia’nın kaşlarını çatmasına neden oldu. “Aksini düşünseydin bana söylemezdin zaten, öyle değil mi?”

Edward ona bakıp tuhaf bir şekilde gülümsedi. “Tabii ki değil.”

Bu Cecilia’nın gözlerini devirmesine neden oldu. “Sabah döneceğim.”

“Bekliyorum.”

Ve Edward bekledi. En son ne zaman bir şeyi dört gözle beklediğini hatırlamıyordu.

Elbette hatırlamazdı, çünkü hiçbir şey hatırlamıyordu.

Hâlâ.

Bölüm 3

O gerçekten bir kontun oğlu mu? Eğer öyleyse bu epey bavalı bir şey, sen dünyaya yansın gelenlerdensin kardeşim. Ama umarım çekilmez biri değildir.

*-CECILIA HARCOURT'TAN
ERKEK KARDEŞİ THOMAS'A*

Birkaç saat sonra Cecilia, kendisine Devil's Head'e kadar eşlik etmesi için gönderilen neşeli genç teğmenin peşinden giderken, kalbinin en sonunda ne zaman hızla atmayı bırakacağını merak etti. Tanrım, bu öğleden sonra kaç tane yalan söylemişti? Hem vicdanını rahatlatmak için hem de yalan söylediği her şeyi nasıl takip edeceğine dair hiçbir fikri olmadığı için cevaplarını olabildiğince gerçeğe yakın tutmaya çalışmıştı.

Edward'a gerçeği söylemeliydi. Dürüst olmak gerekirse, söylemek üzereydi ama sonra Albay Stubbs doktorla birlikte geri dönmüştü. Sonuç olarak itirafını onların bakışları önünde yapacaktı, başka çıkış yolu yoktu. Sonra da kesin olarak hastaneden kovulacaktı ama Edward'ın hâlâ ona ihtiyacı vardı.

Onun da hâlâ Edward'a ihtiyacı vardı.

Çok tuhaf bir ülkede yapayalınızdı. Neredeyse parası bitmişti. Kendine hâkim olmasının sebebi artık uyanmıştı,

sonunda ne olacağını kendine itiraf edebilirdi... Aklını kaçırmaktan korkuyordu.

Edward onu reddetseydi, yakında sokaklarda olacaktı. İngiltere'ye dönmekten başka seçeneği kalmayacaktı ama erkek kardeşine ne olduğunu öğrenmeden bunu yapamazdı. Bu yolculuğu yapmak için çok şey feda etmişti. Cesaretini son zerresine kadar kullanmıştı. Şimdi vazgeçemezdi.

Ama ona yalan söylemeye nasıl devam edebilirdi? Edward Rokesby iyi bir adamdı. Bu kadar küstahça kullanılmayı hak etmiyordu. Ayrıca, Thomas'ın en yakın arkadaşıydı. İkisi de orduya ilk girdiklerinde tanışmışlardı ve aynı alayda, aynı anda subay olarak Kuzey Amerika'ya gönderilmişlerdi. Cecilia'nın bildiği kadarıyla, o zamandan beri orduya birlikte hizmet etmişlerdi.

Edward'ın ona karşı nazik olduğunu biliyordu. Eğer ona gerçeği söylerse, kesinlikle neden yalan söylediğini anlardı. Ona yardım etmek isteyecekti. Değil mi?

Ama şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Ya da en azından düşünmeyi ertesi güne erteleyebilirdi. Devil's Head caddenin hemen aşağısındaydı ve ona sıcak bir yatakla doyurucu bir yemek vadeliyordu. En azından bu kadarını hak ediyordu.

Bugünün hedefi: Kendini suçlu hissetme. En azından düzgün bir yemek için bunu yapma.

"Neredeyse geldik," dedi teğmen gülümseyerek.

Cecilia tamam anlamında başını salladı. New York çok tuhaf bir yerdi. Pansiyonu işleten kadına göre, Manhattan Adası'nın güney yakasındaki bu çok geniş olmayan alana yirmi binden fazla insan toplanmıştı. Cecilia, savaştan önceki nüfustan emin değildi ancak İngilizlerin şehri karargâh olarak ele geçirmesinden sonra sayının arttığı söylenmişti. Kırmızı üniformalı askerler her yerdeydi ve mevcut her bina onları barındırmak için hizmete açılmıştı. Kıta Kongresi'nin

destekçileri uzun zaman önce şehri terk etmişti ama onların yerini daha çok İngiliz koruması altına girmek için komşu kolonilerden kaçan Sadık mülteciler almıştı.

Ama en tuhaf manzara, en azından Cecilia'ya göre... Siyahilerdi. Daha önce hiç bu kadar siyahi insanı bir arada görmemişti ve hareketli liman kasabasında bu kadar çok insan olması onu şaşırtmıştı.

Teğmen, Cecilia'nın sokağın karşısındaki demirci dükânından çıkan siyahi adama bakışını izleyerek, "Kaçak köleler," dedi.

"Pardon, anlamadım?"

"Yüzlercesi geliyor buraya," dedi teğmen omuz silkererek. "General Clinton geçen ay hepsini serbest bıraktı ancak Vatansever topraklarında kimse emre itaat etmiyor, bu yüzden onların köleleri de bize kaçıyor." "Dürüst olmak gerekirse, onlara yerimiz olduğundan emin değilim. Ama özgür olmak isteyen bir adamı bu isteğinden dolayı suçlamazsınız."

"Suçlayamayız," diye mırıldandı Cecilia, omzunun üzerinden arkaya bakarak. Teğmene dönüp baktığında, o çoktan Devil's Head Otel'i'nin girişindeydi.

"İşte geldik," dedi teğmen kapıyı onun geçmesi için tutarken.

"Teşekkür ederim," dedi Cecilia ve içeri girdikten sonra otel müdürünü bulmaya giden teğmene yol verip kenara çekildi. Ardından önündeki hafif valizini tutarak otelin ve barın lobisine girdi. İngiliz emsallerine çok benzeyen bir yerdi... Sade ışıklı, biraz fazla kalabalıktı ve yerde Cecilia'nın bira olduğuna inanmayı tercih ettiği yapışkan sıvı kalıntıları vardı. Etine dolgun genç bir kadın hızla masaların arasında geziniyor, bir eliyle kupaları ustaca yerleştirirken, diğer eliyle bulaşıkları temizliyordu. Barın arkasında gür bıyıklı bir adam fıçının musluğuyla oynuyor, fıçı tıkandığında küfrediyordu.

Eğer neredeyse her koltuk kırmızı üniformalı askerlerle dolu olmasaydı, burası ona kendini evinde gibi hissettirecekti.

Aralarında birkaç hanımefendi vardı ve Cecilia giyimlerinden ve tavırlarından onların saygın olduğunu varsayıyordu. Memurların eşleriydi, belki? Bazı kadınların kocalarına Yeni Dünya'ya kadar eşlik ettiklerini duymuştu. En azından bir gün daha kendisinin onlardan biri olduğunu sanıyordu.

“Bayan Harcourt!”

Adının seslenilmesine oldukça şaşırان Cecilia odanın ortasındaki bir masaya dönüp baktı. Ona seslenen bir askerkdi... Orta yaşlarda, seyrek kahverengi saçlı bir adam... Ayağa kalktı. “Bayan Harcourt,” diye tekrarladı. “Sizi burada görmek sürpriz oldu.”

Cecilia'nın dudakları aralandı. Bu adamı tanıyordu. Bu adamdan hiç hoşlanmıyor, hatta *nefret* ediyordu. Thomas'ı bulmak için ararken yardım istediği ilk kişi o olmuştu ama o onu küçümseyip hiçbir yardımda bulunmak istememişti.

“Binbaşı Wilkins,” dedi, bir anda huzursuzlanan zihninde endişeli düşünceler birbirini kovalarken. Yine de kibarca reverans yapıp onu selamladı. Daha fazla yalan. Daha fazla yalan bulması gerekiyordu, hem de hemen.

“İyi misiniz?” diye sordu adam her zamanki kaba sesiyle.

“İyiyim,” dedi Cecilia ve dönüp şu an başka bir askerle görüşmekte olan teğmene baktı. “Sorduğunuz için teşekkürler.”

“İngiltere'ye dönüş için plan yapacağınızı sanıyordum.”

Cecilia cevap vermek yerine ona hafifçe gülümseyip omuz silkti. Gerçekten, onunla konuşmak istemiyordu. Ve ona New York'tan ayrılmayı planladığına dair hiçbir işaret vermemiştir.

“Bayan Rokesby! Ah, işte buradasınız.”

Cecilia minnetle, genç teğmen tarafından kurtarıldığını, düşündü. Elinde büyük bir pirinç anahtarla onun yanına geliyordu.

“Otel müdürüyle konuştum,” dedi, “ve...”

“Bayan Rokesby mi?” diye araya girdi Binbaşı Wilkins.

Binbaşayı gören teğmen hemen hazır ola geçip, “Binbaşım,” dedi.

Wilkins onu umursamadı. “Teğmen size Bayan Rokesby mi dedi?”

“Sizin adınız bu değil mi?” diye sordu teğmen.

Cecilia kalbinin sıkın ve nefes almasını zorlaştıran yumruğa karşı savaş veriyordu. “Ben...”

Binbaşı kaşlarını çatarak ona döndü. “Ben sizi bekar sanıyordum.”

“Ben... Öyleydim,” dedi birden. “Yani...” Kahretsin, bu yalan tutmayacaktı ve itiraf etmek zorunda kalacaktı. Son üç günde kendini evlendiremezdi. “Öyleydim. Bir süre önce, evli değildim. Hepimiz öyleydik. Yani, biri şimdi evliyse, bir zamanlar evli değildi...”

Kendisi bile bitirmeye tenezzül etmedi. Tanrım, söyledikleri kulağına dünyanın en budala insanından çıkabilecek sözler gibi geliyordu. Böyle yaparak tüm kadınların adını da kötüye çıkarıyordu.

“Bayan Rokesby, Yüzbaşı Rokesby’yle evli,” dedi teğmen ona yardımcı olacak şekilde.

Binbaşı Wilkins gürleyen bir ifadeyle ona döndü. “Yüzbaşı Edward Rokesby mi?”

Cecilia evet diyerek başını salladı. Bildiği kadarıyla, bir tane Yüzbaşı Rokesby vardı ama zaten yalanlarına takılıp kaldığı için alaycı bir yorumla puan kazanmaya çalışmanın iyi olmayacağını düşündü.

“Neden...” Öksürüp boğazını temizledi. “Özür dilerim. Neden bana söylemediniz?”

Cecilia, Edward ile yaptığı konuşmayı hatırladı. *Aynı yalanlara bağlı kal*, diye hatırlattı kendine. “Sizinle konuştuğum o sırada erkek kardeşimi soruyordum,” diye açıkladı. “Bu daha önemli bir ilişki gibi görünüyordu.”

Binbaşı ona aklını kaçırmış gibi baktı. Cecilia onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Edward Rokesby bir kontun oğluydu. *Bu* özel bağlantıya takılmaması için aptal olması gerekirdi.

Ağır bir sessizlik oldu, binbaşı bir şeyi anlamakta zorluk çekiyormuş gibi yüzünü yine saygılı bir şekilde buruşturdu, ardından hafifçe öksürüp boğazını temizledi ve “Kocanızın New York’a döndüğünü duyduğuma çok sevindim,” dedi. Bu arada kaşları biraz şüpheyle çatıldı. “Bir süredir kayıptı, öyle değil mi?”

Bunun anlamı şuydu: Neden bunca zamandır *kocasını* aramamıştı?

Cecilia aniden omurgasına bir parça çelik saplanmış gibi hissetti. “Thomas’la ilgili görüşmek için size geldiğimde, onun sağ salim döndüğünü zaten biliyordum.” Bu doğru değildi ama binbaşının bunu bilmesine gerek yoktu.

“Anlıyorum,” dedi Binbaşı. En azından biraz olsun utanmış gibi görünme lütfuna sahipti. “Affedersiniz.”

Cecilia ona, bir kontesin yapabileceği türden soylulara özgü bir selam verdi. Ya da bir kontesin gelinine has.

Binbaşı Wilkins boğazını temizledikten sonra, “Erkek kardeşinizin nerede olduğu konusunda daha fazla araştırma yapacağım,” dedi.

“Daha fazla?” diye tekrarladı Cecilia. Şimdiye kadar kardeşiyle ilgili herhangi bir soruşturma yaptığına dair bir izlenime kapılmamıştı ki.

Binbaşı kızardı. “Kocanız yakında hastaneden çıkacak mı?”

“Yarın.”

“Yarın mı dediniz?”

“Evet,” dedi Cecilia yavaşça, “az önce söylediğim gibi,” böyle bir ekleme yapma dürtüsüne zar zor direnebildi.

“Ve burada Devil’s Head’de mi kalacaksınız?”

“Yüzbaşı ve Bayan Rokesby, Yüzbaşı Montby’nin odasını devralıyorlar,” dedi teğmen ona yardım etmek isteyen bir tavırla.

“Ah, aferin ona. İyi adamdır o, iyi adam.”

“Umarım onu rahatsız etmiyoruzdur,” dedi Cecilia. Yerinden ettiklerini düşündüğü Yüzbaşı Montby’nin onlardan birinde oturup oturmadığını merak ederek masalara baktı. “Mümkünse ona teşekkür etmek isterim.”

“Bunu yapmaktan mutlu olmuştur,” dedi Binbaşı Wilkins, bunu kesin olarak bilmesi mümkün olmasa da.

“Pekâlâ,” dedi Cecilia, yatak odasına çıktığını düşündüğü merdivenlere özlemle bakmamaya çalışarak. “Sizi görmek çok güzeldi, ama çok uzun ve yorucu bir gün geçirdim.”

“Elbette,” dedi binbaşı ve sertçe eğildi. “Yarın size tekrar rapor vermeye gelirim.”

“Rapor vermek için gelmek mi?”

“Yani erkek kardeşinizden yeni bir haberle. Ya da yeni bir haber getiremesem bile en azından araştırmalarımın bir özetini vermek için.”

“Teşekkür ederim,” dedi Cecilia, yeni keşfettiği bu aşırı ilgiden ürkererek.

Binbaşı Wilkins teğmene döndü. “Yarın Yüzbaşı Rokesby’yi ne zaman bekliyorsunuz?”

Gerçekten mi? Gerçekten bunu *teğmene* mi soruyordu? Cecilia onu ne zaman getirmeyi planladığını bilemese de “Öğleden sonra bir ara,” dedi sertçe. Ve Binbaşı Wilkins’in bu konudaki sorularını doğrudan ona sorması gerektiğini ima etti. “Teğmenin bu konuda özel bilgisi olması pek mümkün değil.”

“Çok haklı,” dedi teğmen neşeyle. “Bayan Rokesby’ye yeni konaklama yerine kadar eşlik etmem emredildi. Yarın Haarlem’e geri döneceğim.”

Cecilia, Binbaşı Wilkins’e yumuşak bir şekilde gülümsedi.

“Elbette,” dedi binbaşı huysuz bir şekilde. “Beni bağışlayın, Bayan Rokesby.”

“Rica ederim, ne demek,” dedi Cecilia. Binbaşının kulaklarını tıkamak istese de onu kendinden uzaklaştırmayı göze alamayacağını biliyordu. Onun görevinin tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ancak şu anda yakınlarda bulunan askerlerin izini sürmekten, yani istihbaratından sorumlu gibi görünüyordu.

“Siz ve Yüzbaşı Rokesby beş buçukta burada olacak mısınız?” diye sordu binbaşı.

Cecilia onun gözünün içine baktı. “Eğer erkek kardeşimden haberlerle gelerseniz, evet, kesinlikle burada olacağız.”

“Pekâlâ o hâlde. İyi akşamlar hanımefendi.” Çenesini keskin bir şekilde eğerek onu selamladı, ardından refakatçisine, “Teğmen,” dedi.

Binbaşı Wilkins masasına dönmek üzere ayrıldığında Cecilia tam *oh* diyecekken “Neredeyse unuttuyordum. Anahtarınız,” diyerek geri döndü ve onu teğmene bırakarak masasına döndü.

“Teşekkür ederim,” dedi Cecilia, anahtarı teğmenden alıp arkasını çevirdi.

“On iki numaralı oda,” dedi teğmen.

“Evet,” dedi Cecilia, metale oyulmuş büyük “12”ye bakarak. “Gidip biraz kendime geleyim.”

Teğmen saygıyla başını sallayıp onu doğruladı, gençti ve bir hanımefendiye odasına kadar eşlik etme fikrinden açıkça rahatsızdı, kaldı ki onun gibi evli bir hanıma.

Evli. Sevgili Tanrı’m. Kendini bu yalanlar ağından nasıl kurtaracaktı? Hatta daha da önemlisi, ne zaman kurtulacaktı? Yarın olmayacaktı. Onun sağlığına kavuşması için

Edward'ın yanında kalmalıydı ve bu yüzden onun karısı olduğunu iddia edebilirdi ama sonuç o kadar açıktı ki... Korkunç bir şekilde ortadaydı her şey... Yüzbaşı Rokesby'nin karısı, Binbaşı Wilkins'e göre mütevazı Bayan Harcourt'tan çok daha etkili ve yetkiliydi.

Cecilia, bu saçmalığı bir an önce bitirmeyi Edward'a borçlu olduğunu biliyordu ama erkek kardeşinin kaderi tehlikedeydi.

Ona gerçeği söyleyecekti. Açık açık söyleyecekti.

Sonunda.

Sadece yarın yapamazdı. Yarın Bayan Rokesby olmalıydı. Ama sonra...

Cecilia odasının anahtarını kilide sokarken derin bir iç çekti. Erkek kardeşini bulana kadar Bayan Rokesby olmak zorunda kalacağından korkuyordu.

"Beni affet," diye fısıldadı.

Bunun yeterli olması gerekirdi.

ERTESİ GÜN Cecilia hastaneye vardığında Edward'ı ayakta, dimdik, üniformalı ve yola çıkmaya hazır bir hâlde görmeyi bekliyordu. Ama o hâlâ yataktaydı ve gerçekten ne kadar uzun süredir giydiğini kendisinin de bilmediği aynı gömleğini giymişti ve o kadar sağlıklı uyuyordu ki Cecilia görünüşüne bakıp onun tekrar komaya girdiğini sandı.

"Edward?" dediğini duydu, Cecilia'nın sesi bilincinin kıyısından ona fısıldıyordu. "Edward?"

Bir şeyler mırıldandı. Ya da belki de homurdandı. Edward ikisi arasındaki farkın ne olduğundan emin değildi. Tavırdı, muhtemelen.

"Ah, teşekkürler, tanrım," diye fısıldadı Cecilia. Edward duymadı, hissetti. Onun yatağının yanındaki sandalyeye geri oturuşunu duyuyordu.

Uyanmalıydı.

Belki gözlerini açacak ve tüm dünya ona yenilenmiş görünecekti. Haziran ayı olmalıydı, haziran ayı olması mantıklıydı. Evli olması da öyle ama eğer onu öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayabilseydi, bu çok daha anlamlı olacaktı.

Çünkü Edward onu gerçekten öpmek istiyordu. Bir gece önce düşündüğü tek şey buydu. Ya da en azından çoğunlukla düşündüğü şey. Gecenin büyük bir bölümünde... Onun yaşındaki her erkek kadar o da şehvetli ve azgındı, hem de Cecilia Harcourt'la evli olan bir erkek olarak... Ama aynı zamanda çok hassas bir koku alma duyusu da vardı ve asil istediği banyo yapmaktı.

Tanrı yardımcısı olsun, şu an leş gibi kokuyordu.

Birkaç dakika öylece hareketsiz yattı. Zihni kapalıydı, göz kapaklarının arkasında sakın bir şekilde dinlendi. Hareketsiz bir şekilde yatıp hayal kurmak oldukça hoş bir deneyimdi. Böyle yatarken düşünmekten başka bir şey yapmasına gerek yoktu. En son ne zaman böyle bir lüksten keyif aldığını hatırlamıyordu.

Ve evet, son üç ya da daha fazla aya dair hiçbir şey hatırlamadığının gayet iyi farkındaydı. Ve evet, bunu kendi düşüncelerini sakın, huzurlu ve barışçıl bir düşünceyle gözden geçirdiğinde, yanındaki karısının boğuk seslerini dinleyerek geçirmediğinden hâlâ oldukça emindi. Bir gün önceki o anları hatırladı, gözlerini açmadan hemen önceki o anları. O zaman da onun nefesini duymuştu. Ama şimdi onun kim olduğunu bildiği için durum farklıydı. Kulağa aynı geliyordu ama farklıydı.

Tuhaftı, gerçekten. Bir gün yatakta uzanıp bir kadının nefesini dinlemekten memnun olacağını söyleseler asla inanmazdı. Onun iç çekmelerinden hoşlanıyordu ve şu an onun hoşlandığından da daha fazla iç çekti. Yorgundu. Belki endişeli. Muhtemelen ikisi de.

Cecilia'ya uyandığını söylemeliydi. Zaman geçmişti. Ama sonra onun mırıldandığını duydu, "Seninle ne yapacağım ben?"

Dürüst olmak gerekirse, direnemedi. Gözlerini açtı. "Benimle mi?"

Cecilia birden çılgık attı, sandalyesinden o kadar uzağa sıçradı ki tavana çarpmaması hayret vericiydi.

Edward gülmeye başladı. Cecilia hızla çarpan kalbinin üzerine elini koymuş, ona dik dik bakarken o kaburgalarını acıtan, ciğerlerini sıkıştıran kahkahalarla gülüyordu.

Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, bunun çok uzun zaman-
dır yapmadığı bir şey olduğunu biliyordu.

"Uyanmışsın," diye suçladı karısı.

"Uyanmamıştım," dedi, "ama sonra biri adımı fısılda-
maya başladı."

"O yıllar önceydi."

Edward omuz silkti, pişman değildi.

"Bugün daha iyi görünüyorsun, dedi Cecilia.

Edward kaşlarını kaldırdı.

"Biraz daha az...gri."

Kimse ona aynaya bakmasını söylemediği için herkese teşekkür etmeye karar verdi.

"Tıraş olmam gerek," dedi çenesini ovuşturarak. Sakal-
ları kaç günlüktü, kaç günde bu kadar uzamıştı? En az iki
hafta. Muhtemelen üçe yakın. Kaşlarını çattı.

"Bu ne şimdi?" diye sordu Cecilia.

"Ne kadar süredir baygın olduğumu bilen var mı?"

Cecilia başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Seni bu-
luncaya kadar kimse ne kadar süre baygın kaldığını bilmi-
yor ama çok uzun süre olduğunu sanmıyorum. Kafandaki
yaranın taze olduğunu söylediler."

Edward yüzünü buruşturdu. Taze kelimesi çilek gibi
meyveler söz konusu olduğunda kullanılabilirdi, kafatasın-
daki yara için değil.

“Yani muhtemelen sekiz günden fazla değil,” diye bitirdi Cecilia. “Neden sordun?”

“Sakallarım,” dedi. “Son tıraşımın üzerinden bir haftadan çok zaman geçmiş.”

Cecilia bir an ona baktı. “Bunun ne anlama geldiğini bilemedim,” dedi sonunda.

“Ben de,” diye itiraf etti. “Ama bunu not etmekte fayda var.”

“Bir emir erin var mı?”

Edward ona tuhaf bir bakış attı.

“Bana öyle bakma. Pek çok subayın emir eriyle birlikte dolaştığını çok iyi biliyorum.”

“Ben dolaşmıyorum.”

Bir dakika kadar sonra Cecilia, “Çok aç olmalısın. Sana biraz et suyuna çorba getirdim ama hepsi bu,” dedi.

Edward elini karnına koydu. Kalça kemikleri çocukluğunda da böyleydi ama şimdi daha da belirgindi. “Biraz kilo vermiş gibiyim.”

“Dün ben gittikten sonra yemek yedin mi?”

“Fazla değil. Açtım ama sonra kendimi hasta hissetmeye başladım.”

Cecilia anladığını ifade etmek için başını salladı ve ardından sıkıntılı bir şekilde ellerine bakarak, “Dün sana söyleme fırsatım olmadı ama ailene yazma cüretini gösterdim,” dedi.

Onun ailesi. Tanrı yukarıda... Edward’ın aklına bile gelmemişlerdi.

Gözleri onunkilerle buluştu.

“Kaybolduğun konusunda bilgilendirilmişlerdi,” diye açıkladı Cecilia. “General Garth onlara birkaç ay önce yazmıştı.”

Edward elini yüzüne koyup gözlerini kapattı. Sadece annesini hayal edebiliyordu. Bunu hiç iyi karşılamazdı.

“Yaralandığını yazdım ama ayrıntıya girmedim,” dedi Cecilia. “Bulunduğunu bilmelerinin onlar için çok önemli olduğunu düşündüm.”

“Bulunmak,” diye tekrarladı Edward. Uygun bir sözcüktü. Ne geri dönmüş ne de bir yere kaçmıştı. Bunun yerine Kip Körfezi yakınlarında bulunmuştu. Sadece şeytan biliyordu onun oraya nasıl gitmiş olduğunu.

“Sen New York’a ne zaman geldin?” diye sordu Edward aniden. Hatırlamadığı şeyler için ıstırap çekmektense, bilmediği şeyler hakkında sorular sormak daha iyiydi.

“Neredeyse iki hafta önce,” dedi.

“Beni aramaya mı geldin?”

“Hayır,” dedi Cecilia. “Ben... Yani, kaybolan bir adamı aramak için okyanusu aşacak kadar aptal değilim.”

“Ama yine de buradasın.”

“Thomas yaralandı,” diye hatırlattı ona. “Bana ihtiyacı vardı.”

“Demek erkek kardeşin için geldin,” dedi.

Cecilia sanki bunun bir sorgulama olup olmadığını merak ediyormuş gibi, ona samimi, net bir bakışla baktı. “Onu hastanede bulacağıma inandırıldım.”

“Benim aksime.”

Cecilia alt dudağını dişleri arasına sıkıştırdı. “Şey, evet. Ben... Yani ben senin kayıp olduğunu bilmiyordum.”

“General Garth sana yazmadı mı?”

Cecilia başını iki yana salladı. “Onun evliliğimiz konusunda bilgilendirilmiş olduğunu sanmıyorum.”

“O zaman... Bir dakika.” Gözlerini sımsıkı kapattı, sonra açtı. Kendisini çok gergin hissediyordu ama bir şey mantıklı gelmiyordu. Zaman çizelgesi kapalıydı. “Burada mı evlendik? Hayır, burada evlenmiş olamayız. Kaybolmuş olduğuma göre bu olamaz.”

“Bu...vekaleten yapılan bir evlilikti.”

Cecilia'nın yüzü kızardı ve bunu doğrulamaktan dolayı neredeyse utanmış görünüyordu.

"Yani ben seninle vekaleten mi evlendim?" diye sordu Edward şaşkın şaşkın.

"Thomas istedi bunu," diye mırıldandı.

"Bu yasal mı?"

Cecilia'nın gözleri kocaman açıldı ve Edward kendini bir an aşağılık bir kalles gibi hissetti. Bu kadın, o komadayken üç gün boyunca ona bakmıştı ve o kalkmış şu an evli olmayabileceklerini ima ediyordu. Bu kadar saygısızlığı hak etmiyordu. "Sorduğumu unut," dedi Edward hızlıca. "Bütün bunları daha sonra konuşuruz."

Cecilia tamam diyerek minnettarlıkla başını salladı, ardından esnedi.

"Dün dinlendin mi?" diye sordu Edward.

Cecilia'nın dudakları küçük...ve çok yorgun...bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu asıl benim sana sormam gerektiğini düşünüyorum."

Edward ona iğneleyici bir ifadeyle cevap verdi. "Bildğim kadarıyla son birkaç gündür dinlenmekten başka bir şey yapmadım zaten."

Cecilia sessiz ve *dokunaklı* bir şekilde başını eğdi.

"Soruma cevap vermedin," diye hatırlattı Edward ona. "Dinlendin mi?"

"Biraz. Ama aslında dinlenme konusundaki pratiğimi kaybettiğimi düşünüyorum. Çok tuhaf bir odaydı. Alnına düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırmadan önce kaşlarını çattı. "Yeni bir ortamda ilk gece uyumayı her zaman zor bulurum."

"O hâlde haftalardır iyi uyumadığına bahse girerim."

Bunun üzerine gülümsedi. "Aslında gemide çok iyi uyudum. Sallantı bana ninni gibi geliyordu."

"Kıskandım. Bense okyanus yolculuğumun çoğunu kusakarak geçirmiştım."

Cecilia hafif bir kahkaha attı. "Senin adına üzüldüm."

"Orada olmadığın için şükret. Görünüşüm hiç de evlenmek için avlanacak birine benzemiyordu." Bunu bir an düşündü. "Aslına bakarsan şu anda da pek ödül gibi göründüğüm söylenemez," diye ekledi.

"Ah, böyle düşünme..."

"Yıkanmamış, tıraşsız..."

"Edward..."

"Ve kötü kokulu," diyerek Edward onun tepkisini bekledi. "Bak bu konuda kesinlikle benimle çelişmediğini fark ettim."

"Kesinlikle, ah, senin kendine özgü bir *kokun* var."

"Ve aklımın küçük bir köşesini kaybettiğimi de unutma."

Cecilia birden sertleşti. "Böyle şeyler söylememelisin."

Edward'ın sesi yumuşaktı ama gözleri doğrudan onun gözlerine odaklanmıştı, "Ama kendimde bu durumda alay edecek bir şey bulamazsam ağlamak zorunda kalacağım."

Cecilia birden durgunlaştı.

"Yani mecazi anlamda," dedi Edward ona acıyarak. "Endişelenmene gerek yok. Merak etme gözyaşlarına boğulmayacağım."

"Eğer ağlasaydın," dedi Cecilia duraklayarak, "bunu garipsemezdim. Ben...ben..."

"Bana bakar mıydın? Yaralarımı sarar mıydın? Tuzlu ırmaqlar gibi akan gözyaşlarımı kurutur muydun?"

Dudakları aralandı ama Edward onun şok geçirdiğini düşünmüyordu, sadece şaşırmıştı. "Dokunaklı alaycılığa bu kadar meraklı biri olduğumu bilmiyordum," dedi Cecilia.

Edward omuz silkti. "Ben de böyle olduğumdan emin değilim."

Cecilia bunu düşünürken biraz ciddileşti, alnının ortasında üç çizgi oluşana kadar çatıldı kaşları. Birkaç saniye

kıpırdamadı ve ancak dudaklarından hafif bir uğultu geçtiğinde dalgınlaşmış olduğunu ve nefesini tuttuğunu fark etti. Derken biraz sesi çıktı ve bir gürültüyle sonuçlandı.

“Beni analiz ediyor gibisin,” dedi Edward.

Cecilia inkâr etmedi. “Çok ilginç gerçekten,” dedi, “yaptığın ama hatırlamadığın şeyleri düşünüyordum.”

“Bunun akademik bir araştırma konusu olduğunu görmek benim için zor bir şey,” dedi Edward hiç kızmaksızın, “ama her halükârda bunu yapmalısın. Bu konuda yapacağın herhangi bir atılım çok takdir edilecektir.”

Cecilia koltuğunda kıpırdandı. “Hiç yeni bir şey hatırladın mı?”

“Dünden beri mi?”

Cecilia evet anlamında başını salladı.

“Hayır. En azından hatırladığımı düşünmüyorum. Bir şeyleri hatırlamadığımda aslında neyi hatırlamadığımı da söylemek zor. Hafızamdaki boşluğun nerede başladığından bile emin değilim.”

“Bana mart başında Connecticut’a gittiğin söylenmişti.” Cecilia başını yana yatırdı ve o yaramaz bir tutam saç yine alnına düştü. “Peki, bunu hatırlıyor musun?”

Edward bunu bir an düşündü. “Hayır,” dedi. “Oraya *gitmemin* söylendiğini hayal meyal hatırlıyorum, daha doğrusu gitmem gerektiğinin söyleneceğini...” Avcunun içiyle bir gözünü ovuşturdu. Bu ne *anlama* geliyordu? Cecilia’ya baktı. “Ama neden gitmem gerektiğini bilmiyorum.”

“Eninde sonunda sana geri dönecek,” dedi Cecilia. “Doktor, kafa sarsıntılarında beynin iyileşmesi için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.”

Edward kaşlarını çattı.

“Yani sen uyanmadan önce,” diye açıkladı Cecilia.

“Ah.”

Birkaç dakika sessizce oturdular ve sonra Cecilia onun başındaki yaraya doğru tuhaf bir hareketle meylederek, "Acıyor mu?" diye sordu.

"Fena hâlde."

Cecilia hemen fırlayıp ayağa kalktı. "Gidip sana biraz afyon tentürü getirebilirim."

"Hayır," dedi Edward hızlıca. "Teşekkürler. Kafamı uyanık tutmayı tercih ederim." Ama sonra düşündüğünde bunun ne kadar gülünç bir ifade olduğunu anladı. "Ya da en azından son günün olaylarını hatırlayacak kadar net."

Cecilia'nın dudakları seğirdi, gülmek için kendisini zor tutuyordu.

"Tutma kendini devam et," dedi Edward. "Kahkaha atabilirsin."

"Gerçekten yapmamalıyım." Ama yaptı. Sadece biraz. Ve ses onun kulağına çok güzel geldi.

Ardından Cecilia esnedi.

"Uyu," diye ısrar etti Edward.

"Ah, bunu yapamam işte. Daha yeni geldim."

"Kimseye söylemem."

Cecilia ona bir bakış attı. "Kime söyleyecektin ki zaten?"

"Haklısın," diye doğruladı Edward. "Ama yine de belli ki uyumaya ihtiyacın var."

"Bu gece uyuyabilirim." Rahat olmaya çalışarak sandalyesinde biraz kıpırdandı. "Şimdi sadece biraz gözlerimi dinlendireceğim."

Edward kıs kıs güldü.

"Sakın bana sırnaşma, beni rahat bırak," diye uyardı Cecilia.

"Sırnaşırsam ne yaparsın? Geldiğimi bile göremezsin."

Cecilia bir gözünü açtı. "Benim reflekslerim olağanüstüdür."

Edward buna kıkırdadı ve onun tekrar uyuklama durumuna geçişini izledi. Cecilia tekrar esnedi ve bu sefer ağzının üzerini kapatmaya bile çalışmadı.

Evlilik bu muydu? Eşlerin birbirlerine pardon demeye gerek duymadan esneyebilmeleri miydi? Eğer öyleyse, Edward evlilik kurumu hakkında daha öğreneceği çok şey olduğunu düşündü.

Onun “gözlerini dinlendirişini” izledi. Gerçekten çok güzeldi. Thomas kız kardeşinin güzel olduğunu söylemişti ama bu tabii ki onun cevap vermek için hazırlıksız olduğu kardeşçe bir yaklaşımdı. Edward bunların, kendi kız kardeşi Mary’de de gördüğünü varsaydığı şeyler olduğunu düşündü: tüm parçaların oldukça muntazam ve doğru yerlere oturmuş olduğu güzel bir yüz. Örneğin Thomas, Cecilia’nın kirpiklerinin saçlarından birkaç ton daha koyu olduğunu ya da gözleri kapalıyken sanki balmumundan yapılmış bir ayın ortadan ikiye ayrılmış iki eşit parçası gibi iki ince yay oluşturdıklarını asla fark edemezdi.

Dudakları, şairlerin çıldırdığı o gül goncası gibi olmasa da dolgundu. Uyuduğu zaman, tam olarak kapanıp birbirlerine değmiyorlardı ve nefesinin fısıltısının onların arasından geçtiğini hayal edebiliyordu.

“Bu öğleden sonra Devil’s Head’e gidebileceğini düşünüyor musun?” diye sordu Cecilia.

“Uyuduğunu sanıyordum.”

“Sana söyledim, sadece gözlerimi dinlendiriyorum.”

Yalan söylemiyordu. Konuşurken kirpiğini bile kaldırmamıştı.

“Aslında oraya gitmem gerek,” dedi Edward. “Doktor gitmeden önce beni bir kez daha görmek istiyor. Ama senin odanın uygun olduğuna inanıyorum?”

Cecilia başını sallayarak doğruladı ama gözleri hâlâ kapalıydı. “Küçük bulabilirsin.”

“Sen bulmuyor musun?”

“Uyumak için büyük bir odaya ihtiyacım yok.”

“Benim de.”

Cecilia gözlerini açtı. “Üzgünüm. Senin ihtiyacın olduğunu ima etmek istememiştim.”

“Pek çok gecemi derin bir uykuya dalmaksızın hep kabaca uyuyarak geçirdim. Yataklı herhangi bir oda benim için lüks olacaktır. Yani aslında burada da yatak var ama sanırım burası hariç,” dedi derme çatma koğuşa bakarak. Kilisenin oturma sıraları duvarlara dayanmıştı ve askerler birbiriyle uyumsuz çeşit çeşit, rengarenk bir karyola ve yatak koleksiyonunda yatıyorlardı. Hatta birkaçı yerdeydi.

“Çok moral bozucu, acıklı bir durum,” dedi Cecilia sesizce.

Edward onu onayladı. Hâline şükretmeliydi. Bütün uzuvları ve bedeni tamdı. Belki biraz zayıftı ama iyileşecekti. Odadaki diğer adamlardan bazıları o kadar şanslı değildi.

Ama yine de artık buradan çıkmak istiyordu.

“Acıktım,” dedi aniden.

Cecilia başını kaldırdı ve Edward şu an onun muhteşem gözlerindeki şaşkın bakışlardan sandığından daha çok hoşlandığını fark etti.

“Eğer doktor beni görmek isterse, şeyde bulabi...” Edward öksürüp boğazını temizledi. “Beni Devil’s Head’te bulabilir.”

“Emin misin?” Cecilia ona endişeli bir bakışla baktı. “Bunu senden istememeliyim...”

Edward onun sözünü keserek yakındaki bir sıranın üzerindeki kırmızı ve taba rengi kumaş yığınının işaret etti. “Sanırım şuradaki benim üniformam. Onu bana getirme nezaketini gösterir misin?”

“Ama doktor...”

“Ya da onu kalkıp kendim mi alayım ve bu arada seni uyarayım, bu gömleğin altında hiçbir şey yok.”

Birden Cecilia'nın yanaklarını ateş bastı... Edward üniforması kadar koyu kırmızı olmadıklarını düşündü ama etkileyici bir şekilde yakındı...ve birden aklına şu geldi: Vekaleten yapılan evlilik.

Edward: Connecticut'ta birkaç ay kalmıştı.

Cecilia: New York'ta iki hafta kalmıştı.

Edward onun yüzünü tanıyamamış olmasına şaşmamalıydı. Çünkü onu daha önce hiç görmemişti.

Peki, ya evlilikleri?

Hiçbir zaman gerçekleşmemişti.

Bölüm 4

Tegmen Rokesby hiç de çekilmez biri değildir. Aslında, oldukça düzgün bir adamdır. Bence onu seversin. O Kentli ve komşusu ile sözde nişanlı.

Resmini ona gösterdim. Çok güzel olduğunu söyledi.

THOMAS HARCOURT'TAN

KIZ KARDEŞİ CECILIA'YA

Edward giyinmek konusunda ısrar edince, Cecilia da bundan yararlanıp onlara yiyecek bir şeyler bulmak için dışarı çıktı. Bir haftanın büyük bölümünü bu mahallede geçirmişti ve sokaktaki her vitrini, her dükkânı biliyordu. En ekonomik seçenek ve dolayısıyla onun her zamanki tercihi Bay Mather'ın arabasındaki kuş üzümlü çöreklerdi. Her ne kadar onların düşük fiyatlarının nedeninin içlerinde çörek başına en fazla üç kuş üzümü olduğundan şüphelense de kabul edilebilir derecede lezzetliydi.

Bir de sokağın biraz aşağısında Bay Lowell'in sattığı hamuru spiral şeklinde olan tarçınlı ve baharatlı gerçek Chelsea çörekleri vardı. Cecilia çöreğin içindeki kuş üzümlerini hiç saymamıştı. Onlardan sadece bir tane yemiş ve bir gün önce aldığı bayat çöreği çok hızlı bir şekilde yerken üzerindeki cam gibi şekerli tabakanın ağzında eriyen yapışkan tadının zevkine varmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Ama köşeyi dönünce... Hollandalı fırıncı Bay Rooijackers'ın dükkânını buldu. Cecilia buraya sadece bir kez girmişti ve bir daha girmemesinin iki nedeni vardı;

(a) pastacının pasta ve çöreklerine karşı koyamayacağı ve

(b) eğer bunları yiyecek olursa, kısa sürede çok kilo alacağını bilmesi.

Ama buna rağmen her şeyi boş verip canının istediği şeyleri yemek için hovardalık yapacağı bir gün ayıracaksa o gün onun için kesinlikle Edward'ın uyandığı ve sağlığının iyi olduğu gündü. Cecilia'nın cebinde güzel bir ikrama yetecek kadar bozuk para vardı ve artık pansiyon odasının parasını ödeme konusunda endişelenmesine de gerek yoktu. Kuruşlarını biriktirmesi gerektiğini düşündü... Önümüzdeki haftalarda kendisini nerede bulacağını yalnızca tanrı biliyordu. Ama kendisini sıkıntıya sokarak cimrilik etmeye de gerek duymuyordu. Bugün değil.

Dükkânın kapısını itip içeri girdi, kapının üstünde asılı olan çanın çınlaması karşısında gülümsedi ve ardından arkadaki mutfaktan kendisine doğru esen ilahi kokuları keyifle içine çekti.

"Size yardım edebilir miyim?" diye sordu tezgâhın arkasında duran kızıl saçlı kadın. Belki de Cecilia'dan birkaç yaş büyüktü ve çok hafif bir aksanla konuşuyordu, eğer mülk sahiplerinin Hollanda'dan geldiğini daha önce bilmeseydi Cecilia bunun nedenini anlamakta zorluk çekebilirdi.

"Evet, teşekkürler. Ben yuvarlak bir ekmek alayım lütfen," dedi Cecilia. Evdeki her şeyden farklı görünen üzeri nar gibi kızarmış altın rengi bir kabukla kaplı yan yana tumbul tumbul duran ekmeğin dizili olduğu üç sırayı işaret ederek, "Hepsinin fiyatı aynı mı?" diye sordu.

Kadın başını iki yana salladı. "Öyleydiler ama şimdi söylediğinizde fark ettim, sağdaki biraz küçük görünüyor. Onu bir kuruş daha ucuza alabilirsiniz."

Cecilia, ekmekle birlikte yemek için nereden tereyağı ya da peynir alabileceğini hesaplıyordu ama sonra, "Bu leziz koku da ne?" diye sormak zorunda kaldı.

Kadın ona gülümseyip hoş bir bakış attı. "*Speculaas*. Henüz çıktı, çok tazeler. Tarçın, zencefil ve Hindistan cevizli Hollanda bisküvisi. Hiç denemediniz mi?"

Cecilia başını iki yana salladı. Çok acıkmıştı. Sonunda bir gece önce düzgün bir yemek yemişti ve bu bisküviler midesine ne kadar kötü muamele ettiğini hatırlatmış gibiydi. Gerçi Devil's Head'de yediği biftek ve böbrek karışımı turta gayet iyiydi ama tabii ki Cecilia'nın tatlı bir şey yeme düşüncesi salyalarını akıtıyordu.

Kadın, "Onları tepsiden alırken birini kırdım," dedi. "Onu ücretsiz alabilirsiniz."

"Ah hayır, bunu yapamam..."

Kadın geçiştirdi. "Siz yapmadınız ki. Tadına bile bakmadınız, bunun için sizi suçlayamam."

"Aslında suçlayabilirdiniz," dedi Cecilia gülümseyerek, "ama sizinle tartışmayacağım."

"Sizi daha önce dükkânda hiç görmedim." Dedi kadın, mutfağa koşarken omzunun üzerinden.

"Bir kez geldim," dedi Cecilia ama alışveriş yapmadığını ona söylemedi. "Geçen hafta. Burada yaşlı bir beyefendi vardı."

"O benim babam," diye onayladı kadın.

"O hâlde siz Bayan Rooey'siniz...ehrm, Roojak..." Tanrım, insanlar bunu nasıl telaffuz ediyorlar?

"Rooijakkers," dedi kadın ve ona dönüp gülerek. "Ama aslında ben Bayan Leverett'im."

"Tanrıya şükür," dedi Cecilia rahatlamış bir gülümsemeyle. "Adınızı söylediğinizi biliyorum ama tekrarlayabileceğimi sanmıyorum."

"Kocama sık sık onunla bu yüzden evlendiğimi söylüyorum," diye şaka yaptı Bayan Leverett.

Cecilia, aslında kendisinin de bir kocaya ismi ve unvanı için tutunduğunu fark edene kadar güldü. Gerçi lanet olası Binbaşı Wilkins de kocasıyla aynı mesleği yapıyordu.

“Hollandalıların konuştuğu Felemenkçe kolay bir dil değil,” dedi Bayan Leverett, “ama bir süre New York Town’da kalmayı planlıyorsanız, birkaç kelime öğrenmeye değer bulabilirsiniz.”

“Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum,” dedi Cecilia dürüstçe. Çok uzun bir süre kalmayacağını umuyordu. Sadece erkek kardeşini bulmak istiyordu.

Ve Edward’ın gücünü geri kazandığından emin olmalıydı. Onun iyileştiğinden emin olana kadar muhtemelen gidemezdi.

“İngilizceniz mükemmel,” dedi fırıncıya.

“Ben burada doğdum. Ailem de ama evde Felemenkçe konuşuruz. Buyurun...” fırıncı kadın ona iki parça düz, karamelli kahverengi bisküvi uzattı. “Tadına bakın.”

Cecilia, uzun dikdörtgen şeklindeki bisküvilerden küçük olanını ağzına götürüp ondan bir ısırık almadan önce kadına tekrar teşekkür etti.

“Aman Tanrım! Bu harika bir şey.”

“Beğendiniz mi?” Bayan Leverett’in gözleri bundan dolayı duyduğu sevinç ve keyiften fal taşı gibi açıldı.

“Nasıl beğenmem? İçinde kakule ve karanfil vardı ve hafif yanmış şeker tadındaydı. Cecilia tamamen bu tada yabancıydı ama yine de bir şekilde evini özlemişti. Belki de özlemi sohbet edip bir bisküviyi paylaşmaktan başka bir şey değildi. Ve Cecilia, kendisinin de yalnız olduğunu fark edemeyecek kadar meşguldü.

“Bazı subaylar bunların çok ince oldukları için ufalandıklarını söylüyorlar,” dedi Bayan Leverett.

“Onlar çıldırıyor,” dedi Cecilia, ağzı doluyken. “Onlar ne derlerse desinler, bunların çayın yanında harika olacağını söylemeliyim.”

“Korkarım buraya çay getirmek sizin için kolay olmamış.”

“Hayır,” dedi Cecilia pişman ve üzgün bir şekilde. Ne yazık ki aceleyle yanında ancak birazcık çay getirebilmişti, yeterince getirememiştir ve buraya gelmek için Atlantik’in üçte ikisini aşarken çoğunu tüketmişti. Son hafta çay yapraklarını tekrar tekrar kullanmış ve her öğün için onları bölerek miktarlarını azaltmak zorunda kalmıştı.

“Hâlimizden şikâyet etmemeliyim,” dedi Bayan Leverett. “Hâlâ şeker alabiliyoruz ve bu bir pasta fırını için her şeyden çok daha önemli.”

Cecilia bisküvisinin diğer yarısından bir ısırik alırken onu başıyla doğruladı. Bu durumu biraz daha uzatması gerekiyordu.

“Subaylar çay içer,” diye devam etti Bayan Leverett. “Çok değil ama herkesten fazla.”

Edward bir subaydı. Ve Cecilia onun nimetlerinden yararlanmak istemiyordu, sadece biraz çay bulabilirse...

Şu an iyi bir fincan çay için ruhunun çok küçük bir bölümünü satabileceğini düşündü.

“Soyadınızı söylemediniz,” dedi Bayan Leverett.

“Ah, Çok üzgünüm. Bugün oldukça dalgınım. Ben Bayan Har...affedersiniz, Bayan Rokesby.”

Kadın bilmiş bir şekilde güldü. “Yeni evli misiniz?”

“Doğru.” Ne kadarı *doğru*du ama tabii ki Cecilia’nın bunu kadına açıklaması mümkün değildi. “Kocam,” bu sözcüğe takılıp kalmamaya çalıştı, “bir subay. Bir yüzbaşı.”

“Ben de bundan şüphelenmiştim,” dedi Bayan Leverett. “Savaşın ortasında New York Town’da olmanız için başka bir neden olmadığını düşündüm.”

“Tuhaf,” diye düşündü Cecilia. “Bana hiç savaştaymınız gibi gelmiyor. İnanmak zor, eğer yaralı askerleri görmeseydim...” Sözlerini tekrar gözden geçirerek durdu. Bu İngiliz

karakolunda gerçek bir savaşa tanık olmayabilirdi ancak her yerde mücadele ve mahrumiyet belirtileri vardı. Liman hapishane gemileriyle doluydu ve gerçekten de Cecilia'nın gemisi yola çıktığında, Cecilia onlar geçerken geride durması konusunda uyarılmıştı.

Duyduğu koku dayanılmayacak kadar iğrençti.

“Özür dilerim,” dedi kadına. “Ben duygusuzca konuştum. Savaşta olduğumuzu anlamak için ille de önümüzün savaş meydanı olmasına gerek yok, sokakta savaş meydanından çok daha fazlası var.”

Bayan Leverett gülümsedi ama bu hüzünlü bir gülümseme-ydi. Ve yorgun. “Özür dilemenize gerek yok. İki yıldır burası nispeten sessiz. Tanrıya şükür, dilerim böyle kalır.”

“Gerçekten,” diye mırıldandı Cecilia. Gidip pencereden dışarı baktı... Ama neden, neden emin değildi.

“Sanırım artık gitmeliyim. Ama gitmeden önce lütfen yarım düzine *speculaas* paketleyin.” Kaşlarını çatı, kafasında biraz hesaplama yaptı. Cebinde yeteri kadar para vardı. “Hayır, onu bir düzine yapın.”

“Tam bir düzine mi?” Bayan Leverett ona şımarık bir şekilde sırtıttı. “Umarım çayı da bulursunuz.”

“Ben de öyle umuyorum. Bulursam, bayram yaparım. Kocam...” Yine şu sözcük... “...bugün hastaneden ayrılıyor.”

“Ah, affedersiniz. Bilmiyordum. Ama sanırım bu, onun iyileştiği anlamına geliyor.”

“Hemen hemen.” Cecilia, Edward'ı düşündü, hâlâ çok zayıf ve solgundu. Onu daha yataktan çıkarken görmemişti bile. “Ama dinlenmek ve gücünü yeniden kazanmak için hâlâ zamana ihtiyacı var.”

“Karısı yanında olduğu için ne kadar şanslı.”

Cecilia başıyla onu onayladı ama boğazının düğümlenir gibi olduğunu hissetti. Bunun, *speculaas* bisküvilerinin onu

susatmış olmasından kaynaklandığını söyleyebilmeyi istedi ama yalanın vicdanını rahatsız ettiğinden oldukça emindi.

“Biliyor musunuz,” dedi Bayan Leverett, “savaş bize bu kadar yakinken bile New York Town’da eğlenmek için çok şey var. Üst tabaka hâlâ partilere ev sahipliği yapıyor. Ben katılmıyorum tabii ki ama zaman zaman şık giyimli hanımları görüyorum.”

“Gerçekten mi?” Cecilia’nın kaşları hayretle havaya kalktı.

“Ah evet. Ve sanırım önümüzdeki hafta John Street Tiyatrosu’nda *Macbeth* performansı gerçekleştirilecek.”

“Şaka yapıyorsunuz.”

Bayan Leverett elini kaldırdı. “Babamın fırınları üzerine yemin ederim.”

Cecilia buna gülmeden edemedi. “Belki gitmeye çalışırım. Tiyatroya gitmeyeli epey oldu.”

“Ama oyunun kalitesine kefil olamam,” dedi Bayan Leverett. “Sanırım rollerin çoğu İngiliz subaylar tarafından sergilenecekmiş.”

Cecilia, Albay Stubbs ya da Binbaşı Wilkins’in sahne-
de rol yaptıklarını hayal etmeye çalıştı. Güzel bir görüntü değildi.

“*Othello*’yu sergilediklerinde kız kardeşim gitti,” diye devam etti Bayan Leverett. “Sahne dekorunun çok güzel olduğunu söyledi.”

Bu büyük övgüye değer eseri bu derece hafife almak onu lanetlemek gibiydi. Öyle değilse, Cecilia bunun ne anama geldiğini bilmiyordu. Ama dilenciler seçici olamazlardı ve gerçekten de Derbyshire’da Shakespeare’i pek sık görebilmek mümkün değildi. Belki de gitmeyi deneyebilirdi.

Eğer bu Edward’ın iyileşmesine bağlıysa...

Eğer hâlâ “evli” olurlarsa...

Cecilia içini çekti.

“Bir şey mi dediniz?”

Cecilia başını iki yana salladı ama bu tumturaklı bir soru olmalıydı çünkü Bayan Leverett şimdiden *speculaas* bisküvilerini bir beze sarmıştı. “Korkarım kâğıdımız yok,” dedi fırıncı özür diler bir ifadeyle. “Çay gibi, bunun da kıtlığı var.”

“Bu da demek oluyor ki, bezini sana geri vermek için buraya gelmem gerekecek,” dedi Cecilia. Bunun onu ne kadar mutlu ettiğini anlayınca... Sadece kendi yaşındaki bir kadınla selamlaşma düşüncesi bile... “Ben Cecilia,” dedi.

“Ben de Beatrix,” dedi kadın.

“Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi Cecilia. “Ve teşekkür ederim... Hayır, bir dakika. Hollanda dilinde nasıl *teşekkür ederim*?”

Beatrix kocaman gülümsedi. “Dank u.”

Cecilia şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Gerçekten mi? Bu kadar mı?”

“Kolay bir sözcük seçtin,” dedi Beatrix omuz silkerek. “Eğer *lütfe*n nasıl denir öğrenmek istiyorsan...”

“Ah, istemiyorum,” dedi Cecilia ama ne olursa olsun kadının söyleyeceğini biliyordu.

“*Alstublieft*,” dedi Beatrix sırtarak. “Ama bana bu sözcüğün kulağa hapsirme gibi geldiğini söylemeyin.”

Cecilia kıkırdadı. “Size *dank u* demeye devam edeceğim. En azından şimdilik.”

“Devam edin,” dedi Beatrix, “kocanızın yanına dönün ve onu iyileştirmeye bakın.”

Yine o sözcük. Cecilia gülümseyerek veda etti ama içini bomboş kof gibi hissediyordu. Beatrix Leverett, Cecilia’nın bir sahtekardan başka bir şey olmadığını bilseydi acaba ne düşünürdü? Gözyaşları gözlerinden akmadan önce dükkândan çıktı.

“UMARIM damak zevkin iyidir, çünkü ben sana şey aldım...ah.”

Edward başını kaldırıp yukarı baktı. Karısı elinde küçük bir bez çıkın ve yüzünde kararlı bir gülümsemeyle geri dönmüştü.

Ama kendisi yeterince kararlı değildi. Cecilia onun yatağının ucunda omuzları sarkmış bir hâlde oturduğunu gördüğünde elindekiler sallanıp düştü.

“İyi misin?” diye Cecilia sordu.

Tam olarak değildi. Kendi kendine giyinmeyi başarmıştı ama bunun tek nedeni Cecilia’nın çıkmadan önce onun üniformasını yatağın üzerine koymuş olmasıydı. Dürüst olmak gerekirse, odayı tek başına geçip geçemeyeceğini bile bilmiyordu. Zayıf olduğunu biliyordu ama bacaklarını karyolasının yanından sallayıp ayağa kalkmayı ne kadar sürede başarabildiğini fark etmemişti.

Acınası durumdaydı.

“İyiyim,” diye mırıldandı.

“Elbette,” diye mırıldandı Cecilia pek inandırıcı olmasa da. “Ben...şey... Bisküvi ister miydin?”

Edward onu elindeki bez çıkını açarken izledi.

“*Speculaas*,” dedi onları hemen tanıdı.

“Onlardan daha önce yedin mi? Ah, tabii ki yemişsindir. Unuttum, yıllardır buradasın.”

“Yıllar değil,” dedi Edward ince bisküvilerden bir tane alarak. “Yaklaşık bir yıldır Massachusetts’teydim. Sonra Rhode Island’ta.” Bisküviden bir ısırık aldı. Tanrım, çok lezzetliydi. Başını kaldırıp yukarı, ona baktı. “Ve hatırlamıyorum ama görünüşe göre Connecticut’ta.”

Cecilia yatağın ucuna oturdu. Aslında tünedi demek daha doğru olurdu. Bu hâliyle fazla rahat olmak istemeyen birine benziyordu. “Hollandalılar tüm kolonilere yerleşti mi yani?”

“Buraya da.” Elindeki bisküviyi bitirip diğerine uzandı. “Bir asırdan fazla süredir buranın adı New Amsterdam değişti ama adanın mülkiyeti değişip Hollandalılar tarafından ele geçirildiğinde adı böyle kaldı.” Kaşlarını çattı. Aslında Hollandalıların çoğunun artık burada kalıp kalmadığına dair hiçbir fikri yoktu ama şehirde dolaşırken gördüğü kadarıyla ona sanki kalmışlar gibi geliyordu. Binaların cephe-lerindeki belirgin zikzaklardan, pasta fırınındaki *speculaas* bisküvilere ve çıtır ekmeğe kadar, Hollanda etkisi adanın her yerindeydi.

“*Teşekkür ederim*, nasıl denir öğrendim,” dedi Cecilia.

Bu Edward’ı gülümsetti. “Bakıyorum bu konuda çok hırslısın.”

Cecilia ona bir bakış attı. “Bunu senin de bildiğini var-sayıyorum.”

Edward bir bisküvi daha aldı. “*Dank u.*”

“*Rica ederim*,” dedi Cecilia küçük bir göz hareketiyle, “ama belki de yavaşlamalısın. Hepsini bir kerede yemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Muhtemelen hayır,” diye kabul etti Edward ama yine de yedi.

Cecilia önce onun bisküvisini bitirişini, sonra da karyo-lanın kenarına oturup gücünü toplamaya çalışmasını sabır-la bekledi.

O çok sabırlı bir kadındı, onun karısıydı. Üç gün bo-yunca onun başucunda can sıkıcı bir şekilde oturması ge-rekmişti. Bilinçsiz bir kocayla yapacak pek bir şey yoktu.

Edward onun Atlantik’teki yolculuğunu düşündü. Er-kek kardeşinden haber almak için buraya gelmiş ama sonra ona yardım etmeye karar vermişti, üstelik bunun aylarca süreceğini bilerek...

Bu da sabırlı biri olduğu anlamını taşıyordu.

Edward bazen onun hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak isteyip istemediğini merak etti.

Biraz daha sabretmesi gerekecek, diye düşündü acımasızca. Çünkü şu an güçsüz bacakları adeta jöle gibiydi. Zar zor yürüyebiliyordu. Kahretsin, sadece ayakta durmak bile bir angaryaydı ve evliliklerini her şekilde yasal hâle getirmek için...

Beklemek zorunda kalacaktı.

Yazık oldu.

Her ne kadar isterlerse bu birliktelikten çıkabilecekleri aklına gelse de evliliğin tamamına erememesinden dolayı iptal edilmesi ağır bir yasal sorumluluktu, kaldı ki bir de vekaleten evlilik söz konusuydu. Eğer o evlenmek istemiyorsa, evlenmek zorunda olmadığından oldukça emindi.

“Edward?”

Cecilia’nın sesi, Edward’ın zihninin bir köşesinde yankılanıyordu ama cevap veremeyecek kadar düşüncelerinde kaybolmuştu. Onunla evli olmak ister miydi? Eğer istemiyorsa, Ona Devil’s Head’e kadar eşlik edemezdi. Onu direkt yatağa atacak gücü olmasa da bir geceliğine bile olsa aynı odada kalırlarsa Cecilia’nın iffeti tehlikede olurdu.

“Edward?”

Yavaşça döndü, ona odaklanmak için kendini zorladı. Cecilia ona endişeyle bakıyordu ama bu bile onun gözlerinin şaşırtıcı duruluğunu gölgeleyemiyordu.

Cecilia bir elini onunkinin üzerine koydu. “Bugün buradan çıkmak için yeterince iyi olduğundan emin misin? Doktoru bulayım mı?”

Edward onun yüzüne baktı. “Benimle evli olmak ister misin?”

“Ne?” Yüz hatlarından, tehlike işareti almış gibi bir ifade geçti. “Anlamadım.”

“Benimle evli olmak zorunda değilsin,” dedi dikkatle.
“Evliliği tamamına erdiremedik.”

Cecilia’nın dudakları aralandı, bu oldukça tuhaf bir durumdu ve Edward onun nefes almadığını görebiliyordu.
“Hatırlamadığını sanıyordum,” diye fısıldadı.

“Hatırlamak zorunda değilim. Bu basit bir mantık. Sen geldiğinde Connecticut’taydım. Sen hastaneye gelmeden önce hiç birlikte bir odada bulunmadık.”

Cecilia yutkundu ve Edward’ın gözleri onun boğazına, teninin altında titreyen nabzına, onun narin kavisine kaydı.

Tanrım, onu öpmek istiyordu.

“Ne istiyorsun, Cecilia?”

Beni istediğini söyle.

Bu düşünce birden Edward’ın beyinde patladı. Ondan ayrılmasını istemiyordu. Kendi başına zar zor ayakta durabiliyordu. Gücünün yarısını bile geri kazanması haftalar alacaktı. Ona ihtiyacı vardı.

Ve onu istiyordu.

Ama en çok Cecilia’nın onu arzulamasını istiyordu.

Cecilia birkaç saniye konuşmadı. Onun elini bıraktı ve kollarıyla kendi vücudunu sardı ve sanki kilisenin diğer tarafındaki bir askere bakıyormuş gibi, “Beni serbest bırakmayı mı teklif ediyorsun?” diye sordu.

“Eğer istediğin buysa.”

Cecilia’nın gözleri yavaşça onunkilerle buluştu. “Sen ne istiyorsun?”

“Bu bir soru değil.”

“Ben öyle olduğunu düşünüyorum.”

“Ben bir beyefendiyim,” dedi sertçe. “Bu konudaki isteklerine boyun eğeceğim.”

“Ben...” Cecilia alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.
“Kendini kapana kısılmış hissetmeni istemiyorum.”

“Kendimi kapana kısılmış hissetmem.”

“Hissetmez misin?” Sesi içten bir şekilde şaşırmış gibiydi. Edward omuz silkti. “Eninde sonunda evlenmek zorundayım.”

Cecilia bunu romantik bulmadiysa bile yüzünden bunu belli etmiyordu.

“Açıkçası evliliği kabul ettim,” dedi Edward. Thomas Harcourt’u bir erkek kardeş gibi seviyordu ama Edward, istemediği bir evliliğe onu neyin razı etmiş olabileceğini hayal edemiyordu. Eğer Cecilia ile evliyse, bunun nedeni onunla evli olmayı çok istemiş olmasıydı.

Edward ona yakından baktı.

Cecilia bakışlarını yere kaydırды.

Seçeneklerini mi değerlendiriyordu? Beyni tam olmayan bir adamın karısı olmayı gerçekten isteyip istemediğine karar vermeye mi çalışıyordu? Çünkü hayatının sonuna kadar bu şekilde kalabilirdi. Hasarın hafızasından daha derine indiğini biliyorlardı. Ya bir gün uyandığında artık konuşamazsa? Ya düzgün hareket edemezse? Cecilia bir çocuk gibi ona bakmak zorunda kaldığını düşünüyor olabilirdi.

Olabilirdi. Bunu tahmin etmek mümkün değildi.

“Ne istiyorsun Cecilia?” diye sordu, sesine sabırsızlık tınısının girdiğinin farkındaydı.

“Ben...” Cecilia yutkundu ve tekrar konuşmaya başladığında sesi biraz daha emindi. “Sanırım Devil’s Head’e gitmeliyiz. Bu, burada yapmak istediğim bir konuşma değil.”

“Önümüzdeki yarım saatte hiçbir şey değişmeyecek.”

“Yine de içinde un ve şeker olmayan bir yemek yiyebilirsin, banyo yapabilirsin. Ve de tıraş olabilirsin.” Cecilia hemen ayağa kalktı ama yanaklarının pembeleşmiş olmasını gizleyecek kadar hızlı olamamıştı. “Son ikisi için sana gizlilik hakkını kullanmanı öneririm.”

“Çok cömertsin.”

Edward'ın alaycı ses tonuyla ilgili yorum yapmadı. Bunun yerine, yatağının ayakucunda ince kırmızı renkte bir yırtık gibi duran paltosuna uzandı. Cecilia alıp ona uzattı. "Bu öğleden sonra Binbaşı Wilkins ile bir toplantımız var."

"Niye?"

"Thomas'tan haber getirecek. Ya da en azından öyle umuyorum. Onu dün gece otelde gördüm. Bu konuyu so-ruşturacağını söyledi."

"Zaten bunu yapmamış mıydı?"

"Tavsiyeni dinledim ve ona evliliğimiz hakkında bilgi verdim," derken biraz rahatsız görünüyordu.

Ah. Artık netleşmişti. Cecilia'nın da ona ihtiyacı vardı. Edward dışlerini ortaya çıkaracak kadar sırtarak kendi-sini tebessüm etmeye zorladı. Edward onun adını, ondan daha ilgi çekici bulan ilk hanımefendinin Cecilia olmadığını düşündü. En azından bu bayanın bencilce olmayan nedenleri vardı.

Cecilia ona paltosunu uzattı. Edward biraz çaba sarf ederek ayağa kalktı ve Cecilia'nın yardım etmesine izin verdi.

"Bununla terleyeceksin," diye uyardı onu Cecilia.

"Haziran ayında olduğumuzu söylediğine göre öyle görünüyor."

"Haziran ayı Derbyshire'daki gibi değil," diye mırıldandı Cecilia.

Edward kendi kendine gülümsedi. Kolonilerdeki yaz havasının hoş olmayan bir sertliği vardı. Daha ziyade sisli bir hava vardı ve böyle bir hava hâliyle vücut ısınısını fazla arttırmıyordu.

Edward kapıya doğru baktı ve derin bir nefes aldı. "Benim...benim biraz yardıma ihtiyacım olacak sanırım."

"Hepimizin yardıma ihtiyacı var," dedi Cecilia sessizce ve onun kolunu tuttu, ardından yavaşça, tek kelime etmeden, bir arabanın onları kısa bir mesafe uzaklıktaki Devil's Head'e götürmek için beklediği sokağa çıktılar.

Bölüm 5

Ona resmimi mi gösterdin? Ne kadar utanç verici. Thomas, ne düşünüyordun? Tabii ki bana güzel demesi gerekir. Aksini söyleyemez. Sen benim erkek kardeşimsin. Acayip büyük burnum bakkında pek iyi yorum yapamaz elbette.

*CECILIA HARCOURT'TAN
ERKEK KARDEŞİ THOMAS'A*

Bir saat sonra Cecilia, Devil's Head'in ön tarafındaki yemek odasında oturmuş, derli toplu bir şekilde öğle yemeğini bitirmeye çalışırken, Edward *Kraliyet Gazetesi*'nin yeni bir kopyasına bakıyordu. Ancak Edward'ın elinde tuttuğu gazetede "Bir Siyahi Adam, İyi Bir Aşçı ve Deniz Tutma rahatsızlığı yok," şeklinde bir ilan onu o kadar şaşırtmıştı ki gözlerini tabağındaki domuz eti ve patatesten alıp ilana odaklandı.

O sırada Edward, gazetenin ön ve arka sayfalarının hepsini okudu ve ardından hancıdan önceki haftadan bir sayı bulmasını istedi. Açıklama zahmetine girmemişti ama Cecilia'ya göre onun hafızasındaki boşlukları doldurmaya çalıştığı çok açıktı. Bunun yardımcı olacağından tam emin değildi; Connecticut'ta geçirdiği zaman hakkında yerel bir gazetede ipuçları bulacağından şüpheliydi. Ama yine de

kesinlikle zararı olmazdı ve her neyse, o günün haberlerini yakından takip etmek isteyen bir adama benziyordu. Bu yönden aynı Thomas gibiydi. Erkek kardeşi *London Times*'ın sayfalarının tamamını bitirmeden kahvaltı masasından kalkmak için asla izin istemezdi. Matlock Bath'te günlük yerel bir gazete onlara ulaştığında birkaç günlük oluyordu ama görünüşe göre bu onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Eski de olsa haberleri kaçırmak, tamamen cahil olmaktan daha iyidir, diyordu sık sık ve ayrıca bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey de yoktu.

Yapabileceklerini değiştir, demişti bir keresinde ona, *yapamayacaklarını da kabul et.* Cecilia, Thomas'ın onun son davranışları hakkında ne düşüneceğini merak etti. Onun yaralanmasını ve ardından ortadan kaybolmasını kesin olarak "yapamayacaklarını kabul et," kategorisine yerleştireceğine dair içinde bir his vardı.

Küçük bir kahkaha attı. Artık bunun için biraz geç kalmıştı.

"Bir şey mi dedin?" diye Edward sordu.

Cecilia hayır anlamında başını iki yana salladı. Ve mümkün olduğunca etkin olarak yalan *söylememeye* çalıştığı için, "Sadece Thomas'ı düşünüyorum," demekle yetindi.

"Onu bulacağız," dedi Edward. "Ya da ondan bir şekilde haber alacağız. Öyle ya da böyle."

Cecilia yutkundü, onu başıyla müteşekkir bir şekilde selamlarken lokmasını yutmaya çalıştı. Artık bu konuda yalnız değildi. Hâlâ korkuyordu, endişeli ve kuşkuluydu, ama yalnız değildi. Bunun ne kadar fark yarattığı şaşırtıcıydı.

Edward tam bir şey daha söyleyecekken ona yiyeceklerini getiren genç kadın tarafından sözü kesildi. New York'taki herkes gibi, diye düşündü Cecilia, kadın çok yorgun ve normalden aşırı çalışmış görünüyordu.

Ve sıcak. Dürüst olmak gerekirse, Cecilia insanların burada yazları nasıl yaşadıklarını bilmiyordu. Gerçekten yağmur yağmadığı sürece evdeki hava asla nemden dolayı bu kadar boğucu olmamıştı.

Kışların da aynı derecede şiddetli olduğunu duymuştu. İlk kar düştüğünde hâlâ burada olmamak için dua etti. Hastanedeki askerlerden biri ona yerin kaya gibi donduğunu ve rüzgârın kulaklarını kesmeye yettiğini söylemişti.

“Efendim,” genç bir kadın eğilip selam vererek, “Banyonuz hazır,” dedi.

“Buna şu an her zamankinden daha çok ihtiyacın var,” dedi Cecilia onun mürekkep bulaşmış parmaklarını işaret ederek. Devil’s Head’de hiç kimsenin sıcak demirle parmak mühürlemeye zamanı olmadığı gibi bunu yapmaya meylet-mediklerini söylemeye gerek yoktu.

Edward parmak uçlarına boş boş bakarak, “İnsan evinin rahatlığını özleyor,” diye mırıldandı.

Cecilia bir kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi? En çok özlediğin bu mu? İyi ütülenmiş bir gazete mi?”

Edward ona baktı ama Cecilia ile dalga geçtiğinde aslında onun bundan hoşlandığını düşündü. O etrafında sürekli sessizce ayak parmaklarının uçlarında koşuşturup duran ve onun söz ve davranışlarını dikkatle izleyen insanların olduğu bir yerde hasta muamelesi görmek isteyecek türden bir adam değildi. Yine de gazeteyi elinden bırakıp ayağa kalkmaya yeltendiğinde Cecilia merdivenlerden çıkmak için ondan yardım isteyip istemediğini sormak istedi ama sonra vazgeçti. Hastanede Cecilia’dan yardım istemenin ona neye mal olduğunu görmüştü ama Edward ayağa kalktı ve sessizce kolunu ona uzattı.

Bazı şeyler en iyi şekilde konuşmadan yapılırdı.

Aslında, yemek yedikleri süre boyunca Edward’ın onu *Gazette* sayesinde görmezden gelmesinden memnundu.

Onu evliliklerinden kurtarıp serbest bırakma teklifinden dolayı hâlâ sinirliydi. O asla...ama *asla*...onun bunu yapacağını tahmin etmemişti. Geriye dönüp baktığında, şu ana kadar kendi ayakları üzerinde durabildiği için kendini şanslı sayıyordu. Orada bir yığın Hollanda bisküvisiyle öylece duruyordu ve Edward birdenbire onu serbest bırakmayı teklif etmişti.

Sanki *onu* tuzağa düşürmüş olan Edward'mış gibi.

Cecilia bunu yapmalıydı. Kendine yalan söyleyip bunu yapacağını söylemeye çalıştı ama...

Edward'ın yüzündeki ifade.

Bir kası bile kıpırdamamıştı. Ama donmuş gibi de değildi. O sadece...hareketsizdi.

Cecilia onun nefesini tuttuğunu fark etmemiş olabileceğini bile düşündü.

Edward onun gitmesini istemiyordu.

Cecilia bundan neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordu, onun safir mavisi gözlerinin ardındaki derin ve sınıksız tutulup asla koy verilmeyen duyguları yorumlayabilmesi için onun ifadelerini bilmesine gerek de neden de yoktu. Onu gerçek anlamda, yüz yüze, sadece bir günlüğüne tanımıştı.

Bir dadiya ihtiyacı olduğu ve buna uygun olduğu gerçeği dışında Edward'ın neden kalmasını istediğini hayal edemiyordu, ama onunla evli kalmak istiyor gibiydi.

Tesadüfi olarak söylenmiş bir şey giderek büyümüş, büyümüştü.

Ama Binbaşı Wilkins'le görüşmeden önce gerçeği açıklamak riskini göze alamayacağını kendine hatırlattı. Yüzbaşı Edward Rokesby'nin bir dürüstlük örneği olduğunu hissediyordu ve onun gibi bir askerin amirine yalan söyleyip söylemeyeceğini, hatta bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Aslında erkek kardeşini aramak konusunda Bayan

Cecilia Harcourt'a yardım etmek istemesi dışında onunla resmi bir bağı olmadığını ve onun kocası olmadığını ona bildirilmesinden onur duyabilirdi.

Cecilia *bu* konuşmanın sonucunu hayal bile edemiyordu.

Hayır, eğer ikiyüzlülüğünü Edward'a itiraf ederse, bunun onların binbaşısı görmesinden sonra olması gerekirdi. Kendi kendine bunun kabul edilebilir olduğunu söyledi. Kendine çok şey söyledi.

Ve sonra bunu düşünmemeye çalıştı.

Merdivenlere yaklaşırlarken Edward'a, "Merdivenlerin basamakları dar," dedi, "hem de oldukça yüksek ve dikler."

Uyarı için homurdandı ve onun eliyle kolunu destekleyerek yukarı çıktılar. Başkalarına bu kadar bağımlı olmanın ona ne yaptığını hayal edemiyordu. Onu hiç sağlıklı görmemişti, ama uzundu, muhtemelen neredeyse bir buçuk metreydi ve omuzları, kemiklerinde biraz daha kas olduğunda geniş ve güçlü olacakmış gibi görünüyordu.

Bu, merdivenlerden yukarı çıkarken yardıma ihtiyaç duyan bir adam değildi.

"Koridorun sonundayız," dedi Cecilia katlarına ulaştıklarında başını sola eğerek. "On iki numara."

Edward başını sallayarak doğruladı ve kapılarına yaklaştıklarında, kolunu bırakıp anahtarı ona verdi. Fazla bir şey değildi, ama onun Cecilia için yapabileceği bir şeydi ve Edward'ın neden böyle yaptığını anlamasa da Cecilia bunun kendisini biraz daha iyi hissettireceğini biliyordu.

Ama sonra, anahtarı yerine koymadan önceki son saniyede, "Bu senin son şansın," dedi Edward.

"Ben...özür dilerim, anlayamadım?"

Anahtar kilit içinde döndü, klik sesi koridorda yüksek bir akisle yankılandı.

"Eğer evlilik birliğimizi feshetmek istiyorsan," dedi Edward tereddüt etmeyen bir sesle, "bunu bana şimdi söylemelisin."

Cecilia bir şey söylemeye çalıştı, gerçekten söyledi ama kalbi boğazına çarpıyordu ve parmaklarını ve ayak parmaklarını neredeyse sinirden ateşe girmiş gibi hissediyordu. Hiç bu kadar şaşırmış olduğunu düşünmemişti. Ya da panikledim.

“Bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim,” dedi Edward, kararlılığı onun içinde patlayan kıyametle açık bir tezat oluşturuyordu. “Odaya girdikten sonra evliliğimiz kesinleşir.”

Cecilia’nın boğazından sinirli bir kahkaha yükseldi. “Saçmalama. Bu öğleden sonra beni mest edip kendimden geçiremeyeceksin.” Sonra onun erkekliğine hakaret etmiş olabileceği aklına geldi. “Eeee, yani en azından banyondan önce değil.”

“Bunu sen de benim kadar biliyorsun ki, seni yatağa götürdüğüm zaman hiçbir şey fark etmez,” dedi alev alev yanan gözlerini ona dikerek. “O odaya evli bir çift olarak birlikte girdiğimizde, benimle uzlaşmak zorunda kalacaksın, aksi hâlde tehlikede olacaksın.”

“Karını tehlikeye atamazsın,” diye Cecilia şaka yapmaya çalıştı.

Alçak tonda bir küfür savurdu, engellendiğini, hayal kırıklığına uğradığını ifade eder şekilde çıkan tek kelime-lik bir şeydi. Ama küfür zaten başlı başına kötü ve onun karakteriyle bağdaşmayan bir şeydi ve Cecilia’yı geri adım atması için ürktmeye yetmişti.

“Bu hafife alınacak bir şey değil,” dedi Edward. Yine, kendini aşırı dikkatli ve dürüst bir şekilde tutuyor gibiydi, ama bu defa sanki boğazındaymış gibi hiddetle atan nabzının ihanetine uğradı ve ağzından öfkeyle çıkan cümleye engel olamadı. “Sana son kez gitme fırsatı sunuyorum.”

Cecilia aniden başının döndüğünü hissetti. “Ama neden?”

Edward öfke içinde tıslar gibi cevap vermeden önce koridorda bir aşağı bir yukarı baktı, "Çünkü bedenimdeki hasar çok büyük."

Cecilia eğer halka açık bir yerde olmasalardı onun kesin olarak avaz avaz bağıracağını düşündü, hatta bu daha ziyade bir haykırış olacaktı. Ama yine de Edward'ın şu an çıkan sesindeki yoğunluğun bile sonsuza kadar zihninde kazılı kalacağından emindi.

Ve bu onun kalbini kırmıştı.

"Hayır, Edward," diyerek onu öyle düşünmediğine dair ikna etmeye çalıştı. "Böyle düşünmemelisin. Sen..."

"Aklımdan bir parça eksik," diye araya girdi.

"Hayır hayır." Cecilia'nın söyleyebildiği tek şey buydu.

Onun omuzlarını tuttu, parmakları tenini yakıyordu. "Bunu anlamalısın Cecilia. Ben tam değilim."

Cecilia hayır diyerek başını iki yana salladı. Ona mükemmel olduğunu ve kendisinin de bir sahtekar olduğunu söylemek istiyordu. Ve de onun durumundan faydalandığı için şu an çok üzgün olduğunu.

Aksi hâlde ona yaptığı bu yanlış asla telafi edemeyecekti.

Edward aniden onun omuzlarını bıraktı. "Ben evlendiğin adam değilim."

"Muhtemelen ben de senin evlendiğin kadın değilim," diye mırıldandı.

Edward ona baktı. Ona o kadar uzun süre baktı ki Cecilia'nın teni karıncalanmaya başladı. "Ama sanırım..." Cecilia fısıltıyla devam etti ve sadece kelimeler dudaklarından dökülürken ne dediğini anladı. "Sanırım senin bana ihtiyacın olabilir."

"Tanrım, Cecilia, gerçek hakkında hiçbir fikrin yok."

Sonra koridorun tam ortasında Edward onu kollarına aldı ve öptü.

Edward bunu yapmayı PLANLAMAMIŞTI. Ama Tanrı aşkına, o sadece doğru olanı yapmaya *çalışıyordu*. Ama o deniz köpüğü gözleriyle ona bakıyordu ve ona ihtiyacı olduğunu fısıldadığında...

Onu daha da zorlaştıracabilecek tek şey, *ona* ihtiyacı olduğunu *söylemesiydi*.

Gücü yoktu. En azından erkekliğinin bir kısmını kaybetmişti kendi başına merdivenleri bile çıkamıyordu, ama Tanrı'ya yemin olsun ki karısını öpebilirdi.

"Edward," Cecilia nefesini tuttu.

Edward onu kapıdan içeri çekti. "Evli kalıyoruz."

"Ah, Tanrım."

Bunu söylerken Cecilia'nın ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Edward şu an bunu umursamamıştı.

Oda küçüktü, neredeyse yerin yarısını kaplayan bir yatak vardı, bu yüzden şiltenin kenarına gidip onu da yanına çekerek oturması zor olmadı.

"Edward, ben..."

"Şşşt," diye onu ikaz etti ve sonra onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sana bakmak istiyorum."

"Niye?"

Edward gülümsedi. "Çünkü sen benimsin."

Cecilia'nın dudakları nefis bir oval şekil aldı ve Edward bunu yukarıdan gelen bir işaret olarak aldı ve onu tekrar öptü. İlk başta Cecilia tepki vermedi ama onu itmedi de. Aksine, Edward onun nefesini ve kendisini çok hareketsiz tuttuğunu hissetti ve bu anın gerçek olup olmadığını görmek için bekledi.

Ve sonra, tam kendini geri çekmesi gerektiğini düşündüğünde, onun dudaklarından Edward'ın tenine doğru küçük bir inilti çıktığını hissetti.

"Cecilia," diye fısıldadı. Edward son birkaç ayda ne yaptığını bilmiyordu ama bunun gurur duyulacak bir şey

olmadığını hissediyordu. Ve Cecilia'nın gözlerine baktığında gördüğü şey bunların saf ve güzel şeyler olmadığı idi.

Edward onu öptüğünde dudaklarında bir tür kefaret ya da telafi etme vaat eden bir tat olduğunu hissetmişti.

Bir fısıltı gibi yumuşak bir şekilde ağzını Cecilia'nın dudakları üzerine kapattı. Ama bu onun dudaklarını almak için tam olarak yeterli gelmemiştir ve karısı küçük bir arzu mırıltısı çıkardığında, Edward dişlerini nazikçe onun iç dudagının yumuşak kısmına sürüp onu ısırdı.

Edward tüm öğleden sonra boyunca bunu yapmak istedi. Sadece yatakta yanına yatmak ve tanrıça gibi ona tapınmak. Sadece onu öpebilecekti, daha fazlasını yapamayacak durumdaydı. Ama bu her bir okşayışın diğerinin içinde eriyip birbirine karışacağı sonsuz bir öpücük olacaktı...yumuşak, yavaş ve çok derin.

Bu tuhaf bir duyguydu ...bu aciliyeti olmayan bir arzuydu. Edward bundan hoşlandığına karar verdi...şimdilik. Gücü tekrar yerine geldiğinde, yeniden ona ait olan her şeyi kendisi gibi hissettiğinde, o zaman ruhunun her parçasıyla onunla sevişecekti, kendisini yeterince tanıyordu...onu da...ve bu deneyimin onu en uç noktaya taşıyacağını biliyordu.

Ve sonra kendisini yatağın sağ tarafına doğru itti.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı Edward ve sonra onun içinde barındırdığı güzelliği de gördüğünü bilmesi çok önemli görüldüğü için, "ve çok iyisin" dedi.

Cecilia birden katılaştı. Bu çok küçük bir hareketti, ama Edward'ın her hareketi ve her duyusu onunla o kadar uyumluydu ki, şu an farklı nefes alıyor olsa bile Edward bunu anlayabilirdi.

"Durmaliyiz," dedi Cecilia ve Edward onun sesindeki pişmanlığı duysa da kararlı olmak konusunda bir eksiklik duygusu hissetmemiştir.

Edward derin bir iç çekti. Onu istiyordu. İçinde sanki giderek onu tahrik eden bir tüy varmış gibi hissediyordu, ama bu hâldeyken onunla sevişemezdi...böyle yıkanmamış, bitkin. Cecilia çok daha fazlasını hak ediyordu ve açıkça söylemeliydi ki, o da hak ediyordu.

“Suyun soğuyacak,” dedi Cecilia.

Edward küvete bir göz attı. Büyük değildi, ama yeterliydi ve yüzeyden yükselen buharın uzun sürmeyeceğini biliyordu.

“Aşağı inmeliyim,” dedi Cecilia beceriksizce ayağa kalkarken. Giydiği elbise yumuşak kumaştan ve toz pembe renkteydi ve eteklerini kavrayıp kumaşı parmaklarının arasında bükerken eli sanki elbisenin içinde eriyor gibiydi.

Çok mahcup görünüyordu ve Edward bunu sevimli bulmadan edemedi.

“Utanmamalısın,” diye hatırlattı ona. “Ben senin kocamım.”

“Henüz değil,” diye mırıldandı Cecilia. “Bu şekilde değil.”

Edward içinden bir gülümsemenin yükseldiğini hissetti.

“Gerçekten gitmeliyim,” dedi Cecilia ama henüz bir adım bile atmamıştı.

Edward’ın gülümsemesi bu defa tüm yüzüne yayıldı. “Benim yüzümden gitme. Orta çağda kocayı yıkamanın bir eşin en önemli görevlerinden biri olduğuna inanıyorum.”

Cecilia onun bu açıklamasıyla gözlerini devirdi ve içinde sıcak bir mutluluk dalgası yayılmaya başladı. Edward onun utandığı zaman eğlenceli olduğunu düşündü, ama özellikle kendisini ona karşı tuttuğu zaman daha çok hoşuna gidiyordu.

“Boğulabilirim, biliyorsun,” dedi Edward.

“Ah lütfen.”

“Boğulabilirim. Çok yorgunum. Ya küvette uyuya kalırsam?”

Cecilia bir an için durup düşündü ve birkaç saniyeliğine de olsa ona gerçekten inandı. “Küvette uyuya kalmayacaksın,” dedi sonunda.

Edward dramatik bir şekilde içini çekti, sanki...*bunu asla bilemezsin*, der gibiydi ama Edward ona acıdı ve “On dakika sonra gel,” dedi.

“Sadece on dakika mı?”

“Bu benim genel pislik seviyemle ilgili bir yorum mu?”

“Evet,” dedi Cecilia oldukça açık bir şekilde.

Edward bir kahkaha patlattı. “Sen çok eğlenceli birisin, bunu biliyor muydun, Cecilia Rokesby?”

Cecilia gözlerini şaşkınlıkla devirdi ve yatağın ayak ucuna düzgünce katlanmış hâlde bırakılmış olan havluyu alıp ona uzattı.

Edward yapmacık bir şekilde iç çekti. “Seninle bu yüzden evlendiğimi söylerdim ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

Cecilia ona bakmak için döndü, yüzü tuhaf bir şekilde ifadeden yoksundu. “Ne dedin?”

Edward giysisini çıkarırken omzunu silkti. “Açıkça söylemek gerekirse seninle neden evlendiğimi hatırlamıyorum.”

“Ah. Ben de şeyden söz ettiğini sanmıştım...”

Edward onun ne söyleyeceğini duymak için kaşlarını kaldırarak baktı.

“Boş ver.”

“Hayır, söyle bana.”

Ama Cecilia’nın yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Ben belki şeyi kastettiğini düşünmüştüm.”

Edward bekledi. Ama Cecilia cümlesini bitirmedi. “Öpücüğü mü?” diye sordu Edward sonunda.

Edward onun teninin daha da derin bir renk tonuna ulaşabileceğini düşünmemişti, ama öyle olmuştu. Aralarındaki mesafeyi iki adımda kapattı ve onun bakışlarını kendisine doğru çevirmesine yetecek kadar yaklaşp çenesine dokundu.

“Eğer seni düşünümüzden önce öpseydim,” dedi Edward yavaşça, “evliliğimizin kalıcılığı konusunda şu anda kesinlikle hiç şüphem olmazdı.”

Cecilia’nın kaşları sevimli bir şaşkınlıkla kırıştı.

Edward dudaklarını onunkilere değdirdi ve sonra yanağına doğru fısıldayarak, “Eğer seni öpmenin ne demek olduğunu bilseydim, ordunun beni uzaklara göndermesine izin vermezdim,” dedi.

“Bunu şimdi söylüyorsun,” dedi Cecilia onun kulağına yakın bir yerde mırıldanarak.

Edward keyifli bir gülümsemeyle geri çekildi.

“Ama verilen bir emri reddedemezdin,” dedi Cecilia.

“Senden gelen emri mi? Asla.”

“Dur,” dedi Cecilia, onu şakacı bir şekilde iterek savuşturdu. “Demek istediğimin bu olmadığını sen de biliyorsun.”

Edward onun elini tuttu ve parmak boğumlarına nazik bir öpücük kondurdu. Kahretsin, bu durumu gülünç derecede romantik buluyordu. “Sizi temin ederim, Bayan Rokesby, bir düşün gecesi bunu yapmam için kesinlikle vakit bulabilirdim.”

“Banyo yapman gerekiyor.”

“Ah.”

“Soğuk suyu seviyorsan tabii.”

Edward şu an soğuk suya *ihtiyacı* olabileceğini düşünmeye başlamıştı. “Anlaşıldı. Ama konuşmaya bir şey daha ekleyebilirsem...”

“Neden birkaç saniye sonra bir iblis gibi kızaracağımı düşünüyorum, acaba?”

“Zaten bir şey anlatmasam da yüzün kızarıyor,” diyerek Edward büyük bir keyifle ona takıldı,” ben sadece şunu söyleyecektim...”

“Ben aşağıda olacağım!” diye Cecilia ona seslenerek kapıya doğru koştu.

Edward tepesinden parmak uçlarına kadar gülümsedi, bakması için kalan tek şey onun yatak odasının kapısının içi olsa bile.

“Bu muhteşem olacaktı,” dedi yüksek sesle, mutluluğu şu an ona her kelimeyi içtenlikle ve pembeye boyayarak söyletiyordu.

Muhteşem olacak, diye düşündü giysilerinin geri kalanını çıkarıp küvete girerken.

Eğer istediği gibi işler yolunda giderse çok yakında olacaktı.

Bölüm 6

Ne kadar saçma sapan konuşuyorsun öyle? Senin kocaman ve acayip bir burnun yok.

*THOMAS HARCOURT'TAN
KIZ KARDEŞİ CECILIA'YA*

Edward on dakikaya ihtiyacı olduğunu söylemişti, ama Cecilia on iki numaralı odaya geri dönmeden önce tam yirmi beş dakika bekledi. Yarım saat aşağıda kalmayı planlıyordu, ama sonra düşünmeye başladı. Hâlâ çok zayıftı. Ya küvetten çıkmakta zorlanırsa?

Su şu ana kadar soğumuş olmalıydı. Üşüyor olabilirdi. Mahremiyet denen şeyi kesinlikle hak ediyordu ve Cecilia da bu hakkı kesinlikle ona vermek istiyordu, ama sağlığı pahasına değil.

Hastanede ona bakarken onu çok uygunsuz bir durumda gördüğü doğrudu, ama onu hiç baştan aşağı çınlıçıplak görmemişti. Bu konuda çarşaf kullanarak çok yaratıcı olmayı öğrenmişti. Onu bir o yandan bir bu yandan çarşaf ile örmüştü, böylece her zaman onun itibarını korumayı başarmıştı.

Ve Cecilia her zaman alçakgönüllü olmuştu.

New York'un tamamı onun evli bir kadın olduğunu düşünebilirdi, ama Yüzbaşı Edward Rokesby'nin bir

öpücüğü onu nefessiz bırakmış olsa da o hâlâ masumiyetini koruyordu.

Nefessiz mi?

Beyinsiz.

Bir erkeğin bu renk gözlere sahip olması gerçekten yasa dışı olmalı. Akuamarin ve safir arasında bir şeydi, bir kıızı bir bakışla büyüleyebilirlerdi. Ve evet, onu öptüğünde gözleri kapalıydı ama tek düşünebildiği, dudaklarının onun kilere değmeden önceki bakışının derin mavisinde boğulabileceğini düşündüğü o son an olunca, gözlerinin kapalı olmasının pek önemi kalmamıştı.

Cecilia, gözlerinin rengini her zaman sevmişti ve onu çoğunluktan ayıran uçuk yeşil renkten hep gurur duymuştu. Ama Edward...

O güzel bir adamdı, bu kaçınılmaz bir gerçektir.

Ama aynı zamanda da ölebileceği de kaçınılmaz, diye düşündü. Daha doğrusu, üşüyüp donabilir ve Tanrı korusun bu da onu öldürebilirdi.

Merdivenlere yöneldi.

“Edward?” diye seslendi, kapıyı hafifçe tıklattı. Sonra düşündü...neden sessiz hareket ediyordu ki?

Daha sert vurdu. “Edward?”

Cevap yoktu.

İçini saran küçük bir endişe dalgası kolunu seğirdi ve ani bir kararla kapı kolunu tutup çevirdi.

Kapı açılırken tekrar onun adını söyledi ve içeri girdi, gözlerini diğer yöne çevirdi. Ama cevap vermeyince sonunda küvete doğru döndü.

“Uyuyakalmışsın!” Onu bu kadar gürültülü bir şekilde uyandırmak istemezdi ama korkuya kapılıp ağzından kelimeler yüksek tonda çıktı.

“Ne!” Edward panik içinde bağırıp suları sıçratarak uyandı, Cecilia neden yaptığını kendisi de bilmeden odanın diğer ucuna doğru koşarken sular etrafa saçıldı.

Ama onun karşısında öylece duramazdı. Edward *çırıl-çıplaktı*.

"Bana uyuyakalmayacağını söylemiştin," diye onu suçladı Cecilia, sırtını iyice küvete dönerek.

"Hayır, ben öyle bir şey demedim, asıl *sen* bana uyuyakalmamam gerektiğini söyledin," dedi Edward.

Lanet olsun ki, bu doğrudu.

"Tamam, pekâlâ," dedi Cecilia, nasıl davranacağına dair hiçbir fikri olmadığını belirten bir tonda. "Sanırım suyun soğumuş."

Kısa bir sessizlik oldu, ardından "İdare eder."

Cecilia dinlenmek için ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, sonra pes etti ve kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturdu. Kızgın değildi, daha doğrusu, vücudunu hangi yöne çevireceğini bilemiyordu. "Üşütüp hasta olmanı istemem," dedi Cecilia ayağa kalkarak.

"Hayır."

Hayır mı? Söyleyeceği tek şey bu muydu? Hayır mı?

"Eee, şey, Cecilia?"

Cecilia küçük bir evet sesi çıkardı.

"Acaba kapıyı kapatmayı düşünüyor musun?"

"*Aman Tanrım çok özür dilerim.*" Cecilia hemen jet hızıyla odanın karşı tarafına koştu ki bu bir kadın için zarafet sınırları göz önüne alındığında pek zarif bir çaba değildi ve gerekenden çok daha fazla bir çabayla kapıyı çarparak kapattı.

"Hâlâ burada mısınız?" diye sordu Edward. Cecilia sonunda onu göremeyeceğini anladı. Edward'ın sırtı daha çok kapıya dönüktü ve küvet onun rahatça öne dönemeyeceği kadar küçüktü.

"Eee, evet?" Nedense Cecilia'nın cevabı ağzından soru gibi çıkmıştı. Nedenini kendisi de bilmiyordu.

Kısa bir duraklama oldu, bu sırada Edward muhtemelen böyle saçma bir cevaba en iyi nasıl cevap vereceğini

düşünüyordu. Ama sonunda, “Bana havluyu uzatabilir misin?” diye sordu.

“Ah. Evet. Tabii.” Sırtını özenle küvete vererek yatağa doğru eğildi ve havluyu kapı. Oradan, ona vermek için sadece koluna uzanması yeterliydi.

Edward aldı, ardından, “Bunu seni utandırmak için söylemedim...” dedi.

Bu da onun daha fazla mahcup olduğu anlamına geliyordu.

“...iffetimi koruma çabalarını takdir ediyorum ama bu hafta başında benimle ilgilenen sen değil miydin?”

“Aynı şey değil,” diye mırıldandı.

Yine küçük bir duraklama oldu ve bu defa cevabını düşünürken Edward’ın kaşlarının çatılıp alınının kırıştığını hayal edebiliyordu.

“Seni çarşafı örttüm,” dedi sonunda Cecilia.

“Hep mi?”

“Bu konuda hep çok istekliydim.”

Bunun üzerine Edward bir kahkaha attı.

“Sanırım yine aşağı ineceğim,” dedi Cecilia hızla kapıya doğru yönelirken. “Ben sadece senin üşümediğinden emin olmak istemiştim.”

“Haziran’da mı?”

“Ama sen hastalığı yeni atlattın,” dedi sert bir sesle.

Edward derin bir iç çekti. “Hâlâ hastayım.”

Cecilia cesaretini toplayarak dudaklarını birbirine bastırdı. Haklıydı ve sağlığı onun ince hassasiyetlerinden daha önemliydi. Derin bir nefes aldı.

“Küvetten çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır,” dedi Edward sessizce. “En azından umarım olmaz.”

“Belki de burada yanında kalmalıyım.” Kapıya yaklaştığında. “Yani tam çıkarken. Belki bana ihtiyacın olursa diye düşündüm.”

Cecilia onun havluyu üzerinden atmamış olduğunu umdu. Büyük bir havlu değildi.

O sırada bir çabalama sesi duydu, sonra küvetin kenarına foşurdayarak çarpan suyun sesini.

“Sen...”

“Ben iyiyim,” diye bağırdı.

“Özür dilerim,” dedi Cecilia. Sormamalıydı. O gururlu bir adamdı. Ama günlerdir ona bakıyordu ve umutsuzca gözlerini ondan kaçırmaya çalışsa da kendisini engellemek zordu.

“Senin hatan değil.”

Cecilia o sırada Edward’ın ona bakıp bakmadığını anlamasa da başını salladı.

“Artık arkanı dönebilirsin.”

“Emin misin?”

“Havluya sarılıyım,” dedi, sesi belki de onun aşırı temkinli davranmasından biraz bıkmışa benziyordu.

“Teşekkür ederim.” Cecilia arkasını döndü. Ama çok yavaş bir şekilde. Onun tam olarak örtünmüş olduğundan emin değildi.

Edward yatağındaydı, battaniyesini kucığına çekmiş, yastıklarına yaslanmıştı. Ama göğsü çıplaktı. Hastanede ateşini düşürdüğünde görüldüğünden çok daha iyi değildi, ama gözleri açık ve tetikleyken çok farklı görünüyordu.

“Daha iyi görünüyorsun,” dedi Cecilia. Doğruydı. Saçını yıkamıştı ve teninde daha sağlıklı bir parlılık vardı.

Yorgun bir gülümsemeyle ona baktı ve sakalına dokundu. “Tıraş olamadım.”

“Önemli değil,” diye Cecilia onu temin etti. “Hiç acelesi yok.”

“Ama tıraş olana kadar kendimi tam anlamıyla temiz hissedeceğimi sanmıyorum.”

“Ah, şey...” Cecilia aslında onu tıraş etmeyi teklif etmesi gerektiğini biliyordu. Açıkça onun için yapabileceği tek bir

görev kalmıştı, o da buydu ve bu onu çok rahatlatacaktı ama bu fazla samimi bir jest olacaktı. Tıraş ettiği tek erkek babasıydı. Bir uşağı yoktu ve ellerinde eklem romatizması olduğu için bu görevi o devralmıştı.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Edward.

“Hayır, hayır, yapabilirim,” dedi saf bir genç kız gibi saçma bir çekingenlik sergiliyordu. Atlantik Okyanusu’nu tek başına geçmişti. Majestelerinin Ordusu’ndan Albay Zachary Stubbs ile baş başa kalmış ve bir adamın hayatını kurtarmak için yüzüne karşı yalan söylemişti. Elbette o adamın sakalını tıraş da edebilirdi.

“Muhtemelen daha önce bir erkeği tıraş edip etmediğini sormalıyım,” diye mırıldandı Edward.

Cecilia bir tıraş bıçağı ve tıraş fırçası aramak için odaya göz gezdirirken gülümsememek için kendisini zor tuttu. “Boğazını usturayla kesmeme izin vermeden önce tedbir için çok yerinde bir soru gibi görünüyor.”

Edward güldü. “Valizimde küçük bir deri kutu var. Ne gerekiyorsa orada bulacaksın.”

Doğru. Valizi vardı. Edward’ın eşyaları, kayıpken onun için güvende tutulmuştu. Albay Stubbs, o gün erken saatlerde onları Devil’s Head’e göndermeyi organize etmişti.

Cecilia valizin içindeki düzgün katlanmış giysilere, kitaplara, kâğıtlara baktı. Eşyalarını karıştırmak aşırı samimi, hatta mahremiyet ihlali gibi görünüyordu. Bir adam yabancı bir ülkeye neler getirmişti? Bunun ona çok tuhaf bir soru gibi gelmemesi gerektiğini düşündü. Ne de olsa o da okyanusta bir yolculuk yapmak için eşyalarını bir valize sığdırmıştı. Ama Edward’ın aksine, o asla uzun süre kalmayı düşünmemişti. Bu yüzden de yalnızca en temel ihtiyaçlarını getirmişti. Evdeki hatırası olan eşyaların böyle bir yolculukta önceliği yoktu. Aslında valizine koyduğu tek bir hatıra vardı, o da erkek kardeşinin bir portresiydi. Kuzey

Amerika'ya ulaştığında bunun, onu bulmaya yardımcı olabileceğini düşünmüştü.

Kendi kendine homurdandı. Thomas'ı bir hastanede bulmak için yardıma ihtiyacı olabileceğini düşünmüştü. Bütün bir koloniyi arayacağını bilmiyordu.

"Bulabildin mi?" diye sordu Edward.

"Hmm, hayır," diye mırıldanıp yumuşak beyaz keten bir gömleği kenara koydu. Çok eskimişti ve birçok kez yıkandığı belliydi ama dikiş konusunda becerikliydi belli ki. Bunun son derece iyi dikilmiş olduğunu görebiliyordu. Thomas'ın bu kadar güzel gömlekleri olmamıştı. Onunkiler de Edward'ınkiler kadar dayanmış mıydı? Erkek kardeşinin kıyafetlerini tamir ettiğini hayal etmeye çalıştı ve berbat bir şekilde başarısız oldu. Onun için her zaman böyle şeyler yapmıştı. Söylenerek yapmıştı ama yine de yapmıştı.

Bir daha böyle şeyler yapmak için neler vermezdi.

"Cecilia?"

"Özür dilerim." Deri bir kutunun köşesini gördü ve elini uzatıp onu aldı. "Birden aklım başka yere gitti."

"İlginç bir yere gitmiştir, umarım."

Cecilia yüzünü ona doğru döndü. "Erkek kardeşimi düşünüyordum."

Edward'ın yüzü birden ciddileşti. "Elbette. Özür dilerim."

"Valizini toplamasına yardım etmekten hoşlanurdım," dedi. Omzunun üzerinden Edward'a baktı. Edward cevap vermedi ama anladığını belirtir bir şekilde hafifçe başını salladı.

"Kuzey Amerika'ya gitmeden önce eve gelmedi," diye devam etti Cecilia. "Ona yardım edecek birinin olup olmadığını bilmiyorum." Cecilia başını kaldırıp ona baktı. "Sen eve gittin mi?"

“Annem,” diye onayladı Edward. “Israr etti. Ama denize açılmadan önce evi ziyaret edebildim. Crake Malikânesi sahilden uzak değildir. Hızlı bir binek hayvanla yolculuk iki saatten az sürer.”

Cecilia üzgün bir şekilde başını sallayıp onu doğruladı. Edward ve Thomas’ın bağlı olduğu askeri alay, Kent’teki hareketli Chatham Limanı’ndan Yeni Dünya’ya doğru yola çıkmıştı. Eve dönmeyi düşünen Thomas için ev artık Derbyshire’dan çok uzaktı.

“Birkaç kez Thomas da benimle geldi,” dedi Edward.

“Öyle mi?” dedi Cecilia, bunun onu ne kadar mutlu ettiğine şaşırdı. Thomas’ın kışlasıyla ilgili anlattıkları biraz acımasızdı. Uygun bir evde, uygun bir ailede biraz zaman geçirme şansına sahip olduğuna sevindi. Edward’a baktı ve hafif bir gülümsemeyle başını salladı, “Bundan hiç bahsetmedi,” dedi.

“Ben ikinizin birbirinize her şeyi anlattığını sanıyordum.”

“Her şeyi değil,” dedi Cecilia, çoğunlukla kendi kendine. Edward’ın kendisine yazdığı mektupları duymaktan ne kadar hoşlandığını Thomas’a kesinlikle yazmamıştı. Kardeşiyle oturup yüz yüze konuşma şansı olsaydı ona en yakın arkadaşına birazcık âşık olduğunu söyler miydi?

Hayır diye düşündü Cecilia. Bazı şeyler, kişinin en sevdiği kardeşinden bile özeldi.

Boğazını yumru gibi bir şeyin tıkadığını hissedip yutkundu. Thomas her zaman en sevdiği erkek kardeşi olduğunu söylemesinden hoşlanırdı. Zaten tek erkek kardeşin benim diye cevap verirdi. Ve sonra, hiçbir zaman gerçekten pek mizah anlayışı olmayan babaları, bunu daha önce de duyduğunu söylerdi... Yani şöyle bir bakınca, onlar bunu bilmiyor muydu sanki?

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Üzgünüm. Yine Thomas’ı,” dedi dudağını ısırarak. “Üzgün mü görünüyordum?”

“Hayır. Oldukça mutluydun aslında.”

“Ah.” Birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Sanırım öyledim.”

Edward açık valizi başıyla işaret etti. “Az önce onun valizini de toplamasına yardım etmekten hoşlandığını söyledin, öyle mi?”

Cecilia bir an düşündü, gözleri hüznle parladı. “Sanırım öyle. Onu eşyalarıyla birlikte hayal edebilmek güzel olur diye düşünmüştüm.”

Edward başıyla doğruladı.

“Elbette buna gerek yoktu,” dedi Cecilia birden gözlerini kırptırıp gözyaşlarını bastırdığını görmesin diye arkasını dönerek. “Ama güzel olurdu.”

“Annemin yardımına gerçekten ihtiyacım yoktu,” dedi Edward sessizce.

Cecilia, bu kadar kısa sürede onun için çok değerli hâle gelen yüze bakmak için yavaşça döndü. Onun annesinin neye benzediğini bilmiyordu ama bir şekilde bu sahneyi hayal edebiliyordu. Edward, uzun boylu, güçlü ve yetenekliydi ama annesi onun biraz yetersiz olduğunu düşünerek onun adına telaşlanıyor gibi davranıyordu.

Gözleri ciddi bir saygıyla buluştu. “Sen iyi bir adamsın, Edward Rokesby.”

Edward bir an için bu iltifat karşısında neredeyse şaşır-mıştı ve sonra yüzünün büyük bir bölümü sakalı tarafından gizlenmiş olmasına rağmen kızardığını fark etti. Gülümse-mesini saklamak için çenesini eğdi. Uzun süre bıyıklarının arkasına saklanamazdı.

“O benim annem,” diye mırıldandı Edward.

Cecilia, tıraş takımının çıtçıtlarından birini açtı. “Dediğim gibi, iyi bir adamsın.”

Yine kızardı. Ama Cecilia bu kez onu göremiyordu... Çoktan arkasını dönmüştü... Ama odanın durgun havasından onu hissedebildiğine yemin edebilirdi.

Kızarmasını seviyordu.

Buna kendisinin sebep olması da ayrıca hoşuna gidiyordu.

Hâlâ kendi kendine gülümseyip, parmaklarını kenarında gezdirdiği valize baktı tekrar. Her şeyi gibi, iyi yapılmıştı, kaliteli ahşap ve demirden, tepesinde bir çivi oymasıyla Edward'ın baş harfleri vardı. "G ne anlama geliyor?"

"G?"

"Adının baş harfleri. EGR."

"Ah. G'nin anlamı George."

Cecilia anladığını ifade eder şekilde başını salladı. "Ah, tabii ya."

"Neden *tabii* ya dedin?"

Cecilia ona baktı. "Başka ne olabilir ki?"

Gözlerini devirdi. "Gregory. Geoffrey."

"Hayır," dedi Cecilia sinsi bir gülümsemeyle.

"*Gawain*."

Cecilia gözlerini devirdi. "Lütfen. Sen bir George'sun."

"Erkek kardeşimin adı George," diye düzeltti Edward.

"Görünüşe göre senin de soyadın öyle."

Omuz silkti. "Aile soyadımız bu." Onun deri çantayı açıp usturasını çıkarmasını izledi. "Seninki ne?"

"Göbek adım mı? Esmerelda."

Edward'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ciddi misin?"

Cecilia güldü. "Hayır. Pek değilim. O kadar egzotik değilim. Anne. Annemden sonra."

"Cecilia Anne. Ne güzel."

Yanakları kızardı. O gün başına onu kızartacak daha birçok şey geldiği düşünülürse, bunu biraz tuhaf bulmuştu.

“Connecticut’tayken nasıl tıraş oluyordun?” diye sordu Cecilia. Tıraş makinesi belli ki eşyalarının geri kalanıyla birlikte toplanmıştı. Kaybolmasının ardından Kip’s Bay’de yeniden ortaya çıktığında eşyaları yanında değildi.

Edward birkaç kez gözlerini kırıştırdı. “Bilmiyorum.”

“Ah, çok üzgünüm.” Ne kadar da aptaldı. Tabii ki bilmiyordu.

“Ama,” dedi Edward, utancına bir son vermek için açık bir şekilde, “benim iki tane tıraş bıçağım var. Şu an senin elinde olan dedemden kalma. Diğeri ben gitmeden hemen önce satın alındı. Genelde onu zor şartlarda geçeceği belli olan, kötü bir yerlere seyahat ederken yanıma alıyordum.” Kaşlarını çattı. “Ona ne olduğunu merak ediyorum.”

“Hastanedeki eşyalarının arasında gördüğümü sanmıyorum.”

“Hastanede eşyalarım var mıydı?”

Cecilia kaşlarını çatı. “Bunu şimdi mi soruyorsun, hayır. Sadece üstündeki kıyafetlerin olduğunu söylediler. Bir de cebinden çıkanlar. Sen getirildiğinde orada değildim.”

“Pekâlâ.” Çenesini kaşıdı. “İşte bu yüzden iyi tıraş bıçağımı yanıma almıyorum.”

“İyi,” diye mırıldandı Cecilia. Tıraş bıçağının sapı kakma fildişiydi, çok güzel şekilde oyularak yapılmıştı ve elini ısıtmıştı. Çünkü bıçağı en iyi Sheffield çeliğindendi.

“Üzerinde adım yazıyor,” dedi Edward. “Dedemin adı. Sapında adının baş harfleri var. Bana bu yüzden verdi.”

Cecilia bıçağı baktı. Kesinlikle öyleydi, fildişinin ucuna ince bir şekilde EGR harfleri kazınmıştı. Lavaboya doğru ilerlerken, “Babamın usturası da buna benziyordu,” dedi Cecilia ve onu içine su doldurduğu boş lavabonun içine daldırdı.

“Sapı o kadar iyi değil ama çeliğı aynı.”

“Çelik bıçaklar konusunda uzman mısınız?”

Ona şeytansı bir bakış attı. “Korkuyor musun?”

“Sanırım korkmalıyım.”

Cecilia kıkırdadı. “Sheffield’a bu kadar yakın yaşayan herkes onların çeliklerini bilir. Köydeki birçok adam son birkaç yılda potalı ocaklara gitti çalışmak için.”

“Hoş bir meslek değil, bence.”

“Hayır.” Cecilia komşularını düşündü...eski komşularını. Hepsi genç genç adamlardı, çoğunlukla kiracı çiftçilerin oğullarıydı. Ancak fırınlarda bir iki yıl geçirdikten sonra hiçbiri artık genç görünmüyordu. “Bana bu işin maaşının tarlada çalışmaktan çok daha iyi olduğu söylendi,” dedi. “Kesinlikle bunun doğru olduğuna inanıyorum.”

Tabağa biraz sabun koyup usturanın yanında bulduğu fırçayla sabunu köpürtürken Edward başını sallayıp onu doğruladı. Sonra Cecilia onu tıraş etmek için hazırladığı şeyleri yatağının yanına getirdi ve kaşlarını çattı.

“Ne?”

“Sakalın oldukça uzamış.”

“O kadar pis değilim.”

“Babamın hep uzun olan sakalından bile daha uzun.”

“Yeteneklerini geliştirdiğin yer sakal mı?”

“Babam ömrünün son birkaç yılında her gün sakalıyla ilgilenirdi.” Tuvalindeki resmi inceleyen bir ressam gibi başını yana eğdi. “Önce biraz kessek daha iyi olur.”

“Ne yazık ki, makasım yok.”

Cecilia, o sırada çitleri budayan bahçıvanın elinde çim makasıyla gittiğini gözünde canlandırınca kahkahayı bastı.

“Ne?” diye Edward sordu.

“Ah, bilmek istemezsin.” Cecilia tıraş fırçasını eline aldı. “Bir deneyelim.”

Edward çenesini kaldırıp yüzünün sol tarafını sabunlu köpükle kaplamasına izin verdi. Cecilia’nın istediği kadar dolgun bir köpük değildi ama yine de idare ederdi. Cecilia

bir eliyle onun cildini gerip diğeri eliyle bıçağı yanağından çenesine doğru sıyırırken mümkün olduğunca dikkat ediyordu. Her sıyırışın ardından bıçağı lavabonun içinde duruluyor ve içine dolan sakallarla suyun kalınlaşmasını izliyordu.

“Sakal diplerinde oldukça fazla kızılık var,” dedi Cecilia gözlemleyerek. “Ailenden birinin saçları kızıl mı?”

Edward başını iki yana salladı.

“Kıpırdama!”

Edward göz ucuyla ona baktı. “Sen de soru sorma.”

“Ped ediyorum.”

“Annemin saç rengi sarı,” dedi Edward, Cecilia tıraş bıçağını tekrar durularken. “Babamın kahverengi. Benimkiyle aynı. Daha doğrusu eskiden öyleydi. Şimdilerde ağarıyor. Ya da onun dediği gibi gümüş rengine dönüşüyor.” Kaşlarını çatı ve gözleri pişmanlığa çok benzeyen bir şeyle bulutlandı. “Onu her görmeye gittiğimde saçlarının biraz daha ağarmış olacağını düşünüyorum.”

“Saçları gerçekten ağardı mı?” diye sordu Cecilia, sesini dikkatli bir şekilde alçak tonda tutarak.

“Evet, gerçekten öyle.” Cecilia onun boğazı üzerinde çalışırken çenesini yukarı doğru kaldırdı. “Onlara yazdığın için tekrar teşekkür ederim.”

“Elbette yazacağım. Keşke onlara daha çabuk haber vermenin başka bir yolu olsaydı.” Mektubu hemen bir sonraki gemiyle Rokesbylere ulaştırmayı başarmıştı ama yine de İngiltere’ye ulaşması en az üç hafta sürmüştü. Onlardan yanıt gelene kadar da beş hafta daha geçmişti.

Cecilia işini yapmaya devam ederken sessizliğe gömülür. Şu an düzgün bir iş yapmak, babasını tıraş ettiğinden çok daha zor oluyordu. Edward’ın bıyıkları en az beş santim uzunluğunda olmalıydı...alıştığı günlük sakal uzamasından çok fazlaydı.

Şu an tıraş ettiği kişinin gerçekten Edward olduğunu söylemekte zorlanıyordu. Ve üstelik daha yeni öpüşmüşlerdi.

Ve Cecilia bundan hoşlanmıştı. Hem de çok.

Cecilia ona doğru eğildiğinde, etrafındaki hava bir anda değişiyor, bunu fark etmenin gerçeğiyle başı dönmeye başlıyordu. Her nefes alışında teni ürperir gibi diken diken oluyor ve nefes aldığı anda, sanki onu soluyormuş gibi hissediyordu. Çok lezzetli bir sabun kokusu duyuyordu ve sabun gibi kokmasının ötesinde erkek gibi kokuyordu.

Ve burnuna ateş gibi yanan vücut ısısının kokusunu alıyordu.

Aman Tanrım, çıldırmak üzereydi. İnsan vücut ısısının kokusunu alamazdı. Sabun da pek nefis bir koku sayılmazdı. Ama Edward Rokesby'ye bu kadar yakın dururken hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu. Akli karıştı, ciğerleri sıkıştıyordu...ya da yanıyordu...ya da başka bir şey.

Dürüst olmak gerekirse, böyle bir durumdayken elini sabit tutabilmesi bile mucizeydi.

“Başını biraz çevirebilir misin?” diye sordu Cecilia. “Şu noktayı, kulağının yanındaki kısmı da almam gerek.”

İtaat etti, Cecilia da ona biraz daha yaklaştı. Yüzünde kesikler açmaktan kaçınmak için usturayı açması gerekiyordu. O kadar yakındı ki nefesinin saçlarını dalgalandırdığını görebiliyordu. Sadece onun nefesini içine çekmek, onun içinde erimesine izin vermek, vücudunun onunkine dayandığını hissetmek çok kolaydı.

“Cecilia?”

Cecilia onu duydu ama bu konuda hiçbir şey yapamıyor gibiydi. Sanki hava onu yukarıda tutacak kadar kalınmış gibi kendisini neredeyse havada asılı hissediyordu. Ve sanki beyninin de vücudunun geri kalanına ulaşmak için fazladan bir dakikaya ihtiyacı varmış gibiydi. Kendini geri çekti, sadece arzu sisi olduğunu varsayabileceği bir şey ona göz kırptıyordu.

“Üzgünüm,” dedi Cecilia ama sözcük dudaklarından çok boğazından çıkıyor gibiydi. “Bir an düşüncelerimde kayboldum.”

Yalan değildi.

“Hiçbir şeyin mükemmel olması gerekmiyor,” dedi Edward, sesi gergindi. “İşin büyük kısmını hallettiğin sürece, yarın kendim daha ince bir tıraş yapabilirim.”

“Elbette,” dedi Cecilia ve kararsız bir hâlde bir adım geri attı. “Aslında ben...ah...bu çok daha az zaman alır. Ve sen yorgunsun.”

“Doğru,” diye Edward kabul etti.

“Şey...ister misin...ehrm...” Cecilia birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Çıplak gövdesi en dikkat dağıtıcı yeriye. “Bir gömlek giymek ister misin?”

“Belki bittikten sonra. Böylece ıslanmamış olur.”

“Elbette,” dedi Cecilia. Tekrar. Aşağıya, onun göğsüne baktı. Küçük bir köpük damlası, meme ucunun hemen üstünde, hafifçe tüylerine yapışmıştı. Silmek için uzandı ama tenine dokunduğu anda Edward’ın eli onun bileğini kavradı.

“Hayır,” dedi Edward.

Bu bir uyarıydı.

Edward onu istiyordu.

Cecilia ise belki de Edward’ın onu istediğinden daha fazla istiyordu onu.

Cecilia anlamsız bir şekilde kuruyan dudaklarını yaladı.

“Bunu yapma,” diye boğulur gibi ses çıkardı Edward.

Gözleri onunkilerle buluştu ve Cecilia onun delici mavi bakışlarının yoğunluğu altında bir anda elektriğe kapılmış gibi oldu. Kalbinin göğsünü delip dışarı fırlayacakmış gibi attığını hissetti. Bir an konuşamadı. Edward’ın ateş gibi olan eli kızın teninde dolaştı, dokunuşları beklenmedik bir şekilde hassastı.

“Seni böyle bırakamam,” dedi Cecilia.

Edward gözlerini dikip ona baktı, ne demek istediğini anlayamadı. Ya da yanlış duymuş olabileceğini düşündü.

Cecilia onun sağ tarafı olduğu gibi duran, sol tarafı ise tamamen yok olmuş olan sakalını işaret etti. "Yarı yarıya pişmiş bir şey gibi görünüyorsun."

Edward çenesine, bıyıklarının deriyle buluştuğu noktaya dokundu ve kendisini çok komik bulduğunu ifade eder şekilde küçük bir gülme sesi çıkardı.

"Gerçekten çok gülünç görünüyorsun," dedi Cecilia.

Edward yüzünün bir tarafını, sonra diğer tarafını sıvazladı.

Cecilia usturayı ve fırçayı tekrar eline aldı. "Belki de bitirmeliyim."

Edward'ın sağ kaşı mükemmel bir yay şeklinde havaya kalktı. "Binbaşı Wilkins ile bu şekilde görüşmem gerektiğini düşünmüyorsun herhalde?"

"Sanırım bunu görmek için iyi bir para ödeyebilirim." Cecilia yatağın diğer tarafına dolandı, gerginliğin geçtiğini görünce rahatladı. "Tabii eğer param olsaydı."

Edward kenara yaklaşmak için şiltenin üzerinde hareket etti ama sonra Cecilia onu sabunlarken hareketsiz kaldı. "Para sıkıntısı mı çekiyorsun?" diye sordu.

Cecilia durakladı, ona ne kadarını söylemesi gerektiğini düşündü. Sonra konuşmaya karar verdi. "Yaptığım yolculuk beklediğimden daha pahalı oldu."

"Bunun çoğu yolculuk için geçerli olduğunu düşünüyorum."

"Yani bana öyle söylendi." Tıraş bıçağını küvette duruladı. "Bu, Derbyshire'dan yirmi milden fazla uzağa gitmeyi göze aldığım ilk yolculuk."

"Gerçekten mi?"

"Kıpırdama," diye uyardı Cecilia. O hayrete düştüğünde elindeki bıçağı tam boğazına dayamıştı.

“Üzgünüm ama gerçekten mi? İlk kez mi?”

Omuz silkti, bıçağı tekrar suyla duruladı. “Nereye gidecektim ki?”

“Londra?”

“Oraya gitmem için bir sebep yok.” Harcourtlar elbette saygıdeğer insanlardı ama bir sezon için başkente kız gönderecek cinsten değillerdi. Ayrıca babası şehirlerden nefret ederdi. Sheffield’a gitmesi gerektiğinde yaygara koparırdı. Bir keresinde Manchester’a bir iş için gitmek zorunda kaldığında günlerce şikâyet etmişti. “Ayrıca beni oraya götürcek kimse de yok,” diye ekledi Cecilia.

“Ben seni götürürüm.”

Cecilia’nın eli birden hareketsiz kaldı. Onunla evli olduklarını düşündü.

Elbette bir gün onu Londra’ya götürebileceğini düşünürdü.

“Yani istersen,” diye ekledi Edward, onun tereddüdünü yanlış anlayarak.

Cecilia kendisini gülümsemeye zorladı. “Güzel olurdu.”

“Tiyatroya gideriz,” dedi Edward esneyerek. “Ya da belki operaya. Opera sever misin?”

Cecilia birden bu konuşma biteceği için üzülüp umutsuzluğa kapıldı. Zihni ikisine ait bir geleceğin hayaliyle doluydu, soyadının gerçekten Rokesby olduğu bir gelecek. Kent’te, üç küçük çocuğuyla birlikte, babalarının göz alıcı mavi gözleriyle sevimli bir evde yaşıyorlardı.

Güzel bir gelecekti. Sadece onun değildi.

“Cecilia?”

“İşimiz bitti,” dedi Cecilia biraz fazla yüksek sesle.

“Bitti mi?” Sağ yanağına dokunduğunda kaşı alaycı bir V şekline dönüştü. “Bu tarafı diğerinden çok daha hızlı yaptın.”

Cecilia omuz silkti. "İşim gittikçe daha kolay olmaya başladığı için sanırım."

Sağ tarafı pek dikkatli tıraş edememişti ama yanına biri gelmedikçe fark edilmiyordu. Ve her halükârda ona yarın tekrar yapacağını söyledi.

"Dinlenmen için müsaade etmeliyim. Yorgunsun, toplantıyı da daha sonra yaparız."

"Gitmene gerek yok."

Ama Cecilia gitmeye hazırlandı. Kendi iyiliği için. "Seni rahatsız edeceğim," dedi.

"Uyuyorsam olmam." Edward tekrar esnedi, sonra gülümsedi ve Cecilia onun güzelliğinin güçlü etkisi karşısında neredeyse hayrete düştü.

"Ne?" diye sordu Edward. Yüzüne dokundu. "Atladığın bir yer mi olmuş?"

"Tıraşlıyken çok farklı görünüyorsun," dedi Cecilia. Yoksa fısıldadı mı?

Edward ona buruk bir şekilde gülümsedi. "Daha yakışıklı demek istedin herhalde."

Çok fazla yakışıklıydı hem de. Cecilia bunun mümkün olacağını düşünmemişti.

"Gitmeliyim. Suyla ilgilenecek birine ihtiyacımız olacak ve..."

"Kal," dedi Edward direkt. "Burada olmanı seviyorum."

Cecilia yatağın diğer ucuna dikkatli ve temkinli bir şekilde otururken, Edward'ın onun her an kırılmaya meyilli olan hassas kalbinin sesini duymaması imkânsız görünüyordu.

Bölüm 7

Tanrı aşkına, acayip büyük bir burnum olmadığını biliyorum. Ben sadece önemli bir noktaya değindim. Söz konusu kız kardeşin olduğunda Bay Rokesby'den dürüstlük bekleyemezsin. İltifat etmiş olmalı. Sanırım bu erkeklerle ilgili pek söylenmemiş bir söz, öyle değil mi?

Tegmen Rokesby nasıl biri, neye benziyor?

CECILIA HARCOURT'TAN

ERKEK KARDEŞİ THOMAS'A

O akşam beş buçukta aşağı indiklerinde, Binbaşı Wilkins onları yemek odasında bekliyordu, duvarın yanında elinde bir bira bardağı, önünde bir peynir tabağı ve ekmekle oturuyordu. Binbaşı onları selamlamak için ayağa kalktığında Edward da onu canlı bir şekilde omzuyla eğilerek selamladı. Wilkins'in yanında görev yapmamıştı ama yolları yeterince sık kesişmişti. Binbaşı, New York'taki İngiliz garnizonu için yönetici olarak hizmet etmişti ve burası kayıp bir askeri aramaya başlamak için kesinlikle doğru yerd.

Edward onu her zaman biraz kendini beğenmiş bulurdu ama bunu yanı sıra bir askeri yöneticide olması gereken bir özellik olduğunu da düşünürdü. Kurallara ve düzene katı

bir bağılılığı vardı. Ama gerçeği söylemek gerekirse, onun yaptığı işi yapmak istemezdi.

Cecilia oturduklarında hiç vakit kaybetmedi. “Erkek kardeşimden haber var mı?”

Binbaşı Wilkins ona Edward’ın bile küçümseyici bir bakış olarak tanımlayabileceği bir bakış attı ve ardından, “Bu büyük bir savaş alanı, güzelim. Orada kaybolmuş bir adamın bu kadar çabuk bulunmasını bekleyemeyiz,” dedi. Ve bu arada masanın ortasındaki tabağı işaret etti. “Peynir?”

Cecilia, konunun değişmesiyle bir an afalladı ama amacına çabucak kavuşmuş gibiydi. “Bu ordu,” diye itiraz etti. “İngiliz Ordusu. Dünyanın en gelişmiş, en iyi örgütlenmiş gücü biz değil miyiz?”

“Elbette ama...”

“Bir adamı nasıl kaybederiz?”

Edward nazikçe elini onun koluna koydu. “Savaşın kaosu en iyi yönetilen orduları bile test edebilir. Ben de aylarca kayıptım.”

“Ama o kaybolduğunda kayıp değildi!” diye bağırdı.

Wilkins onun tuhaf konuşması karşısında kıkırdadı ve Edward onun bu duyarsızlığı karşısında neredeyse homurdandı.

“Ah, bu iyi oldu,” dedi binbaşı, kalın bir dilim kaşar peyniri keserek. “Kaybolduğunda kayıp değildi. Heh heh. Albay buna bayılacak.”

“Yanlıı konuştum,” dedi Cecilia sıkılarak.

Edward onu dikkatle izledi. Onun adına müdahale etmeyi düşünmüştü ama durumu iyi kontrol ediyor gibiydi. Ya da durumu değilse de en azından onu.

Cecilia’nın gözleri Binbaşı Wilkins’i korkutacak şekilde buz gibi bakıyordu. “Demek istediğim,” diye devam etti, “Thomas burada, New York’taydı. Hastanedeıdi. Ve sonra yok oldu. Sanki hiç hastaneye gelmemiş gibi. Sanki savaş

alanında hiç savaşmamış ya da düşman hatlarının gerisinde keşif görevi yapmamış gibi.”

Düşman hatlarının gerisinde keşif görevi yapmak. Bu sözcükler kulaklarında çınlarken Edward kaşlarını çatı. Onun da Connecticut'ta yaptığı şey bu muydu? En olası senaryo bu gibi görünüyordu. Ama neden? Daha önce hiç böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu.

“Eee, mesele zaten bu,” dedi Binbaşı Wilkins. “Erkek kardeşinizin hastanede yattığına dair hiçbir kayıt bulamıyorum.”

“Ne?” Cecilia'nın başı hayretle önce Edward'a, ardından tekrar binbaşıya döndü. “Bu imkânsız.”

Wilkins özür dilemeden omuz silkti. “Adamlarıma kayıtları incelemelerini emrettim. Hastaneye getirilen her askerin adı ve rütbesi bir deftere kaydedilir. Geliş tarihini ve...ehrm...çıkış tarihini not ederiz.”

“Çıkış mı?” diye tekrarladı Cecilia.

“Ya da ölüm.” Wilkins, bu olasılığı dile getirirken en azından biraz rahatsız görünme lütfunda bulundu. “Ama her şeye rağmen, erkek kardeşinizin kaydını bulamadık.”

“Ama o yaralanmıştı,” diye itiraz etti Cecilia. “Biz bununla ilgili bir bildiri aldık.” Edward'a döndü, gözle görülür bir şekilde tedirgindi. “Babam General Garth'tan bir mektup aldı. Thomas'ın yaralandığı ama bu yaranın ölümcül bir yara olmadığı ve hastanede tedavi görüp iyileştiği yazıyordu. Başka hastane var mı?”

Edward, Binbaşı Wilkins'e baktı.

“O, bu hastanede değil mi?” dedi Cecilia, kelimeleri dikkatle seçerek.

“Haarlem'de revir gibi bir şey var,” diye yanıtladı Wilkins ama keşke bu konuyu açmamış olsaydım der gibi bir iç çekişle söylemişti bunu. “Yani hastane denmez.” Gözlerinde beliren anlamlı bir bakışla Edward'a baktı. “Ne

demek istediğimi anlıyor olmalısınız, yani ben orada kalmak istemem.”

Cecilia’nın birden beti benzi attı.

“Tanrı aşkına,” diye tersledi Edward, “karşınızdaki hanımefendinin erkek kardeşinden bahsediyorsunuz.”

Binbaşı pişman bir ifadeyle Cecilia’ya döndü. “Özür dilirim, hanımefendi.”

Cecilia başını sallayarak özrü kabul etti ama şu anda sanki boğazında çırpınan bir kırlangıç vardı, gergindi ve en küçük bir hareket onun kalbini parçalayabilirdi.

Binbaşı Wilkins, Cecilia’ya dönüp, “Açıkça söylemeliyim ki Haarlem’deki revir ilkel bir yerdir,” dedi. “Ama erkek kardeşiniz bir subay. Dolayısıyla onun böyle bir yere getirilmesi mümkün değil.”

“Ama belki en yakın tesis olsaydı...”

“Yarası hayati tehlike oluşturmuyordu. Transfer ettirilebilirdi.”

Edward, askere alınan kişilerin hastanede tedavi görmeleri gerektiğinde yatak azlığından dolayı rütbelerine bakılarak ortalamanın altındaki koşullarda nekahet dönemi geçirmeye zorlanmalarını düşündü. Bu durumdan hiç hoşlanmıyordu ama Manhattan Adası’nın güney yakasındaki hastanede daha fazla yatak vardı. “O haklı,” dedi Cecilia’ya. Ordu her zaman subaylara öncelik hakkı verirdi.

“Belki de Thomas’ın transfer olmayı reddetmek için başka bir nedeni vardı,” dedi Cecilia. “Adamlarıyla birlikte olsaydı, onlar onu bırakmak istemeyebilirdi.”

Edward, onun umutlarını bu şekilde kırmak zorunda kalmasından nefret ederek, “Bu aylar önce oldu,” dedi. “Adamlarıyla birlikte olmak için orada kalsaydı bile, kesinlikle şimdiye kadar çoktan buraya transfer olmuş olurdu.”

“Ah, kesinlikle bu doğru,” dedi Binbaşı Wilkins gerçekçi bir şekilde. “Onun Haarlem’de olmasına imkân yok.”

Edward, Cecilia'ya dönüp, "Oraya kasaba bile diyemezsin," dedi. "Gerçi orada Morris Malikânesi var. Onun haricinde, daha çok terk edilmiş sömürge kamplarından oluşan bir yer."

"Ama orada bizim adamlarımız yok mu?"

Binbaşı Wilkins, "Sadece oranın düşmanın eline geçmesini engelleyebilmek için bir grup askerimiz var," dedi. "Zira orada iyi tarım arazileri var. Hasat için neredeyse hazır bazı ekinlerimiz var."

"Biz derken?" Edward sormadan edemedi.

Binbaşı kararlı bir şekilde, "Haarlem çiftçileri krala sadıktır," dedi.

Edward bundan pek emin değildi ama şu an yerel politik eğilimler hakkında tartışmanın zamanı değildi.

Binbaşı Wilkins, bu konuşmayı gerçek amacına döndürerek, "Sonuç olarak hastanedeki altı aylık kayıtları inceledik," dedi. O sırada kendisine başka bir ekmek ve peynir parçası hazırlamak için uzandı. Kestiği kaşar peyniri dilimi bıçağın üzerinde parçalanınca kaşlarını çattı. "Ve erkek kardeşinizle ilgili hiçbir kayıt bulamadık. Dürüst olmak gerekirse, sanki hiç var olmamış gibi."

Edward homurdandı, karşısındaki kaba adamla kavga etmemek için adeta savaş veriyordu. Adamda incelikten eser yoktu, bunun için tanıya yemin edebilirdi.

"Ama sorgulamaya devam edeceksiniz, öyle değil mi?" diye sordu Cecilia.

"Tabii, tabii," dedi binbaşı ve dönüp Edward'a baktı. "En azından bunu yapabilirim."

"En azından," diye mırıldandı Edward.

Binbaşı Wilkins irkildi. "Pardon, anlayamadım?"

"Peki, o hâlde geçen hafta konuştuğunuzda neden karıma bu bilgiyi vermediniz?" diye sordu.

Binbaşı hareketsiz kaldı, yiyeceği ağzında adeta dondu. "Onun sizin karınız olduğunu bilmiyordum."

Edward onu boğabilirdi. "Bu nasıl bir fark yaratıyor acaba?"

Binbaşı Wilkins sadece ona bakmakla yetinebildi.

"O her şeyden önce Yüzbaşı Harcourt'un kız kardeşi. Medeni durumu ne olursa olsun saygıyı ve nezaketi hak ediyor."

"Ailenin tüm üyelerinin sorularını yanıtlamaya alışık değiliz," dedi binbaşı sert bir sesle.

Edward'ın buna yaklaşık altı farklı yanıtı vardı ancak binbaşığı daha fazla kızdırmanın kazanılacak bir şey olmadığına karar verdi. Bunun yerine Cecilia'ya döndü.

"General Garth'ın mektubu yanında mı?"

"Elbette." Eteğinin cebine uzandı. "Onu her zaman yanımda taşıyorum."

Edward mektubu elinden aldı ve kâğıdı açtı. Sessizce okudu, sonra Binbaşı Wilkins'e uzattı.

"Ne?" diye sordu Cecilia. "Yanlış olan ne?"

Binbaşının gür kaşları birleşti ve "Bu General Garth'ın yazısına benzemiyor," derken başını mektuptan kaldırıp bakmadı.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Cecilia ve çıldırmış gibi Edward'a döndü. "Ne demek istiyor?"

"Burada bir sorun var," dedi Edward. "Çözmekte zorlanıyorum."

"Ama neden biri bana böyle bir şey göndersin ki?"

"Bilmiyorum." Parmaklarını şakağına, ağrımaya başlayan saçlarının üzerine bastırdı.

Cecilia onun bu hareketini hemen fark etti. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Çünkü biz..."

“Thomas için buradayız,” dedi Edward sertçe. “Benim için değil.” Derin bir nefes aldı. Bu gidişle burada işleri bittiğinde hemen yatağına dönmesi gerekecekti, hatta Cecilia’nın ona alması gerektiğini söylediği dozda afyon tentürü almalıydı ama tabii öncelikle Binbaşı Wilkins’le yaptığı bu lanet olası görüşmeden kurtulmalıydı.

Şimdilik yarası çok kötü durumda değildi.

Başını kaldırıp baktığında hem Cecilia’nın hem de binbaşının onu ihtiyatlı bir endişeyle izlediğini fark etti.

“Yaranızın sizi fazla rahatsız etmediğine inanıyorum,” dedi Wilkins sert bir şekilde.

“Çok acıyor,” dedi Edward dişlerini sıkarak, “ama sonuçta yaşıyorum, bunun için de tanrıya minnettar olmaya çalışıyorum.”

Cecilia ona keskin bir şaşkınlıkla baktı. Ama yine de onu suçlayamayacağını düşündü. Normalde bu kadar huy-suz biri değildi.

Wilkins hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Çok doğru. Her şeye rağmen sağ salim döndüğünüzü duyunca çok rahatladım.”

Edward derin bir iç çekti. “Özür dilerim,” dedi. “Başım normalden fazla ağrıdığında öfkeme hâkim olma gücüm azalıyor.”

Cecilia eğilip sakın bir sesle, “Seni yukarı götüreyim mi?” dedi.

“Gerek yok,” diye mırıldandı Edward. Şakağındaki ağrı yoğunlaşırken nefesi kesilir gibi oldu. “Henüz değil, neyse ki.” Generalden gelen mektubu tekrar okurken kaşlarını çatan Wilkins’e baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Edward.

Binbaşı çenesini kaşıdı. “Neden Garth...” Başını iki yana salladı. “Boş ver.”

“Hayır,” dedi Cecilia hemen. “Söyleyin.”

Binbaşı Wilkins, sanki düşüncelerini ifade etmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi bir süre tereddüt etti. “Bunu tuhaf bir bilgi olarak görüyorum,” dedi sonunda.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Cecilia.

Binbaşı, “Normalde bir askerin ailesine gönderilen mektupta yazılacak bir şey değil,” dedi. Onaylaması için Edward’a baktı.

“Sanırım,” diye yanıtladı Edward, şakağını ovmaya devam ederek. Ağrısı çok kötü değildi ama duracak gibi de görünmüyordu. “Ben hiç böyle bir mektup yazmadım.”

“Ama mektupta bir sorun olduğunu sen de söyledin,” diye hatırlattı Cecilia.

“O kadar belirgin bir şey yok,” dedi Edward. “Sadece kulağa kötü geliyor. General Garth’ı tanıyorum. Nedenini tam olarak bilmiyorum ama gerçekten de onun yazacağı bir şeye benzemiyor.”

“Ben böyle mektuplar yazdım,” dedi Binbaşı Wilkins. “Hem de çok sayıda.”

“Ve...” Cecilia cevap bekledi.

Uzun bir nefes aldı. “Ama asla bir adamın yaralandığını ve hayatı tehlikesi olduğunu yazmadım. Çünkü bunu bilmek mümkün değil. Haberin eve gelmesi bir ay sürer. Bu süre içinde her şey olabilir.”

Cecilia başını sallayıp onu doğrularken binbaşı devam etti. “Yaralanma travmalarından ziyade enfeksiyona yenik düşen çok fazla asker gördüm. Geçen ay bir su toplaması yüzünden bir adamımı kaybettim.” Edward’a şaşkın bir ifadeyle baktı. Buna inanmak çok zordu gerçekten. “Bir su toplaması.”

Edward, Cecilia’ya hızlı bir bakış attı. Cecilia kendini sabit tutuyordu, tam bir İngiliz stoacılığı sergiliyordu, diğerk bir deyişle acılara göğüs germe hâliydi. Ama gözleriyle taciz eder gibi bakıyordu ve eğer ona dokunulacak olursa...

sadece tek bir parmağıyla...onun kolunu paramparça edeceğine dair korkunç bir hisse kapıldı.

Yine de onun çaresizliğini söküp atmak istiyordu. Onu sıkıca tutmak ve hiç bırakmamak istiyordu. Onu çok uzun süre öyle sıkıca tutmak, böylece endişe ve korkularının vücudundan eriyip kendi vücuduna akmasını istiyordu.

Acısını emmek istiyordu.

Gücü olmak istiyordu.

Olacaktı, yemin etti. İyileşecekti. İyileşecek ve onun hak ettiği koca olacaktı.

Olmayı hak ettiği koca.

Binbaşı, Cecilia'nın sıkıntısından habersiz, "Ayağındaydı," diye devam etti. "Çorapları yanlış yönde sürtmüş olmalı. Bataklıkta yürüyordu. Bu yüzden ayaklarını kuru tutmak imkânsızdı, biliyorsunuz."

Cecilia, büyük şaşkınlık geçirmesine rağmen, anlayışla başını sallayıp onu onayladı.

Binbaşı Wilkins elini bira bardağına koydu ama almadı. Sanki mantığı onu almak için nefsiyle mücadele ediyor ve onu delmek ister gibiydi.

"Bir keresinde bir askerde lanet olası su kabarcığı patladı ve bir gün içinde enfekte oldu. Bir hafta içinde de asker öldü."

Cecilia yutkundu. "Kaybınız için çok üzgünüm," derken ellerini masanın üzerinde birbirine kenetleyip üzüntüyle onlara baktı ve Edward, onun ellerinin titremesini önlemeye çalıştığını hissetti. Sanki bunu yapmanın tek yolu, gözlerini parmaklarından ayırmadan onlara bakmak ve zayıflık belirtilerini izlemekmiş gibi.

Cecilia çok güçlüydü, onun karısıydı. Bunu fark edip etmediğini merak etti.

Binbaşı, onun taziyesine şaşırmış gibi gözlerini kırptırdı. "Teşekkür ederim," dedi beceriksizce. "O...şey, evet, o benim için bir kayıptı."

Edward sakın bir sesle, "Hepsi öyle," dedi, çok az ortak noktaları olsa da sonuçta o ve binbaşı, silah arkadaşlarıydı.

Biri konuşmadan önce birkaç saniye geçti. Sonunda Binbaşı Wilkins hafifçe öksürüp boğazını temizledi ve "Bunu ben alabilir miyim?" dedi. General Garth'ın mektubunu aldı.

Cecilia zar zor hareket etti ama Edward onun soluk yeşil gözlerinin arkasında engellemeye çalıştığı telaşı görüyordu. Çenesi adeta kaskatı gerilmişti...en ufak bir hareket belirtisi bile yoktu, alt dudağı titremeye başladığı için onu dişlerinin arasına almıştı. Generalden gelen mektup, onun erkek kardeşiyle olan tek bağlantısıydı ve açıkça söylemek gerekirse bu yüzden ondan ayrılmak istemiyordu.

Edward ona yol göstermek için baktı ve "Bırak, al," dedi. Wilkins bir kabadayı olabilirdi ama iyi bir askeri ve Thomas'ı aramalarında daha fazla ilerlemek istiyorsa onun gerçekten mektuba ihtiyacı vardı.

Wilkins, "Onu büyük bir özenle saklayacağım," diyerek onu temin etti. Ardından katlanmış mektubu ceketin iç cebine sıkıştırdı ve elini cebine bastırarak, "Size söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Cecilia. "Eğer nankör gibi görünüyorsam özür dilerim. Yardımınız için minnettarım."

Edward özellikle binbaşının bu noktaya kadar onunla iş birliği eksikliği hatası yapmış olduğunu kabul edip hemen bunu telafi etme çabası göstermesinin nazik bir girişim olduğunu düşündü.

"Pekâlâ. Gidiyorum." Binbaşı Wilkins ayağa kalktı ve Edward'a dönmeden önce Cecilia'yı kibarca başıyla selamladı. "Umarım yaranız iyileşir."

Edward da onu başıyla selamladı. "Kalkamazsam beni affedin." Kendisini aniden çok rahatsız hissetmişti, bu durumda ayağa kalkmaya çalışırsa karnının içindekileri istem dışı olarak boşaltabileceğine dair korkunç bir önseziye kapıldı.

“Elbette, elbette,” dedi binbaşı her zamanki sert tavrıyla. “Siz bunu düşünmeyin.”

“Bir dakika!” Wilkins gitmek için dönerken, Cecilia ayağa fırlayarak ona seslendi.

Binbaşı dönüp ona baktı. “Madam?”

“Yarın beni Haarlem’e götürür müsünüz?”

“Ne?” Ekşiyen midesine lanet olsun, Edward midesine rağmen doğrulmaya çalıştı.

Cecilia binbaşıya dönüp, “Şu reviri ziyaret etmek istiyorum,” dedi.

“Ben seni götürürüm,” diye araya girdi Edward.

“Senin bunu yapabilecek durumda olduğunu hiç sanmıyorum...”

“Ben götüreceğim.”

Wilkins, ona omuz silkmeden önce, bakışlarını Cecilia’dan Edward’a çevirirken, bakışlarında gizli bir eğlence var gibiydi. “Bir kocanın isteklerine karşı gelemem.”

“Ama gitmem gerek,” diye itiraz etti Cecilia. “Thomas orada olabilir...”

“Onun Haarlem’de olmasının pek olası olmadığını zaten belirledik,” dedi Edward. Bu konunun onun tarafından yeterince net anlaşılmamış olmasının verdiği sinirle ayağa kalkmak için masanın kenarını kavradı. Ve aniden ayağa kalkmasıyla başı fena hâlde döndü.

“Ama orada olabilir,” dedi Cecilia. “Ve eğer oradaysa, biri onu hatırlayacaktır.”

“Ben seni götüreceğim,” dedi Edward tekrar. Haarlem sadece on mil uzaktaydı, ancak İngilizler 1776’da bölgeyi kaybettiğinden (ve sonra geri aldığından) beri, adından eski Hollanda köyünden daha vahşi bir ileri karakol gibi söz ettirmişti. Burası tek başına bir kadın için uygun değildi ve Binbaşı Wilkins, Cecilia’nın kendisine göz kulak olabilme yeteneğinden şüphe etmese de Edward’ın onun

kocası olarak karısının güvenliğini sağlamak gibi bir görevi olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Binbaşı Wilkins, Cecilia'yı yeniden selamlayarak, "Şimdi eğer izin verirseniz," dedi.

Cecilia ona kısa bir baş selamıyla karşılık verdi. Ancak Edward onun çok öfkeli olduğundan ama öfkesini binbaşıya yöneltmediğinden oldukça emindi. Gerçekten de Wilkins ayrıldığı anda derhal Edward'a döndü ve çenesini yukarı kaldırarak, "Şu revire hemen gitmeliyim," dedi.

"Gideceksin." Edward kendini tekrar koltuğun üzerine attı. "Ama yarın değil."

"Ama..."

"Çünkü bir günde hiçbir şey değişmeyecek," diye onu böldü, şu an bu konuda onunla tartışamayacak kadar bitkindi. "Wilkins araştırma yapmaya devam ediyor. Ve General Garth'ın ataşesinden, bizim adaya yapacağımız yolculuktan çok daha fazla bilgi edinecektir."

Cecilia tekrar gidip onun yanına oturarak, "Ama her iki soruşturmayı da takip etmemiz elbette daha iyi olur," dedi.

"Bu konuda seninle tartışamayacağım," dedi Edward. Bir battaniye gibi üzerine çöken yorgunluk dalgasıyla savaşıarak gözlerini kısa bir süre kapadı. İç çekerek devam etti, "Sadece bir iki gün beklersek hiçbir şey kaybetmeyiz. Sana söz veriyorum."

"Nasıl söz verebiliyorsun?"

Tanrım, ne kadar inatçı biriydi. Edward bu kadar hasta olmasaydı, onun kararlılığına hayran olurdu. "Pekâlâ," diye çıkıştı. "Söz vermiyorum. Bildiğim kadarıyla Kıt Ordusu yarın gelecek ve reviri inceleme şansı bulamadan hepimiz öleceğiz. Ama bildiğim her şeyi göz önüne alacak olursak...sana rağmen söylemekte ısrar ediyorum ki...birkaç gün gerçekten bir fark yaratmaz."

Cecilia şok içinde ona baktı. Edward belki de böyle olağanüstü gözlere sahip bir kadınla evlenmemesi gerektiğini düşündü. Çünkü o baktığında, oturduğu yerde kıpırdamamak için sabrının her zerresine ihtiyacı vardı.

Medyum bir adam olsaydı, onun ruhunu doğrudan görebileceğini düşünürdü.

Yumuşak bir meydan okumayla, "Binbaşı Wilkins beni oraya götürebilirdi," dedi Cecilia.

Edward içinden gelen inleme dürtüsüyle savaştı. "Gerçekten günü Binbaşı Wilkins'le mi geçirmek istiyorsun?"

"Tabii ki hayır ama..."

"Ya geceyi de orada geçirmek zorunda kalırsan? Bu ihtimali hiç düşündün mü?"

"Ben Atlantik Okyanusu'nu tek başıma geçtim, Edward. Eminim Haarlem'de de bir geceye tahammül edebilirim."

"Ama gerek yok," diye homurdandı Edward. "Sen benimle evlisin, Cecilia. Tanrı aşkına seni korumama izin ver."

"Ama yapamazsın."

Edward koltuğunda sendeledi. Sözleri yumuşaktı ama geri çekilip hız alarak olanca gücüyle yumruğunu boynuna vursaydı bundan daha iyi bir yumruk indiremezdi.

"Üzgünüm," dedi hemen. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim..."

"Ne demek istediğini biliyorum."

"Hayır, hiç sanmıyorum."

Yüzeyde kaynayan öfkesi fokurdayıp cızırdamaya başlamıştı. "Haklısın," dedi Edward sert bir sesle. "Bilmiyorum. Neden biliyor musun? Çünkü seni tanımıyorum. Oysaki seninle evliyim ya da bana öyle söylendi..."

Cecilia birden irkildi.

"...ve böyle bir birliğin gerçekleşmesi için her türlü nedeni düşünebiliyor olmama rağmen, bunlardan tek bir tanesini bile hatırlamıyorum."

Cecilia hiçbir şey söylemedi, dudaklarından geçen küçük bir titreme dışında hiçbir hareket yapamadı.

“Sen benim karımsın, öyle değil mi?” diye sordu ama sesi o kadar kabaydı ki soruyu hemen geri çekti. “Beni affet,” diye mırıldandı. “Buna gerek yoktu.”

Cecilia birkaç saniye daha ona baktı, yüzü düşüncelerinden hiçbir şey belli etmiyordu. Ama solgundu, rahatsız edici bir şekilde, “Bence dinlenmelisin,” dedi.

“Dinlenmem gerektiğini biliyorum,” dedi Edward sinirli bir şekilde. “Kafamda neler olup bittiğini hissetmiyor muyum sanıyorsun? Sanki biri kafatasıma çekiçle sürekli vuruyor. İçten dışa.”

Cecilia masanın üzerinden uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu.

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi Edward. Dört küçük kelime ama bir erkek için söylemesi çok zor. Ama yine de bunu yaptığı için kendisini çok daha iyi hissetti.

Hayır, daha iyi değildi. Rahatlamıştı. Aslında daha iyi durumda sayılırdı.

“Oldukça iyi ilerleme kaydediyorsun,” dedi Cecilia. “Ve uyandığından beri sadece bir gün geçtiğini unutmamalısın.”

Edward kısık bir bakışla ona baktı. “Roma’nın bir günde inşa edilmediğini söyleme.”

“Asla söylemem,” diye söz verdi ve Edward onun sesindeki muzipliği duyabiliyordu.

“Bu öğleden sonra kendimi daha iyi hissettim,” dedi Edward. Kendi sesi kulaklarına neredeyse çocuksu geliyordu.

“Daha iyi mi? Yoksa iyileşmiş mi?”

“İyileşmiş,” diye itiraf etti. “Seni öptüğümde...”

Edward gülümsedi. Onu öptüğünde, neredeyse tamamen iyileşmiş hissetmişti.

Cecilia ayağa kalktı ve nazikçe onun kolunu tuttu. "Hadi yukarı çıkalım."

Edward'ın onunla tartışacak enerjisi yoktu.

"Akşam yemeğini odaya getirteceğim," dedi Cecilia merdivenlere doğru ilerlerken.

"Pek yiyecek durumda değilim," dedi Edward. "Şimdi de midem...neremi tedavi edeceğimi bilmiyorum."

Cecilia ona dikkatle baktı. Muhtemelen derisinin ne kadar sarardığını ölçüyordu.

"Et suyuna çorba içmelisin," dedi. "Bir şeyler yemelisin. Aksi hâlde gücünü asla geri kazanamazsın."

Edward onu başıyla doğruladı. Et suyuna çorba kulağa yemesi mümkün olabilecek en iyi yiyecek gibi geliyordu.

"Belki biraz da afyon tentürü," dedi Cecilia sessizce.

"Küçük bir miktar."

"Çok küçük, söz veriyorum."

Merdivenlerin başına geldiklerinde Edward elini ceketinin cebine attı ve anahtarı çıkardı. Tek kelime etmeden ona verdi ve Cecilia kapıyı açarken duvara yaslandı.

"Çizmelerini çıkarmak için sana yardım edeceğim," dedi Cecilia. Edward, Cecilia'nın kendisini içeri götürdüğünü ve o farkına bile varmadan yatağa oturttuğunu gördü.

"Kendini fazla zorlamaman gerektiğini sana hatırlatacaktım," dedi Cecilia bir çizmeyi çıkarırken, "ama bugünkü çabalarının Thomas için olduğunun farkındayım."

"Ve senin için," dedi Edward.

Cecilia'nın elleri hareketsiz kaldı ama sadece bir an için. Edward onun dokunuşunun bu kadar zarif olduğunun farkında olmasaydı, hiç fark etmeyebilirdi.

"Teşekkür ederim," dedi Cecilia. Topuğunun arkasına uzandı ve diğer çizmesini sıkıca kavradı ve kaydırmadan bir kerede keskin bir şekilde çekti. Onu özenle köşeye

koyarken Edward battaniyelerin altına girdi. "Ben afyon tentürünü hazırlayacağım," dedi.

Edward gözlerini kapadı. Uykusu yoktu ama gözleri kapalıyken daha iyi hissediyordu.

"Acaba bir gün daha hastanede kalman gerekip gerekmediğini merak ediyorum." Cecilia'nın sesi şimdi daha yakındı ve bir şişedeki sıvıyı salladığını duydu.

"Hayır," dedi Edward. "Burada seninle olmayı tercih ederim."

Yine sustu. Bunu bilmesi için yüzünü görmesine gerek yoktu.

"Hastane dayanılmazdı," dedi. "Bazı adamlar..." Ona neyi ne kadar anlatacağını bilmiyordu, Cecilia'nın ne kadarını bildiğini bilmiyordu ki. O baygınken geceyi onun yanında mı geçirmişti? Odanın karşı tarafında, acıyla inleyerek annesi için ağlayan bir adamla uyumaya çalışmanın ne demek olduğunu biliyor muydu?

"Sana katılıyorum," dedi Cecilia ve onu daha dik bir pozisyona getirmeye çalıştı. "Burası iyileşmek için çok daha hoş bir yer. Ama doktor hastanede."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Edward hafif bir gülümsemeyle. "Bahse girerim aşağıda bira içiyordur ya da belki şurada Fraunce'dedir. Bence en iyi İngiliz birası orada."

"İçecekten söz etmişken," dedi Cecilia, ses tonu saçmalamayla kaliteli mizahın enfes bir karışımı gibiydi. "İşte afyon tentürü."

"Bir bardak biradan çok daha güçlü," dedi Edward gözlerini açarak. Artık o kadar parlak değildi, Cecilia perdeleri çekmişti.

İçinde afyon tentürü olan şişeden bir yudum almak için şişeyi dudaklarına götürdü ama önce biraz çalkaladı ve "Kendim yapabilirim," dedi.

"Bu çok küçük bir doz," dedi Cecilia.

“Doktor sana bununla ilgili gerekli talimatları verdi mi?”

“Evet ve ilaç konusunda biraz deneyimim var. Babamın bazen migreni oluyordu.”

“Anlamadım,” diye mırıldandı.

“Çok sık değildi.”

Acı tadıyla yüzünü buruşturarak ilacı içti.

“İğrenç, biliyorum,” dedi Cecilia ama sesi pek sempatik gelmiyordu.

“Alkolün onu katlanılabilir hâle getireceğini düşün.”

Buna biraz gülümsedi. “Bence onu katlanılabilir kılan tek şey rahatlama vaadidir.”

Edward şakağını ovuşturdu. “Acıyor Cecilia.”

“Biliyorum.”

“Sadece tekrar kendim gibi hissetmek istiyorum.”

Cecilia’nın dudakları titredi. “Hepimiz bunu istiyoruz.”

Afyonun etkisini göstermesi için mantıksal olarak çok erken olsa da esnedi. “Yine de bana söylemen gerekiyor,” dedi, yorganın altına geri dönerken.

“İstedliğini söyle?”

“Hmmm...” Bunu düşünürken komik, tiz bir ses çıkardı. “Her şeyi.”

“Her şeyi, ha? Bu biraz iddialı olabilir.”

“Zamanımız var.”

“Var mı?” Şimdi sesi eğleniyor gibiydi.

Edward başını sallayarak bunu doğruladı ve o an ilacın etkisini gösterdiğini fark etti çünkü içinde tuhaf bir his vardı...esnemek için çok yorgundu. Ama yine de ağzından birkaç kelime çıkarabilmişti.

“Biz evliyiz,” dedi. “Ve hayatımızın geri kalanında da hep evli kalacağız.”

Bölüm 8

Edward Rokesby erkeğe, tam bir erkeğe benziyor. Gerçekten Cecilia, benden başka bir adamı tarif etmemi istememen gerektiğini bilmelisin. Onun saçları kabverengi. Daba fazla ne söyleyebilirim?

Ayrıca bil diye söylüyorum, resmini herkese gösteriyorum. İstedüğün kadar duygusal olmadığımı biliyorum ama seni seviyorum sevgili kardeşim ve senden benim kardeşim diye bahsetmekten gurur duyuyorum. Ayrıca, sen burada yazar olduğlarından zevk alarak söz eden diğer erkeklerden çok daha üretken bir mektup yazarısın ve ben de onların kıskançlığının tadını çıkarmaktan zevk alıyorum.

Özellikle Edward, adam ne zaman mektup yazsa hep yeşil gözlü bir canavardan dolayı zorda olduğunu söyler. Üç erkek ve bir kız kardeşi var ve yazıymalarında onların hepsinden söz ettiğini görebilirsin.

THOMAS HARCOURT'TAN
KARDEŞİ CECILIA'YA

Üç saat sonra, Cecilia hâlâ onun sözlerinin etkisindeydi.
Biz evliyiz.

Hayatımızın geri kalanında da hep evli kalacağız.

Cecilia, Devil's Head Oteli'ndeki odalarının köşesine sıkıştırılmış küçük bir masada otururken başını ellerinin arasına aldı. Ona gerçeği söylemesi gerekiyordu. Ona her şeyi anlatmak zorundaydı.

Ama nasıl?

Ve daha da önemlisi, ne zaman?

Kendisine Binbaşı Wilkins'le görüşene kadar beklemesi gerektiğini söylemişti. Görüşmüşlerdi ama şu an Edward daha da kötüye gitmiş gibi görünüyordu. Onu şimdi üze-
mezdi. Hâlâ ona ihtiyacı vardı.

Ah, yalan söyleyip kendini kandırmayı bırak, dedi ne-redeyse yüksek sesle. Ona ihtiyacı yoktu. İyileşmesini daha keyifli ve belki daha da hızlandırıyor olabilirdi ama haya-tından aniden kaybolursa, iyi olurdu.

Bilinci yerinde değilken ona ihtiyacı vardı. Şimdi o uya-nık olduğuna göre, Cecilia onun için o kadar da gerekli değildi.

Cecilia yatakta huzurlu bir şekilde uyuyan Edward'a baktı. Siyah saçları alnının üzerine düşmüştü. Bir düzelt-meye ihtiyacı vardı ama onun bu dağınıklık ve yabanilikten hoşlandığını görüyordu. Bu ona, dik karakteriyle nefis bir şekilde çelişen biraz ürkek bir hava veriyordu. Asi bukleleri ona bu onurlu adamın hâlâ kötü ve alaycı bir mizah anla-yışı olduğunu, onun da hayal kırıklığı ve öfkeye kapılabile-ceğini hatırlatıyordu.

O mükemmel değildi.

Gerçektir.

Ve bir şekilde bu Cecilia'yı daha da kötü hissettiriyordu.

Bunu telafi edeceğim, diye yemin etti.

Onun affını kazanacaktı.

Ama bunun nasıl mümkün olabileceğini hayal etmek git-tikçe zorlaşıyordu. Edward'ın katı onur duygusu... Binbaşı Wilkins'le görüşmeden önce yalanını ifşa edemeyeceğine

onu ikna eden şey...yeni bir ikilemde kaldığı anlamına geliyordu.

Onun gözünde, onu tehlikeye atmıştı.

Bir yatağı paylaşmıyor olabilirler ama bir yatak odasını paylaşıyorlardı. Edward onun aslında karısı olmadığını öğrendiğinde, onunla evlenmek için ısrar edecekti. O her şeyden önce bir beyefendiydi ve bir beyefendinin onuru, aksini yapmasına asla izin vermezdi.

Ve Cecilia, Bayan Edward Rokesby olduğu bir hayat hakkında...birazcık...hayal kurmaktan kendini alıkoyamazken, onu gerçekten evlilik için tuzağa düşürdüyse kendi başına yaşayabileceğini nasıl görebilirdi?

Kızacaktı. Hayır, nefret edecekti.

Hayır, nefret etmeyecekti ama asla affetmeyecekti de.

İçini çekti. Ne olursa olsun onu asla affetmeyecekti.

“Cecilia?”

Birden irkildi. “Uyanıksın.”

Edward ona uykulu bir gülümsemeyle baktı. “Nereyse.”

Cecilia ayağa kalktı ve yatağa giden kısa koridoru geçti. Edward tamamen giyinik hâlde uyuyakalmıştı ama kestirdikten yaklaşık bir saat sonra, Cecilia onun rahatsız görünüşünü düşünüp kravatını çıkarmıştı. O bunu yaparken zar zor kıpırdaması içtiği afyon tentürünün etki ettiğinin kanıtıydı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Edward kaşlarını çatı ve Cecilia bunun, onun bazı şeyleri düşünmek zorunda kaldığına dair iyi bir işaret olduğunu düşündü. “Daha iyi,” dedi Edward, sonra dudaklarını hafifçe büküp güç alarak doğrulup kendisini düzeltti. “İyilemiş.”

“Aç mısın?”

Bunu da düşünmesi gerekiyordu. “Evet, yiyeceklerin mi-deme iyi geleceğinden emin olmasam da.”

“Biraz et suyu çorbası içmeyi dene,” dedi Cecilia. Ayağa kalktı ve on dakika önce mutfaktan getirdiği küçük kâseyi eline aldı. “Hâlâ sıcak.”

Edward kendini oturma pozisyonuna getirmek için itti. “Çok mu uyudum?”

“Yaklaşık üç saat. Afyon tentürü hızlı etki etti.”

“Üç saat,” diye mırıldandı Edward, sesi şaşırılmış gibiydi. Gözlerini birkaç kez kırıştıtırırken kaşlarını çatı.

“Hâlâ başının ağrıyıp ağrımadığına karar vermeye mi çalışıyorsun?” diye sordu Cecilia gülümseyerek.

“Hayır,” diye net bir şekilde yanıtladı. “Kesinlikle hâlâ acıyor.”

“Ah.” Cecilia buna ne söyleyeceğinden gerçekten emin değildi, bu yüzden sadece, “Üzgünüm,” dedi.

“Ama farklı.”

Cecilia tabağı yatağın yanındaki masaya koydu ve yanına oturdu. “Farklı derken?”

“Daha az delici bir sancı, demek istedim. Daha ziyade sızlar gibi bir ağrı.”

“Elbette bu bir iyileşme belirtisi olmalı.”

Edward şakağına hafifçe dokundu ve “Sanırım öyle” diye mırıldandı.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Cecilia, çorbayı işaret ederek.

Edward imalı bir gülümsemeyle baktı. “Bir kaşığın daha çok yardımı olurdu aslında ama yine de idare edebilirim.”

“Ah!” Ayağa fırladı. “Çok üzgünüm. Biliyor musun, sanırım vermeyi unuttular.”

“Önemli değil. Böyle de içebilirim.” Çorba kasesini dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

“Güzel mi?” Cecilia memnun bir şekilde iç çekerek sordu.

“Çok. Aldığın için teşekkürler.”

Cecilia onun birkaç yudum daha almasını bekledi, sonra, "Gerçekten şu an Binbaşı Wilkins'le görüşmedeki hâ-
linden daha iyi görünüyorsun," dedi. Ama Edward er ya
da geç onu Haarlem'e götürmeye ikna etmeye çalışacağını
düşündü ve ekledi, "Ama yine de yarın kuzeye gidecek ka-
dar iyi hissetmiyorum."

Bunu eğlenceli buluyor gibiydi. "Belki ertesi gün."

"Muhtemelen o zaman da değil," diye itiraf etti Cecilia.
Nefesini verdi. "Binbaşı Wilkins'le görüşmemizin üzerine
düşünmek için zamanım oldu. Haarlem revirinde araştırma
yapacağını söyledi. Hâlâ orayı tek başıma ziyaret etmek is-
tiyorum ama şimdilik bunda ısrar etmeyeceğim." Yutkun-
du. "Sabırlı olacağım," derken kendini mi yoksa Edward'ı
mı rahatlatmaya çalıştığından emin değildi.

Başka ne seçeneği vardı?

Edward çorbayı masaya koydu ve onun elini tuttu.
"Thomas'ı bulmayı senin kadar ben de istiyorum."

"Biliyorum." Cecilia kenetlenmiş parmaklarına baktı.
Ne tuhaf, birbirlerine ne kadar uyumlu görünüyorlardı.
Elleri iri ve kareydi, teni işten dolayı bronzlaşmış ve pürüz-
lüydü. Ve onunki...artık o kadar beyaz ve narin değillerdi
ama yeni keşfettiği nasırlarla gurur duyuyordu. Yetenekli
olduğunu, kendi kaderini kontrol edebileceğini söylüyor
gibiydiler. Ellerinde gücü, sahip olduğunu bilmediği gücü
gördü.

"Onu bulacağız," dedi Edward.

Cecilia ona baktı. "Bulamayabiliriz."

Cecilia solan ışıktaki neredeyse laciverte dönen gözlerine
takıldı.

"Gerçekçi olmalıyım," dedi Cecilia.

"Gerçekçi, evet," dedi Edward, "ama kadercisi değil."

"Hayır." Küçük de olsa gülümsemeyi başardı. "Öyle de-
ğilim."

Henüz değil.

Birkaç dakika konuşmadılar ve buna eşlik eden sessizlik, Cecilia'nın Edward'ın rahatsız edici bir konuyu ona açmak için iyi bir yol bulmaya çalıştığını fark etmesiyle ağırlaştı ve garipleşti. Sonunda Edward birkaç kez öksürüp boğazını temizledikten sonra, "Evliliğimiz hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum," dedi.

Cecilia'nın kalbi birden duracak gibi oldu. Eninde sonunda bunun olacağını biliyordu ama yine de kısa bir süre nefessiz kaldı.

"Sözünü sorgulamıyorum," dedi. "Sen Thomas'ın kız kardeşisin ve uzun zamandan beri ona yazdığın mektuplardan seni tanıdığımı hissettiğimi söylersem, umarım beni fazla ileri görüşlü olmaktan dolayı yargılamazsın."

Cecilia uzaklara bakmak zorunda kaldı.

"Ama her şeyin nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Cecilia yutkundü. Bir hikâye uydurmak için birkaç günü vardı ama bir yalanı düşünmek onu yüksek sesle söylemekle aynı şey değildi. "Bu Thomas'ın isteğiydi," dedi ona. Bu kadarı doğrudu ya da en azından o öyle sanıyordu. Elbette erkek kardeşi, en yakın arkadaşının kız kardeşiyle evlendiğini görmek isterdi. "Benim için endişeleniyordu," diye ekledi.

"Babanın ölümü yüzünden mi?"

"Babamın öldüğünü bilmiyor," dedi Cecilia dürüstçe. "Ama onun uzun zamandır benim geleceğim hakkında endişelendiğini biliyorum."

"Bana da aynısını söylemişti," diye onayladı Edward.

Cecilia şaşkınlıkla baktı. "Öyle mi?"

"Affet beni. Ölünün arkasından kötü konuşmak istemem ama Thomas hep babanın senin geleceğinden ziyade kendisinin bugünüyle ilgilendiğini ima etmişti."

Cecilia yutkundu. Babası iyi bir adamdı ama aynı zamanda özünde bencil biriydi. Yine de onu severdi. Ve elinden geldiğince sevdiğini de biliyordu. “Babamın hayatını kolaylaştırdım,” dedi bir çiçek tarlasında yürüyormuş gibi sözlerini özenle seçerek. Güzel zamanlar da olmuştu ve bunlar bir buket hâlinde toplamak istediği şeylerdi. “Ve benim bir amacım olmasını sağladı.”

Edward, Cecilia konuşurken onu dikkatle izliyordu ve Cecilia gözlerini kaçırırken, bakışlarında gurur olduğunu düşündüğü bir şey gördü. Şüpheyile karışık bir şey. Onu anlamıştı ama söyleyebildiği için ona hayranlık da duyuyordu.

“Her neyse,” dedi sesini yumuşatmaya çalışarak, “Thomas babamın hasta olduğunu biliyordu.”

Edward’ın başı yana doğru eğildi. “Anı olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“Öyleydi,” dedi aceleyle. “Yani, bence genelde böyle oluyor. Çok yavaş ve sonra oldukça hızlı.”

Edward hiçbir şey söylemedi.

“Ya da belki değil,” dedi Cecilia. Aman Tanrım, sesi aptal gibi geliyordu ama ağzını kapatamıyordu. “Ölüm konusunda pek deneyimim yok. Aslında babam dışında yok.”

“Benim de,” dedi Edward. “En azından doğal ölümle ilgili olarak yok.”

Edward’a baktı. Bakışları kararmıştı.

“Savaş alanını doğal saymıyorum,” dedi sessizce.

“Hayır tabii ki doğal değil.” Cecilia gördüklerini düşünmek bile istemiyordu. Genç bir adamın en parlak döneminde ölümü, babasının yaşında bir adamın vefatından çok farklıydı.

Edward çorbasından bir yudum daha içti ve Cecilia bunu hikâyesine devam etmesi gerektiğinin bir işareti olarak algıladı. “Sonra kuzenim bana teklifte bulundu,” dedi.

“Senin ses tonundan bu tekliften hoşlanmadığını anlıyorum.”

Cecilia'nın ağız giderek gerildi. "Hayır."

"Baban reddetmedi mi? Dur bir dakika..." Edward'ın eli birkaç santim yukarı kalktı, bir konuşmada bir noktaya dikkat çekmeden önce olduğu gibi işaret parmağı havaya kalktı... "Bu o ölmeden önce miydi sonra mıydı?"

"Önce," diye yanıtladı Cecilia. Kalbi bir kez daha acıdı. İşte yalanlar burada başlamıştı. Babası öldükten sonra Horace onun için bir tehdit hâline gelmiş ve Thomas, onun Cecilia'ya evlenmek için baskı yapmaya başladığını asla öğrenmemişti.

"Elbette. Öyle olmalı, çünkü..." Edward kaşlarını çattı, elini onun elinden çekip çenesini ovuşturdu. "Belki de düşünmemi yavaşlatan başımın ağrısıdır ama asıl önemlisi zamana dair çizgi bende düz gitmiyor, hatırlamakta zorlanıyorum. Bu yüzden benim için yazmana ihtiyacım olabilir."

"Elbette," dedi Cecilia ama suçluluk duygusu içini kemiriyordu. *Onun* hafızasının karışmasına ve zamanı takip etmekte bu kadar zorlanmasına kendisi neden olduğu ve buna bile isteye izin verdiği için kendine inanamıyordu. Gülümsemeye çalıştı ama sadece dudaklarının seğirmesinden fazlasını becerebildiğinden emin değildi. "Ben de inanmakta güçlük çekiyorum."

"Anlamadım?"

Bu yorumu açıklamak zorunda kalacağını bilmeliydi. "Yani burada olduğuma inanamıyorum. New York'ta."

"Benimle."

Cecilia ona, hak etmediği bu onurlu ve cömert adama baktı. "Seninle."

Edward onun elini aldı ve dudaklarına götürdü. Cecilia'nın kalbi eridi, vicdanı hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor gibiydi. Bu adam neden bu kadar güzel olmak zorundaydı?

Cecilia derin bir nefes aldı. "Marswell satılmayıp devredilmek üzere şarta bağlanmış bir yer ve eğer Thomas'a bir şey olursa Horace'a miras kalacak."

“Bu yüzden mi sana evlenme teklif etti?”

Cecilia ona bir bakış attı. “Doğal çekiciliğim ve güzelliğim karşısında büyülediği için teklif ettiğini düşünmüyorsun herhalde?”

“Yok, ben bu yüzden teklif ettim.” Edward sırtımaya başladı ama sonra çabucak yüzünü buruşturdu. “Ben sana evlenme teklif ettim değil mi?”

“Sayılır. Yani şey...” Utancından yüzünün yandığını hissetti. “Teklife pek gerek bile kalmamıştı, yani...” ve onu mutlu edebilecek asıl cevabın bu olduğunu düşündü. “Aslında, evlilikle ilgili düzenlemelerin çoğuyla Thomas ilgilendi.”

Edward bu açıklamalardan pek memnun görünmüyordu.

“Başka türlü olamazdı,” dedi Cecilia.

“Peki, tören neredeydi?”

Cecilia bunu önceden düşünmüştü. “Gemide,” dedi.

“Gerçekten mi?” Açıkçası buna şaşırmış görünüyordu.

“O zaman ben nasıl...”

“Emin değilim,” dedi Cecilia.

“Ama sen gemideysen, ben *ne zaman*...?”

“Sen Connecticut’a gitmeden hemen önce,” diye yalan söyledi Cecilia.

“Yani ben törenden üç ay önce mi Connecticut’a gittim?”

“Aynı anda olmak zorunda değiller,” dedi Cecilia, bu açıklamayla kendini iyice batırdığının farkındaydı. Bu yüzden daha fazla bahane üretmeye ihtiyaç duydu...mese-la köyündeki papazın vekaleten yapılacak olan bir nikahı kıymayı reddettiğini ya da Edward’ın bir ara fikrini değiştirip evlilikten çekilmeyi düşündüğünü bu yüzden gerekli olan yemini etmek istemediği için geciktirdiğini söyleyecekti. Ama başka bir yalan söylemeye fırsat bulamadan, Edward’ın onun parmağını, tam da bir yüzüğün olması gerektiği yeri ovaladığını fark etti.

“Yüzüğün bile yok,” dedi Edward.

"İhtiyacım yok," dedi hızlıca.

Edward'ın kaşı sert bir çizgi hâlini aldı. "Bir yüzüğün olmalı."

"Sonra da takılabilir."

Ve Cecilia onun şu anki durumunda yapabileceğini düşünemeyeceği kadar ani bir hareketle kendini doğrulttuğunu gördü ve Edward onun çenesine dokunup, "Öp beni" dedi.

"Ne?" diye birden bağırdı Cecilia.

"Öp beni."

"Sen delisin."

"Mümkün," dedi Edward bunu kabul ettiğini belirten hoş bir tavırla, "ama bence herhangi bir erkeğin seni öpmek isteyecek kadar aklının başında olacağını düşünüyorum."

"Herhangi bir erkek," diye tekrarladı Cecilia, hâlâ âni anlamlandırmaya çalışarak.

"Belki değildir." Edward bunun mümkün olup olmayacağını düşünüyormuş gibi yaptı. "Ama sanırım kıskanç biriyim. Bu yüzden muhtemelen bu onlar açısından epey aptalca olur."

Cecilia ona inanmadığını belirtmek için başını iki yana salladı. Sonra gözlerini devirdi. Sonra ikisini de yaptı. "Dinlenmen lazım."

"Önce bir öpücük."

"Edward."

Edward alaycı bir tavırla onun ses tonunu taklit etti. "Cecilia."

Ağzı açık kaldı. "Bana köpek yavrusu gibi bakma numarası mı yapıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?"

Evet.

"Hayır."

"Hmmm..." dedi. "Çok başarılı bir yalancı değilsin, öyle değil mi?"

Ah, hiçbir fikri yoktu.

“Çorbanı bitir,” diye emretti ama sesi sert değildi...ve başarısız oldu.

“Seni öpecek gücüm olmadığını mı ima ediyorsun?”

“Aman Tanrım, dayanılmazsın!”

Kaşlarından biri sivri bir kavis şeklini alıp kibirli bir şekilde havaya kalktı. “Çünkü bunu bir cesaret olarak kabul ettiğimi bilmeni sağlayacağım.”

Cecilia gülümsemesini engellemek için nafile bir çabayla dudaklarını birbirine bastırdı. “Senin içine ne kaçtı böyle?”

Edward omuz silkti. “Mutluluk.”

Sadece bu tek kelime nefesini kesmeye yetti. Onurlu dış görünüşünün altında, Edward Rokesby birbiri ardına patlattığı esprilerle seri şakacılık özelliğine de sahipti. Bu yüzden Cecilia bu kadar şaşırmaması gerektiğini düşündü. Mektuplarında bunun ipuçlarını zaten görmüştü.

Kilidi açmak için ihtiyacı olan tek şey neşeli bir nüanstı.

“Öp beni” dedi tekrar.

“Dinlenmen lazım.”

“Sadece üç saat kestirdim. Şimdi gülünç bir şekilde uyanıyorum.”

“Bir öpücük,” dedi Cecilia, bunu farkında olmadan söylediğini fark etti, aslında zihni bunu yapmaması için onu uyarsa da kendisine engel olamamıştı.

“Yalnızca bir tane,” diye onayladı Edward, sonra ekledi, “elbette yalan söylüyorum.”

“Bir solukta itiraf edersen yalan sayıldığından emin değilim.”

Edward hatırlatmak için onun yanağına dokundu.

Cecilia alt dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Elbette bir öpücükten zarar gelmezdi. Üstelik de yanağından. Eğildi.

Ama Edward aniden başını çevirdi. Ve dudakları onun kine dokundu.

“Beni kandırdın!”

Edward elini onun başının arkasına koydu. “Kandırdım mı?”

“Kandırdığını sen de biliyorsun.”

“Fark ettin mi,” diye mırıldandı Edward, Cecilia’nın ağzının kenarına değen sıcak nefesi baştan çıkarıcıydı, “dudaklarıma karşı konuştuğunda nefesin bir öpücük gibi hissettiriyor.”

Cecilia neredeyse inledi. Ona karşı koyacak gücü yoktu. Sadece şu andan dolayı değil...komik, sevimli ve uyandığında onunla evli olduğu için çok mutlu olduğunu gördüğünde de...onun karşı konulamaz bir gücü vardı.

Ve şimdi dudakları onunkilere değiyor, iffetli görünmesi gereken bir öpücükle yavaşça dudaklarını ileri geri fırçalıyor gibiydi. Ama vücudunun daha fazlası için can atarak onunkine doğru bükülüp kavis çizmesinden daha masum bir şey yoktu. Daha tanışmadan önce bile bu adama kısmen âşık olmuştu ve şimdi bedeni, zihninin kabul etmek istemediği şeyi anlamıştı...onu umutsuzca ve her şekilde istiyordu.

Eğer hasta olmasaydı, hâlâ bu kadar zayıf olmasaydı, ne olacağını yalnızca Tanrı bilirdi. Çünkü onların var olmayan bir evliliği tamamlamalarını engelleyecek güce sahip olup olmayacağından emin değildi.

Edward onun teninin etkisi karşısında, “*Sen* en iyi ilaçsın,” diye mırıldandı.

“Afyon tentürünü küçümseme,” diye şaka yapmaya çalıştı Cecilia. Giderek yükselen tansiyonu düşürmeye ihtiyaç duydu.

“Yapmıyorum,” dedi ve gözlerinin içine bakabilmek için biraz geri çekildi. “Afyon tentürünü almam konusunda ısrar ettiğin için teşekkür ederim. Bunun bir yardımı olduğunu düşünüyorum.”

“Rica ederim,” dedi Cecilia biraz tereddütle. Konu değişikliği biraz kafa karıştırıcıydı.

Edward onun yanağını okşadı. “En iyi ilaç sensin dememin bir nedeni de işte bu. Hastanedekilerle konuştum, biliyorsun. Dün sen gittikten sonra.”

Cecilia başını iki yana salladı. Edward’ın bununla nereye varacağından emin değildi.

“Bana ne kadar iyi baktığını söylediler. Bundan daha yüksek standartlarda bir bakım görmem için ısrar ettiğini söylediler.”

“Elbette, öyle olmalı,” diye kekeledi Cecilia. Bunun onun karısı olmasıyla ilgisi yoktu. Bunu kim olursa olsun yapardı.

“Hatta içlerinden biri, sen olmasaydın uyanacağımı düşünmediğini söyledi.”

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum,” dedi Cecilia çünkü bunun için bir övgü beklemiyordu. Ve bu yüzden Edward’ın ona borçlu olduğunu düşünmesine izin vermezdi.

“Komik,” diye mırıldandı Edward. “*Evliliği* pek düşündüğümü hatırlamıyorum. Ama sanırım bundan hoşlanıyorum.”

Cecilia’nın gözlerinde yaşlar birikmeye başladı. Edward uzanıp onları uzaklaştırdı.

“Ağlama,” diye fısıldadı.

“Ağlamıyorum,” dedi Cecilia, ağlıyor olmasına rağmen.

Samimi bir şekilde gülümsedi. “Sanırım ilk defa bir kıızı öpüp onu ağlatıyorum.”

“Georgie Porgie,” diye fısıldadı Cecilia, dikkatini dağıttığı için minnettardı.

Bu onu eğlendirmişe benziyordu. “Bu benim göbek adım.”

Cecilia aralarına biraz mesafe koyması gerektiği için geri çekildi. Ama Edward'ın eli onun yanağından omzuna kaydı ve sonra kolundan aşağı inip eline vardı. Gitmesine izin vermeyecekti ve kalbinin derinliklerinde onun gitmesini istemediğini biliyordu.

"Geç oluyor," dedi.

Cecilia pencereye doğru baktı. Perdeleri kapatalı çok olmuştu ama kenarlardan, günün alacakaranlığı geride bıraktığını ve şu an geceye yaklaşmış olduklarını görebiliyordu.

"Bu gece burada uyur musun?" dedi Edward.

Cecilia onun aslında neyi sorduğunu biliyordu. Bu yatakta mı yatacaktı?

"Endişelenmene gerek yok," dedi Edward. "Olmasını çok istesem de seninle sevişecek durumda değilim."

Cecilia'nın utançtan yüzü yandı. Yüzünün kızarmasına engel olamadı. Ve birden, "Yorgun olmadığını söylediğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"Yorgun değilim. Ama sen öylesin."

Haklıydı. Çok bitkindi. Ona sürekli göz kulak olması gerektiğini hissettiğinden dolayı bir tek o uyuduğunda uyuyordu. Nitekim o akşam erkenden onu yatırdığında Edward çok kötü görünüyordu. Hatta hastanede olduğundan daha kötü.

Ya tüm olanlardan sonra ona bir şey olursa...

Bunun düşüncesine bile dayanamıyordu.

"Yemek yedin mi?" diye sordu Edward.

Cecilia evet anlamında başını salladı. Et suyuna çorba almak için aşağı indiğinde hafif bir yemek yemişti.

"İyi. Hemşirenin hasta olmasını istemeyiz. Seni temin ederim, senin yerinde olsam senin kadar usta olamazdım." Yüzü ciddileşti. "Dinlenmelisin."

Cecilia bunu biliyordu. Ama bunun nasıl mümkün olacağını bilemiyordu.

“Eminim hâlâ alçakgönüllü olmak istiyorsun,” dedi Edward, kendi yüzü biraz rahatsız bir renk aldı. Cecilia, mevcut durumun rahatsız ediciliğini Edward’ın da fark etmiş olduğunu görünce kendisi biraz daha iyi hissetti.

“Sana söz veriyorum, hep diğer tarafa dönük olacağım,” dedi Edward.

Cecilia gözlerini dikip ona baktı.

“Yani sen üstünü değiştirirken,” diye açıkladı.

“Ah, tabii ki.” Tanrım, o bir aptaldı.

“Örtüyü başıma çekerim.”

Cecilia titrek adımlarla ayağa kalktı. “Buna gerek kalmayacak.”

Bu imalı açıklamadan dolayı bir duraklama oldu ve sonra Edward çok boğuk bir sesle, “Olabilir,” dedi.

Cecilia, onun kabul etmesi üzerine biraz şaşırılmış bir şekilde nefes verdi ve ardından, çok az olan kıyafetlerini çıkardığı dolaba koştu. Bir gecelik getirmişti, dantel ya da fırfır olmayan, beyaz, pamuklu, kullanışlı bir gecelik. Bir bayanın çeyiz sandığına koyabileceği türden bir şey değildi.

“Ben köşeye gideceğim,” dedi Cecilia.

“Ben zaten yorganın altındayım.”

Gerçekten de öyleydi. O geceliğini giyerken, Edward ancak sırtüstü yatabildiği yatakta olabildiğince aşağı kaymış ve yorganı yüzüne çekmişti.

Kendini de aynı derecede zavallı durumda olmasaydı gülecekti.

Cecilia hızlı ve etkili hareketlerle kıyafetlerini çıkardı ve geceliğini giydi. Onu tepeden tırnağa örten bir geceliktir, tıpkı günlük kıyafetleri kadar kapalıydı ama kesinlikle bir gecelikten öteydi, bir gece elbisesi gibi duruyordu ama yine de kendini uygunsuz bir şekilde açıkta hissediyordu.

Normalde yatmadan önce saçlarını bir fırçayla tam elli kez tarardı ama bu şu an biraz aşırı olacak gibi görünüyordu,

özellikle de Edward örtüyü başına kadar çekmişken, bu yüzden saçlarını taramak yerine ördü. Dişlerine gelince...

İngiltere'den yanında getirdiği diş fırçasına ve pudraya baktı, sonra da tekrar yatağa. Edward kıılmıdamamıştı bile.

"Bu gece dişlerimi fırçalamayacağım," dedi. Belki de bu ertesi sabah onu öpmek istemesini azaltacaktı.

Diş fırçasını dolaba koydu ve yatağın uzak köşesine yatmak üzere o tarafa gitti. Onu mümkün olduğunca az rahatsız etmek için dikkatlice yatak örtüsünü ve battaniyeyi kaldırdı ve emekleyerek içeri girdi.

"Artık gözlerini açabilirsin," dedi.

Edward yüzünü açtı. "Çok uzağa gitmişsin," dedi.

Cecilia yandan sarkan sağ bacağına tekrar yatağa çekti. "Bence böylesi en iyisi," dedi. Eğildi ve mumu üfledi, bir anda odayı koyu bir karanlık kapladı.

Ama bu onun yanında yatan adamın daha az farkında olmasına sağlamıyordu.

"İyi geceler Cecilia," dedi Edward.

"İyi geceler." Pozisyonunu değiştirdi, sırtı ona dönük, beceriksizce yanına yuvarlandı. Genelde böyle uyur, ellerini dua eder gibi yanağının altına sokup, sağ tarafına doğru uzanırdı. Ama bu gece rahat hissetmiyordu ve bu kesinlikle ona doğal gelmiyordu.

Asla böyle uyuyamazdı. Asla.

Ama yine de bir şekilde, uyudu.

Bölüm 9

Teğmen Rokesby'ye selamlarımı ilet ve eğer kardeşleri benim kadar sık yazmıyorlarsa, bunun tek nedeninin onların çok daba beyecanlı hayatlar sürmeleri olabileceğine onu ikna et. Derbysbire'da yılın bu zamanında sıkıcılık dışında başka bir şey yok. Ne diyorum ben? Derbysbire zaten her zaman sıkıcı bir yerdir. Ama yine de olayız bir hayati tercih ettiğim için sıkıcı olması benim için o kadar da fena bir şey değil.

CECILIA'DAN

ERKEK KARDEŞİ THOMAS'A

Ertesi sabah yavaşça uyandı Edward, zihni son derece keyifli bir rüyadan sıyrılmak konusunda isteksizdi. Bir yatakta olması bile başlı başına bir şeydi... Aylardır düzgün bir yatakta uyumadığından gayet emindi. Sıcak hissediyordu. Bu boğucu New York yazları sırasında insan kızarıp bunalıyordu ama sıcak olsa da bunalmış hissetmiyordu ve hava ona çok güzel geliyordu.

Gerçekte olmayan ya da olan bir şeyin rüyada tam tersinin olduğunu görmek ne tuhaftı, her şey onun hissiyle ilgiliydi. Duygularının bulutsu rahatlığı. Vücudu bile mutlu hislerin tadını çıkarmaya hevesli görünüyordu. Her zamanki gibi sertleşmiş hâlde uyanmıştı ama bundan bir şey

çıkmayacağını verdiği hüsrana yoktu. Çünkü rüyasında, onu sıcak ve kadınsı bir şefkatle kucaklamaya hazır, baştan çıkarıcı küçük bir kıvrımın belirdiği, çok hoş, sıcak ve dolgun bir kalçaya doğru sokuluyordu.

Edward'ın eli, kalçasının yanaklarından birini kavramak için aşağı kaydı.

İçini çekti. Kusursuz bir görüntüydü.

Kadınları her zaman sevmiştir, vücutlarının yumuşak kıvrımlarını, tenlerinin onunkine karşı solgun ve hassas durmasını sevmiştir. Hiçbir zaman bir haydut olmamıştır, ayırım gözetmemiştir. Yıllar önce babası onu bir kenara çekmiş ve içine Tanrı ve çiçek hastalığı korkusu düşürmüştü. Ve böylece Edward arkadaşlarıyla genelevleri ziyaret ederken, kadınlardan asla zevk almamıştır. Gerçekten tanıdığı bir kadınla yatmak çok daha güvenli ve ona göre muhtemelen çok daha zevkliydi. Çoğunlukla ketum dullar. Ara sıra bir opera şarkıcısı.

Ama Amerikan kolonilerinde ketum dullar ve opera şarkıcılarının sayıları çok fazla değildi ve bu yüzden kadın bacaklarına doladığı o mutluluğu ve kadın uzuvlarının verdiği hazzı hissetmeyeli epey zaman olmuştu.

Yanındaki kadının sıcaklığını, onun orada olduğu hissi ni seviyordu. Onun altında olduğu hissini.

Onu kucaklayan, çevreleyen hissi.

Onu daha da yakına çekti, hayallerindeki bu mükemmel leydiyi ve sonra...

Onun erkekliği uyandı.

Gerçekten.

Aman tanrım.

Bu, kollarındaki rüya gibi gizemli bir kadın değildi, Cecilia'ydı ve güzeller güzeli sırtını tüm çıplaklığıyla ortaya çıkaran bir gecelik giymişti.

Hâlâ neredeyse bütünüyle giyinikti, bu giysilerle iki kere uyuyakalmıştı ama penisi sınırlara şiddetle karşı koyuyordu. Cecilia'nın kalçasına dayandığından olacak, onu suçlamazdı da.

Şimdiye kadar hiçbir erkek kendini böylesine sinir bozucu durumda bulmamıştı. Cecilia, karısıydı. Onu daha da yakınına çekmeye, altına yuvarlamaya ve arzudan hissizleşene kadar öpmeye elbette hakkı vardı. Dudaklarından başlayacak, sonra boğazını çevreleyen zarif boynundan köprücük kemiğinin çukuruna inecekti.

Oradan, hâlâ görmemiş olsa da ellerini dolduracak boyutta ve şekilde olduğundan sonuna kadar emin olduğu memelerine kolayca kaydırılabilirdi ellerini. Onların ölçüsünü nasıl bildiğinden emin değildi ancak onunla ilgili diğer her şeyin mükemmel olduğu kanıtlanmıştı, öyleyse neden olmasındı?

Ve önceki gece bir an o göğüslerden birini elinde tuttuğunu hissetmişti. Akli bunu yaptığını hatırlamasa da ruhu hatırlıyor gibiydi.

Ama Cecilia'ya bu mecburi yakınlıktan faydalanmaya çağına söz vermişti. Ona doğru ve düzgün bir düğün gecesi yaşatacağına kendi kendine söz vermişti. Yarı güç ve dayanıklılıkla, yaşama gücüyle hareket edebilen bir adamla aceleyle getirilen bir şey istemiyordu.

Onunla seviştiğinde, hak ettiği tüm romantizme sahip olacaktı.

Şimdi varlığının her erkeksi hücresi aynı fikirde olmasa da onu uyandırmadan kendini nasıl çekeceğini çözmesi gerekiyordu.

Ama bunu yaparken bazı hücreleri diğerleriyle pek aynı fikirdeymiş gibi görünmüyordu. *Önce en önemli olan şeyler*, dedi kendine. *Önce elini hareket ettir*. Ofladı. Ama elini gerçekten çekmek istemiyordu.

Ama sonra Cecilia uyanıyormuş gibi küçük bir ses çıkardı ve bu onu bir an hareketsizlikten kurtardı. Yavaş ve dikkatli bir hareketle hemen elini çekti ve avcunu kendi kalçasına yasladı usulca.

Cecilia uykusunda bir şeyler mırıldandı, kulağa dikkat çekici bir şekilde “somon balığı çorbası” gibi geliyordu, sonra tekrar yastıklara gömülürken içini çekti.

Felaket böylece önlenmişti. Edward tekrar rahatça nefes almaya başladı.

Şimdi de kolunu onun altından çekmesi gerekiyordu. Ama Cecilia, Edward’ın elini sanki favori battaniyesi ya da oyuncak bebeğiyle çocuksu bir aşk yaşıyormuş gibi yanağına bastırıyor gibi görüldüğü için bu hiç kolay bir iş değildi.

Kolunu biraz çekti. Kıpırdamadı.

Biraz daha güçlü bir şekilde tekrar çekti ama Cecilia uyukulu bir hâlde huysuz bir ses çıkarıp elinin üzerine daha da yumulunca birden dondu.

Uykulu huysuzluk. Böyle bir şey olduğunu kim bilebilirdi ki?

Pekâlâ, kendi kendine ciddileşmenin zamanının geldiğini söyledi. Ağırlığını diğer dirseğine vererek yatağa iyice bastırdı ve pozisyonunu bozmadan Cecilia’nın üstüne uzandığı kolunu onun altından kaydırarak çekmeye başladı. Ve bu onda yeterince sinirli bir hâl yaratmış olsa da sonunda başını derde sokmadan bu işi tamamlamıştı. Edward kolunu santim santim geri çekmiş...bu arada ilk iki aşama kaydırma işlemi başarısız olmuş ama sonuçta başarmıştı. Ve bu arada yataktaki sınırı ihlal eden kişinin kendisi değil, Cecilia olduğu da gözünden kaçmadı. Görünüşe göre bunun için yeterli önlem alamamıştı, çünkü Edward’a sadece şiltenin en ucunda yer kalmıştı.

Ama önemli değildi. Kalkıp günü selamlamalıydı.

Günü? Pencereye doğru baktı. Muhtemelen şafak yeni söküyordu. Bu ona şaşırtıcı geldi, böyle düşünmesinin nedeni bir önceki gece nispeten erken uyudukları için olmalıydı.

Cecilia'nın hâlâ sağlıklı bir şekilde uyuduğundan emin olmak için ona son bir kez baktıktan sonra bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve ayağa kalktı. Önceki günkü kadar zayıf hissetmiyordu, öyle olması gerekirdi zaten. Önceki gece et suyundan başka bir şey yememiş olabilirdi ama Devil's Head'e ilk geldiklerinde düzgün bir yemek yemeyi başarmıştı. Bir parça et ve patatesin bir adam için yapabilecekleri inanılmazdı.

İç güdülerini onu ani, sarsıntılı hareketler yapmaması konusunda uyarmasına rağmen, başı da daha iyi gibiydi. Bu kesinlikle Haarlem'e on yıllık bir yolculuk anlamına gelmiyordu ama en azından Cecilia bu sonuca razı olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, kuzey karakolunda Thomas'tan haber alacaklarını düşünmemişti ama mümkün olan en kısa sürede onu oraya götürecekti. Bu arada araştırmalarına burada devam edeceklerdi.

Thomas'a ne olduğunu öğrenene kadar rahat etmeyecekti. Edward arkadaşına bu kadarını borçluydu.

Ve şu an Cecilia'ya da.

Hâlâ yavaş hareket ediyordu ve pencereye kadar olan kısa mesafeyi geçti ve perdeleri birkaç santim açtı.

Güneş Yeni Dünya'nın üzerinde yükseliyor, gökyüzünü geniş turuncu ve pembe çizgilerle boyuyordu. İngiltere'deki ailesini düşündü. Gün onlar için çoktan başlamış olmalıydı. Öğlen yemeklerini yiyorlar mıydı? Hava Crake House'un geniş arazisinde gezintiye çıkmak için yeterince sıcak mıydı? Yoksa bahar, soğuk ve rüzgârıyla havayı gıcıklayan İngiltere'ye hâlâ sınıksız tutunmuş muydu?

Evini özlemişti, çimenlerin ve çalıların derin yeşilliğini, sabahın serin sisini özlemişti. Annesinin çok sevdiği,

kendisinin ise boğucu kokularından dolayı iğrenç bulduğu gül çalılarını bile özlemişti. Daha önce ev hasreti çekmiş miydi? Hiç düşünmemişti, belki de hafızasından kaybolan aylar boyunca içinde bir hasret sızısı yükselmışti.

Ya da belki de yeni bir şeydi. Artık bir karısı vardı ve Tanrı'nın izniyle çocukları peşinden gelecekti. Burada, kolonilerde bir ailesi olacağını hiç düşünmemişti. Kendini hep Kent'te, Rokesbylerin geri kalanından çok uzakta olmayan kendi mülküne yerleşirken hayal etmişti.

Bu puslu hayallerde belirli bir kadını hiç hayal etmemişti. Herkes onun eninde sonunda komşusu Billie Bridgerton ile evleneceğini düşünse de hiç kimseyle ciddi olarak flört etmemişti. İnsanları bu düşünceden vazgeçirmek için hiçbir zaman uğraşmamıştı. Billie de bunu yapmamıştı ama karı koca olarak da felaket olurlardı. Evlenmeyi düşünemeyecek kadar kardeş gibiydiler.

Güldü, onu düşündü. O ve Billie, erkek kardeşi Andrew ve kız kardeşi Mary ile birlikte çocukken çılgın gibilerdi. Hepsinin sağlıklı bir şekilde yetişkinliğe ulaşmaları bir mucizeydi. Sekizinci doğum gününden önce bir omzu çıkmış ve bir süt dişi kırılmıştı. Andrew her zaman bir sıyrık ya da yaralanma benzeri bir şey yaşıyordu. Sadece Mary sürekli yaralanmalara karşı bağışıklıydı ama bu neredeyse kesinlikle şanstın çok onun üstün duyarlılığı ve önlem almasından kaynaklanıyordu.

Ve tabii ki George. George, sürekli olarak vücudunda oluşan kırıklar ve morluklarla annelerinin sabrını hiç test etmemişti. Ama yine de diğerlerinden birkaç yaş büyüktü. Küçük kardeşleriyle gevezelikten çok daha önemli işleri vardı.

Cecilia, ailesini sever miydi? Seveceğini düşündü ve ailesinin de ondan hoşlanacaklarını biliyordu. Derbyshire'ı fazla özlememesini umuyordu ama yine de onu oraya bağlayacak pek bir şeyi varmış gibi görünmüyordu. Thomas

kasabaları için büyük bir sevgi belirtisi göstermemiştir; Edward orduda kalırsa ve artık sahibi olduğu Marswell'i kiralarsa şaşırmazdı.

Tabii önce onu bulmaları gerekiyordu.

Kişisel olarak, Edward iyimser değildi. Cecilia için cesur görünmeye çalışıyordu ama Thomas'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili o kadar çok şey vardı ki bu hikâyenin mutlu sonla bitmesi saçma olurdu.

Ama sonra tekrar bakınca kendi hikâyesi de olasılık dışı ve tuhaf şeylerle doluydu...kayıp anılar, bulunan bir eş. Thomas'ın onun kadar şanslı olmayacağını kim söyleyebilirdi?

Gökyüzünün sıcak tonları erimeye başlıyordu. Edward perdeyi çekti. Cecilia uyanmadan önce giyinmesi...daha doğrusu *tekrar giyinmesi* gerekiyordu. Muhtemelen yeni bir pantolon giyinmeyi başaramazdı ama yeni bir gömlek giymesi gerekiyordu. Bavulu gardırobun yanına yerleştirilmişti, bu yüzden sessizce odanın karşısına geçti ve eşyalarının sağlam görüldüğünü görmekten memnun olarak kapağını açtı. Çoğunlukla giysi ve ekipman getirmişti, ancak içinde birkaç kişisel eşya da vardı. Her zaman zevk aldığı ince bir şiir kitabı, Andrew'la birlikte gençken oydukları komik, küçük tahta bir tavşan.

Kendi kendine gülümsedi, birden onu tekrar görmek istedi. Her biri yarısını oymaya karar vermişti ve sonuçta tahta tavşan bu dünyayı süsleyen gelmiş geçmiş en biçimsiz, orantısız kemirgen olmuştu. Billie, eğer tavşanlar gerçekten böyle görünüyorsa, diğer tüm hayvanlar şoktan bayılacakları için tavşanların avcı olduklarını söylemişti.

"Sonra," demişti her zamanki gibi büyük bir tiyatral tavrı ve heyecanla, "kötü ve hain küçük dişleriyle kurbanlarını öldürürler..."

İşte o noktada Edward'ın annesi konuşmaya girip aslında tavşanların "Tanrı'nın nazik yaratıkları" olduğunu ve

Billie'nin de bunu böyle bilmesi gerektiğini belirterek konuşmayı durdurmuştu.

Ve tam *bu* esnada Edward tahta tavşanı annesinin yüzünün önüne fırlattı ve bu, çocukların haftalarca taklit ettiği büyüklükte ve de perdede bir çığlıkla sonuçlanmıştı.

Sonuçta bu hiçbirinin tavşanla ilgili gerçeği kabul etmek istemediğini gösteriyordu. Mary bile çığlık atabiliyordu. (Birçok erkek kardeşi olunca bunu genç yaşta öğrenmişti.)

Edward eşyalarını karıştırdı, gömlekleri ve pantolonları kenara itti, kendi kendine onarmayı öğrendiği çorapları da iteledi. Telaşla tavşanın pürüzlü kenarını aradı ama eli önce bir parça sicimle düzgünce bağlanmış küçük bir kâğıda değdi.

Mektup yığını. Evden aldığı tüm mektupları saklamıştı ama yığını Thomas'inkiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Yine de bu küçük yığın, onun için değerli olan herkesi temsil ediyordu... Annesi, uzun, zarif yazısıyla, hiçbir zaman fazla yazmayan ama bir şekilde hissettiklerini aktarmayı başaran babası. Andrew'dan sadece bir mektup vardı. Edward affedilebileceğini düşündü; küçük erkek kardeşi donanmadaydı ve postanın New York'ta Edward'a ulaşması ne kadar zor olursa olsun, Andrew'un gönderildiği yerden ayrılması daha da zor olmalıydı.

Geçmişe özlem dolu bir gülümsemeyle yığını karıştırmaya devam etti. Billie berbat bir mektup arkadaşıydı ama birkaç cümle karalamayı başarmıştı. Kız kardeşi Mary çok daha iyiydi ve Edward'ın neredeyse hiç tanımadığını söylemekten utandığı en küçük kardeşleri Nicholas'tan birkaç karalama eklemişti. Aralarındaki yaş farkı çok fazlaydı ve bu kadar yoğun bir hayatları varken asla aynı anda aynı yerde olamıyorlardı.

Ama Edward'ın koleksiyonunun en değerli parçası, yığının dibinde, annesinden gelen iki mektup arasında saklanmıştı.

Cecilia.

Ona hiçbir zaman doğrudan yazmamıştı; ikisi de bunun son derece uygunsuz olacağını biliyordu. Ama erkek kardeşine yazdığı mektupların çoğunun altına ona bir not eklemişti ve Edward bu gömülü mektupları asla itiraf edemeyeceği kadar derin bir özlemle bekliyordu.

“Ah, kız kardeşimden bir mektup geldi,” derdi Thomas ve Edward, “Ah, bu çok güzel, umarım iyidir,” diye yanıtlarken başını kaldırıp bakmazdı bile. Ama kalbinin biraz daha hızlı atar, ciğerlerini biraz daha sıkışık hissedirdi. Thomas, Cecilia’nın sözlerini boş boş gözden geçirirken, Edward onu gözünün ucuyla izleyip, “Hatırım için oku şunu artık!” diye çılgılık atmamaya çalışırdı.

Hayır, Cecilia’nın mektuplarını ne kadar büyük bir sabırsızlıkla beklediğini itiraf etmek gerçekten işe yaramazdı.

Sonra bir gün, Thomas dışarı çıktığında Edward, birlikte kaldıkları odada dinlenirken, kendini onu düşünürken buldu. Bunda anormal bir şey yoktu. Hiç tanışmamış olsalar da en iyi arkadaşının kız kardeşini sıradan birinden daha fazla düşünebilirdi. Ama son mektubunun üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti...alışılmadık derecede uzun bir ara...ve Edward, gecikmenin büyük ihtimalle şiddetli okyanus rüzgârları ve akıntılar yüzünden olduğunu bilmesine rağmen, onun için endişelenmeye başlamıştı. Transatlantik postası güvenilir olmaktan uzaklaşmıştı.

Ama yatağında uzanırken, Cecilia’nın o son gönderdiği mektupta ne yazdığını tam olarak hatırlayamadığını fark etti ve nedense bunu yapmaya mecburdu artık. Kasabanın kel kahyasını zorba veya aşırı sinirli olarak mı tanımlamıştı? Hatırlayamıyordu ama önemliydi. Her şeyin anlamını değiştirirdi ve...

Daha ne olduğunu anlamadan kendini Thomas’ın eşyalarını kurcalayıp Cecilia’nın onun için yazdığı dört cümleyi yeniden okuyabilmek için mektuplarını ararken bulmuştu.

Ve aramayı sonlandırana kadar arkadaşının mahremiyetini nasıl da kötüye kullandığı aklına gelmemişti.

Ne kadar acınası olduğunun başından beri farkındaydı.

Bir kere başladı mı duramıyordu. Edward, ne zaman Thomas uzakta olsa kendini Cecilia'nın mektuplarına gizlice göz atarken buluyordu. Bu onun suçu ve gizli sırrıydı. Connecticut'a gönderildiğini öğrendiğinde, iki mektubu kendisi için aşırıydı ve son mektubun neredeyse tamamının kendisiyle ilgili olduğunu görmüştü. Bu yüzden Thomas kız kardeşinin sözlerinden çok azını ama Edward tamamını biliyordu...

Dürüst olmak gerekirse, biraz akıl sağlığı kazanacağını düşündü. Belki biraz umut.

Sonunda, mektuplarından sadece birini Connecticut'a götürmüş, diğerini güvenli bir şekilde bavulunda bırakmayı tercih etmişti. Bu ihtiyatlı bir plan gibi görünüyordu. Hastanedeki kişilere göre, Kip's Bay'de bulunduğu herhangi bir evrakı ya da malı yoktu. Cecilia'nın mektubunun neredede olduğunu yalnızca Tanrı biliyordu. Bir gölün dibindeydi ya da muhtemelen ateş yakmak için kullanılmıştı. Edward, bunun yuvasını yapmak için yastık bile gagalayan girişimci bir kuş tarafından bulunmasını umdu.

Cecilia da muhtemelen bundan hoşlanır, diye düşündü.

Onun da hoşuna gitti. Neredeyse kaybın acısını çıkarıyordu.

Onu güvende tuttuğunu sanmıştı, her zaman ceketinin cebindeydi. Ama ne tuhaftı ki...

Edward birden dondu. Ayıldığından beri ekseriyetle hatırladığı şey buydu. Bundan başka yaptığı ve söylediği hiçbir şey yoktu, sadece paltosunun cebinde karısından bir mektup taşıdığıydı.

Yoksa o zaman onun karısı mıydı? Evlilik tarihleri ne zamandı? Bir gün önce ona sormuştu ama konuyu

saptırmışlardı....dürüst olmak gerekirse, bu kendi hatasıydı...onu öpmesini istemişti.

Eğer herhangi bir cevap alamamışsa, suçlanması gereken tek kişi kendisiydi.

Ancak bu mektup...şu an elindeki...onun için en değerliydi. İlk kez ona açıkça yazıyordu. Çok kişisel bir şey yoktu. Sanki içgüdüsel olarak onun en çok ihtiyaç duyduğu şeyin normallik olduğunu biliyormuş gibiydi. Sayfasını sıradan şeylerle doldurmuştu, alaycı bakış açısıyla keyifli hâle gelmişti.

Edward, Cecilia'nın hâlâ uyuduğundan emin olmak için omzunun üzerinden ona baktı, sonra mektubu dikkatlice açtı.

Sevgili Yüzbaşı Rokeshy,

Kolonilerdeki kır çiçekleriyle ilgili açıklamanız, burada, Derbyshire'da kışla olan şiddetli savaşını kaybeden bahar için özlem dıymama neden oldu. Hayır, yalan söylüyorum. Savaş şiddetli değil. Kış, baharı bir böcek gibi ezdi. Taze, toz kar keyfine bile sahip değiliz. Ama ne kadar çok yağış olursa olsun, hepsi uzun zaman önce eriyip kirli, tatsız bir sulu kar hâline geldi ve korkarım bu mevsim iki ayakkabıyı mahvettim bile. İki çift değil, iki tek ayakkabı. Terliklerimin sol, botlarımın sağ tekini. Tutumlu ruhum, kalanlardan bir çift yapıyor ama korkarım ki ortaya çıkacak görüntü için fazla kibirliyim, ayrıca ruksal dengemin oldukça zayıflamış görüneceğinden bahsetmiyorum bile. Çünkü botumun topuğu, terliğimin tekiden bir inç daha yüksek ve böyle bir durumda eminim ki her şeye takılır, merdivenlerden düşerim ve belki de bir pencereyi kırarım. Thomas'a çizim odamızda kilimin üzerinde nasıl tökezlediğimi sor. Birbirini takip eden hastalıkların saldırısı altındayım ve durumum oldukça acıklı.

Siz ve Thomas güvencilerle kalın, ondan da ayımsını yapmasını isteyeceğim. Sizi sık sık düşüneceğim ve dualarım hep sizinle olacak.

Arkadaşınız,

Cecilia Harcourt

Edward tüm kelimeleri okuduktan sonra birkaç saniye zarif yazıya baktı, işaret parmağı hafifçe isminin kıvrımlarını takip etti. *Arkadaşınız*, yazmıştı. Gerçekten de onu tanımadan önce bile öyleydi.

Arkadaşıydı.

Şimdi de karısı.

Arkasında, belli belirsiz Cecilia'nın uyandığına dair birtakım sesler duydu. Aceleyle mektubu yeniden katladı ve ailesinden gelen yığının içine geri koydu.

"Edward?" dediğini duydu. Sesi hâlâ boğuk ve uykuluydu, sanki her an esneyip aniden tekrar uykuya dalabilirmiş gibi.

"Günaydın" dedi arkasını dönerek.

"Ne okuyordun?"

Elini beline koydu. "Sadece evden bir mektup."

"Ah." Bir an sessiz kaldı, sonra yumuşak bir sesle, "Aileni çok özleyiyor olmalısın," dedi.

"Ben...evet," dedi. Ve o anda, odanın karşı tarafında kimsenin konuşmaya cesaret edemediği güzel kızla karşı karşıya geldiğinde, kendini yeniden yeni yetme bir erkek çocuğu gibi hissetti. Gülünçtü, tamamen çılgınca. Yetişkin bir adamdı ve on yıldan fazla bir süredir onu korkutup sessizliğe iten bir kadın girmemişti hayatına. Ama şu an kendini suçüstü yakalanmış gibi hissediyordu.

Mektuplarını aşırıldığını öğrenirse...

Düşündükçe rezil oluyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, hayır, elbette hayır." Mektup yığınının valizine koydu. "Sadece...bilirsin işte..evi düşünüyorum."

Kendini doğrultup yatak örtüsünü sıkıca etrafına sararken başını salladı.

"Onları görmedim...ah!" Edward, birden ayak başparmağı yerdeki valizinin yanına çarptığında dikkatsizliği için

kendisine sövüp saydı. Aşk düşkünü bir adam olarak aptallığını kanıtlayan her hareketi saklamaya o kadar hevesliydi ki ne yaptığının farkında bile değildi, aşırı dikkatsiz davranıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Cecilia, açıkçası onun bu aşırı tepkisinden şaşırmış gibiydi.

Edward tekrar yemin etti, sonra hemen af diledi. Bir kadının huzuruna çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu. Davranışları körelmiş gibiydi.

“Özür dileme,” dedi. “Ayak baş parmağını taşa ya da sert bir şeye çarpmak kadar korkunç bir şey yoktur. Keşke ben de onu bir yere çarptığında aynı şekilde küfredebilsem.”

“Billie küfreder,” dedi.

“Kim?”

“Ah, üzgünüm. Sözümlü ettiğim kişi Billie Bridgerton. Benim komşum.” Görünüşe göre Cecilia hâlâ onun kafasındaki düşüncelerle ilgileniyordu. Ve muhtemelen bunun nedeni Edward’ı evden gelen o mektupları okurken görmesiydi.

“Ah evet. Ondan bahsetmiştin.”

“Bahsettim mi?” diye sordu dalgın dalgın. O ve Billie çok iyi arkadaşlardı...gerçekten birlikte büyümüşlerdi. Ama ona göre, Billie gibi erkekten daha erkek bir kız bu dünyaya hiç gelmemişti ve sekiz yaşına gelene kadar onun bir kız olduğunu fark ettiğinden bile emin değildi.

Bu anıya güldü.

Cecilia gözlerini kaçırdı.

“Sana neden onun hakkında yazdığımı bilmiyorum,” dedi Edward.

“Yazmadın,” diye açıkladı. “Thomas yazdı.”

“Thomas mı?” Bu tuhaf görünüyordu.

Cecilia umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Thomas’a ondan bahsetmişsin herhalde.”

“Sanırım.” Temiz bir gömlek çıkarmak için valizine uzandı. En başta o lanet şeyi açmasının nedeni buydu. “İzin verersen,” dedi gömleğini kafasına geçirip yenisini giymeden önce.

“Hey!” diye bağırdı Cecilia. “Bir yara izin var.”

Edward omzunun üzerinden ona dönüp baktı. “Ne?”

“Sırtında bir yara izi var. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.” Cecilia kaşlarını çattı. “Sanırım bunu ben yapmadım. Seninle ilgilenirken asla... Neyse, boş ver.” Bir an geçti ve sonra “Nasıl oldu bu?” diye sordu.

Edward uzanıp sol kürek kemiğini işaret etti. “Bu mu?”

“Evet.”

“Ağaçtan düştüm.”

“Yakın bir zamanda mı?”

Edward ona dürüstçe bir bakış attı. “Dokuz yaşındaydım.”

Bu Cecilia’yı ilgilendirmiş gibiydi, hemen irkildi ve yorganın altında bağdaş kurup oturarak pozisyon değiştirdi. “Ne oldu?”

“Ağaçtan düştüm.”

Cecilia homurdandı. “Onu anladım herhalde ama hikâyede bundan daha fazlası olmalı.”

“Pek sayılmaz,” dedi Edward omuz silkerek. “Yaklaşık iki yıl bununla ilgili yalan söyledim, benden büyük erkek kardeşimin beni ittiğini söyledim ama aslında dengemi kaybettim. Düşerken bir dala çarptım. Gömleğimi yırttım.”

Cecilia buna güldü. “Annenin baş belası sen olmalısın.”

“Annemin ve gömleği onaran her kimse onun. Her ne kadar o gömleğin onarılamaz olduğunu düşünsem de bunu istedim.”

“Bir kol ya da bacadan daha değerli bir gömlek.”

“Ah, üstelik ikimiz de bu yüzden kollarımızı ve bacaklarımızı mahvettik.”

“Aman tanrım!”

Edward ona sırtıttı. “Billie iki kolunu birden kırdı.”

Cecilia’nın gözleri açıldı. “Aynı olayda mı?”

“Neyse ki hayır ama Andrew ve ben bu olay Billie’nin başına gelseydi nasıl olacağını hayal ederken çok eğlendik. İkincisini kırdığında, bunun nasıl görüneceğini görmek için sağlam olan kolunu da askıya aldık.”

“O da bunu yapmanıza izin mi verdi?”

“İzin vermek mi? Bunu zaten o önerdi.”

“Kulağa çok tuhaf geliyor,” dedi Cecilia kibarca.

“Billie mi?” Edward ona inanmadığını belirtmek için başını iki yana salladı. “Onun gibi biri yok, bu kesin.”

Cecilia başını öne eğip yatağına baktı, tembel tembel yorganı karıştırdı. Kafasında bir çeşit resim çiziyor gibiydi. “Peki, o şimdi ne yapıyor?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok.” dedi Edward pişmanlıkla. Ailesinden bu kadar kopmuş olması onu üzüyordu. Dört aydır onlardan haber alamamıştı. Ve muhtemelen onun öldüğünü düşünüyorlardı.

“Özür dilerim,” dedi Cecilia. “Sormamalıydım. Düşünemedim.”

“Sorun değil,” diye yanıtladı Edward. Kesinlikle onun hatası değildi. “Her ne kadar merak etsem de...yokluğumda mektup almış olabilir miyim? Görünüşe göre ailem, kaybolduğuma dair bir ihbar almadan önce bana yazmış olmalı.”

“Bilmiyorum. Kesinlikle bunu sorabiliriz.”

Edward gömleğinin manşetlerine dikkat ederek önce solu sonra sağını tutturdu.

“Sana sık sık yazıyorlar mıydı?” Gülümsedi ama bunun zoraki bir gülümseme olduğu belliydi. Ya da belki sadece yorgun olmasındandı.

“Ailem mi?”

Cecilia evet diyerek başını salladı. “Ve arkadaşların.”

“Thomas’a yazdığın kadar sık değil,” dedi hüzünlü bir şekilde. “Bunu hep kıskandım. Hepimiz kıskandık.”

“Gerçekten mi?” Cecilia’nın gülümsemesi bu sefer gözlerini yaktı.

“Gerçekten,” diye onayladı Edward. “Thomas benden daha fazla mektup aldı ve sen onunla yazışan tek kişiydin.”

“Bu doğru olamaz.”

“Seni temin ederim öyle. Annemi saymazsam belki de hiç kimse bana yazmadı,” diye itiraf etti. “Ve bu hiç adil değildi.”

Cecilia güldü. “Ne demek istiyorsun?”

“Anneler oğullarına yazmak *zorunda* değil mi? Ama kardeşler ve arkadaşlar...yani bu konuda bu kadar gayretli olmalarına gerek yok.”

“Babamız Thomas’a hiç yazmadı,” dedi Cecilia. “Bazen benden selamlarını iletmemi isterdi ama hepsi bu.” Cecilia buna üzülmemiş görünüyordu, hatta her şeyi olduğu gibi kabul etmişti. Edward aniden arkadaşıyla gittikleri bir kampta onun bir sopayı boş boş yonttuğunu hatırladı. Thomas sık sık vecizeler söylerdi ve favorilerinden biri de şuydu: “Yapabileceklerini değiştir ve yapamayacaklarını kabul et.”

Bu, Thomas’ın kız kardeşini oldukça iyi özetliyor gibiydi.

Ona baktı, bir an onu inceledi. Olağanüstü bir güç ve zarafete sahipti bu kadın. Onun bunu fark edip etmediğini merak etti.

Manşetleri tam olarak bağlı ve düz olmasına rağmen, manşetleriyle uğraşmaya geri döndü. Ona bakma isteği çok güçlüydü. Aksi hâlde onu ya da daha büyük olasılıkla kendisini utandıran bir hareket yapacaktı. Ama onu izlemek istiyordu. Onu *öğrenmek* istiyordu. Onun tüm sırlarını ve arzularını duymak, onun sıradan hikâyelerini, ona

bir yapboz parçası gibi oturan geçmişinin küçük parçalarını bilmek istiyordu.

Başka birini *tanımak* istemek ne kadar tuhaftı hem fiziki hem de ruhsal olarak. Daha önce bunu yapmak istediğini hatırlamıyordu.

“Sana çocukluğumu anlattım,” dedi Edward. Temiz bir kravat almak için valizine uzandı ve alıp bağlamaya başladı. “Şimdi sen de biraz çocukluğundan bahset.”

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu Cecilia. Sesinde belli belirsiz bir şaşkınlık vardı, belki de biraz eğlenmiş gibiydi.

“Sen de sokakta çok oynar mıydın?”

“Eğer sorduğun buysa, kolumu bacağıma hiç kırmadım.”

“Onu sormak istememiştım ama bunu duyunca rahatladım.”

“Hepimiz Billies gibi olamayız,” diye espri yaptı Cecilia.

Edward bir an çenesinin geri çekildiğini hissetti ve yanlış duyduğundan emin olmak için ona döndü. “Ne dedin?”

“Hiçbir şey,” dedi Cecilia ve başını, konuşmaya değmeyeceğini belirtir şekilde hafifçe iki yana salladı. “Aptallık ediyordum. Ve hayır, pek sokakta oynamazdım. En azından senin gibi değil. Evde oturup okumayı tercih ederdim.”

“Şiir mi? Roman mı?”

“Elime geçen her şeyi. Bu yüzden Thomas bana kitap kurdu demeyi severdi.”

“Bence daha çok bir kitap canavarı.”

Cecilia güldü. “Neden öyle dedin ki?”

“Çünkü aşağılık bir solucan kurdu olamayacak kadar ateşli ve cesursun.”

Cecilia’nın gözleri tavana doğru baktı, belli belirsiz utanmış görünüyordu. Ve belki biraz da gururlu. “Beni ateşli ve cesur biri olarak tanımlayan tek kişinin sen olduğundan eminim.”

“Erkek kardeşini kurtarmak için tek başına okyanusu aştın. Cesaretin tanımı kesinlikle bu olmalı gibi görünüyor.”

“Belki.” Ama sesindeki coşku birden sönmüştü.

Edward ona merakla baktı. “Neden birdenbire bu kadar karamsarlaştın?”

“Sadece...” Cecilia bir an düşündü ve içini çekti. “Liverpool’a gittiğimde...oradan yola çıktım... Ama tam olarak beni harekete geçiren şeyin Thomas’a olan sevgim olduğunu sanmıyorum.”

Edward yatağa doğru yürüyüp kenarına oturdu ve sessizce onu dinlemeye koyuldu.

“Sanırım...bence çaresizlikti.” Yüzünü onun yüzüne doğru eğdi ve gözlerindeki bakışın sonsuza dek peşini bırakmayacağını biliyordu. Bu üzüntü değildi, korku da değildi. Çok daha kötü bir şeydi...boyun eğmeydi, bir anlamda her şeyden feragat etmekte, sanki kendi içine bakmış ve orada koca bir delik bulmuş gibiydi. “Birden kendimi çok yalnız hissettim,” diye itiraf etti. “Ve korktum. Bilmiyorum yani...”

Cümlesini tam bitirmedi. Ama Edward onun devam etmesi için kıpırdamadan duruyor ve sessiz kalarak onu cesaretlendirmeye çalışıyordu.

“Kendimi bu kadar yalnız hissetmeseydim buraya gelirdim, bilmiyorum,” diye bitirdi sonunda. “Yalnızca Thomas’ı düşündüğümü düşünmek istiyorum ve yardıma ne kadar *ihtiyacı* olduğunu ama burada daha fazla kalmamın gerekip gerekmediğini de merak ediyorum.”

“Bunda utanılacak bir şey yok.”

Cecilia başını kaldırıp ona baktı. “Yok mu?”

“Hayır,” dedi Edward onun iki elini de tutarak. “Cesursun, aynı zamanda gerçek ve güzel bir kalbin var. Korku ve endişelere sahip olmanın utanılacak bir tarafı yok.”

Ama Cecilia gözlerinin onunkilerle buluşmasına izin vermedi.

“Ve yalnız değilsin,” diye fısıldadı Edward. “Sana söz veriyorum. Asla yalnız olmayacaksın.”

Edward buna karşılık onun bir şey söylemesini, ifadesinin derinliğini kabul etmesini bekledi ama yapmadı. Onun sakinliğini yeniden kazanmaya çalıştığını görebiliyordu. Nefesi yavaş yavaş daha düzenli bir hâl aldı ve kirpiklerine yapışan nemi silmek için elini nazikçe onun elinden çekti.

Sonra, “Giyinmek istiyorum,” dedi.

Ayrılmak için izin istediği çok açıktı.

“Elbette,” dedi Edward kalbini burkan hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışarak.

O ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken başıyla onu hafifçe selamladı ve minnettarlığını mırıldandı.

“Edward,” diye seslendi.

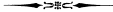
Edward döndü, birden içinden sevinçli bir umut ışığı yükseldi.

“Çizmelerin,” diye hatırlattı.

Edward ayaklarına doğru baktı. Hâlâ çoraplı ayaklarının üzerinde duruyordu. Başını sallayarak kısaca anladığını ifade etti. Ama bu utancından boynuna kadar kızardığının görünmesini engellemeyecekti. Çizmelerini kaptığı gibi koridora çıktı.

Lanet olası şeyleri merdivenlere koyabilirdi.

Bölüm 10

Olaysız bir bayat kulağa barika geliyor şu an. Ayrılma taribiniz yaklaşıyor ve ben okyanusu geçmeyi hiç de dört gözle beklemiyorum. Kuzey Amerika'ya ulaşmanın en az beş hafta süreceğini biliyor muydun?

Eve dönerken yolculuğun daha kısa olduğu söylendi...çünkü rüzgarlar ağırlıklı olarak batıdan doğuya esiyor ve bu nedenle gemileri ütiyormuş. Bu küçük bir rabatlama sağladı gerçi ama bize tahmini bir dönüş taribi verilmedi.

Edward benden sana selam göndermemi ve sefil bir denizci olduğumu söylemememi istiyor.

THOMAS HARCOURT'TAN

KIZ KARDEŞİ CECILIA'YA

Cecilia, Edward'ı Devil's Head'in ana yemek salonunda bulduğunda, Edward kahvaltı yapıyordu. Çizmeleri de ayağındaydı.

Ayağa kalkmak için sandalyesini geri ittiğinde, "Ah, kalkma," dedi Cecilia. "Lütfen."

Bir an için hareketsiz kaldı, sonra başını salladı. Cecilia, bir beyefendi olarak görgü kurallarını terk etmesinin ona pahalıya patladığını fark etti. Ama hastaydı. İyileşiyordu ama sonuçta hastaydı. Ancak elbette enerjisini mümkün

olan her yerde harcamaya hakkı vardı.

Ve Cecilia'nın onun her adımından emin olmak gibi bir görevi vardı. Cecilia'nın bunu ona borçluydu. Edward onun kendisine borçlu olduğunun farkında olmayabilirdi ama borçluydu. Edward'ın iyi huyundan ve adından faydalanıyordu. Bu yüzden de en azından Edward'ın sağlığına kavuşmasını sağlayabilirdi.

Karşısına oturdu, bir önceki günden daha fazla yemek yediğini görmekten memnundu. Onun kalıcı zayıflığının kafa travmasından çok bir haftadır yemek yemediğinden kaynaklandığına ikna olmuştu.

Bugünün hedefi: Edward'ın düzgün yediğinden emin ol.

Dünkü "yalan söylemeyi bırak" hedefinden kesinlikle daha kolaydı.

"Yemeğinden keyif alıyor musun?" diye sordu kibarca. Onu ruh hâlini bilecek kadar iyi tanımıyordu ama Edward daha çizmelerini bile giymeden tuhaf bir telaşla odalarından çıkmıştı. Evet, ona giyinmek istediğini söylemişti...aslında Cecilia'nın mahremiyete saygı duymasını beklediğini ima etmişti...ama bu kesinlikle mantıksız bir istek değildi.

İncelediği gazeteyi katladı, bir tabak domuz pastırması ve yumurtayı ona doğru itti ve "Oldukça güzel, teşekkür ederim," dedi.

"Çay var mı?" diye sordu Cecilia umutla.

"Korkarım bu sabah yok. Ama," dedi başını tabağının yanındaki bir kâğıda doğru eğerek, "bir davet aldık."

Cecilia'nın bu basit ifadeyi anlaması birkaç dakikasını aldı. "Bir davetiye mi?" diye sordu. "Nereye?"

Ve daha da önemlisi, kimden geliyordu? Bildiği kadarıyla, Edward'la evli olduğunu bilen tek kişi birkaç ordu subayı, doktor ve kilise hastanesinde yerleri süpüren adamdı.

Daha doğrusu, sadece onların bildiklerini *sanıyorlardı*.

Cecilia numaradan gülümsemeye çalıştı. İletişim ağı her geçen gün büyüyor ve bu onun işini giderek daha da için-

den çıkılmaz bir hâle getiriyordu.

“Hasta mısın?” diye sordu Edward.

“Hayır,” derken aniden sesi boğazından çıkıverdi. “İyiyim. Neden soruyorsun?”

“Yüzünde çok tuhaf bir ifade var,” diye açıkladı Edward.

Cecilia hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Açım, sanırım ondan.”

Tanrım, korkunç bir yalancıydı.

Edward, davetiyeyi masanın üzerinden ona doğru kaydırarak, “Vali Tyron’dan,” dedi. “Bir balo düzenliyormuş.”

“Bir balo. Şimdi mi?” Cecilia şaşkınlıkla başını iki yana salladı.

Fırındaki bayan, New York’ta hâlâ hareketli bir sosyal yaşam olduğunu söylemişti, ama savaş bu kadar yakınken bu biraz tuhaf görünmüştü.

“Kızı on sekiz yaşına basıyormuş. Bana, valinin bu önemli olayı geçiştiremeyeceği, buna izin veremeyeceği söylendi.”

Cecilia ince parşömen kâğıdından yapılmış olan davetiyeyi eline aldı... Tanrım, şu ara New York’ta parşömeni nereden bulmuşlardı? Ve sonra kâğıdın üzerindeki kelimeleri okumaya başladı. Gerçekten de Sayın Yüzbaşı ve Bayan Rokesby, üç gün sonra bir kutlamaya davet edilmişlerdi.

Aklına gelen ilk şeyi söyledi: “Giyecek hiçbir şeyim yok.”

Edward omuz silkti. “Buluruz.”

Cecilia gözlerini devirdi. Ne *cins* bir adamdı. “Üç gün içinde mi?”

“Paraya ihtiyaç duyan kadın terzilerinin sayısı konusunda bir sıkıntı yok.”

“İyi de benim tanıdığım bir kadın terzisi yok.”

Edward sanki beyninin küçük bir parçası kulağından uçmuş gibi şaşkınlıkla ona baktı. “Ama benim var. Ve dolayısıyla senin de var demektir.”

Her ne kadar hırslı biri olsa da Cecilia bunu tartışmadı

ve tartışmak yerine mırıldandı. “Ve bu da daha fazla dikkat çekeceğimiz anlamına geliyor.” Edward’ın başı düşünceli bir şekilde yana eğildi. “Davetiyelerin bir süre önce çıktığını düşünüyorum. Çünkü kayıptım ve daha yeni ortaya çıktım.”

“Elbette,” dedi Cecilia aceleyle. Aman tanrım, *şimdi* ne yapacaktı? New York Kraliyet Valisi tarafından düzenlenen bir baloya asla gidemezdi. Ve söylediği yalandan dolayı yaşadığı bu maskaralıktan kurtulabilmesinin tek yolunun kimsenin bilmeyecek olması olduğunu düşünmüştü.

Yanağının içini ısırdı sertçe. Vali, karısı ve şehirdeki diğer önde gelen Krala sadık kişilerin hepsi orada olacaktı.

Yani eninde sonunda İngiltere’ye dönecek olanlar.

Yani Edward’ın ailesini görebilecekleri yere gidebilecek olanlar.

Ve onlara gelinlerini soracak olanlar.

Ulu Tanrım.

“Ne oldu?” diye sordu Edward.

Cecilia başını kaldırıp baktı.

“Dalıp dalıp gidiyorsun.”

“Ben mi?” Açık söylemek gerekirse şu an sinir krizi geçirip histerik kahkahalar atmadığına kendisi de şaşırıyordu.

Olumlu bir yanıt vermedi ancak aşırı sabırlı ifadesi oldukça net bir şekilde şöyle diyordu: *Evet, öylesin.*

Cecilia, davetiyenin zarif yazısını parmağıyla takip etti. “Benim davet edilmiş olmamı şaşırtıcı bulmuyor musun?”

Edward’ın ellerinden biri aniden ters döndü, Tanrı aşkına neden söz ediyordu, bu resmen hareket etmek demekti. “Sen benim karımsın.”

“Evet ama vali bunu nereden biliyor?”

Edward tabaktaki domuz pastırmasından küçük bir parça kesti. “Aylardır onun bildiğini sanıyorum.”

Cecilia ona boş boş baktı.

Edward dönüp arkasına bakma gereği duydu ve “Ona evli olduğumuzu söylememem için bir mi neden var?” diye sordu.

“Vali’yi tanıyor musun?” dedi Cecilia ama bunu sorarken sesinin titrememesini diledi.

Edward pastırma paçasını ağzına attı ve yavaşça çiğneyip yuttuktan sonra cevap verdi. “Annem onun karısıyla arkadaş.”

“Annen,” diye tekrarladı aptalca.

“Onların Londra’da birlikte çok şey paylaştıklarına inanıyorum,” dedi ve ardından bir an kaşlarını çatı. “O sıra dışı bir varisti.”

“Annen mi?”

“Bayan Tyron.”

“Ah.”

“Aslında annem de öyle, ama Margaret Teyze kadar değil.”

Cecilia dondu. “Teyze... Margaret?”

Sanki onu rahatlatmış gibi elini ona doğru salladı. “O benim vaftiz annem.”

Cecilia, yumurta dolu bir servis kaşığını birkaç saniye havada tuttuğunu fark etti. Bileği sallandı ve yumurtanın sarısı pat diye tabağına düştü.

“Valinin karısı senin vaftiz annen mi?” diye ekledi.

Edward başını sallayarak doğruladı. “Kız kardeşim de öyle. O aslında bizim teyzemiz değil ama hatırlayabildiğim kadarıyla biz ona öyle derdik.”

Cecilia onu anladığını ifade eder şekilde başını salladı ama pek sallamaya benzediği söylenemezdi ve epey sonra aralık kaldıklarını fark ettiği dudaklarını kapatamadı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Edward, ne de olsa her

şeyden bihaberdi.

Cecilia'nın ona söyleyeceği cümleyi ağzından çıkarması biraz zaman aldı.

"Bana vaftiz annenin New York Kraliyet Valisiyle evli olduğunu söylemeyi düşünüyordun muydun?"

"Sohbetlerimizde pek gündeme gelmedi."

"Ulu Tanrım." Cecilia sandalyesine çöktü. Bu giderek genişleyen iletişim ağının ona oyunu değil de neydi? Saniyeler geçtikçe bu ağ daha da karmaşıklaşıyordu. Ve emin olduğu bir şey varsa, o da o baloya gidip Edward'ın vaftiz annesiyle tanışmasının mümkün olmadığıydı. Bir vaftiz anne vaftiz oğlu hakkında her şeyi bilirdi. Örneğin, Edward'ın başka biriyle "hemen hemen" nişanlı olduğunu ama müstakbel nişanlısının Cecilia olmadığını bilirdi.

Hatta muhtemelen onun nişanlısını yakından tanıyor olmalıydı. Dolayısıyla Cecilia'yı Edward'ın yanında gördüğünde, Edward'ın onun gibi biriyle evlenmek için Bridgerton ailesiyle yaptığı anlaşmayı neden feshettiğini kesinlikle bilmek isteyecekti.

"Vali," diye tekrarladı Cecilia, şu an başını ellerinin arasına alma dürtüsüne zar zor direniyordu.

"O iyi bir adamdır," dedi Edward çaresizce.

"Bir kontun oğlu olduğu söyleniyor."

"Ne kadar züppesin," dedi Edward iyi niyetli babacan bir kıkırdamayla.

Cecilia buna içerleyip geri çekildi. Mükemmel biri değildi ve bu günlerde dürüst bile değildi ama züppe de değildi. "Züppe demekle, ne demek istiyorsun?"

"Statüsünü ona karşı kullanan yani," dedi Edward sırtmaya devam ederek.

"Ben *kullanmıyorum*. Tanrım, hayır. Tam tersi. Statümü *kendime karşı* kullanıyorum."

Edward biraz daha yemek almak için uzandı. "Saçma-

lama.”

“Ben bir hiçim.”

“Bu söylediğin,” dedi Edward kesin olarak, “kesinlikle doğru değil.”

“Edward...”

“Sen benim karımsın.”

Asıl bu kesinlikle doğru değildi. Cecilia gülmemek için elini ağzına kapatmak zorunda kaldı. Ya da ağlamamak için.

Ya da her ikisi de.

“Evli olmasak bile, bu tür davet ve kutlamaların aziz ve sevilen bir misafiri olurdun.”

“Vali benim varlığımdan haberdar olmayacağı için şenliklere davet edilmeyecektim.”

“Senin kim olduğunu bileceğini umuyorum. İsimlerle arası fevkalade iyidir ve eminim bir noktada Thomas bir kız kardeşi olduğundan ona bahsetmiştir.”

Cecilia neredeyse boğulacaktı ağzındaki yumurtayı zor yuttu. “Thomas valiyi tanıyor mu?”

“Orada benimle birkaç kez yemek yedi,” dedi Edward kayıtsızca.

“Tabii ki,” dedi Cecilia. Çünkü...tabii ki.

Buna bir son vermeliydi. Kontrolden çıkıyordu. O... O...

“Aslında,” diye düşündü Edward, “yardımcı olabilir.”

“Pardon anlayamadım?”

“Bunu neden daha önce düşünmedim bilmiyorum.” Yukarıya baktı, çatılan kaşları mavi gözlerinin üzerinde birleşmişti. “Thomas’ın yerini tespit etmek için Vali Tryon’ın yardımına başvurabiliriz.”

“Onun bir şey bileceğini düşünüyor musun?”

“Kesinlikle hayır ama o doğru insanlara nasıl baskı yapacağını bilir.”

Cecilia yutkundu, şaşkınlık içinde gözyaşlarını tutmaya çalıştı. İşte yine aynı şeydi. Bu basit, kaçınılmaz bir gerçektir. İş erkek kardeşini aramaya geldiğinde, gerçekten önemli

olan tek şey, doğru insanları tanıyor olması.

Rahatsızlığı yüzüne yansımış olmalıydı, çünkü Edward uzanıp elini güven verici bir şekilde okşadı. “Endişelenmemelisin,” dedi ona. “Sen bir centilmenin kızıydın ve artık Manston Kontu’nun da gelinisin. O baloya katılmaya kesinlikle hakkın var.”

“Sorun bu değil,” dedi Cecilia, aslında bu da biraz sorundu. Ama asıl mesele üst düzey yetkililerle hiç sıkı fıkı bir arada vakit geçirme deneyimi olmamıştı. Ayrıca kontların oğullarıyla da hiç samimi bir şekilde bir arada vakit geçirme deneyimi yoktu ve böyle olunca onlardan biriyle sahte bir evliliği var gibi görünüyordu.

“Dans edebilir misin?” diye sordu Edward.

“Elbette dans edebilirim,” diyerek hayret dolu bir ifadeyle ona çıkıştı.

“O hâlde kendini iyi hissedeceksin.”

Cecilia ona gözlerini dikip baktı. “Hiçbir fikrin yok, değil mi?”

Koltuğunda arkasına yaslandı, dilini içine bastırırken sol yanağı dışarı fırladı. Cecilia onun bunu biraz da özellikle yaptığını fark etti. Bunun ne anlama geldiğinden henüz tam olarak emin değildi.

“Hakkında hiçbir fikrim olmayan pek çok şey var,” dedi Edward iyi huyluyla karıştırılamayacak kadar sabırlı bir sesle. “Örneğin, son üç ayın olayları. Nasıl kafamda ardıç yumurtası büyüklüğünde bir yumru oluştu? *Seninle* nasıl evlendim?”

Cecilia’nın birden nefesi kesildi.

“Ama *bildiğim* bir şey var ki,” diye devam etti, “o da sana güzel bir elbise almak ve kolumda *seninle* içi boş ve uçarı bir eğlenceye katılmak bana büyük zevk verecek.” Öne doğru eğildi, gözleri tuhaf, anlaşılmasa bir vahşilikle parlıyordu. “Zararsız, mutluluk veren normal bir şey olacak. Ve mutluluk veren, zararsız ve normal olanı ne kadar

arzuladığım hakkında bir fikrin var mı?”

Cecilia tek kelime etmedi.

“Hiç düşünmemiştim,” diye mırıldandı Cecilia.

“O zaman sana hemen bir elbise alalım, olur mu?”

Cecilia tamam anlamında başını salladı. Başka ne yapabileirdi ki?

GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ, bir kadına üç gün içinde bir gece elbisesi diktirmek o kadar kolay değildi. Bir kadın terzi, Edward'ın bunun için harcamaya istekli olduğu parayı duyduğunda gerçekten gözyaşı döktü. Göz yaşları içinde ona bunu yapamayacağını söyledi. Bu paraya bu olamazdı.

“Onun ölçülerini alır mısınız?” diye sordu Edward.

“Hangi amaçla?” diye sordu Cecilia çileden çıkmış bir hâlde.

“Beni mutlu etmek için,” dedi Edward ve sonra onu Devil's Head'e geri götürdü. Ardından da vaftiz annesine telefon etti. Kadın hem kendisi hem de kızı için güzel şeylerden her zaman hoşlanmıştı ve Edward, onu paylaşmaya ikna edilebileceğinden çok emindi.

Vali ve Bayan Tyron, kızlarıyla birlikte kasaba kıyısındaki kiralık bir evde yaşıyorlardı ve İngiltere'ye yaptıkları bir ziyaret hariç, vali konağı 1773'te yandığından beri, buradan ayrılmamışlardı. Edward o sırada New York'ta değildi ama her şeyi annesinden, annesi de Margaret Tyron'dan duymuştu. Sahip oldukları her şeyi kaybetmişlerdi ve neredeyse kızlarını da kaybediyorlardı. Genellikle May adıyla çağırdıkları küçük Margaret...onu annesinden ayırt etmek için böyle diyorlardı...kendisini ikinci kat penceresinden bir kar tepeceğinin üzerine atmış ama mürebbiyesinin hızlı düşünmesi sayesinde hayatta kalabilmişti.

Uşak onu salona kabul ederken Edward derin bir nefes aldı. Aklını başına toplamak zorundaydı. Margaret Ty-

ron aptal biri değildi, dolayısıyla onun karşısında sağlıklı olmadığı hâlde sağlıklıymış gibi davranmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Gerçekten de oturma odasına girdiğinde kadının ağzından çıkan ilk sözler şunlar oldu:

“Berbat görünüyorsun.”

“Her zamanki gibi çok açık sözlüsün, Margaret Teyze,” dedi Edward.

Kadın ona tek bir omuz silkme işaretiyle karşılık verdi... bu Fransızlar arasında yaşadığı günlerden kalma bir alışkanlıktı, ona her zaman bunu söylerdi. Gerçi tam olarak ne zaman Fransızlar arasında olduğundan emin değildi ama saygılı bir şekilde öpmesi için yanağını uzattı.

Kadın geri çekilip kurnaz gözlerle ona baktı. “Benzinin renginin giderek solgunlaşıp gri olduğunu, gözlerinin boş baktığını ve en azından kıymetli bir taş kaybettiğini söylemeseydim vaftiz annen olarak dikkatsiz biri olurdum.”

Edward bunu sindirmek için bir an bekledi, sonra, “Harika görünüyorsun,” dedi.

Onu gülümsetti. “Sen de her zaman çekici bir çocuktun.”

Edward, yaşamının üçüncü on yılına girmekte olduğunu belirtmeyi reddetti. Vaftiz annelerinin, onlar mezara girene kadar cinsiyeti ne olursa olsun, yaşı kaç olursa olsun çocuklarına çocuk diye hitap etmelerine yasal olarak izin verildiğinden ziyadesiyle emindi.

Margaret çay için zili çaldı, sonra ona doğru dürüst bir bakış attı ve “Sana çok kırlıldım,” dedi.

Tam karşısında oturan Edward şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı.

“Ziyaret etmeni bekledim. Bir haftadan fazla bir süre önce New York’a döndün, değil mi?”

“İlk sekiz günü baygın geçirdim,” dedi Edward yumuşak bir sesle.

“Ah.” Duygularını bastırırken dudaklarını birbirine

bastırdı. “Hiç fark etmemiştim.”

“Senin dediğin gibi korkunç görünüşümden bunun sorumlu olduğunu düşünürdüm.”

Uzun bir süre ona baktı, sonra, “Annene bir daha yazdığında, yüzünün ayrıntılı bir tanımını yapmayacağım. Ya da en azından doğru bir açıklama yapmayacağım,” dedi.

“Müteşekkire olurum,” dedi Edward dürüstçe.

“Pekâlâ,” dedi Margaret. Duyguları onu rahatsız ettiğinde yaptığı gibi parmaklarını sandalyesinin koluna dokundurdu. “Nasıl hissediyorsun?”

“Dünden daha iyi.” Bunun minnettar olması gereken bir şey olduğunu düşündü.

Ancak vaftiz annesi bu cevaptan tatmin olmamıştı. “Bu herhangi bir anlama gelebilir.”

Edward sağlığının şu anki durumunu düşündü. Başındaki donuk ağrı o kadar sürekli bir hâle gelmişti ki neredeyse duymazdan geliyordu. Çok daha zahmetli olanı ise dayanıklılık gücünün azlığıydı. Vaftiz annesinin ön kapısına varan yarım kat yüksekliğindeki merdivenleri çıktıktan sonra tam bir dakikalık süre için duraklamak zorunda kalmıştı. Sadece nefesini tutmak için değil, bacaklarını çalıştıracak enerjiyi toplamak için de zamana ihtiyacı vardı. Ve Cecilia ile terziye yaptığı yolculuk Edward’ı çok yormuştu. Devil’s Head’den Tryon’ların evine giden (çok) uzun yolu kat etmesi için şoföre iki katı para ödemişti, böylece bu süre boyunca gözlerini kapatabilir ve tek bir kasını bile kıpırdatmayabilirdi.

Ama Margaret Teyzenin bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu. Hafifçe gülümsedi ve “Yardımsız yürüyorum, yani bu da bir gelişme,” dedi.

Kadının kaşları kalktı.

“Hâlâ yorgunum,” diye itiraf etti Edward, “ve başım ağrıyor. Ama iyileşiyorum ve yaşıyorum, bu yüzden şikâyet

etmemeye çalışıyorum.”

Kadın yavaşça başını salladı. “Acılara katlanma konusunda çok sabırlı olduğumu kabul ediyorum.”

Ama Edward teşekkür etmek için başını sallamaktan başka bir şey yapamadan kadın, “Bana evlendiğini söylememiştin,” diyerek konuyu değiştirdi.

“Çok az kişiye söyledim.”

Kadının gözleri kısıldı. “Çok az derken.”

“Şey, bu konuda...” Edward, kıtaya varmadan önce Kuzey Amerika’da onu tanıyan birkaç kişiden birine mevcut durumunu en iyi nasıl açıklayacağını bulmaya çalışırken sıkıntıyla soludu. Ayrıca bu kadın annesini tanıyan tek kişiydi, ki bu muhtemelen çok daha yerinde bir gerçektir.

Margaret Tryon on saniye bariz bir sabırla bekledi, sonra, “Sökül,” dedi.

Bunun üzerine Edward gülümsedi. Vaftiz annesi açık sözlü konuşmasıyla tanınırdı. “Hafızamı biraz kaybetmiş gibiyim.”

Kadının dudakları aralandı ve gerçekten öne eğildi.

Eğer bu çatlağın nedeni onun talihsiz yaralanması olmasaydı, Edward onun kırılmaz kabuğunu kırdığı için kendini tebrik ederdi.

“Etkileyici,” dedi kadın, gözleri sadece akademik ilgi olarak tanımlanabilecek bir şekilde parlıyordu. “Böyle bir şeyi hiç duymadım. Şey, hayır, kusura bakma, elbette duymuştum. Ama bu masallarda...bir zamanlar birinin başka biriyle tanıştığını söylediğini duyduğunu sanan kişi başka birini tanıdığını söyler...Ne demek istediğimi anlıyorsun.”

Edward bir an ona baktı ve olası tek yanıtı verdi: “Gerçekten.”

“Ne kadar unuttun?”

“Hesaplarıma göre yaklaşık üç veya dört ay. Ama zor,” dedi omuz silkerek, “çünkü son hatırladığım şeyi tam ola-

rak belirleyemiyorum.”

Margaret arkasına yaslandı. “Etkileyici,” dedi tekrar. “Hafızanın çok azı kümeden uçmuş.”

“Bundan eminim. Beni bağışlayın. Ama itiraf etmelisiniz ki eğer bu başka biri olsaydı da etkilenirdiniz.”

Edward bundan pek emin değildi ama onun emin olduğuna inanıyordu. Vaftiz annesi her zaman akademik ve bilimsel olanla ilgilenmişti, o kadar ki diğerleri onu kadınsı olmayan bir zihne sahip olmakla eleştirirdi. Ama tahmin edilebileceği gibi, Margaret Teyze bunu hep bir iltifat olarak almıştı.

“Söyle bana,” dedi sesi biraz yumuşamıştı. “Sana yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Hafızamla ilgili olarak mı? Korkarım bu konuda hiçbir şey yapamazsınız. Karımla ilgili olarak mı? Onun bir elbiseye ihtiyacı var.”

“Balo için mi? Elbette ona yardım ederim. İsterse benimkilerden birini alabilir ya da May’inkilerden birini,” dedi. “Elbette onu değiştirmen gerekecek ama bunu ödemeye hazır olduğunu söyleyecek kadar da açık sözlüsün.”

“Teşekkür ederim,” dedi Edward hafifçe başını eğerek, “benim de tam olarak teklif etmenizi umduğum şey buydu.”

Margaret boş ver anlamında elini salladı. “Önemli değil. Ama söylesene, bu kızı tanıyor muyum?”

“Hayır ama kardeşi Thomas Harcourt ile tanıştığınıza inanıyorum.”

“Bu adı hatırlamıyorum,” dedi kaşlarını çatarak.

“Benimle yemeğe gelirdi. Geçen yılın sonlarında sanırım.”

“Şu sarı saçlı arkadaşın mı? Ah, öyle mi? Yeterince hoş biriydi. Ve seni kız kardeşiyle evlenmeye ikna etmiş, öyle mi?”

“Bana öyle söylendi.”

Edward, ağzından çıktıkları anda sözlerinden pişman oldu. Margaret Teyze tazı gibi bu sözün üzerine atladı.

“Sana *söylendi* mi? Bu ne anlama geliyor?”

“Bunu söylediğimi unut,” dedi Edward. Tabii ki unutmazdı ama yine de denemesi gerekiyordu.

“Bunu hemen şimdi açıklayacaksın Edward Rokesby, yoksa yemin ederim annene yazıp seni daha *kötü* duruma düşürürüm.”

Edward alnını ovuşturdu. Tek ihtiyacı olan buydu. Margaret bu tehdidi asla yerine getirmezdi, çünkü annesini gereksiz yere endişelendiremeyecek kadar çok seviyordu. Ama sorularını tatmin edecek şekilde yanıtlayana kadar onu evinden dışarı çıkarmayacaktı. Ve şu anki enerji eksikliği göz önüne alındığında, fiziksel bir mücadeleye girecek olursa, muhtemelen Margaret kazanırdı.

Edward derin bir iç çekti. “Sözünü ettiğim o ayları hatırlıyor musun? Yani benim tam olarak hatırlayamadıklarımı?”

“Yani bana onunla evlendiğini hatırlamadığımı mı söylüyorsun?”

Edward ağzını açtı ama sonra öylece kaldı. Cevap vermeye pek cesaret edemiyordu.

“Aman Tanrım, oğlum, tanık var mıydı?”

Yine cevap alamamıştı.

“Onunla evli olduğuna emin misin?”

Bu sorunun cevabını vermekte kararlıydı. “Evet.”

Kadın kollarını havaya kaldırdı, bu şaşkınlıkla karışık bir öfke gösterisiydi. “Nasıl?”

“Çünkü onu tanıyorum.”

“Öyle mi?”

Edward’ın parmakları sandalyesinin kenarını sıkıca kavradı. Damarlarında sıcak ve öfkeli bir şey gezindi ve bu yüzden kesik kesik çıkan nefesini dengeleyip sesini sabit

tutmak için çabaladı. “Ne demek istiyorsun teyze?”

“Bununla ilgili bir belge gördün mü? Yani evliliğin tamamına erdiğine dair, evlilik gerçekleşti mi?”

“Bu sizi ilgilendirmez.”

“Tabii ki ilgilendirir, seninle ilgili her şey beni ilgilendirir, Canterbury Katedrali’nde annenin yanında durduğum ve yaşamın boyunca Hristiyan yaşamında sana rehberlik edeceğime dair söz verdiğim günden beri benim sorumluluğumdadır. Yoksa unuttun mu?”

“O günle ilgili hafızamın belirsiz olduğunu itiraf ediyorum.”

“Edward!”

Eğer kadın ona karşı sabrını yitirmişse, o zaman kesinlikle o da ona karşı aynı şekilde davranabilirdi. Ancak sesini dikkatli bir şekilde kontrol altına alıp, “Karımın onurunu ve dürüstlüğünü sorgulamaman için sana yalvarırım,” dedi.

Margaret’in gözleri kısıldı. “Ne yaptı? Seni baştan çıkardı, öyle değil mi? Onun büyüüne kapılmışsın.”

“Kes,” dedi Edward hırsla ayağa kalkarken, “Lanet olsun,” diye bağırdı ve bu sırada dengesini sağlamak için masanın kenarını tuttu sıkıca.

Margaret, “Aman Tanrım, düşündüğümde de beter durumdasın,” dedi. Aceleyle yanına gitti ve onu neredeyse sandalyeye geri itti. “İşte bu. Benimle kalıyorsun.”

Bir an için Edward aynı fikirde olmak istedi. Burada Devil’s Head’te olduğundan kesinlikle daha rahat olacaklardı. Ama en azından otelde mahremiyetleri vardı. Yabancılarla çevrili olabilirlerdi ama onlar ne yaptıklarıyla pek ilgilenmeyen yabancıları. Burada, Tryon’ların evinde, onun her hareketi...ve daha da önemlisi, Cecilia’nın her hareketi... incelenecek, incelenecek ve ardından haftalık bir raporla eve, annesine gönderilecekti.

Hayır, vaftiz annesinin yanına taşınmak istemiyordu.

“Şu anki konaklama yerimde oldukça rahatım,” dedi ona. “Davetiniz için teşekkür ederim.”

Margaret kaşlarını çatı, davranışından belli ki memnun değildi. “Sana bir soru sormama izin verir misin?”

Başıyla onayladı.

“Nereden biliyorsun?”

Edward onun açıklamasını bekledi ve açıklamadığında, “Neyi nereden biliyorum?” dedi.

“Sana doğruyu söylediğini nereden biliyorsun?”

Bunu düşünmesine bile gerek yoktu. “Çünkü onu tanıyorum.”

Ve öyleydi gerçekten. Yüzünü sadece birkaç gündür tanıyor olabilirdi ama kalbini çok daha uzun süredir tanıyordu. Ondan asla şüphesi yoktu. Ondan asla şüphe edemezdi.

“Aman Tanrım,” Margaret sinirle soludu. “Onu seviyorsun.”

Edward hiçbir şey söylemedi. Onunla çelişemezdi.

“Pekâlâ,” dedi kadın içini çekerek. “Merdivenleri çıkabilir misin?”

Ona baktı. Tanrı aşkına neden bahsediyordu?

“Hâlâ onun için bir elbiseye ihtiyacın var, öyle değil mi? Yeni Bayan Rokesby’ye neyin yakışacağına dair bir şey bilmiyorum ve hizmetçilere de giysi dolaplarımdaki tüm elbiseleri oturma odama taşımalarını talimat vermemeyi tercih ederim.”

“Ah, evet, elbette. Evet, merdivenleri çıkabilirim.”

Ama yine de tırabzana minnettardı.

Bölüm 11

Zavallı Teğm...pardön Yüzbaşı Rokesby! Umarım geçiş korktuğunuz kadar korkunç olmamıştır. En azından son rütbe terfüniz sizi biraz olsun rahatlatmıştır. İkkinizin de yüzbaşı olmasıyla ne kadar gurur duyuyorum!

Biz burada kasabada iyiyiz. Üç gece önce yerel bir davete katıldım ve her zaman olduğu gibi her bir beyefendiye karşılık iki hanımefendi vardı. Dans ettim, iki kez. Ve ikinci dansım rabipleydi ama bunun önemli olduğunu düşünmüyorum.

Bu gödişle zavallı kız kardeşin kız kurusu olacak!

Ha, ama merak etme. Ben bayatından çok memnunum. Ya da en azından kusurlu bulunmaktan memnunum. Bu öyle bir şey mi? Bence öyle olmalı.

CECILIA HARCOURT'TAN

ERKEK KARDEŞİ THOMAS'A

Öyle oldu, vali balosunun olduğu öğleden sonra Edward, karısıyla paylaştığı...ama gerçek anlamda paylaşmadığı...yatağın üzerine büyük bir kutu koydu.

"Bir şey mi aldın?" diye sordu Cecilia.

"Aç da gör."

Şiltenin kenarına tünediğinde ona biraz şüpheli bir bakış attı. "Bu ne?"

“Karıma hediye alamaz mıyım?”

Cecilia, geniş kırmızı bir kurdeleyle oldukça hoş bir şekilde sarılmış kutuya baktı ve sonra tekrar ona döndü. “Hediye beklemiyordum,” dedi.

“Sana bir hediye almak için çok neden var.” Kutuyu ona birkaç santim daha yaklaştırdı. “Aç hadi.”

Narin elleri kurdeleye uzandı ve düğümü çözüp kutunun kapağını kaldırdı.

Nefesini tuttu.

Edward gülümsedi. Onun beğeniyle nefesini tutması *hoşuna gitti*.

“Beğendin mi?” diye sordu, beğendiği apaçık belli olmasına rağmen.

Dudakları hâlâ şokla aralanmışken, kutudaki fısıltı yumuşaklığındaki ipek kumaşa dokunmak için uzandı. Sığ bir denizin rengi gibiydi, sadece gözleriyle değil saçlarıyla da uyuşmayacak tonda bir maviydi. Ama Edward onu May Tryon’un gardırobunda gördüğünde, bunun Cecilia’ya göre düzeltilmek üzere terziye götürülecek en doğru elbise olduğunu anlamıştı.

May Tryon’un ipek elbisesini hediye ettiğini henüz bilip bilmediğinden emin değildi, annesi gardırobunun kapılarını açtığında o evde değildi. Edward, May’in gardırobundan elbisesinin alınmış olduğunu tesadüfen keşfetme şansını bulamadan cömertliği için ona teşekkür etmeyi unutmaması gerektiğini aklına kazıdı. Ayrıca, Tyronları tanıyordu, May’in bu davette yeni, göz alıcı ve son derece pahalı bir şey giyeceğini biliyordu. Yani Cecilia’nın yenilenmiş elbisesini kıskanmayacaktı.

“Nereden aldın?” diye sordu Cecilia.

“Benim sırrım.”

Cecilia şaşırtıcı bir şekilde, sorusunda ısrar etmeyip elbiseyi kutudan çıkardı ve onu üstünde tutabilmek için ayağa

kalktı. “Aynamız yok,” dedi, sesinde hâlâ yaşadığı şokun sersemletici etkisi vardı.

“O zaman gözlerime güvenmek zorundasın,” dedi Edward. “Işıl ışılslın.”

Aslında Edward kadın modasını pek bilmezdi. Margaret Teyze, seçtiği elbisenin pek *son moda*ya uygun olmadığı konusunda onu uyarmıştı ama ona herhangi bir zamanda, Londra’da bir balo salonunda gördüğü herhangi bir giysi kadar güzel görünmüştü.

Ama yine de Londra’da bir balo salonu *görmeyeli* birkaç yıl olmuştu ve Margaret Tryon için modanın yıllarla değil aylarla ölçüldüğünden şüpheleniyordu.

“İki parça şeklinde,” dedi Edward ona yardımcı olmak için. “Ehrm, iç ve dış.”

Cecilia, “Jupon ve elbise,” diye fısıldadı. “Ve bir de korse. Aslında üç parça.”

Edward öksürüp boğazını temizledi. “Tabii.”

Cecilia elbisenin eteği boyunca bir aşağı bir yukarı zikzak çizen gümüş işlemelere saygıyla dokunuyordu. “Onun çok güzel olduğunu söylemem gerektiğini biliyorum,” diye mırıldandı.

“Kesinlikle bunu söylemen gerekmiyor.”

“Hiç bu kadar güzel bir şeye sahip olmadım.”

Edward bunu, kahramanlık boyutlarında destansı bir trajedi olarak düşündü ama söylemenin onu biraz fazla kaba biri gibi gösterebileceğini hissetti.

Cecilia başını kaldırdı, bakışları kafasında beliren ani düşünceyle aynı anda onun bakışlarına takıldı.

“Valinin balosuna gitmeyeceğimizi sanıyordum.”

“Neden böyle düşündün?”

Büyüleyici dudakları sıkıca kapanıp büzüldü. “Çünkü giyecek hiçbir şeyim yoktu.”

Edward gülümsedi, çünkü bu sözleri söylerken saçma olduğunu kendisinin de net bir şekilde fark ettiğini görebiliyordu.

Cecilia derin bir iç çekti. “Çok kibirli görünmüşümdür.”

“Güzel şeyleri sevdiğin için mi?” diyerek eğildi Edward ve dudaklarını tekinsiz bir şekilde onun kulağına yaklaştırdı. “Bu sözlerinin nedeni senin üzerinde güzel bir şeyler görmekten çok hoşlandığım ve gözümü elbiseden alamadığım için mi?”

Ya da Cecilia’dan. Aman Tanrım, terzinin elbiseyi kutusuna koyup paketlemesini izlediğinde, gözünü onun büyüleyici çekiciliğine dikmekten alıkoyamamıştı. Ama ne yazık ki bu gece nihayet karısıyla seviştiği gece olmayacaktı, bundan emindi. Çünkü hâlâ çok zayıftı ve kötü bir performans çıkarma riskini göze alamayacak kadar kibirliydi.

Ama onu aynı şiddetli arzuyla istiyordu. Ve bir gün bu elbiseyi vücudundan çıkarıp onu soyacağına, onu bir hediye paketi gibi açacağına yemin etti. Onu yatağa yatıracak, bacaklarını ayıracak ve...

“Edward?”

Edward gözünü kırıştırdı. Odaklanınca biraz endişeli görünüyordu.

“Biraz kızardın,” dedi Cecilia. Elinin tersiyle alnına dokundu. “Ateşin mi var?”

“Bugün hava sıcaktı,” diye geveledi. “Sence de sıcak değil mi?”

“Hayır değil.”

“Sen benim gibi yün bir palto giymiyorsun da ondan.” Kırmızı ceketinin düğmelerini çözdü ve omuz silkti. “Pencerenin yanına oturursam daha iyi hissedeceğime eminim.”

Cecilia onu merakla izledi, bu arada hâlâ soluk tırşe rengi elbiseyi üstünde tutuyordu. Edward koltuğa oturduğunda, Cecilia “Pencereyi açmak ister misin?” diye sordu.

Edward tek kelime etmeden eğildi ve iterek pencereyi açtı.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu Cecilia.

“İyiym,” diye onu temin etti. Kendini aptal gibi hissetmişti. Muhtemelen de bir aptal gibi görünüyordu ama öyle görünse de bu Cecilia’nın soluk tırşe rengi elbiseye baktığında yüzünün aldığı ifadeyi görmeye değerdı.

“Gerçekten çok güzel,” dedi Cecilia ama bakışlarındaki ifade neredeyse...

Pişmanlık mıydı?

Hayır, bu doğru olamazdı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Edward.

“Hayır,” dedi dalgın dalgın, dikkati hâlâ elbisedeydi.

“Hayır.” Gözlerini kırıştırdı, sonra yüzüne dik dik baktı.

“Hayır, elbette hayır. Benim sadece...Ehrm, bir şeye ihtiyacım var...”

Edward onun yüzünün aniden değişmesinin sebebinin ne olabileceğini merak ederek bir an onu izledi. “Cecilia?”

“Bir şey almam lazım,” dedi. Ama bu daha çok duyuru gibi geldi.

“Tamam,” dedi Edward yavaşça.

Cecilia el çantasını kavradı ve parmaklarını bir süre kulpunun üzerinde tuttuktan sonra aceleyle kapıya koştu. “Sadece bir dakika sonra döneceğim. Ya da birkaç dakika. Ama uzun sürmeyecek.”

“Döndüğünde burada olacağım,” dedi Edward.

Cecilia ona hafifçe başını salladı, ardından yatağın üzerinde serili duran elbiseye özlemle baktı ve odadan fırladı.

Edward bir an kapıya baktı, az önce ne olduğunu anlamaya çalıştı. Babası ona her zaman kadınların gizemli yaratıklar olduğunu söylerdi. Belki de ona bir hediye aldığı için Cecilia da ona bir hediye alması gerektiğini düşünüyordu. Aptal kız. Onu daha iyi tanımalıydı.

Yine de onun neyi seçeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Sandalyesinden kalktı, pencereyi çok açık olmayacak şekilde ayarladı ve yatağın üstüne yerleşti. Uyumak istemedi ama uyuduğunda...

Yüzünde aptal bir gülümseme vardı.

AH LÜTFEN AH lütfen ah lütfen.

Cecilia, meyve arabasının hâlâ Broad Street'te Pearl'ün köşesinde, o sabah gördüğü yerde olması için ruhunun her zerresiyle dua ederek caddede aceleyle koştu.

Sadece iki gün kaldığı için valinin balosu meselesinin ona zamanında bir elbise yetiştirebilecek bir terzi bulunamayınca kapandığını sanmıştı. Zira elbisesi yoksa gidemezdi. Bu kadar basitti. Ama sonra lanet olası adam sanki balo tarihindeki en güzel elbiseyi ona bulmak zorundaymış gibi bu elbiseyi getirmişti ve sevgili Tanrım, bu adaletsizliğe ağlamak istiyordu, çünkü *gerçekten* o elbiseyi giymek istiyordu.

Ama valinin balosuna gidemezdi. Kesinlikle gidemezdi. Çok fazla insan olacaktı. Eğer gerçekten New York sosyetesine sunulursa, yalanının açığa çıkmamasının ve mevcut küçük çevrede yayılmamasına imkân yoktu.

Cecilia dudağını ısırdı. Valinin balosuna katılmak zorunda kalmayacağını garanti edecek tek bir şey yapabiliirdi. Bu korkunç bir şey olacaktı ama başka çaresi yoktu.

O kadar çaresizdi ki çilek yemeye razıydı. Ne olacağını biliyordu. Hiç iyi bir şey olmayacaktı. Önce derisi lekelenecekti. O kadar lekelenecekti ki liman başkanı onu görürse muhtemelen çiçek hastalığı karantinası isteyecekti. Ve kaşınmaktan bir iblise benzeyecekti. En son yanlışlıkla çilek yediğinden kalma kollarında hâlâ iki yara izi vardı. Kanyana kadar kaşınacaktı. Buna engel olamıyordu.

O zaman midesi de isyan edecekti. Ve Edward elbiseyi giymeden hemen önce aşırı miktarda çilek yediği için ona isyan edecek ve isyanı destansı boyutlarda olacaktı.

Yaklaşık yirmi dört saat boyunca sefil bir hâlde olacaktı. Şişmiş, kaşıntılı, kusmuklu bir sefalet. Sonra da iyileşecekti. Birkaç gün biraz sersemleyecekti ama sonuçta iyileşecekti. Ama Edward hâlâ onun çekici olduğunu düşünecek olursa...

Güzel. Cecilia onu iyileştirecekti.

Aceleyle köşeyi dönüp Pearl Sokağı'na gitti, gözleri uzun sokağı boylu boyunca taradı. Meyve arabası hâlâ oradaydı.

Tanrıya şükür. Cecilia son birkaç metreyi koşup Bay Hopchurch'ün arabasının önünde savrularak durdu.

Bugünün hedefi: Kendini zehirle.

Yüce Tanrım.

"İyi günler," dedi. Cecilia, gözlerinin hissettiği kadar çılgın görünmediğine karar verdi, çünkü adam korkudan geri çekilmemişti. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Cecilia adamın sattığı sebze ve meyvelere baktı. Günün sonuna yaklaşıyordu, bu yüzden fazla bir şeyi yoktu. Birkaç cılız kabak, birkaç burada çok iyi yetişen tatlı mısır koçanı. Ve köşede, şimdiye kadar gördüğü en büyük, en iri, en korkunç kırmızı çilek. Günün bu geç saatinde olmasına şaşırdı. Adamın diğer tüm müşterileri onun çilek almak için buraya geleceğini sezmişti sanki. Benekli, kabarık, ters çevrilmiş küçük kırmızı piramitler gibi duran çileklerin hem içine düştüğü umutsuzluğa umut hem de küçük bir sefalete neden olacak bombalardan başka bir şey olmadığını da biliyorlar mıydı?

Cecilia yutkundu. Yapabilirdi. "Çileklerin ne kadar da iri," dedi adama onlara iğrenç bir tiksintiyle bakarak. Bunu düşündükçe midesi kalkmıştı.

"Biliyorum!" dedi Bay Hopchurch, bunu büyük bir heyecanla söylemişti. "Hiç bu kadar iri çilek gördünüz mü? Karım onlarla gurur duyuyor."

"Bir tane alayım lütfen," dedi Cecilia, neredeyse kelimelere boğularak.

“Sadece bir tane alamazsınız,” dedi Bay Hopchurch. “Onları en az altı adet satıyorum.”

Bu onları şu ana kadar neden satamadığını da açıklıyordu. Cecilia adama acıklı bir şekilde başını salladı. “Tamam o zaman, altı tane alayım.”

Adam uzandı ve iri çilekleri yapraklı yeşil taçlarından tuttu. “Sepetin var mı?”

Cecilia ellerine baktı. Ne aptaldı. Hiç düşünmemişti. “Önemli değil,” dedi. Altı taneye ihtiyacı yoktu zaten. Devasa çileklerden tek bir tane yemesi yeterliydi. “Sana altı tanenin parasını ödeyeceğim,” dedi ona, “ama sadece bir tanesine ihtiyacım var.”

Bay Hopchurch ona bir deliye bakar gibi baktı ama tartışamayacak kadar akli başında görünüyordu. Parasını aldı ve dev meyveyi onun eline bıraktı. “Bahçeden taze çıktı. Geri gelip bana nasıl beğendiğini söylemeyi unutma.”

Cecilia ondan hiç hoşlanmayacağından çok emindi ama yine de başını salladı ve onu yemek için köşedeki sakın bir yere gitmeden önce ona teşekkür etti.

Aman tanrım, artık yemek zorundaydı.

Shakespeare’in Juliet’i de zehirli içkiyi içmeden hemen önce böyle mi hissetti acaba diye düşünmeden edemedi. Vücut zehirli olduğunu bildiği bir şeyi yutmaya karşı isyan ederdi. Ve vücudu, bu çileğin baldıran otundan sadece iki derece eksik olduğunu çok iyi biliyordu.

Destek almak için bir binaya yaslanarak kırmızı meyveyi kaldırdı ve yüzüne yaklaştırdı. Sonra midesinin, burnunun ve dürüst olmak gerekirse vücudunun her bir parçasının itirazlarına rağmen ondan bir ısırık aldı.

Cecilia, O GECE YEDİYE KADAR ölmek istedi.

Edward da biliyordu çünkü gayet net bir şekilde, “Ölmek istiyorum,” dedi.

“Hayır, istemiyorsun,” dedi Edward hissettiğinden daha fazla bilgiçlik taslayarak. Çünkü mantıken, onun iyi olacağını biliyordu, bu muhtemelen akşam yemeğinde yediği kötü bir balık vakasıydı... Gerçi aynı şeyleri o da yemişti ve iyiydi.

Ama onun acı çekmesini izlemek cehennem gibiydi. Zaten o kadar çok kusmuştu ki geriye sadece pembemsi sarımsı bir safra kalmıştı. Daha da kötüsü, derisi kalın kırmızı şeritlerle kabarmaya başlamıştı.

“Bence bir doktora gitmeliyiz,” dedi Edward.

“Hayır,” diye inledi. “Gitmeyeceğim.”

Edward hayretle başını iki yana salladı. “Ama çok hastasın.”

Cecilia onu ürkütecek kadar güçle elini tuttu. “Doktora ihtiyacım yok.”

“Evet,” dedi Edward, “ihtiyacın var.”

“Hayır.” Cecilia başını iki yana salladı, ardından inledi.

“Ne?”

Cecilia gözlerini kapadı ve hiç hareket etmeden öylece yattı. “Başım dönüyor,” diye fısıldadı. “Başımı sallayamıyorum.”

Şimdi de baş dönmesi mi başladı? “Cecilia, gerçekten düşünüyorum da...”

“Yediğim bir dokundu,” diye zayıf bir şekilde onun sözünü kesti. “Adım gibi eminim.”

Edward kaşlarını çattı. O da aynı şeyi düşünüyordu zaten ama her saniye daha da kötüleşiyordu. “Akşam yemeğinde balık mı yedin?”

“Aaaahh!” Hâlâ kapalı olduklarını bilmesine rağmen, kolunu gözlerinin üzerine attı.

“O kelimeyi söyleme!”

“Balık mı?”

“Sus!”

“Ne?”

“Yemekten bahsetme,” diye mırıldandı.

Düşündü. Belki de yediği bir şeydi. Endişeden ziyade temkinli bir şekilde bir süre izledi. Yatak örtüsünün üzerinde tamamen hareketsiz yatıyordu, kolları iki yanında iki düzgün çubuk gibi görünüyordu. Daha önce giydiği pembe geceliği giyiyordu hâlâ, bu gidişle onu temizlemeye vermek zorunda kalacaklarını düşünüyordu.

Midesinde hiç safra kalmadığını düşünüyordu ve oldukça şiddetli bir şekilde sürekli terliyordu. Bir düşününce, muhtemelen geceliğinin düğmelerini çözmeli ya da onu daha rahat ettirecek daha gevşek ve bol bir şey giydirmeliydi.

“Cecilia?”

Hiç hareket etmiyordu.

“Cecilia?”

“Ölmedim,” dedi ona.

“Hayır,” dedi Edward gülmemeye çalışarak. “Ölmediğini görebiliyorum.”

“Sadece hareketsiz bir şekilde yatıyorum,” dedi Cecilia.

Ve takdire şayan bir iş yapıyordu. Dudaklarının hareket ettiğini zar zor görebiliyordu.

“Eğer bu şekilde kımıldamadan yatarsam,” diye devam etti, sesi hafif şarkı söyler gibi geliyordu, “sanki şey yapmayacakmışım gibi geliyor...”

“Kusmak?” mı diye sordu Edward.

“Ben ölmekten söz ediyordum,” dedi. “Yoksa hâlâ kuşacağımdan eminim.”

Edward hemen oda lazımlığını yanına çekti.

“Şimdi değil,” diye devam etti, onu geri itmek için inatla uzanarak. “Ama yakında.”

“Hiç beklemediğim bir anda mı?”

“Hayır.” Yorgun bir şekilde soludu. “En beklediğim bir anda daha olası.”

Edward gülmemeye çalıştı. Nitekim bir anlamda başarılı da oldu ama içinde onun homurdandığını duyduğuna dair bir his vardı. Birkaç dakika öncesi kadar endişeli değildi. Eğer mizah anlayışını koruyabiliyorsa, muhtemelen iyi olacaktı. Bunu nasıl bildiğinden emin değildi ama muhtemelen haklı olduğuna karar verecek kadar gıda zehirlenmesi vakası görmüştü, kesinlikle yediğı bir şey dokunmuştu.

Vücudundaki kamçılanmış gibi duran kırmızı kabarık şeritler endişe verici boyuttaydı. Bu yüzden Cecilia bir aynaları olmadığı için çok memnundu. Zira gördüklerinden hiç hoşlanmayacaktı.

Edward onun alnına dokunabilmek için uzanarak yatağın kenarına dikkatle oturdu. Ama yine de yatak sarsıldığı için Cecilia fena bir inilti çıkardı. Ve kollarından birini havada sinirli bir şekilde rastgele salladıktan sonra Edward'ın bacağına parmaklarını geçirdi.

"Ah!"

"Özür dilerim."

"Hayır özür dilemene gerek yok," dedi Edward gülümseyerek.

"Lütfen yatağı sallama."

Edward onun sımsıkı yapışmış parmaklarını bacağından çekti. "Seni deniz tutmadığını sanıyordum."

"Tutmuyor."

"Eğer bu tutmamış hâlinse, o zaman sanırım bizim gibi deniz tutanların nasıl hissettiğini artık biliyorsundur."

"Bunu şimdiye kadar bilmediğim için çok mutluydum."

"Evet," diye mırıldandı Edward şefkatle, "sanırım öyleydin."

Cecilia bir göz kapağını açtı "Acaba neden bundan zevk alıyormuşsun gibi geliyor?"

"Ah, bundan kesinlikle zevk almıyorum. Ama kötü bir gıda zehirlenmesi vakan olduğu konusunda artık seninle

hemfikirim. Bu yüzden, ilk başta son derece endişeli olsam da artık sağlığın için endişelenmiyorum.”

Homurdandı. Öksürmenin dışında, muhtemelen kadının dudaklarından duyduğu en az kadınsı ses buydu.

Ama Edward bunu keyifli buldu.

“Edward?”

“Evet?”

Yutkundu. “Yüzümde lekeler mi var?”

“Korkarım var.”

“Kaşınıyorlar.”

“Kaşımamaya çalış,” dedi.

“Biliyorum.”

Edward gülümsedi. Bu şu ana dek yaptıkları en dokunaklı dünyevi konuşmaydı.

“Sana ıslak, soğuk bir bez getireyim mi?”

“Bu çok iyi olur, teşekkürler.”

Edward kalktı, şiltenin kaymaması için dikkatlice hareket etti, çünkü kilo kaybindan dolayı çok fazla hareket edemiyordu. Lavabonun yanında bir bez buldu ve onu ıslattı.

O sırada Cecilia’nın ona, “Bugün daha güçlü görünüyorsun,” dediğini duydu.

“Sanırım öyleyim.” Bezi sıktı ve onun yanına gitti. Çok tuhaftı. Onunla ilgilenebildiği zaman kendini çok güçlü hissediyordu.

“Özür dilerim,” dedi Cecilia.

“Ne için?”

Edward ıslak bezi onun alına yaslarlarken Cecilia derin bir iç çekti. “Bu akşam vaftiz annenin partisine gitmek istediğini biliyorum.”

“Başka partiler de olacak. Ayrıca, sana hava atmak için ne kadar istekli olsam da bu çok yorucu olurdu. Sonra başka erkeklerle dans etmeni izlemek zorunda kalırdım.”

Cecilia ona baktı. “Dans etmekten hoşlanır mısın?”

“Bazen.”

“Sadece bazen mi?”

Edward onun burnuna dokundu. “Bu bana eşlik eden kişiye bağlı.”

Cecilia gülümsedi ve Edward bir an için onun yüzünde bir hüznün belirtisi gördüğünü sandı. Ama bu o kadar çabuk geçti ki emin olamadı, konuştuğunda gözleri yorgun ama netti. “Hayattaki birçok şeyde bunun böyle olmasını bekliyorum.”

Edward onun yanağına dokundu ve birden içinde ona karşı bir minnet duygusu belirdi. Hayatında Cecilia olduğu için *minnettardı*. Edward, “Bunu ben de bekliyorum,” diye mırıldandı.

Ardından ona baktı. Çoktan uyumuştı.

Bölüm 12

Edward davete gelmiş olsaydı, seninle dans etmekten mutluluk duyacağı konusunda beni temin etmeden duygularımı kâğıda dökemiyor, kalemimi bile oynatamıyorum. Ah, o şu an bana dargın. Sanırım onu utandırmış olabilirim.

Erkek kardeşin tehlike teşkil eden haylaz bir çocuk. Kalemime komuta etti! Günlerdir bu çadırda mahsur kaldığımız için onu affedeceğim. 1753'ten beri yağmur durmadı, eminim.

Sevgili Bayan Harcourt, lütfen erkek kardeşinizi bağışlayın. Buradaki rutubetin beynini etkilemiş olmasından korkuyorum. Yağmur acımasızdı ama sonrasında şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen kır çiçeklerini armağan etti. Tarla mor ve beyaz lavantadan bir halı gibi ve bunu gördüğünde çok seveceğini düşünmeden edemiyorum.

THOMAS HARCOURT'TAN
(VE EDWARD ROKESBY)
CECILIA HARCOURT'A

Cecilia kısa süre sonra, bacaklarında kaşınmaktan alıkoynamadığı birkaç yara izi dışında, eski hâline dönmüştü. Thomas'ı aramaya devam etti. Edward da çoğunda

ona eşlik etti. Bu hafif egzersizin gücünü geliştirdiğini görmüştü, bu yüzden yağmur aşırı derecede sıcak olmadığına kolunu dirseğinin içine sıkıştırdı ve birlikte dışarı çıkıp şehirde dolaşarak araştırma yaptılar.

Ve âşık oldu.

En azından *Cecilia* öyleydi. Edward'ın da onun arkadaşlığından zevk aldığı çok açık olmasına rağmen, kendisiyle aynı duygulara sahip olup olmadığını merak etmedi ve öğrenme isteğini reddetti.

Ve Edward da onu istiyordu.

Ona iyi geceler öpücüğü vermeye başlamıştı. Ve Günaydın. Ve bazen iyi günler demeyi. Ve *Cecilia* onun her dokunuşunda, paylaştıkları her bakışta, kendi yarattığı yalanın içine doğru daha da kaydığını hissediyordu.

Ama ah, bunun doğru olmasını ne kadar isterdi.

Bu adamla mutlu olabilirdi. Onun karısı olabilir, çocuklarını doğurabilir ve bu *harika* bir hayat olurdu...

Onun dışında evlilik bir yalandı. Ve parçalandığında, hiçbir şey olmamış gibi ağzına bir çilek atıp bu işten kaçıp kurtulamayacaktı.

Bugünün hedefi: Âşık olmayı bırak.

Hayatta hiç daha kolay ulaşılabilir olan küçük hedefleri olmamıştı, bu yüzden aşkı da hiç çabuk ve kolay ulaşılabilir bir şey olarak hissetmemişti. Ve kaderinde yazılı olduğu için yaşadığı epey fazla miktardaki kalp kırıklıklarını da.

Edward'ın hafızasının geri döndüğüne dair küçük işaretler vardı. Bir sabah üniformasını giyerken *Cecilia*'ya döndü ve "Bunu bir süredir yapmıyorum," dedi.

Evden getirdiği bir şiir kitabını okuyan *Cecilia* başını kaldırıp ona baktı. "Neyi?"

Edward cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı ve sanki hâlâ işini yapıyormuş gibi kaşlarını çatı. "Üniformamı giymeyi."

Cecilia kitaptaki yerini işaretlemek için bir kurdele kullandı ve kitabı kapattı. "Bunu her sabah yapıyorsun."

"Hayır daha önce." Durdu ve açıklama yapmadan önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Connecticut'ta üniforma giymedim."

Cecilia yutkundu, huzursuzluğunu bir kenara bırakmaya çalıştı. "Emin misin?"

Sağ elini, Majestelerinin Ordusunda bir asker olduğunu gösteren kırmızı yün paltosunun üzerinde gezdirip onu düzelterek kendine baktı. "Bu nereden geldi?"

Ne istediğini anlaması biraz zaman aldı. "Palto mu? Kilişedeydi."

"Ama getirildiğimde onu giymiyordum."

Cecilia bunun bir soru değil, bir açıklama olduğunu fark edince şaşırıldı. "Bilmiyorum," dedi. "Sanmıyorum. Bunu sormayı düşünmedim."

"Onu giyiyor olamam," dedi Edward, "çok kirliydi."

"Belki biri onu senin için yıkamıştır?"

Edward başını hayır anlamında iki yana salladı. "Albay Stubbs'a sormalıyız."

"Elbette," dedi Cecilia.

Hiçbir şey söylemedi ama Cecilia bunun, zihninin iki kez dönüp durduğu ve hâlâ çok fazla parçası eksik olan bir yapbozun ana hatlarını bulmaya çalıştığı anlamına geldiğini biliyordu. Edward elini hafif hafif bacağına vurarak pencereye boş boş baktı ve birden, "Başka bir şey daha hatırladım," demek için bağırmadan önce Cecilia aniden uyanıp, sertçe ona doğru dönmesini bekledi.

"Ne?"

"Dün Broad Street'te yürürken bir kedi bana doğru yaklaştı."

Cecilia hiç konuşmadı. Orada bir kedi olduğunu bile fark etmemişti.

“Kedilerin yaptığı şeyi yaptı,” diye devam etti Edward, “yüzüyle bacağıma süründü ve hatırladım. Bir kedi vardı.”

“Connecticut’ta mı?”

“Evet. Neden bilmiyorum ama sanırım... Sanırım bana arkadaşlık ediyordu.”

“Bir kedi,” diye tekrarladı Cecilia.

Edward başıyla doğruladı. “Muhtemelen bir anlamı yoktu ama...” Sesi giderek azaldı ve gözleri tekrar odağını kaybedip boş boş bakmaya başladı.

Cecilia yumuşak bir sesle, “Hatırlıyorsun demek,” dedi.

Çok uzaklara dalıp gitmişti ve bu dalgınlıktan sıyrılması biraz zaman aldı. “Evet.”

“En azından mutlu bir kedi anın var,” dedi.

Edward ona sorgular gibi baktı.

“Bir kedi tarafından ısırıldığını veya tırmalandığını hatırlamış olabilirsin.” Yataktan fırlayıp ayağa kalktı. “Sonuçta yalnızken bir hayvanın sana eşlik ettiğini biliyorsun.”

Cecilia konuşurken Edward ona doğru bir adım attı.

“Bu beni rahatlatıyor,” diye itiraf etti Cecilia.

“Yalnız olmadığımı mı?”

Cecilia başını sallayarak onu doğruladı.

“Kedileri her zaman sevmişimdir,” dedi Edward neredeyse dalgın dalgın.

“Şimdi daha da fazlasını hayal etmeliyim.”

Edward ona yarım bir gülümsemeyle baktı. “Hatırladıklarımı özetleyelim. Üniforma giymedim.” Parmaklarıyla saymaya başladı. “Bir kedi vardı.”

“Dün bir gemide olduğunu söylemiştin,” diye hatırlattı Cecilia. Nehrin yanındaydılar ve havadaki keskin tuzlu koku kafasına yer etmiş bir anının kıvılcımını ortaya çıkarıyordu. Bir gemide olduğunu söylemişti ona. Bir gemi değil, daha küçük bir şey, kıyıdan fazla uzaklaşmaması gereken bir şey. “Gerçi,” dedi Cecilia, konuyu önceki günden daha

fazla düşünerek, “tabii ki bir gemide olman gerekirdi, öyle değil mi? Manhattan’a başka nasıl gidebilirdin ki? Köprü yok. Adanın bu kısmına kadar yüzdüğünü sanmıyorum.”

“Doğru,” diye mırıldandı.

Cecilia bir an onu izledi, sonra kıkırdamadan edemedi.

“Ne bu?” diye sordu Edward.

“Yüzünde yine aynı ifadeyi yakaladım,” dedi Cecilia. “Ne zaman bir şey hatırlamaya çalışsan böyle bir ifade belirliyor.”

“Gerçekten mi?” Alaycı olmaya çalışıyormuş gibi bir bakış attı ama Cecilia onun dalga geçtiğini biliyordu.

“Evet, biraz öyle...” Kaşlarını çattı ve gözlerini boşluğa bıraktı. Tam olarak doğru anlamadığını hissediyordu ve aslında daha huysuz bir adam onunla dalga geçtiğini düşünbilirdi.

Edward ona baktı. “Sen de çıldırmış gibi görünüyorsun.”

“Sanırım *senin* çıldırmış gibi görüldüğünü söylemek istiyorsun.” Cecilia elini kendi yüzünün önünde salladı. “Ben *senin* ayanım.”

Edward bir kahkaha patlattı, sonra uzandı ve onu kendisine doğru çekti. “Aynada hiç bu kadar hoş bir şey görmediğimden oldukça eminim.”

Cecilia, zihninde uyarı zilleri çalarken bile gülümsediğini hissetti. Onunla mutlu olmak çok kolaydı, kendisi gibi olmak çok kolaydı. Ama bu onun hayatı değildi. Onun kârısı da değildi. Ödün aldığı bir roldü bu ve sonunda onu geri vermek zorunda kalacaktı.

Ama Bayan Rokesby rolüne kendini kaptırıp fazla rahat hareket etmemek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onun gülümsemesine direnmek imkânsızdı. Edward onu daha da yakınına çekti, sonra burnu onunkine değene kadar yaklaştı.

“Sana söylemiş miydim,” dedi, sesinde sevinçli bir coşku vardı, “uyandığında yanımda olduğun için ne kadar mutlu olduğumu?”

Cecilia’nın dudakları aralandı, konuşmaya çalıştı ama her kelime boğazına battı. Aslına bakılacak olursa Edward bunu en azından o kadar açık bir şekilde söylememişti. Cecilia başını iki yana salladı, gözlerini ondan alamayarak parlak mavi bakışlarının sıcaklığında boğuldu.

“Bilseydim,” diye devam etti Edward, “eminim sana gelmemeni söylerdim. Hatta aslında, eminim ki yasaklardım.” Ağzı, yüzünü buruşturma ile gülümseme arasındaki o çarpık şekle bürünüp kıvrıldı. “Ama bunun seni etkileyeceğini sanmıyorum.”

“Gemiye bindiğimde senin karın değildim,” dedi Cecilia sessizce. Sonra bunun bütün gün söyleyeceği en dürüst söz olabileceğini anlayınca biraz canı sıkılıp sessizleşti.

“Hayır,” dedi Edward, “sanırım değildin.” Başını yana eğdi ve Cecilia’nın kendisiyle alay ettiği gibi kaşları çatıldı ama gözleri keskindi hâlâ. “Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu Edward, Cecilia’nın onu nasıl incelediğini görünce.

“Hiç, sadece az önceki ifadenin *hemen hemen* aynısını yapıyordun. Kaşın aynıydı ama gözlerin parlamadı.”

“Beni çok çekici gösteriyorsun.”

Cecilia güldü. “Hayır, ilginç. Sanırım...” Durdu, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. “Bu sefer bir şey hatırlamaya çalışmıyordun, değil mi?”

Edward hayır anlamında başını iki yana salladı. “Hayatla ilgili ne kadar önemli soru varsa sorup duruyorum.”

“Ah, dur bir dakika. Gerçekten ne düşünüyordun?”

“Aslında vekaleten evlilik yasasına bakmak gerektiğini düşünüyorum. Birlikteliğimizin kesin tarihini bilmeliyiz, öyle değil mi?”

Cecilia evet demeye çalıştı. Bunu pek beceremedi.

Edward manşetlerini çekiştirdi, ceketinin vücuduna düzgün bir şekilde oturması için kollarını düzeltti. "Bu işi sana bırakıyorum, kaptanı kendi istediğin şekilde bir tören gerçekleştirmesi için ayarlayabileceğini düşünüyorum."

Cecilia tamam anlamında küçücük bir baş sallayabildi... zira boğazındaki kayayla boğuşuyordu.

Ama Edward onun sıkıntısını fark etmemiş gibiydi, ya da fark ettiyse de onun sadece düğün telaşıyla duygusal-laştığını düşünmüş olmalıydı. Çünkü dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu, doğruldu ve "Sanırım artık arkadaşlarla buluşma zamanı. Birkaç dakika sonra Albay Stubbs ile aşağıda buluşacağım ve geç kalamam," dedi.

"Albay Stubbs'la buluşacaksın ve bunu bana söylemedin mi?"

Edward burnunu kırıştırdı. "Söylemedim mi? Aklımdan çıkmıştır."

Cecilia bu konuda ondan şüphelenmiyordu. Edward ondan sır saklamazdı. Son derece açıktı, her şeye dikkat ederdi ve bir şey hakkında Cecilia'ya fikrini sorduğunda, cevabını gerçekten dinlerdi. Cecilia onun durumunda biri için fazla seçeneği olmadığını düşündü, hafızasında böylesine büyük bir boşluk varken onun kararına güvenmek *zorundaydı*.

Başka birçok erkeğin aynı şeyi yaptığını hayal bile edemezdi. Babasının evin yönetimini ellerine bırakmasından her zaman gurur duymuştu ama bunu yürekte yapmadığını biliyordu çünkü özellikle yetenekli olduğunu düşünüyordu.

Sadece kendisiyle uğraşmak istemiyordu.

"Bana katılmak ister misin?" diye sordu Edward.

"Albayla görüşmen için mi?" Cecilia'nın kaşları kalktı. "Onun beni orada görmek isteyeceğini sanmıyorum."

"İşte gelmen için bir neden daha. O kötü bir ruh hâlindeyken öğrenmek istediğim bir şey hakkında çok daha fazla bilgi sahibi oluyorum."

“Bu durumda nasıl reddedebilirim?”

Edward kapıyı açtı ve kenara çekildi, ondan önce salona gelmesini bekledi.

“Bunun için sana daha yakın olmaması tuhaf görünüyör,” dedi Cecilia. “Senin hafızanı geri kazanmanı tabii ki istiyordur.”

Edward, “Onun benden bilgi saklamaya çalıştığını sanmıyorum,” dedi. Merdivenlerden inerlerken kolundan tuttu ama önceki hafta olduğu gibi fiziksel desteğine ihtiyacı olduğu için değil, centilmenlik yapmak için. Sadece birkaç günde bile gözden kaçmayacak bir gelişim göstermişti. Başı hâlâ ağrıyordu ve elbette hafızasında boşluklar vardı ama cildi çok endişe verici olan grimsi solgunluğunu yitirmişti ve elli millik bir yürüyüşe hazır değilse bile en azından dinlenmeye gerek duymadan gününü devam ettirebilirdi.

Cecilia onun bazen hâlâ yorgun göründüğünü düşünüyordu ama Edward ona bir eş gibi davrandığını söyledi.

Yine de bunu söyleyince gülümsedi.

“Sanırım,” dedi Edward, hâlâ Albay Stubbs konusunda, “sır saklamak onun işi.”

“Ama kesinlikle senden değil.”

“Belki,” dedi Edward küçük bir omuz silkerek. “Ama şunu bir düşün: Son birkaç aydır nerede olduğumu ya da ne yaptığımı bilmiyor. Şu durumda bana sır vermek, İngiliz Ordusunun çıkarına olmayabilir.”

“Çok saçma!”

“Bana verdiğin sonsuz destek için teşekkür ederim,” dedi, zemin kata vardıklarında ona alaycı bir gülümsemeyle, “ama Albay Stubbs, elindeki kartları açıp bana göstermeden önce sadakatimden emin olmalı.”

Cecilia buna inanmıyordu. “Senden şüphe etmeye cüret edebileceğine inanmıyorum,” diye mırıldandı. Edward’ın onuru ve dürüstlüğü, doğasıyla çok besbelli uyum içindeydi. Bunu nasıl kimse göremez, anlamıyordu.

Yemek odasına girdiklerinde Albay Stubbs kapının yanında duruyordu, yüzü her zamanki gibi asık, kaşları çatıktı. “Rokesby,” dedi onları görünce, “Karınız da burada.”

“Acıkmıştı,” dedi Edward.

“Elbette,” diye yanıtladı albay ancak burun delikleri endişeyle açıldı ve Cecilia, onları yakındaki bir masaya götürürken çenesinin kasıldığını gördü.

Cecilia tatlı tatlı, “Burada güzel kahvaltı hazırlıyorlar,” dedi.

Albay dönüp bir an ona baktı, sonra tekrar Edward’a dönmeden önce cevap olabilecek bir şey homurdandı.

“Bir haber getirdiniz mi?” diye sordu Edward.

“Siz getirdiniz mi?”

“Korkarım hayır ama Cecilia hafızamı geri kazanma arayışında çok yardımcı oldu. İpuçları arayarak kasabayı birçok kez dolaştık.”

Cecilia yüzüne sakın bir gülümseme yerleştirdi.

Ama Albay Stubbs bunu görmezden geldi. “New York’ta nasıl ipucu bulacağınızı anlamıyorum. İncelenmesi gereken dönem ve zaman dilimi Connecticut’ta.”

“Bu konuda,” dedi Edward usulca, “Merak ediyorum... acaba üniformam var mıydı?”

“Ne?” Albayın sesi kısıldı, dikkati dağılmıştı. Konunun aniden değişmesinden açıkça rahatsız olmuştu.

“Bu sabah çok tuhaf bir anım oldu. Muhtemelen konuyla alakalı bile değil ama paltomu giyerken bunu uzun zamandır yapmadığımı fark ettim.”

Albay sadece ona öylece baktı. “Buna hiç dikkat etmedim.”

“Hastanedeki palto...ve bu,” dedi Edward, elini ceketinin koluna sürterek. “Nereden geldi? Bana ait olduğu açık ama yanımda olduğunu sanmıyorum.”

“Onları özellikle senin için tuttum,” dedi Stubbs sert bir şekilde. “Connecticut’ta İngiliz askeri olarak görümezdin.”

“Onlar krala sadık değiller mi?” diye sordu Cecilia.

“İsyancılar her yerde,” dedi Stubbs ve ona sinirli bir bakış fırlattı. “Her tarafa tuz gibi serpilmişler ve hepsi tüketim vergisi şeytanları.”

“Tüketim vergisi mi?” diye tekrarladı Cecilia. Rahatsız edici bir kelime seçimiydi. New York’ta çok uzun süre kalmamıştı ancak siyasi manzaranın, evdeki gazetelerin inandığından daha karmaşık olduğunu açıkça görebiliyordu. Gururlu bir İngiliz tebaasıydı ve her zaman öyle olacaktı ama sömürgecilerin bazı haklı şikâyetleri olduğunu görmezden gelemiyordu.

Ama daha fazla bir şey söyleyemeden (bunu yapmak niyetinde değildi), masanın altında kalan bacağına Edward’ın elini hissetti, onu konuşmaması için uyarıyordu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Cecilia, gözlerini ita-atkâr bir şekilde kucığına çevirerek. “Bu terime pek aşına değilim.”

Böyle bir yalan söylemek canını *yakmıştı* ama albayın onu biraz daha az zeki olarak düşünmesi işleri kolaylaştıracağına benziyordu. Ve istediği son şey, *onun* krala sadık olmadığını düşünmesiydi.

“O hâlde,” diye sordu Edward, konuşmayı yumuşak bir çeviklikle başka bir yöne çevirerek, “Connecticut’ta üniformanın olmaması, orada bir casus olarak bulunduğum anlamına mı geliyor?”

“*Bunu* söylemeyecektim,” diye homurdandı albay.

“*Ne söyleyecektiniz?*” diye sordu Cecilia ama Edward’ın eli tekrar bacağına sıkıldığında dilini ısırды. Yine de çenesini kapalı tutmak zordu. Albay o kadar sinir bozucuydu ki ortaya bazı bilgi parçacıkları atıyor ama Edward’a bilmesi gerekenleri asla tam olarak söylemiyordu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. Edward soğuk bir bakışla ona dönmüş, bir kez daha karışmaması için onu uyarmıştı. Bu sadece Edward’ın iyiliği için değildi, Albay Stubbs’a düşman olmayı bırakmalıydı. Albay Thomas’ı da tanıyordu ve şimdiye kadar onun arayışına yardımcı olmamış olsa da gelecekte olabilirdi.

“*Casusluk* *nahoş* bir kelime,” dedi Albay Stubbs ve onun özüne yanıt olarak bunu kabul ettiğini belirtmek için başını salladı. “Kesinlikle bir bayanın önünde tartışılacak bir konu değil.”

“Öyleyse keşifçi diyelim,” diye önerdi Edward. “Bu daha doğru bir tanım olur mu?”

Stubbs olumlu bir şekilde homurdandı.

Edward’ın dudakları, sert bir çizgiye dönüşmüştü, bundan nasıl hissettiğini yorumlamak tuhaf bir şekilde zordu. Kızgın görünmüyordu, en azından Cecilia’nın hissettiği kadar kızgın değildi. Daha çok, zihnindeki bilgileri eleyip ileride başvurmak üzere küçük düzgün yığınlar hâline getiriyor gibi görünüyordu. Dünyaya çok düzenli bir bakış açısı vardı. Bu özelliği hafıza eksikliğine katlanmasını iki kat zorlaştırmış olmalıydı.

Edward ellerini bir teklifte bulunmak istediğini belirtir şekilde dik bir konuma getirerek, “Farkındayım,” dedi, “son derece hassas bir konumda olduğunuzu biliyorum. Ama gerçekten son birkaç ayın olaylarını hatırlamamı istiyorsanız, bana yardım etmeniz gerekecek.” Öne eğildi. “Sizinle aynı taraftayız.”

“Sadakatinizden asla şüphe duymadım,” dedi Albay.

Edward bunu kabul ettiğini ifade edip nezaketle başını salladı.

“Ama sizden duymak istediğim bilgileri size veremem.”

“Aslında Edward’ın ne yaptığını *bildiğinizi* mi söylüyorsunuz?” diyerek araya girdi Cecilia.

“Cecilia,” dedi Edward, sesi yumuşak bir uyarıydı.

Cecilia bu uyarıyı umursamadı. “Ne yaptığını biliyorsunuz, ona söylemelisiniz,” diye ısrar etti. “Yapmamanız çok zalimce. Bu onun hafızasını geri kazanmasına yardımcı olabilir.”

“Cecilia,” dedi Edward tekrar, bu sefer çimdikler gibi biraz canını acıtarak.

Ama Cecilia yine sessiz kalamadı. Edward’ın uyarısını görmezden gelerek, gözlerini Albay Stubbs’a kilitledi ve “Eğer Connecticut’ta olanları hatırlamasını istiyorsanız, ona *bildiğiniz* her şeyi anlatacaksınız,” dedi.

Albay bir an onun bakışlarıyla karşılaştı. “İyi, güzel diyorsunuz, Bayan Rokesby ama söyleyeceğim herhangi bir şeyin kocanızın anılarını nasıl etkileyeceğini hiç düşündünüz mü? Onun anılarını doğru olabilecek ya da olmayabilecek bilgilerle renklendirmeyi göze alamam.”

“Ben...” Bu noktada onunla yaptığı kavgayı kesen, albayın haklı olabileceğini düşündü. Ama yine de Edward’ın iç huzurunun bir değeri yok muydu?

Edward’ın ağzının köşelerinde sert çizgiler oluşmuştu. “Karım için özür dilememe izin verin,” dedi.

“Hayır,” dedi Cecilia. “Ben kendi adıma özür dilerim. Üzgünüm. Durumu sizin bakış açınızdan görmek benim için zor.”

Albay Stubbs şaşırtıcı bir nezaketle, “Kocanızın iyileşmesini istiyorsunuz,” dedi.

“Elbette,” dedi hararetle. “Hatta...”

Cecilia’nın kalbi duracak gibi oldu. Hatta bu kendi çöküşü anlamına gelse bile bunu istiyor muydu? Şu an iskam-bilden yapma bir evde yaşıyordu ve Edward hafızasını geri kazandığı anda her şey yerle bir olacaktı. Bunun acı ironisi karşısında neredeyse güldü. Bu arada durmadan albayla tartışıyor, albayın her an onun kalbini kırmak, onu incitmek için söylediği yeni bir şey için savaşıyordu.

Aslında savaşmak istemiyor ama kendisini durduramıyordu. Edward'ın iyileşmesini istiyordu. Bunu her şeyden çok istiyordu. Her şeyden daha çok...

Şu an kalbi atmıyordu adeta. Bunu Thomas'ı bulmaktan daha mı çok istiyordu?

Hayır. Olamazdı. Belki de bunu istediği için Edward'ın hafızasını geri kazanmasına yardımcı olabilecek gerçekleri saklayan Albay Stubbs kadar kötüydü. Ama Thomas onun kardeşiydi. Edward anlardı.

Kendi kendine söylenmeye devam etti.

"Cecilia?"

Edward'ın sesini duydu, sanki sesi uzun bir tünelden geçerek ona ulaşmış gibiydi.

"Sevgilim?" Onun elini tuttu, sonra ovalamaya başladı. "İyi misin? Ellerin buz gibi."

Edward'ın endişeli yüzüne bakarken gözlerini kırptırarak yavaş yavaş şu ana döndü.

"Sesin boğulur gibi çıkıyordu," dedi Edward.

Cecilia kendisine endişeyle bakan albaya baktı. "Üzgünüm," dedi boğulma sesinin bir hıçkırığa dönüştüğünü fark ederek. "Ne olduğunu ben de bilmiyorum."

"Her şey yolunda," dedi Albay Stubbs, bu açıklama daha çok Cecilia'ya içindi...ve görünüşe bakılırsa bu Edward için bir sürpriz olmuştu. "Siz onun karısısınız. Tanrı'nın istediği gibi, onun iyiliğini her şeyden üstün tutmanız gerekiyor."

Cecilia bu etkileyici konuşmanın üzerine bir dakika sessizce bekledi, sonra, "Evli misiniz, Albay Stubbs?" diye sordu.

"Evliydim," dedi öylece ve ifadesinden ne demek istediğini anlamak kolaydı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Cecilia.

Normalde sabırlı ve acılara katlanan biri olan albay yutkundandı ve gözleri acıyla parladı. "Yıllar önceydi," dedi, "ama her gün düşünüyorum onu."

Cecilia dürtüsel olarak uzanıp elini onunkinin üzerine kapattı. "Eminim o da bunu biliyordur," dedi.

Albay sarsak bir şekilde başını salladı, sonra yeniden soğukkanlı tavrına dönerken derin bir nefes alıp birtakım hırıltılı sesler çıkardı. Cecilia elini çekti, o duygusal an geçmişti ve normalden daha uzun süre elini orada tutmak tuhaf olurdu.

"Gitmeliyim," dedi Albay Stubbs ve dönüp Edward'a baktı. "Umarım hafızanın geri gelmesi için dua ettiğimi biliyorsunuzdur. Ve bu isteğim sadece davamız için çok önemli bilgilere sahip olma ihtimalin yüzünden değil. Aylara yayılan bir zaman boşluğunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama hayal edebiliyorum, sanırım insanın içine oturur."

Edward bunu başıyla onayladı ve sonra ikisi de ayağa kalktı.

"Her şeye rağmen, Kaptan Rokesby," diye devam etti Albay, "size limanlar hakkında bilgi toplamanız için Connecticut'a gönderildiğinizi söylemek isterim."

Edward'ın kaşları çatıldı. "Demek ki haritadan kroki çıkarma üzerine kurulu kartografik becerilerim olağanüstü."

"Kimsenin bir harita aradığını sanmıyorum ama yine de kesinlikle faydalı olurdu."

"Albay?" dedi Cecilia ayağa kalkarken. Dönüp ona bakarak, "Edward'ın belirli bir şeyi araştırması mı gerekiyordu? Yoksa bu daha çok genel bir bilgi toplama gezisi miydi?" diye sordu.

"Korkarım bunu söyleyemem."

Yani belirli bir şeydi. Bu kesinlikle daha mantıklıydı.

"Teşekkür ederim," dedi kibarca ve reverans yaptı.

Albay şapkasını eğdi. "Madam, Yüzbaşı Rokesby."

Cecilia, Stubbs'ın gitmek için dönmesini izledi ama o daha bir adım atmadan geri döndü. "Erkek kardeşinizden haber var mı, Bayan Rokesby?"

“Hayır,” dedi Cecilia. “Yine de Binbaşı Wilkins bu konuda bize çok yardımcı oldu. Adamlarına hastanedeki kayıtları benim için kontrol ettirdi.”

“Ve?”

“Hiçbir şey bulunamadı, korkarım ondan söz edilen hiçbir kayıt yok.”

Albay yavaşça başını salladı. “Onu nasıl bulacağını bilen biri varsa, o da Wilkins’tir.”

“Yakında Haarlem’e gideceğiz,” dedi Cecilia.

“Haarlem’e mi?” Stubbs dönüp Edward’a baktı. “Niye?”

“Revire,” dedi Edward. “Thomas’ın yaralandığını biliyoruz. Oraya getirilmiş olması çok mümkün.”

“Ama orada kesinlikle o kadar uzun süre kalamaz.”

“Birisi onu tanıyor olabilir,” dedi Cecilia. “Araştırmaya değer.”

“Elbette,” dedi Albay Stubbs ve hem onu hem de Edward’ı tekrar başını sallayarak selamladı. “O hâlde bu konuda size iyi şanslar dilerim.”

Cecilia onun gidişini izledi ve albay dışarı çıktığı anda “Özür dilerim” demek için hemen Edward’a döndü.

Edward’ın kaşları kalktı.

“Konuşmamalıydım. Onu sorgulamak senin görevindi, benim değil.”

“Endişelenme,” dedi Edward. “İlk başta bu durumdan çok rahatsız oldum ama sonra durumu tersine çevirmeyi başardım. Onun dul olduğunu fark etmemiştim.”

Cecilia, “Beni onu sorgulamaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum,” diye itiraf etti.

Edward gülümseyip elini tuttu ve güven verici bir şekilde okşadı. “Gel oturup bir şeyler yiyelim. Dediğin gibi burada güzel kahvaltı hazırlıyorlar.”

Cecilia, onu masaya geri götürmesine izin verdi. Garip bir şekilde titriyor ve kendisini ayakları yerden kesilmiş gibi hissediyordu. Yiyeceklerin kendisini toplamasına yardımcı olacağını umuyordu. O her zaman güne başlamadan düzgün bir kahvaltıya ihtiyaç duyanlardandı.

“Yine de söylemeliyim ki,” dedi Edward onun karşısına otururken, “böylesine sadık bir şampiyona sahip olmayı çok sevdim.”

Cecilia buna sertçe baktı. *Şampiyon*, hak edilmemiş bir iltifat gibi görünüyordu.

“Ne kadar güçlü olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Cecilia yutkundu. “Teşekkür ederim.”

“Bugün Haarlem’e gidelim mi?”

“Bugün mü?” diye dikkat kesildi. “Emin misin?”

“Kendimi her zamankinden çok daha iyi hissediyorum. Sanırım adanın tepesine doğru bir yolculuğa çıkabilirim.”

“Eğer bundan eminsen...”

“Kahvaltıdan sonra bir araba ayarlayacağım.” Otel şehine yemek için hazır olduklarını işaret ettikten sonra ona döndü. “Dikkatimizi bu sabah Thomas’a çevirelim. Dürüst olmak gerekirse, kendimle ilgili dedektifliğe biraz ara vermeye hazırım. En azından bugünlük.”

“Teşekkür ederim,” dedi Cecilia. “Bir şey öğreneceğimizi sanmıyorum ama en azından denemem lazım, yoksa ömrüm boyunca huzur bulamam.”

“Kabul ediyorum. Yapmalıyız...ah! Domuz pastırması.” Garson masanın ortasına bir tabak kızarmış ekmek ve kızarmış domuz pastırması koyduğunda Edward’ın tüm yüzü aydınlandı. Artık hava ona sıcak gelmiyordu ama sıcak da olsa artık bu kabaran iştahına pek işleyeceğe benzemiyordu.

“Açık konuşmak gerekirse,” dedi Edward, sofra adabından kesinlikle yoksun bir şekilde koca bir lokmayı ağzına atarak, “bu şimdye kadar tattığın en güzel şey, değil mi?”

“En güzel mi?” diye kuşkuyla sordu Cecilia.

Edward evet diyerek başını salladı. “Bu kızarmış domuz pastırması. Pastırma yerken dünyadaki herhangi bir şey nasıl kötü görünebilir?”

“İlginç bir felsefe.”

Edward ona arsız bir şekilde sırıttı. “İlginç olsa da şu an bana tam uyuyor.”

Cecilia onun espri anlayışına teslim oldu ve kendine ait parçaya uzanırken düşündü. Pastırma gerçekten bu derece büyük bir mutluluğa eşitse, buna kim karşı çıkabilirdi ki?

“Biliyorsun,” dedi Cecilia kısmen dolu ağzıyla. Eğer Edward uygun sofrada adabından bu kadar çabuk vazgeçebiliyorsa... Tanrı aşkına...o zaman Cecilia da vazgeçebilirdi.

“Aslında bu çok iyi bir domuz pastırması değil.”

“Ama onu yerken kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi?”

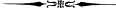
Cecilia çiğnemeyi bıraktı, başını yana eğip düşündü. “Haklısın,” diye itiraf etmek zorunda kaldı.

Edward yine küstah bir gülümsemeyle, “Genelde öleyimdir,” dedi.

Ama onlar kahvaltılarını neşeyle yerken, Cecilia onu mutlu edenin domuz pastırması değil, masanın karşısında ki adam olduğunu biliyordu.

Keşke gerçekten onun olsaydı.

Bölüm 13

Normalde kendi mektubumu yazmadan önce senden bir mektup almayı beklerim, ancak son mektubun üzerinden birkaç hafta geçtiği için Edward inisiyatifi ele almamız ve bir mektup yazmaya başlamamız konusunda ısrar etti. Yine de söylenecek çok az şey var. Hiçbir şey yapmadan oturarak bu kadar zaman barcamak şasirtici. Ya da yürümek. Ama sanırım yürüyüş sanatı ve bilimi üzerine bir sayfa dolusu yorum istemezsiniz.

THOMAS HARCOURT'TAN

KIZKARDEŞİ CECILIA'YA

Harlem tam olarak Edward'ın beklediği gibiydi. Revir, Binbaşı Wilkins'in uyardığı kadar ilkeldi ama neyse ki yatakların çoğu boştu. Cecilia mevcut koşullar karşısında gözle görülür bir şekilde dehşete düşmüştü.

Sorumlu adamı bulmak biraz zaman aldı. Ardından onu kayıtları gözden geçirmeye ikna etmek için biraz gevezelik yapınca da zaman kaybedildi. Ancak Wilkins'in tahmin ettiği gibi, Thomas Harcourt'tan eser yoktu. Cecilia, hastaların bazılarına kayıt açılmamış olabilir mi diye merak etti ve Edward bunu sorduğu için onu asla suçlayamazdı... revirin yönetimi de genel temizlik düzeyi gibi pek güven vermiyordu.

Ancak İngiliz Ordusunun asla eline su dökülmeyecek bir yeteneği varsa, o da kayıt tutmaktı. Hastaların listesi, revirdeki lekesiz olan tek şeydi. Kayıt defterindeki her sayfa kesin satırlar hâlinde düzenlenmişti ve her isme rütbe, varış tarihi, ayrılma tarihi, yaralanma veya hastalığın kısa bir açıklaması eşlik ediyordu. Sonuç olarak, kayıtlara baktıklarında artık Cornwall'dan Er Roger Gunnerly'nin sol uyluğundaki apsedan kurtulduğunu ve Manchester'dan Er Henry Witherwax'ın karnından aldığı kurşun yarası yüzünden öldüğünü biliyorlardı.

Ama Thomas Harcourt'la ilgili hiçbir şey yoktu.

Çok uzun bir gündü. New York Kasabası'ndan Haarlem'e giden yollar berbattı ve temin ettikleri araba pek iyi değildi. Ancak Fraunces Tavern'de doyurucu bir akşam yemeği yedikten sonra ikisi de kendilerini dinlenmiş hissediyorlardı. Düne göre daha az nemli bir gündü ve akşamları denizin tuzlu kokusunu taşıyan hafif bir esinti çıkıyordu, bu yüzden uzun bir yolun ardından Devil's Head'e geri döndüler. Manhattan Adası'nın en uzak köşesindeki boş sokaklarda yavaşça yürüdüler. Cecilia elini Edward'ın dirseğinin içine sıkıştırmıştı ve aralarındaki uygun mesafeyi korumalarına rağmen, her adım onları birbirlerine daha da yakınlştırıyor gibiydi. Evlerinden bu kadar uzakta olmasalardı, savaşın ortasında olmasalardı mükemmel bir akşam olurdu.

Kıyı boyunca sessizce yürüdüler, martıların denize dalışını izlediler ve sonra Cecilia, "Keşke..." dedi. Ama cümlesini bitirmedi.

"Keşke ne?" diye sordu Edward.

Konuşması biraz zaman aldı ve konuştuğunda, başını yavaşça, hüzünlü bir şekilde salladı. "Keşke ne zaman pes edeceğimi bilseydim."

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Sahnede bir rol oynuyor ya da bir kahramanlık romanında oynuyor olsaydı, ona asla pes etmemeleri gerektiğini, kalplerinin gerçek ve güçlü kalması gerektiğini ve her ipucu tükenene kadar Thomas'ı aramaları gerektiğini söylerdi.

Ama ona yalan söylemeyecekti ve boş bir umut da veremeyecekti ve bu yüzden sadece "Bilmiyorum," dedi.

Sanki sessiz bir anlaşmayla, nazikçe durdular ve yan yana durarak, günün solgun ışığında suya baktılar.

İlk konuşan Cecilia oldu. "Öldüğünü düşünüyorsun, değil mi?"

"Sanırım..." söylemek istemiyordu, düşünmek bile istemiyordu. "Sanırım... Galiba öldü, evet."

Cecilia hüzünden ziyade teslimiyetle dolu gözlerle başını salladı. Edward bunun neden bu kadar yürek parçalayıcı olduğunu merak etti.

"Ama yine de bunu bilmenin daha kolay bir yolu olup olmadığını merak ediyorum," dedi, "emin olmak için."

"Bilmiyorum. Gerçeğin kesinliği karşısında umut kayba uğruyor. Bu yüzden karar vermek kolay bir şey değil."

Cecilia gözlerini ufuktan ayırmadan bunu uzun süre düşündü. Sonunda Edward artık bu konuda konuşmayı kesmeleri gerektiğini düşündüğünde, "Hayır," dedi Cecilia "Sanırım yine de bilmeyi tercih ederim."

Cecilia ona bakmasa da Edward başını salladı. "Sanırım sana katılıyorum."

Sonra Edward'a döndü. "Sadece sanıyor musun? Emin değil misin?"

"Hayır."

"Ben de."

"Hayal kırıklığı yaratan bir gün oldu," diye mırıldandı Edward.

“Hayır,” diyerek onu şaşırttı Cecilia. “Hayal kırıklığına uğramak için farklı bir sonuç beklemek gerekir.”

Edward ona baktı. Soruyu yüksek sesle sormasına gerek yoktu.

“Thomas’tan haber almamızın pek mümkün olmadığını zaten biliyordum,” dedi. “Ama yine de denemek zorundaydık, öyle değil mi?”

Edward onun elini avucunun içine aldı. “Denememiz gerekiyordu,” diye onayladı. Ve sonra aklına bir şey geldi. “Bugün başım ağrımadı,” dedi.

Cecilia’nın gözleri sevinçle parladı. “Öyle mi? Bu harika. Söyleseydin keşke.”

Edward istemsizce boynunu kaşıdı. “Şimdiye kadar fark ettiğimden bile emin değilim.”

“Bu harika,” dedi Cecilia. “Çok mutluyum. Ben...” Parmak uçlarında yükseldi ve onun yanağına dürtüsel bir öpücük kondurdu. “Çok mutluyum,” dedi tekrar. “Seni acı çekerken görmek hiç hoşuma gitmiyor.”

Edward onun elini alıp dudaklarına götürdü. “Rolle-rimiz tersine dönerse buna dayanamazdım.” Doğruydı. Onun acı içinde olduğu düşüncesi, kalbini saran buzdan bir yumruk gibiydi.

Edward küçük bir kahkaha attı. “Geçen hafta ben hastayken iyi hemşirelik yaptın.”

“Evet ama bir daha yapmamayı tercih ederim, o yüzden sağlıklı kal, tamam mı?”

Cecilia neredeyse utangaç görünen bir ifadeyle aşağı baktı ve sonra titredi.

“Üşüdün mü?” diye sordu Edward.

“Biraz.”

“Eve gidelim.”

“Eve mi?”

Edward buna bir kahkaha attı. “İtiraf etmeliyim ki şeytanın adını taşıyan bir yerde yaşamayı hiç düşünmedim.”

Cecilia'nın yüzü muzip bir gülümsemeye aydınlanmaya başlamıştı, "Biliyor musun," dedi, "İngiltere'de Şeytan'ın Malikânesi adında bir ev var."

"Şeytan'ın Evi?"

"Şeytan'ın Manastırı."

Bunun üzerine ikisi de kahkahalara boğuldu ve Cecilia başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

"Çakan şimşeklere mi bakıyorsun?"

"Ya şimşeğe ya da veba taşıyan çekirgelere."

Edward onun kolunu tuttu ve otele giden yola doğru yöneltti. Oraya uzak değillerdi, en fazla birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydiler. "İkimiz de nispeten iyi insanlarız," dedi, sanki çok ilginç ve cazip bir dedikodu yapıyormuş gibi eğilerek. "Bence İncil'in müdahalesiyle korunuyoruz."

"İnsan sadece umut edebilir."

"Muhtemelen çekirgelere dayanabilirim," diye düşündü Edward, "ama nehir kana bulanırsa davranışlarımdan sorumlu tutulmam."

Cecilia buna bir kakhaha patlattı, sonra, "Ben asıl içi su toplamış çibanlardan kaçınmak istiyorum," diyerek karşılık verdi.

"Ve bitler." Ürperdi. "İğrenç küçük piçler, bu şekilde konuştuğum için beni bağışla."

Cecilia ona baktı. "Hiç bitlendin mi?"

"Her asker bitlenmiştir," dedi ona. "Bir tür iş kazası diyebiliriz."

Cecilia hafif iğrenmiş görünüyordu.

Edward arsız bir ifadeyle eğildi. "Ama artık oldukça temizim."

"Umarım öylesindir. Bir haftadan fazladır seninle aynı odayı paylaşıyorum da."

"Odadan bahsetmişken..." diye mırıldandı Edward. İkisi de farkında değildi ama Devil's Head'e ulaşmışlardı.

“Sonunda dönüp dolaştık ve yine evimize geldik,” diye mırıldandı Cecilia.

Edward onun için kapıyı tuttu. “Gerçekten öyle.”

Lobideki kalabalık her zamankinden daha gürültülü görünüyordu, bu yüzden Edward elini onun küçük sırtına koydu ve onu çevreleyerek nazikçe merdivenlere doğru yönlendirdi. Kendisinin bundan daha iyi bir barınak bulamayacağını biliyordu ama yine de bir kadının kalıcı olarak ikamet edebileceği bir yer değildi. İngiltere’de olsalardı, asla...

Bu düşünceden sıyrıldı. İngiltere’de değillerdi. Normal kurallar geçerli değildi.

Normal. Bu kelimenin ne anlama geldiğini bile hatırlamıyordu. Kafasında üç aylık hafızasını yutan koca bir yumru vardı, üstelik en iyi arkadaşı ortadan kaybolmuştu ve ordu onun kaybolduğunu fark etmemişti bile. Dahası çok uzak olmayan bir bir tarihte bir kadınla vekaleten evlenmişti.

Vekaleten evlilik. Aman Tanrım, ailesi bunu duysa dehşete düşerdi. Ve doğrusu, o da dehşete düşmüştü. Edward, şeytanın sadece sırf eğlence olsun diye kuralları hiçe sayan küçük kardeşi Andrew’a ismini taktığı bir yaratık olmadığını düşündü. Hayattaki önemli şeylere gelince, onları düzgün bir şekilde yapmıştı. Vekaleten yapılan bir evliliğin İngiltere’de yasal kabul edileceğinden bile emin değildi.

Bu da onu başka bir noktaya getiriyordu. Bu durumda ilgili doğru olmayan bir şeyler vardı. Edward, Thomas’ın onu Cecilia ile evliliğe ikna etmek için ne söylediğinden ya da yaptığından emin değildi ama bunda Cecilia’nın ona söylediğinden daha fazlası olduğunu hissediyordu. Muhtemelen bildiğinden fazlası vardı ama Edward hafızasını geri kazanmadıkça gerçeği asla bilemeyecekti.

Ya da Thomas’ı bulamadıkları sürece.

Bu noktada Edward, hangisinin daha az olası olduğundan emin değildi.

“Edward?”

Gözlerini Cecilia’ya odaklayarak gözlerini kırıştırdı. Odalarının kapısının yanında duruyordu, yüzünde hafiften eğlenir gibi bir gülümseme vardı.

“Yüzünde yine o ifade var,” dedi Cecilia. “Bence asıl korkunç derecede zor olan hatırlamak değil, neredeyse hiçbir şeyle ilgili düşünememek.”

Bu Edward’a şaşırtıcı gelmemişti. “Neredeyse hiçbir şey hakkında düşünememek en zoru,” diyerek yalan söyledi ve odalarının anahtarını çıkardı. Şüphelerini ona açıklamak istemiyordu, henüz değil. Edward, Thomas’ın bu evliliği düzenleme nedenlerinden şüphe duymuyordu...arkadaşı iyi bir adamdı ve kesinlikle kız kardeşi için en iyisini istiyordu...ama eğer sahte iddialarla Cecilia onunla evlenmeye ikna edilmişse, işte buna çok öfkelenirdi.

Belki Edward gerçeği ortaya çıkarmak için daha çok uğraşmalıydı ama dürüst olmak gerekirse, şu anda uğraşması gereken daha büyük sorunları vardı ve bu esnada Cecilia’y-la evli olmayı *seviyordu*.

Neden elde ettikleri mutlu dengeyi bozsun ki?

Ta ki...

Buna bir neden oluncaya kadar, ta ki bu gemi sallanana kadar.

Şimdi karısıyla sevmek istiyordu.

Artık bunun zamanı gelmişti. Bunun zamanı gelmiş *olmalıydı*. Arzusu buydu... İhtiyacı buydu...ve onu gördüğünden beri sanki içinde bir şeyler onu havaya uçuracak gibiydi.

Belki de Albay Stubbs’la yaptığı konuşmadan nasıl biri olduğunu anladığı içindi. Belki de hastane yatağından bile endişesini ve bağlılığını hissedebildiği içindi. Ama gözlerini

açıp onu ilk gördüğünde, yeşil gözleri önce endişeyle, sonra şaşkınlıkla dolmuştu, sanki etrafındaki hava kulağına fısıldıyormuş gibi inanılmaz bir telaş ve hafiflik hissetmişti.

O onundu.

O tekti, bir tek o vardı.

Ve ona karşı çok zayıftı, onu istiyordu.

Ama şimdi...

Gücünü tam olarak geri kazanamamış olabilirdi ama yine de yeterince güçlüydü.

Ona baktı. Cecilia hâlâ gülümsüyordu, sanki küçük hoş bir sırrı varmış gibi izliyordu onu ya da belki o da onun bildiğini düşünüyordu. Başını yana eğip sevinçle bakarken sordu, "kapının kilidini açacak mısın?"

Edward anahtarı kilidin içinde çevirdi.

Cecilia, "Hâlâ hiçbir şey hakkında çok mu düşünüyorsun?" diye alay etti o kapıyı açarken.

Hayır.

Cecilia her akşam yatma vakti geldiğinde oynadıkları hassas dansın farkında olup olmadığını merak etti. Cecilia'nın gerginliği bastırma çabaları, Edward'ın kaçamak bakışları, başka bir şeyin dikkatini çekmemesi için tek kitabını hızla eline alışı, sırf bir şeyle meşgul olmak için kırmızı keketindeki tiftikleri toplamaya gösterdiği aşırı özen. Cecilia her gece bir şeylerle meşgul oluyor, odayı gergin gevezeliklerle dolduruyor, sürünerek yatağın diğer tarafına geçip ona iyi geceler dileyene kadar asla rahat edemiyordu. İkisi de bunların hepsinin gerçekte ne anlama geldiğini biliyordu.

Bu akşam olmaz.

Henüz değil.

Edward onun bir sinyal beklediğinin farkında mıydı? Bir bakış, bir dokunuş...hazır olduğunu bilmesini sağlayacak herhangi bir şey.

Çünkü o hazırды. Fazlasıyla hazırды.

Ve düşündü...belki...o da hazırdı.

Ama bunu henüz bilmiyordu.

Küçük odalarına girdiklerinde Cecilia, her akşam görevlilerden suyla doldurulmasını istediği masanın üzerindeki leğeni emniyete alıyordu. "Yüzümü yıkayacağım," diyordu, sanki Edward ne yaptığını bilmiyormuş gibi, sanki her akşam aynı şeyi yapmıyormuş gibi, sanki su yüzüne çarptığında suyla ne yaptığı aklına geliyormuş gibi.

Edward elini yüzünü yıkarken, elleri manşetlerindeki düğmelere gitti, her birini çözdü ve çizmelerini çıkarmak için yatağın kenarına oturdu.

Cecilia, saç fırçasını almak için gardıroba uzanmadan önce omzunun üzerinden ona hızlı bir bakış atarak, "Bu akşam yemeğin çok lezzetliydi," dedi.

"Bence de," diye yanıtladı Edward. Bu onların başından beri yaptıkları düetin bir parçasıydı, ikisinin de yatağa zıt yönlerden girmelerine yol açan ve ardından her sabah birbirlerinin kollarında uyanmıyormuş gibi yapmalarıyla sona eren karmaşık ve anlaşılmaz koreografinin kareleriydi. Böylece her ikisi de birbirlerine karşı farklı davranıp davranmadıklarını kontrol ediyor, ifade ve davranışlarını değerlendiriyorlardı.

Bu yüzden Edward'ın bunun doğru olduğunu bilmesi için ona bunu söylemesine ihtiyacı yoktu.

Cecilia'nın gözleri cam gibiydi, soluk yeşil ve ısıltılıydı. Duygularını saklamak için dua etmeye ihtiyacı yoktu. Edward onun bir sır sakladığını hayal bile edemezdi. Bu kesinlikle yüzünde, hiç kıpırdamıyormuş gibi görüldüğü o dolgun dudaklarda nasılsa kendini gösterecekti. Sessizken bile ifadesinde ipuçları olurdu. Alını aşağı incek ya da dudakları aralanacaktı ve bu sadece bir nefesin geçmesine yetecek genişlikte bir aralıktı. Bunu başka herkesin onda görüp görmediğini bilmiyordu. İlk bakışta onun sakin

görünebileceğini düşündü. Ama tabii eğer ona bakmaya, o oval yüzün ötesini ve hatta Edward'ın birçok kez incelediği o ikinci sınıf resimde yakaladığı yüz hatlarının ötesini görmeye zaman ayırıyorsanız... İşte o zaman bunları görebilirsiniz. Bunlar onun düşüncelerine göre dans eden küçük hareketli parçalardı.

Bazen onu sıkılmadan sonsuza kadar izleyip izleyemeyeceğini merak ediyordu.

“Edward?”

Edward düşüncelerinden sıyrılıp gözlerini kırptırdı. Cecilia küçük makyaj masasına oturmuş merakla ona bakıyordu.

“Dalıp gitmiştin,” dedi. Saçlarını serbest bırakmıştı. O gün hastanede sürekli topuz yaptığı için fırketeleri çıkartınca saçlarının sandığı kadar uzun olmadığını görüyordu. Her gece saçlarını fırçalarken izlemişti onu, dudakları sessizce vuruşları sayıyordu. Fırçayı saçlarının arasından çekerken dokusunun ve parlaklığının değişmesi adeta büyüleyiciydi.

“Edward?”

Yine onu düşüncelerinde sürüklenirken yakalamıştı. “Üzgünüm,” dedi. “Aklım oradan oraya dolaşmaya devam ediyor.”

“Eminim çok yorgunsundur.”

Onun söylediklerini çok fazla duymamaya çalıştı.

“Yorgunum,” dedi Cecilia.

Bu basit, iki kelimelik cümlelerin birçok anlamı vardı. En basiti: *Çok uzun bir gündü. Yorgunum.*

Ama Edward bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Cecilia her zaman kendini fazla zorlamadığından emin olmak için dikkatliydi, bu yüzden kesinlikle bunun anlamı şuydu: *Eğer ben yorgunsam, sen de öyle olmalısın.*

Sonra gerç ek vardı. Hepsinin en basit, en temel   z : *Eğer sana yorgunum dersem...ve sen de o zaman benim yetersiz olduğumu d  ş n rsen...*

“İzin verirsen?” diye mırıldandı Edward ve fırçaya uzandı.

“Ne?” Nabzı boğazında çırpınıyordu. “Oh, gerek yok. Neredeyse bitirdim.”

“Yarısından biraz fazla.”

Kafa karışıklığı altında endişeli bir kırıksıklığa neden oldu. “Anlamadım?”

“Yirmi sekiz vuruş yaptın. Normalde elli vuruş yaparsın.”

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Edward gözlerini onlardan alamıyordu.

“Her akşam saçımı kaç kez fır aladığımı gerçekten biliyor musun?”

Üst dudağının ortasının hemen solundaki kuru noktayı ıslatan dilini görünce vücudu gerildiği hâlde hafifçe omuz silkti. “Sen alışkanlık yaratan bir yaratıksın,” dedi. “Ben de iyi bir g zlemciyim.”

Rutinini kesmek bir şekilde kim olduğunu değiştirebilmiş gibi elinden saç fırçasını bıraktı. “Bu kadar önceden tahmin edilebilir olduğumu bilmiyordum.”

“ nceden tahmin edilebilir değil,” dedi. Uzanıp gümüş fırçayı eline aldı. “Tutarlı.”

“Tuta...”

“Ve sen sormadan söyleyeyim,” diye araya girdi Edward nazikçe, “bu bir iltifat.”

“Saçımı taramana gerek yok.”

“Tabii ki tararım. Hatırlarsan sakalımı tıraş etmiştin. Yapabileceklerimin en azıdır saçlarının taramak.”

“Evet ama ben...”

“Ş   t...” diye uyardı Edward, sonra fırçayı eline aldı ve parlak henüz c z lmemiş buklelerin arasından çekti.

“Edward, ben...”

“Yirmi dokuz,” dedi Cecilia bir itirazını daha tamamlamadan. “Otuz.”

Sonunda Edward onun teslim olduğu anı tam olarak belirleyebildi. Çelik gibi duruşu ve nefesi yumuşadı. Dudaklarından belli belirsiz bir iç çekiş geçti.

Edward kendi kendine saydı *otuz iki, otuz üç ve otuz dört*.

“Güzel, değil mi?”

“Hıhı...”

Gülümsedi. *Otuz beş, otuz altı*. Elliye geçip geçmediğini fark edip etmeyeceğini merak etti.

“Hiç kimse seninle ilgilenmiyor mu?” diye sordu Edward.

Cecilia esnedi. “Aptalca bir soru.”

“Aptalca filan değil. Herkes ilgilenilmeyi hak ediyor. Bazıları, sanırım, diğerlerinden daha fazla hak ediyor.”

“Thomas hak ediyor,” diye yanıtladı sonunda. “Ya da hak ederdi. Onu son görüşümden bu yana çok uzun zaman geçti.”

Ben de hak edeceğim, diye yemin etti Edward.

“Hastayken benimle çok ilgilendin,” dedi.

Döndü, böylece onun şaşkın ifadesini görebildi. “Elbette ilgileneneğim.”

“Herkes böyle yapmazdı,” diye belirtti.

“Ben senin...”

Ama cümlesini tamamlayamadı.

Kırk iki, kırk üç.

“*Aslında* benim karımsın,” dedi yumuşak bir sesle.

Edward onun yüzünün sadece kenarını görebiliyor, yüzünü tam göremiyordu. Ama nefesinin kesildiğini biliyordu. Onun bir an hareketsiz kaldığını hissetti.

“Kırk sekiz,” diye mırıldandı. “Kırk dokuz.”

Cecilia elini Edward'ın elinin üzerine koydu ve bir süre orada tuttu. Anı uzatmaya mı çalışıyordu? Ya da onunla yakınlaşması an meselesiyken, kaçınılmaz hareketleriyle yüzleşmek zorunda kalmamak için zamanı dondurmaya mı?

Cecilia onu istiyordu. Edward da onun onu istediğini biliyordu. Öpüşüklerinde çıkan yumuşak iniltileri, çıkardığını bildiğinden şüphe duyduğu tatlı sesleri duyabiliyordu. Saf ve doğal dudakları, onun ilgili dudaklarının üzerinde hareket ettiğinde duyduğu arzuyu hissediyordu.

Edward hâlâ onunkinin üzerinde duran elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Ve "Elli," diye fısıldadı.

Cecilia hareket etmedi.

Edward yumuşak, sakın adımlarla, saç fırçasını geri koyabilmek için parmaklarını bir elinden diğerine aktararak küçük makyaj masasına gitti. Tekrar parmaklarını dudaklarına götürdü ama bu sefer onu nazikçe çekerek ayağa kaldırdı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Edward ama kelimeler yetersiz görünüyordu. O, güzel yüzünden çok daha fazlasıydı. Bunu söylemek istedi ama Edward bir şair değildi ve nasıl söyleyeceğini bilmiyordu, özellikle de hava sıcakken ve şehvetle dolup taşarken.

Yanağına dokundu, nasırlı parmaklarının altındaki teninin ipeksi yumuşaklığına hayran kaldı. Gözlerini kocaman açarak ona baktı ve geçen hafta ne kadar yakınlaştıklarına bakılırsa beklediğinden çok daha fazla gergin olduğunu görebiliyordu. Ama daha önce hiç bir bakireyle birlikte olmamıştı, belki hepsi böyleydi.

"Bu bizim ilk öpüşmemiz değil," diye hatırlattı Edward ve ağzını nazikçe onun dudaklarına bastırdı.

Cecilia yine kıpırdamadı ama Edward onun kalbinin çarpıntısını duyduğuna yemin edebilirdi. Ya da belki kendi elinden Cecilia'nın eline kadar uzanan temastaki akımı hissedebiliyordu.

Kendi kalbinden onunkine.

Ona âşık mı oluyordu? Başka ne kendisini böyle hissettirebilirdi ki? Onun gülümsemesini görmediği günler, sanki hiç yaşanmamış gibiydi.

Ona âşık *oluyordu*. Daha tanışmadan âşık olmaya başlamıştı zaten ve belki de onu bu ana getiren olayları asla hatırlamayacaktı ama *bunu* hatırlayacaktı. Bu öpücüğü. Bu dokunuşu. Bu geceyi.

“Korkma,” diye mırıldandı Edward, onu bir kez daha öperken, bu sefer diliyle dudaklarına dokundu.

“Korkmuyorum,” dedi Cecilia, onu duraklatmaya yetecek kadar tuhaf bir sesle. Çenesine dokundu, yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı ve tanımlayamadığı bir şey için gözlerini aradı.

Ne aradığını bilseydi çok daha kolay olurdu.

“Birisi...” Dili varmasa da söyledi. “Seni *incitti* mi?”

Edward daha fazla açıklamak için tekrar nefes alabildiği ana kadar Cecilia anlamadan bakakaldı

“Hayır,” dedi aniden, ne demek istediğini anlayarak. Edward bir açıklama yapamadan, tam zamanında, “Hayır,” dedi tekrar. “Yemin ederim.”

Edward içinden koca bir oh çekti, rahatlamıştı. Biri onu incittiyse, ona tecavüz ettiyse...bakire olmaması onun için önemli değildi ama hayatının geri kalanını bir iti, bir sokak köpeğini adalete teslim etmekle geçirmek zorunda kalacaktı.

Kalbi...hayır, ruhu...başka türlüüne izin vermezdi.

“Nazik olacağım,” diye söz verdi Edward, eli hafifçe onun boynundan köprücük kemiğindeki çıplak tenine doğru kaydı. Henüz günlük elbisesinden geceliğine geçmemişti. Bu yüzden, her ne kadar kumaşı daha dar, düğmeleri ve işlemeleri daha karmaşık olsa da omzunun kıvrımından göğüslerinin yumuşak şişkinliğine kadar olan kısım tüm çıplaklığıyla karşısındaydı.

Korsesinin dantel kenarlarının teniyle birleştigi yerden öptü ve bir an Cecilia'nın nefesi kesildi, vücudu içgüdüsel olarak ona doğru kıvrıldı.

"Edward ben..."

Edward onu yeniden öptü, göğüslerinin arasındaki gölgele yere yaklaştı.

"Bilmiyorum..."

Ve sonra diğer tarafa, her birine yumuşak bir kutsama öpücüğü kondurdu, bu sıkıca kontrol altında tuttuğu tutkunun sadece küçük dışavurumlarıydı.

Parmakları elbisesinin arkasındaki bağcıkları buldu ve vücudunu yavaşça serbest bırakırken dudaklarını tekrar onun dudaklarına götürdü. Edward öpücüklerle onun dikkatini dağıtmayı düşünmüştü ama arzunun aptallaştırdığı kişi asıl kendisiydi. Çünkü Cecilia'nın dudakları onunkilerden bir kez ayrıldığında, tamamen tükeniyordu.

Cecilia da öyle. Şaka olarak başlayan şey, ikisi de diğerini bu şekilde içmeye başlayana kadar çabucak alevlenmişti, onların tek birleşme şansları olabilirdi. Edward, elbisesini yırtmadan nasıl çıkaracağını bilmiyordu ama aklının son kırıntısı, Cecilia'nın burada, New York'ta sadece iki elbisesi olduğunu ve ikisini de çalışır durumda tutmaları gerektiğini fark etti.

Önden gevşek bir şekilde düğümlemiş hafif bir kombinezon giyyordu ve düğümü açmak için bağcığın ucunu tutarken parmakları titriyordu. Yavaşça çekti, karşılık gelen ilmeğin küçülmesini ve tamamen çözülmesini izledi.

Sonra da omzunun üzerinden kombinezonu çekti, şeftali rengi solgun teninin her bir santimi açığa çıkarken nefesi hızlandı.

"Diğer taraftan çıkıyor," dedi Cecilia.

"Ne?" Cecilia'nın sesi yumuşaktı, Edward onun ne dediğini anladığından emin değildi.

“Kombinezon,” dedi, gözleri onunkilerle buluşmadan. “Başın üstünden çıkıyor.”

Edward’ın eli hareketsiz kaldı ve dudaklarının kenarlarında gergin bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. O kadar nazik, o kadar centilmen olmaya çalışıyordu ki Cecilia onu soyması için talimatlar veriyordu.

Çok güzeldi. Hayır, muhteşemdi ve bundan önce hayatını nasıl böyle bir güzellikten yoksun geçirebilmiş olduğunu düşünemiyordu bile.

Cecilia başını kaldırıp baktı, “Ne oldu?” dedi.

Edward sadece başını iki yana salladı.

“Gülüyorsunuz ama,” dedi suçlarcasına.

“Ben.”

Şimdi o da gülümsüyordu. “Niye?”

“Çünkü muhteşemsin.”

“Edward, hayır, ben...”

Onu kollarına aldığı anda hâlâ başını sallıyordu. Yatak birkaç adım ötedeydi. Onun karısıydı ve sonunda onunla sevişecekti. Tanrı’ya yemin ediyordu onun ayaklarını yerden kesip yatağa götüreceğine.

Onu tekrar tekrar öptü, elleri vücudunda gezindi, önce kombinezonun içinden, sonra da eteğinin altından geçmeye cesaret etti. Hayalini kurduğu her şey vardı onda. Duyarlı ve sıcaktı. Sonra Cecilia’nın bileğinin bacağına dolandığını, sonra da onu daha da yakınına çektiğini hissetti. O an sanki tüm dünya güneş ışığına boğulmuş gibiydi. Artık baştan çıkaran sadece Edward değildi. Cecilia da onu istiyordu. Onu daha yakınına çekmek, onu hissetmek istiyordu ve Edward’ın kalbi birden büyük bir sevinçle doldu.

Geri çekildi, gömleğini başının üzerine çekebilecek kadar uzağa gitti.

“Farklı görünüyorsun,” dedi Cecilia tutkuyla parlayan gözlerle onu izleyerek.

Edward'ın kaşları kalktı.

"Seni en son böyle," dedi Cecilia uzanıp parmak uçlarıyla Edward'ın göğsüne göğsüne dokunurken, "hastaneden çıktığın gün görmüştüm."

Bunun doğru olduğunu fark etti. Kıyafetlerini değiştirirken hep arkasını dönüyordu. Ve her zaman onu izlemiş, onun ne düşündüğünü merak edip, dönüp bir göz atmak isteyip istemediğini merak etmişti.

"Daha iyi görünüyordumdu, umarım," diye mırıldandı Edward.

Cecilia onun bunu hak ettiğini düşünerek küçük bir bakış attı. Henüz tüm gücünü toplayamamıştı ama kesinlikle daha formdaydı ve ellerini kollarının üzerinde gezdirdiğinde, kaslarının yeniden şekillendiğini, ellerinin yavaş yavaş gücünü geri kazandığını hissedebiliyordu.

Ama yine de bunun için yeterince güçlüydü. Bunun için kesinlikle yeterince güçlüydü.

"Erkeklerin bu kadar güzel olması gerektiğini düşünmemiştim," dedi Cecilia.

Ellerini Cecilia'nın omzunun iki yanına koydu ve "Böyle utandırırsan üzerinde kocalık otoritemi uygulamak zorunda kalacağım," diye uyarırken, ona doğru bakabilmek için kendini hazırlıyordu.

"Kocalık otoritesi mi? Ne demek bu?"

"Emin değilim," dedi. "Ama bana itaat edeceğine söz verdiğinden oldukça eminim."

Edward onun yüzüne bu kadar odaklanmamış olsaydı, çenesindeki küçük seğirmeyi görmeyebilirdi. Ya da boğazından aşağı inerken bariz şekilde görebildiği tuhaf yutkunmayı. Neredeyse onunla alay edecekti. Tanıdığı hiçbir kadın...en azından sevdiği ve saygı duyduğu...kocasına itaat edeceğine söz verdiğinde bunu gerçekten kastetmemişti.

Gemide Cecilia'nın bu sözleri söylediğinde parmaklarını arkasında çapraz yapıp yapmadığını merak etti Edward. Belki o sözleri o anda söylemesi gerektiği için söylemişti, küçük cadı. Ve şimdi de itiraf edemeyecek kadar utanıyordu.

"Bana itaat etmeni asla beklemiyorum," diye mırıldandı, ona bir başka öpücük daha kondurup gülümseyerek. "Sadece her konuda benimle aynı fikirde olmanı istiyorum."

Cecilia onu omzundan itti, Edward'ın tek yapabildiği gülmek oldu. Ve sonra kendi tarafına yatıp onu kendine çektiğinde vücudunu saran ve onun vücuduna da yayılan sessiz coşkuyu durduramadı.

Hayatında hiç yatakta bir kadınla gülmüş müydü? Kim bilebilirdi ki bu kadar keyifli olduğunu.

"Beni çok mutlu ediyorsun," dedi Edward ve sonunda onun tavsiyesine uyarak kollarını yukarı kaldırıp kombinezonu vücudundan çekip çıkardı.

Edward'ın nefesi kesildi. Cecilia artık çıplaktı ve çarşaf lar vücudunun alt kısmını örtmesine rağmen göğüsleri tamamen ortadaydı. Gördüğü en güzel şeydi, hatta bundan da fazlasıydı. Sadece onu görmek bile onu arzudan sersemletmiyordu. Ya da daha önce hiç şu anki kadar muhtaç olduğunu hissetmediğine emindi.

Daha *fazlaydı*. Daha derindi.

İlahi bir güzellikti.

Göğüslerinden birine dokundu, güzel pembe meme ucunu işaret parmağıyla ovaladı. Cecilia'nın nefesi kesildi ve Edward o an erkeksi bir gururun hırlamasına engel olmadı. Onun da *bunu* istemesini sağlayabilmek çok hoşuna gidiyordu. Cecilia'nın bacaklarının arasının şimdiden neredeyse ıslanmış olduğunu, vücudunun canlandığını bilmek hoşuna gidiyordu ve bunu başaran *kendisiydi*.

"Çok güzeller," diye mırıldandı Edward, vücudunu onun sırtı altta kalacak şekilde ayarlayıp yanına uzandı.

Kombinezonu çıkınca, pozisyon çok daha erotik bir havaya bürünmüştü. Göğüsleri yattığı için biraz düzleşmişti, ama gül pembesi meme uçları gururla göğe bakıyordu ve sanki Edward dokunsun diye yalvarıyorlardı.

"Bütün gün sana bakabilirim," dedi.

Cecilia'nın nefesi hızlandı.

"Ya da bakamayabilirim," dedi ve onun sağ meme ucuna küçük bir dil darbesi atıp yalamak için eğildi. "Çünkü sadece bakmakla yetinip onlara dokunamayacağımı sanmıyorum."

"Edward," diye soludu.

"Ya da öpmeyeceğimi," Memenin ucunu ağzına alarak diğer memeye geçti.

Cecilia'nın bedeni onun bedeni altında havaya kalkıp yay gibi gerildi, o tatlı işkencesine devam ederken dudaklarından hafif bir çığlık çıktı.

"Onları biraz ısırabilirim," diye mırıldandı, bu defa dişlerini kullanıp diğerine geçti.

"Aman Tanrım," diye inledi Cecilia. "Ne yapıyorsun? Ben ora..."

Edward kıkırdadı. "Hissettiğini biliyorum."

"Evet, hissediyorum..."

Edward birkaç saniye bekledi ve sonra içi katılmış gibi günahkâr bir arzuyla mırıldandı, "Orada hissediyor musun?" dedi.

Cecilia başını sallayarak doğruladı.

Bir gün, yüzlerce kez seviştikten sonra, Cecilia bunu neresinde hissettiğini söyletecekti. Zaten sertleşmiş olan penisini iyice çelikleştirecek sözleri söyletecekti ona. Ama şimdilik edepsiz olan sadece o olacaktı. Sonunda içine girdiğinde Cecilia'nın çaresizce buna ihtiyaç duyduğunu görmek için cephanesindeki tüm silahları kullanacaktı. Sevilmenin ne demek olduğunu anlayacaktı. Tapınmanın ne demek olduğunu bilecekti. Çünkü Edward en büyük zevkin onunkıyla buluşmak olduğunu anlamıştı.

Göğsünü sıktı, dudaklarını kulağına yaklaştırmak için eğilirken eli küçük bir dağ gibi görünüyordu “Nerede hissettiğini duymak istiyorum,” dedi dişleriyle onu hafifçe ısırarak. Bir dirseği üzerinde doğrulup yan döndü ve elini onun göğsünden kalçasına doğru kaydırды. “Burada olabilir mi?”

Cecilia’nın nefesi daha da yükseldi.

“Ya da belki...” Göbeğinin üzerinden geçerek parmağıyla gezindi. “Burada mı?”

Cecilia onun dokunuşları altında titriyordu.

“Sanırım burası da değil,” dedi, onun teninde tembelce daireler çizerek. “Sanırım biraz daha aşağıyı kastediyorsun.”

Cecilia bir ses çıkardı. Sanki adını söylemişti.

Avcunu karnına yasladı ve parmakları onun kadınlık organını koruyan yumuşak tüylerle buluşana kadar kasıtlı bir yavaşlıkla aşağı indi. Sanki ne yapacağından emin değilmiş gibi onun çok hareketsizleştiğini hissetti ve dudaklarından çıkan çılgın nefesin sinir bozucu hışırtılarını dinlerken sadece gülümseyebildi.

Şefkatle onun bacaklarını iki yana açtı. Kendisini serbest bırakması için gerilip sertleşmiş vücudu rahatlayana kadar parmaklarını haz noktasının üzerinde gezdirdi. Cecilia rahatlayıp ona daha da açıldı. “Beğendin mi bunu?” diye fısıldadı, beğendiğini bildiğini bile bile. Ama o başını salladığında kendisini hâlâ dünyanın kralı gibi hissediyordu. Sadece onu memnun etme eylemi bile kalbini gurla doldurmaya yetiyor gibiydi.

Kendi bedeni tatmin olmak için haykırıyor olsa da Cecilia’yı doruk noktasına daha da yaklaştırmaya devam etti. Onun hemen sona ulaşmasını istemiyordu. Ona dokunduğunda ve vücudunun onun parmaklarının altında adeta şarkı söylediğini hissettiğinde, ne yapması gerektiğini biliyordu. Dağılmasını, tamamen paramparça olmasını ve

bundan daha büyük bir zevk olmadığını düşünmesini istiyordu.

Ve sonra ona orada olduğunu göstermek istiyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Cecilia ama Edward onun bu soruyu farkında olmadan sorduğunu düşündü. Gözleri kapalıydı, başı geriye atılmış, vücudu kavis çizerek yukarı kıvrılmış ve o mükemmel göğüsleri göğe doğru şahlanmıştı. Edward daha önce hiç hem böylesine sevimli hem de böylesine erotik bir şey görmediğini düşündü.

“Seninle sevişiyorum,” dedi.

Cecilia’nın gözleri açıldı. “Ama...”

Edward parmağını onun dudaklarına götürdü. “Beni bölme.” Zeki bir kadındı, bir erkekle bir kadın arasında neler olduğunu açıkça biliyordu ve şu an parmaklarından çok daha büyük bir şeyin onun içine girip yolunu bulması gerektiğini biliyordu. Ama belli ki kimse ona yol boyunca olabilecek tüm lezzetli şeylerden bahsetmemişti.

“*La petite mort*’u duydun mu?” diye sordu ona.

Cecilia başını iki yana sallarken gözleri şaşkınlıkla bulutlandı. “Küçük ölüm mü?”

“Fransızlar böyle diyor. Bir metafor olduğuna emin olabilirsin. Bunun her zaman daha çok hayatın bir olumlaması olduğunu düşünmüşümdür.” Eğilip meme ucunu ağzına çekti. “Ya da belki yaşamak için bir sebep.”

Sonra ruhunda hissettiği tüm şeytani günahkârlıkla kirkpiklerinin arasından ona baktı ve mırıldandı, “Sana nasıl olduğunu göstereyim mi?”

Bölüm 14

Londra'da olduğun günleri ve o günlerde mekik dokurcasına sanki karyüklü sohbet eder gibi art arda gönderdiğimiz mektupları özliyorum. Sanırım şimdi aynı hızla haberleşebilmek için dalgaların insafına kaldık. Mektuplarımız okyanusta birbiriyle karışlıyordu. Bayan Pentwhistle mektupların küçük elleri olduğunu ve suyun içinde biri bir yöne diğeri diğer yöne giderken karıştıklarında birbirlerine el salladıklarını düşündüğünü ve bunun sevimli bir düşünce olduğunu söyledi. Sanırım Bayan Pentwhistle, Peder Pentwhistle'in Komünyon Ayını şarabından çok fazla içmiş olmalı.

Lütfen Yüzbaşı Rokesby'ye, ütülenmiş gibi bastırıp sıkıtırarak koruma altına aldığı küçük mor çiçeğin bir sorun olmadan ulaştığını söyle. Bu kadar küçük bir dalın Massachusetts'ten Derbysbire'a seyahat edecek kadar güçlü olması dikkat çekici değil mi? Bunun için ona şabven teşekkür etme fırsatım olmayacağından eminim. Lütfen onu her zaman saklayacağımdan emin olsun. Senin bulunduğun diyardan küçük bir parçaya sahip olmak benim için çok çok özel.

CECILIA HARCOURT'TAN

ERKEK KARDEŞİ THOMAS'A

Küçük Ölüm.

Fransızlar bu deyiimi bulduklarına göre bir bildikleri vardı belli ki. Çünkü Cecilia'nın vücudunun kavis gibi

kıvrılıp yay gibi gerilmesi...anlamadığı bir şeye karşı nabzının deli gibi atması, hiç bilmediği amansız bir ihtiyaçla karşı karşıya kalması...tüm bunlar, ona kurtulmasının mümkün olmadığı bir şeye doğru gidiyormuş gibi geliyordu.

“Edward,” diye soludu. “Yapamam...”

“Yapabilirsin,” diye onu temin etti Edward ama Cecilia’nın içine çöken onun sözleri değil, acımasız dudaklarıyla göğüslerini keşfe çıktığında teninde hissettiği Edward’ın yakıcı nefesi ve sesiydi.

Ona dokunuyordu...onu öpüyordu...kendisinin bile keşfetmeye cesaret edemediği yerlerde geziniyordu. Büyülenmişti. Hayır, uyanmıştı. Bu bedende yirmi iki yıl yaşamıştı ama amacını daha yeni keşfediyordu.

“Rahatla”, diye fısıldadı Edward.

Kafayı mı yemişti? Bunda rahatlatıcı hiçbir şey yoktu, onun rahatlamak istemesine neden olan hiçbir şey yoktu. Bir şeyleri yakalayıp pençe atmak istiyordu ve bu büyük hazzın baskısından kurtulmak için savaşıırken keskin bir çığlık attı.

Ama henüz daha keskin bir uçurumun kenarına ulaşmanın ne olduğunu ya da bunun ötesinde ne olabileceğini bilmiyordu.

“Lütfen,” diye yalvardı ama ne için yalvardığını bilmemesinin bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Çünkü Edward ne için yalvardığını biliyordu. Ve sevgili Tanrım, aslında yapmasını istiyordu. Eğer yapmazsa onu öldürebilirdi.

Ağzı ve parmaklarıyla onu arzunun doruklarına çıkardı. Sonra sessizce daha fazlası için yalvarır gibi kalçalarını havaya kaldırdı. Edward parmağını onun içine daldırıp dilini göğüslerinde gezdirdi.

Cecilia darmadağın olmuştu.

Kalçaları yataktan havalanırken onun adını haykırıyor-
du. Vücudunun tüm kasları aynı şiddetli uyumla kasıldı.

Sadece tek bir gergin notadan yapılmış müthiş bir senfoninin parçaları gibiydiler. Sonra, vücudu bir tahta gibi kaskatı oldu ve sonunda nefes nefese yatağın üzerine çöker gibi düştü.

Edward parmağını geri çekti ve dirseğine yaslanarak onun yanına uzandı. Cecilia gözlerini açacak enerjiyi bulduğunda, ona munis bir kedi gibi gülümsediğini gördü.

“Neydi bu?” dedi, sözleri sestten çok solumaya benziyordu.

Edward onun yerden alnına yapışmış bir tutam saçı kenara çekti, sonra alnını öpmek için eğildi. “*La petite mort,*” diye mırıldandı.

“Ah.” O tek hecede bir dünya harikası saklıydı. “Bence de öyle.”

Edward’ı eğlendirmişe benziyordu bu. Ama Cecilia’nın hazdan kızarmasına neden olacak kadar tatlı bir şekilde... Onu gülümsetiyordu. Onu *mutlu* ediyordu. Tabii ki bunun hesabını soracaktı. Ama henüz evliliği tamamlamamışlardı.

Cecilia gözlerini kapattı. Böyle düşünmeyi bırakmalıydı. Evlilik *yoktu*. Bu bir tamamlama değildi, bu...

“Sorun nedir?”

Cecilia başını kaldırıp ona baktı. Edward ona bakıyordu, gözleri akşamın solan ışığında bile çok parlak ve maviydi.

“Cecilia?” Tam olarak endişeli görünmüyordu ama bir şeylerin değiştiğini biliyordu.

“Ben sadece...” Söyleyecek bir şeyler bulmak için mücadele etti, gerçekten doğru olan bir şey. Ve sonunda, “şaşkırım,” dedi.

Edward hafifçe gülümsedi ve bu Cecilia’nın kalbinin şeklini sonsuza dek değiştirmeye yetti. “Yaşadığımız güzel bir şeydi, öyle değil mi?”

Elinden geldiğince iyi görünmeye çalışarak başını salladı. Bu çok güzel bir şeydi, en azından şu an için. Ama gelecek

haftaya ya da gelecek aya gelince, hayatının kesinlikle alt üst olacağı aşikârdı...

Ama bununla zamanı geldiğinde ilgilenenecekti.

Edward parmağının boğumuyla şefkatle onun yanağını okşadı ve sanki ruhunu okumuş gibi ona baktı. “Şu an ne düşünüyorsun, merak ediyorum.”

Ne düşünüyordu? Onu istediğini. Onu sevdiğini. Bunun yanlış olduğunu bilmesine rağmen, evli gibi *hissettiklerini* ve sadece bu gece için de olsa bunun gerçek olmasını.

“Öp beni,” dedi Cecilia çünkü anın kontrolünü ele alması gerekiyordu. Bu anda olması gerekiyordu. Geleceğe, Edward’ın gülümsemesinin artık ona ait olmadığı bir dünyayı düşünmek istemiyordu.

Ama hiçbirine sahip değildi. “Öp beni,” dedi tekrar, bir elini onun başının arkasına götürüp onu tutarak. “Şimdi.”

Cecilia onu aşağı çekti ve büyük bir açlıkla dudaklarına yapıştı. Sanki havası, yemeği ve suyuymuş gibi öpüyordu onu. İçinde hissettiği, asla söyleyemediği her şey onunla ilgliymiş gibi onu öpüyordu. Bu bir beyan ve özürdü. O, hazır şansı varken ona sunulan mutluluğa tutunan bir kadındı.

Ve Edward hepsini aynı tutkuyla ona geri verdi.

Başına gelen şeyin ne olduğunu, ellerinin nasıl da yolunu bulabildiğini, onu nasıl kendine çektiğini, nasıl hâlâ üstünde olan pantolonunun düğmesine uzanabildiğini asla bilemeyecekti.

Edward telaşla ondan ayrıldı, üzerindeki rahatsız edici kıyafetleri yırtarcasına çekip atmak için yataktan sıçradı. Bu arada Cecilia hüsrana uğramışçasına inliyordu. Ama gözlerini Edward’dan ayıramıyordu. Tanrı şahit, Edward çok güzeldi. Güzel ve çok, çok iriydi. Gözlerini onu mutlu etmek için endişeyle açılmasına yetecek kadar.

Cecilia’nın ifadesini fark etmiş olmalı ki pis pis güldü ve yatağa döndüğünde ifadesi çapkın bir serseriyle bir yamyam

arasında bir yerdeydi. "Hazırım," dedi, kulağına boğuk bir sesle fısıldayarak.

Eli vücudundan aşağı, Cecilia'nın bacaklarının arasındaki oyuğa kaydı ve ancak o zaman ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu fark edebildi. Sıcak, ıslak ve muhtaç. Bu onu memnun etmiş olduğunu mu gösteriyordu? Onu kendisi için tam olarak hazırlamayı başarmış mıydı?

Eğer öyleyse, işe yaramıştı, çünkü şu an Edward'a karşı dayanılmaz bir açlık içindeydi Cecilia. Onu içine almaya, vücudunu onunkıyla birleştirmeye ve asla bırakmamaya ihtiyacı vardı.

Edward'ın yavaşça sokulduğunu hissetti. Sadece ucuyla ve bu bile nefesini kesmeye yetti.

"Nazik olacağım," diye söz verdi.

"Nazik olmak istediğinden emin değilim."

Edward'ın vücudundan bir ürperti geçti ve Cecilia ona baktığında, kontrollü olmak için çenesini kenetlediğini fark etti. Sonunda, "Böyle şeyler söyleme," diyebildi Edward.

Cecilia ona doğru eğildi, bir şekilde daha da yaklaşmaya çalıştı. "Ama doğrusu bu."

Edward ona yaklaşmaya devam ederken aslında Cecilia'nın içinden geçenleri dışa vurduğunu ve açıldığını hissetti.

"Sana zarar mı veriyorum?" diye sordu.

"Hayır," dedi, "ama bu bana çok...tuhaf geliyor."

"İyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı tuhaf?"

Cecilia birkaç kez gözlerini kırpıştırarak ne hissettiğini ona anlatmaya çalıştı. "Sadece tuhaf."

"Bu cevabın hoşuma gittiğinden pek emin değilim," diye mırıldandı.

Ellerini Cecilia'nın sırtına uzattı, bacaklarını daha da açtı. Penisini biraz daha bastırılmasıyla Cecilia'nın nefesi kesildi. "Bunu tuhaf bulmanı istemiyorum," diyerek dudaklarını kulağına bastırıp fısıldadı. "Çünkü sanırım bunu çok sık yapmaya ihtiyaç duyacağız."

Sesi farklıydı, neredeyse vahşiydi ve bu Cecilia'nın içinde çok dişi bir duygunun uyanmasına neden oldu, içinde bir şey parlamaya başladı. Edward *getirmişti* onu bu hâle. Bu adam...bu büyük, güçlü adam...kontrolünü kaybediyordu ama tüm bunların *onun* tatmin etmek için olduğunu biliyordu.

Cecilia kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Ama yine de hissettikleri biraz öncekiler gibi değildi. Edward sadece ellerini ve dudaklarını kullanarak onu bir arzu fırtınasına savuruyor ve sonra onu zevkten havaya uçuruyordu. Ama yine de bu haz önceki gibi değildi. Ne olursa olsun artık ona alışması, ona her bakımdan uyum sağlaması gerekiyordu. Canını yakmıyordu ama eskisi kadar güzel değildi. En azından Cecilia için.

Ama Edward için... Cecilia'ya az önce hissettirdikleri, Edward'ın yüzünde sürekli arzu ve ihtiyaç kıvılcımları yaratıyordu. Bunu seviyordu. Ve Cecilia'ya yetiyordu bu.

Ama görünüşe göre Edward için aynı şeyler geçerli değildi, çünkü kaşlarını çatmış ve hareket etmeyi bırakmıştı.

Cecilia soran gözlerle ona baktı.

"Olmuyor," dedi onun burnuna bir öpücük kondurarak.

"Seni memnun etmiyor muyum?" Memnun ettiğini düşünmüştü ama belki de öyle değildi.

"Beni daha fazla memnun edersen mahvolabilirim," dedi alaycı bir ifadeyle. "Sorun bu değil. Ben seni memnun etmiyorum."

"Ediyorsun. Ettiğini sen de biliyorsun." Bunu söylediğinde yüzü kızardı ama onun keyif almadığını düşünmesine dayanamıyordu.

"İki kez doyuma ulaşabileceğini düşünmüyor musun?"

Cecilia gözlerinin irileştiğini hissetti.

Edward'ın eli bedenlerinin arasında kaydı ve kadınlığının en hassas noktasını buldu.

“Ah!” Edward’ın orada gezindiğini hissetmişti ama yine de bu his o kadar yoğunlu ki şaşkınlık çığlığı atmaktan kendini alamadı.

“Bu sana daha çok zevk vermişe benziyor,” diye mırıldandı.

Ve sonra her şeye yeniden başladı. Gerilim, arzu...o kadar büyüktü ki her darbeye onu nasıl gerdiğini fark etmiyordu. Cecilia hazzın bundan daha ötesi olamayacağını her düşündüğünde, geri çekildi, sonra tekrar ileri atıldı ve onun ruhunun daha da derinlerine ulaştı.

Cecilia başka bir erkeğe bu kadar yakın olabileceğini bilmiyordu. Hem bu kadar yakın olabileceğini hem de daha fazlasını isteyebileceğini bilmiyordu.

Cecilia sırtını büktü, vücudu nihayet tamamen onunkiyle aynı hizaya gelirken elleri Edward’ın omuzlarını kavradı.

“Tanrım,” diye nefes aldı, “sanki eve geldim.” Edward baktı ve dudakları onun dudaklarını ateşli, tutkulu bir öpücükle yakalamadan önce gözlerinde ufak bir nem parıltısı görür gibi oldu.

Ve sonra Cecilia’nın içine doğru ilerlemeye başladı.

Sabit ve istikrarlı darbelerle içinde mükemmel bir sürünme yaratıyordu. Ama sonra nefesi kesildi ve başlangıçtaki ritim hızla çılgına döndü. Cecilia da git gide içinde büyüdüğünü hissetti, sanki bir uçuşuma koşar gibiydi ama yine de Edward kadar kendini kaybetmiş değildi. En azından pozisyonunu ayarlayıp meme uçlarından birini dudaklarının arasına almadan önce.

Bunun şokuyla, meme ucuyla rahmi arasındaki imkânsız bağlantının verdiği korkunç hazla inledi. Ve... Tanrı şahit... Edward’ın parmakları diğer memie ucuyla buluşup oynamaya başlayınca bunu bacaklarının arasında hissetti. Titreyip kasılmaya başladı.

“Evet!” diye bağırdı Edward. “Tanrım, evet, sarıl bana.” Edward, Cecilia’nın düşündüğünden daha sert bir

şekilde tuttu memelerini, onları okşadı. Ama Cecilia buna bayılmıştı. Ani bir darbeyle yeniden darmadağın oldu.

“Aman Tanrım,” diye inledi Edward. “Aman tanrım, aman tanrım, aman tanrım.” Hareketleri neredeyse çılgına dönmüş gibi hızlandı. Sonra birden hareketsiz kalıp inlemeden ve onun adını haykırıp üzerine çökmeden önce son bir hamle yaptı.

“Cecilia,” dedi tekrar, sesi fısıltıdan farksızdı. “Cecilia.”

“Buradayım.” Sırtını okşadı, parmak uçları omurgasının girintisinde yumuşak daireler çiziyordu.

“Cecilia.” Ve sonra tekrar. “Cecilia.”

Adından başka bir şey söyleyememesi hoşuna gitmişti. Tanrı biliyordu, Edward’dan başka bir şey düşünmüyordu.

“Seni ezdim sanırım,” diye mırıldandı.

Ezmişti de ama Cecilia aldırmadı. Ağırlığını üstünde hissetmeyi sevmişti.

Onu yatağın diğer tarafına yuvarladı ama tamamen değil, sonra tüm bedeniyle kısmen üstüne geçti. “Sana dokunmayı asla bırakmak istemiyorum” dedi, sesi inanılmaz uykulu geliyordu.

Cecilia ona bakmak için döndü. Gözleri kapalıydı. Eğer uykuya dalmadıysa bile çok yakında uyuyacaktı. Daha şimdiden nefesi düzene girmeye başlamıştı ve kırılganlığı...çok kalın ve koyuydu...bitkince yanaklarına yaslanmışlardı.

Cecilia onu hiç uyurken izlemediğini fark etti. Bir hafta boyunca onunla aynı yatağı paylaşmıştı ama her gece çekingence yanına yatmış ve dikkatlice arkasını dönmüştü. Onun nefesini dinlemiş, hareketsiz ve sessiz kalma çabasıyla neredeyse kendi nefesini tutmuştu. Her defasında kendi kendine onu dinleyeceğini ve böylece onun ne zaman uyuyakaldığını anlayacağını söylüyordu ama her seferinde, bunu yapamadan bir şekilde uykuya dalıyordu.

Sabahları, gözlerini açıp esneyerek güne başlarken, giyinmiş ya da hemen hemen giyinmiş olarak Cecilia'dan önce ayakta oluyordu.

Yani sonuçta ona bakmak bir zevkti. Huzursuz bir uykusu yoktu ama dudakları hep hareket hâlindeydi. Sanki bir dua fısıldıyormuş gibi. Uzanıp yanağına dokunmak istiyordu ama onu uyandırmak istemiyordu. Son zamanlarda gösterdiği güç ve dayanıklılık gösterisine rağmen, sağlığına tam olarak kavuşamamıştı ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Bu yüzden onu izleyerek bekledi. Sonunda kalbini saracağını bildiği suçluluk duygusunu bekledi. Kendi kendine yalan söylemek ve onu mantıksız bir şekilde baştan çıkardığını söylemek istedi ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Evet, tutkuyla sürüklenmişti ama her an bunu durdurabilirdi. Tek yapması gereken ağzını açıp günahlarını itiraf etmekte.

Yumruğunu ağzına götürerek çıkan acı kahkahayı bastırdı. Edward'a gerçeği söyleseydi, bu işten tek seferde kurtulurdu. Öfkelenirdi ama sonra muhtemelen onu bir kiliseye götürür ve rahibin önünde hemen onunla evlenirdi. İşte tam olarak böyle bir adamdı.

Ama bunu yapmasına izin veremezdi. Evdeki o kızla nişanlıydı, ona bahsettiği kızla... Billie Bridgerton. Ona çok düşkün olduğunu biliyordu. Ondan bahsederken hep gülümsüyordu. Her zaman. Ya gerçekten nişanlanmışlarsa? Ya ona söz verdiyse ve son birkaç ayda diğer her şeyle birlikte bunu da unutmuşsa?

Ya onu seviyorsa? Bunu da unutmuş olabilir.

Ama şimdi damarlarında dolaşan tüm suçluluk duygusuna rağmen, bundan pişmanlık duyamıyordu. Bir gün bu adamdan geriye sadece hatıraları kalacaktı ve bu hatıraları elinden geldiğince güzelleştirmese de ona yazıklar olsun.

Ve eğer bir çocukları olsaydı...

Eli, şimdi bile tohumunun kök salabileceği rahmine gitti. Ve eğer bir çocukları olsaydı...

Hayır. Bu pek mümkün değildi. Arkadaşı Eliza hamile kalmadan tam bir yıl önce evlenmişti. Papazın karısı ise daha da uzun süre önce. Yine de Cecilia, kaderi zorlamaya devam edemeyeceğini biliyordu. Belki Edward'a evden bu kadar uzakta hamile kalmaktan korktuğunu söyleyebilirdi. Çocuğuyla birlikteyken okyanus yolculuğu yapma fikrin-den zevk almadığını söylemek yalan olmazdı.

Ya da bir çocukla. Aman Tanrım, yolculuk zaten kendi başına yeterince berbattı. Deniz tutmamıştı ama sıkıcı ve bazen korkutucuydu. Bir de bunu çocukla yapmak?

Ürperdi. Cehennem olurdu.

"Sorun nedir?"

Edward'ın sesini duyunca döndü. "Uyuduğunu sanı-yordum."

"Uyuyordum," dedi Edward ve esnedi. "Yani uyuklu-yordum." Bacaklarından birini hâlâ onu kısırmış bir hâlde aşağıda tutuyordu. Bu yüzden onu serbest bıraktı, sonra onu sırtından tutup kendisine doğru çekti. "Bir şeye üzül-müşsün," dedi.

"Saçmalama."

Edward onun ensesini öptü. "Bir şey seni rahatsız etmiş. Bunu anlayabiliyorum."

"Sen uyurken mi?"

"Uyuklarken," diye hatırlattı ona. "Ağrın mı var?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe.

"Sana bir bez getirmeliyim." Onu bırakıp yataktan fırladı. Cecilia, odayı geçip lavaboya giderken onu izleyebilmek için boynunu uzattı. Çıplak olduğunu unutacak kadar nasıl bu kadar bilinçsiz olabiliyordu? Erkekler böyle miydi?

"İşte geldim," dedi yanına dönerken. Bezi ıslattı ve yumuşak hareketlerle onu temizledi.

Bu çok fazlaydı. Neredeyse ağlayacaktı.

Bitirdiğinde, bezi bir kenara koydu ve boştaki elini onun saçlarıyla oynamak için kullanırken bir dirseğinden destek alarak yanına uzandı. "Seni rahatsız eden şeyi söyle bana," diye mırıldandı.

Yutkunarak cesaretini topladı. "Hamile kalmak istemiyorum," dedi.

Edward bir an donup kaldı. Cecilia odadaki loş ışıktan memnundu. Gözlerinden hangi duygunun geçtiğini görmek isteyip istemediğinden emin değildi.

"Bunun için çok geç olabilir," dedi.

"Biliyorum. Ben sadece..."

"Anne olmak istemiyor musun?"

"Hayır!" diye haykırdı, böyle şiddetli cevap vermesine kendi de şaşırmıştı. Çünkü hisleri de aynı şiddetteydi. Çocuğunu doğurma düşüncesi...neredeyse onu ağlatacaktı. "*Burada* hamile kalmak istemiyorum," dedi, "Kuzey Amerika'da. Doktorlar ve ebeler var, biliyorum ama neticede eve gitmek istiyorum. Ve bir bebekle okyanusu geçmek istemiyorum."

"Hayır," dedi, kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak. "Tabii ki öyle olmaz."

"Böyle bir süreçte hamile olmak istemiyorum," dedi. "Ya bir şey olursa?"

"Her yerde bir şey olabilir, Cecilia."

"Biliyorum. Ama evde daha rahat hissedeceğimi düşünüyorum. İngiltere'de."

Bunların hiçbirisi yalan değildi. Ama gerçekliği bütünüyle yansıttığı da söylenemezdi.

Edward onun saçlarını okşamaya devam etti, hareketleri yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Çok hâlsiz görünüyorsun," diye mırıldandı.

Cecilia ne diyeceğini bilemedi.

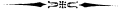
“Bu kadar üzülmene gerek yok. Dediğim gibi, çok geç olabilir ama hâlâ alabileceğimiz önlemler var.”

“Var mı?” Bundan çok daha büyük sorunları yokmuş gibi kalbi keyifli bir neşeyle doldu.

Edward gülümsedi, sonra onun çenesine dokunarak yüzünü onunkine doğru kaldırdı. “Ah evet. Şimdi sana gösterirdim ama sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Uyu,” dedi. “Sabah her şey daha açık görünecektir.”

Uyumayacaktı. Ama yine de uyudu.

Bölüm 15

Binlerce kez özür dilerim. Bir ayı aşkın süredir sana yazmadım ama aslında yazacak çok az şey vardı. Çevremdeki her şey can sıkıntısı ya da savaştan ibaret ve ben ikisi hakkında da yazmak istemiyorum. Yine de dün Newport'a vardık ve güzel bir yemek ve banyodan sonra kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum.

THOMAS HARCOURT'TAN

KIZ KARDEŞİ CECILIA'YA

Sevgili Bayan Harcourt

Nazik notunuz için teşekkür ederiz. Havalara tekrar soğumaya başladı ve siz bu mektubu aldığınızda, yün paltolarımız olduğu için yeterince sevinip seviemeyeceğimizden şüpheleniyorum. Newport, bir süredir gördüğümüzden çok daha fazla gelişmiş bir kasaba ve ikimiz de bu konforun tadını çıkarıyoruz. Thomas ve bana özel bir evde ayrı birer oda verildi, ancak adamlarımız ibadethanelerde kalıyor, yarısı kilisede, yarısı sinagogda. Ama adamlarımızdan birkaçı, kutsal olmayan bir evde uyudukları için Tanrının onları cezalandıracağından korkuyorlar. Kaldıkları yerin önceki gece ziyaret ettikleri meyhaneden nasıl daha kötü ve günahkâr bir yer olduğunu düşünebildiklerini anlamıyorum. Ama din konusunda

tafsiye vermek benim işim değil. Konu açılmışken, umarım bizim Bayan Pentwhistle şaraba geri dönmemiştir. Bu arada itiraf etmeliyim ki, "korkunç bir şekilde yanlış olan ilahi" ile ilgili anlattığımız hikâyeden müthiş keyif aldım.

Ve soracağınızı bildiğim için daha önce hiç sinagog ziyaret etmediğimi söylemek isterim; dürüst olmak gerekirse, daha çok bir kiliseye benziyor.

EDWARD ROKESBY'DEN

CECILIA HARCOURT'A,

ERKEK KARDEŞİNDEN

GELEN MEKTUBA EKLENMİŞTİR.

Her zamanki gibi, Edward ertesi sabah Cecilia'dan önce uyandı. O yataktan kalkarken Cecilia olağanüstü yorgunluğunu doğrular şekilde kımıldamadan yatıyordu.

Edward gülümsedi. Onun yorgunluğunun müsebbibi olmaktan mutluydu.

Acıkmış olmalıydı. Cecilia genelde günün en büyük öğününü kahvaltıda yerd ve Devil's Head'in arka bahçesindeki tavuklardan dolayı her zaman yumurta yemiş olsa da Edward ona bir ikramın uygun olabileceğini düşündü. Tatlı bir şey. Belki Chelsea çörekleri olabilir ya da tarçınlı esmer Hollanda bisküvisi *Speculaas*.

Ya da her ikisi de. Neden ikisi de olmasın?

Giyindikten sonra ona kısa bir not yazdı ve masanın üzerine bırakarak çok yakında döneceğini bildirdi. İki fırlına da çok uzak değildi. Tanıdığı biriyle karşılaşmazsa bir saatten kısa sürede orada olabilir ve geri dönebilirdi.

Rooijackers daha yakındı, bu yüzden önce oraya yürüdü, dükkâna girdiğinde kapının üstündeki çan çınlayarak çalıp sahibini onun varlığından haberdar ederken kendi kendine gülümsedi. Yine de dükkâna bakan Bay Rooijackers değil,

Cecilia'nın arkadaş olduğunu söylediği kızıl saçlı kıızıydı. Edward, Connecticut'a gitmeden önce onunla tanıştığını hatırladı. O da Thomas da Hollanda fırınına köşedeki İngiliz fırınına tercih ederlerdi.

Edward gülümsemesinin hüzünlü bir hâl aldığını hissetti. Thomas'ın tatlı konusunda çok iyi bir damak zevki vardı. Bu bakımdan kız kardeşine çok benziyordu.

"Günaydın efendim," diye seslendi kadın. Arka odadan çıkarken unlu ellerini önlüğüne sildi.

"Hanımefendi," dedi Edward başıyla onu hafifçe selamlayarak. İçinden kadının adını hatırlamayı diledi, ama en azından bu sefer dürüstçe hata yaptığını kabul etti. Adı her neyse, hafızasının kararmış bölümünde gizlenmiş falan değildi, onun isimlerle arası hep kötüydü.

"Sizi tekrar görmek ne güzel efendim," dedi kadın. "Uzun zamandır gelmediniz."

"Aylar oldu," diye doğruladı Edward. "Şehir dışındaydım."

"Ordu sizleri oraya, buraya, her yere gönderiyorken, düzenli müşterilere sahip olmamız tabii ki zorlaşıyor," derken kadın ona neşeli bir gülümsemeyle başını salladı.

"Ben sadece Connecticut'a gittim," dedi Edward.

Kadın güldü. "Peki ya arkadaşınız nasıl?"

"Arkadaşım?" Edward onun Thomas hakkında konuştuğunu gayet iyi bilmesine rağmen yine de sordu. Çünkü onun hakkında konuşmamak rahatsız ediyordu Edward'ı. Artık kimse ona onun hakkında soru sormuyordu. Sorduklarında da genellikle kısık, sessiz, kasvetli şekilde soruyorlardı.

"Aslında onu bir süredir görmedim," dedi Edward.

"Ne yazık," dedi kadın ve dostça bir hareketle başını iki yana sallayarak. "Sizin için de benim için de. En iyi müşterilerimden biriydi. Tatlıları çok severdi."

"Kız kardeşi de öyle," diye mırıldandı Edward.

Kadın merakla baktı.

“Kız kardeşiyle evlendim,” diye açıkladı Edward, aslında bunu neden söylediğini merak etmişti. Muhtemelen onu mutlu ettiği içindi. Cecilia’yla evlenmişti. Harika. Şu an onunla *gerçekten* evliydi.

Bay Rooijackers’ın kızı bir an hareketsiz kaldı, onun enerjik yüz ifadesi birden bozuldu, kaşları çatıldı, ardından, “Çok üzgünüm, korkarım adınızı hatırlayamıyorum...” dedi.

“Yüzbaşı Edward Rokesby, hanımefendi. Ve evet, karım Cecilia ile yeni tanışmışsınız.”

“Tabii ya. Özür dilerim, daha önce adını söylediğinizde birden hatırlayamadım. Erkek kardeşine benziyor, öyle değil mi? Yüz hatları pek benzemiyor ama...”

“İfadeleri ve beğenileri aynı, evet,” diyerek Edward onun cümlesini tamamladı.

Kadın sırtıttı. “Öyleyse kesinlikle *speculaas* istiyor olmalısınız.”

“Evet. Mümkünse, on iki tane lütfen.”

Kadın alçak bir raftan bir tabak bisküvi almak için eğilirken, “Muhtemelen onunla hiç tanışmadık,” dedi. “Ben Bayan Beatrix Leverett.”

“Ama Cecilia sizden çok sevgiyle söz etti,” dedi Edward ve Bayan Leverett bisküvileri sayarken sabırla bekledi.

Kahvaltısını yatağına getirdiğinde Cecilia’nın ne tepki vereceğini sabırsızlıkla bekliyordu. Yatakta bisküvi elbette çok daha da iyi olabilirdi. Ama yatağa dökülecek kırıntıları göz ardı etmemeliydi. Sorun teşkil edebilirdi.

“Bayan Rokesby’nin erkek kardeşi hâlâ Connecticut’ta mı?”

Edward’ın güzel hayalleri birden durma noktasına geldi. “Pardon, anlayamadım?”

“Bayan Rokesby’nin erkek kardeşi,” diye tekrarladı, yaptığı işten başını kaldırıp. “Onun da sizinle Connecticut’a gittiğini sanıyordum.”

Edward hareketsiz kaldı. “Bunu bilmek istediğinize emin misiniz?”

“Bilmem gerekiyor mu?”

“Thomas Connecticut’ta benimleydi,” dedi. Sesi yumuşaktı ama sanki bu cümleyi yeni bir palto deniyormuş gibi dalgın ve duraksayarak söylemişti.

Bu açıklama uygun muydu?

“Dönmedi mi?” diye sordu Bayan Leverett.

“Ben...” Lanet olsun, şimdi ne diyecekti? Durumun ayrıntılarını bu civardaki bir yabancıyla paylaşmak istemiyordu ama eğer kadının Thomas hakkında bilgisi varsa...

“Birkaç şeyi hatırlamakta güçlük çekiyorum,” dedi sonunda. Şapkasının siperinin hemen altındaki saç derisine dokundu. Yumru şimdi çok daha küçüktü ama cildi hâlâ hassastı. “Başımdan yaralandım da.”

“Ah, çok üzgünüm.” Kadının gözleri şefkatle doldu. “Çok sinir bozucu olmalı.”

“Evet,” dedi ama tartışmak istediği şey sakatlığı değildi. Doğrudan kadına baktı, gözleri onunkilere dikildi. “Az önce bana Yüzbaşı Harcourt’tan bahsediyordunuz, onunla ilgili anlatacaklarınız olmalı.”

Kadının omuzlarını hafifçe silkti. “Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Sadece ikiniz birkaç ay önce Connecticut’a gittiniz. Gitmeden hemen önce buraya geldiniz. Yiyecek içecek, erzak almak için.”

“Yiyecek içecek, erzak,” diye tekrarladı Edward.

“Ekmek aldınız,” dedi küçük bir kıkırdamayla. “Arkadaşınız tatlıya çok düşkündü. Ve ona...”

“...speculaas bisküvilerinin uzun süre seyahat etmeye dayanamayacağını söylediniz,” diyerek kadının cümlesini tamamladı Edward.

“Evet,” dedi kadın. “Gerçekten de çok kolay parçalanırlar.”

“Ve parçalandılar,” dedi Edward usulca. “Hepsi un ufak oldu.”

Ve anıları tekrar canlandı.

“STUBBS!”

Albay, Edward’ın öfkeli bağırtısı karşısında gözle görülür şekilde irkilerek masasından başını kaldırdı.

“Yüzbaşı Rokesby. Sorun ne?”

Sorun ne? *Sorun* ne? Edward öfkesini kontrol altında tutmak için çabaladı. Hollanda fırınından satın aldığı şeyleri almadan dışarı fırlamış, New York sokaklarında koşarak Albay Stubbs’in şu anda İngiliz karargâhı olarak kullanılan binadaki ofisine gelmişti. Yumruğunu sıkmış, kan beynine hücum etmişti ve Tanrı biliyordu ki şu an onu amirine saldırmaktan alıkoyan tek şey askeri mahkeme tehdidiydi.

“Biliyordun,” dedi Edward, sesi öfkeyle titriyordu. “Thomas Harcourt’u biliyordun.”

Stubbs yavaşça ayağa kalktı ve bıyıklarının altındaki teni kıpkırmızı oldu. “Tam olarak sözünü ettiğiniz şey nedir?”

“O benimle Connecticut’a geldi. Lanet olsun, neden bunu söylemedin, peki?”

“Sana anılarını etkileme riskini göze alamayacağımı söyledim,” dedi Stubbs sert bir sesle.

“Bu inanması zor, çok boktan bir neden ve sen de bunun farkındasın,” diye bağırdı Edward. “Bana gerçeği söyle.”

“Gerçek bu,” diye çıkıştı Stubbs, Edward’ın yanından geçip ofisinin kapısını çarparak kapattı. “Karına yalan söylemekten hoşlandığımı mı sanıyorsun?”

“Karım,” diye tekrarladı Edward. *Bunu* da hatırlamıştı. Hafızasının tamamen geri geldiğini söyleyemezdi ama çoğunlukla oradaydı ve vekaleten yapılan bir nikah törenine

katılmadığından da çok emindi. Thomas'ın ondan böyle bir şey istemediğinden de.

Edward, Cecilia'yı böyle bir kandırmacaya neyin ittiğini hayal bile edemiyordu ama şu anda aynı anda yalnızca bir tane felaketle başa çıkabiliyordu. Gözleri öfkeyle Stubbs'a dikildi. "Bana Thomas Harcourt hakkında neden yalan söylediğini açıklamak için on saniyen var."

"Tanrı aşkına, Rokesby," dedi Albay, elini seyrekleşen saçlarının arasından geçirerek, "Ben canavar değilim. İstedğim son şey karına sahte bir umut vermektir."

Edward dondu. "Sahte bir umut mu?"

Stubbs ona baktı. "Bilmiyorsun." Bu bir soru değildi, açıklamaydı.

"Bilmediğim çok şey olduğunu zaten bildiğinizi sanıyorum," dedi Edward, sesinde hem hüznün hem de isyan vardı. "O hâlde lütfen beni aydınlatın."

"Yüzbaşı Harcourt öldü," dedi Albay. Başını üzüntüyle iki yana salladı ve keder dolu bir içtenlikle, "Bağırsaklarından vuruldu. Çok üzgünüm," dedi.

"Ne?" Edward birden sersemleyip tökezledi, titreyen bacakları bir şekilde kendisini atıp oturabileceği bir sandalye aradı. "Nasıl, ne zaman?"

"Mart ayında döndük," dedi Stubbs. Odanın karşı tarafına geçti ve dolabı açarak bir şişe konyak çıkardı. "Senin gidişinin üzerinden henüz bir hafta bile geçmemişti. Onunla New Rochelle'de buluşmamız için bize haber gönderdi."

Edward albayın kehribar renkli sıvıyı iki bardağa boşaltırken titreyen ellerini izledi. "Kim gitti?"

"Ben."

"Yalnız gittiniz yani," dedi Edward, buna inanmanın zor olduğunu açıkça belirterek.

Stubbs bir bardak uzattı. "Öyle olması gerekiyordu."

Edward, anıları...tuhaf bir şekilde aynı anda hem taze hem bayatken...aklından geçerken hızlı hızlı soludu. O ve

Thomas, deniz kıyısına yapılacak bir deniz saldırısının olabirliğini araştırmakla görevli olarak Connecticut'a gitmişlerdi. Emir bizzat Vali Tryon'dan gelmişti. Vali bu görev için Edward'ı seçtiğini söylemişti ve onun da dolaylı olarak yanında götüreceği güvenilir birine ihtiyaı olacaktı. Bu kişiye de kendisi seçecekti. Edward, Thomas'ı bu nedenle seçmişti.

Ama ikisi, Norwalk hakkında topladıkları bilgilerle New York'a dönmeden önce sadece birkaç gün birlikte seyahat etmişlerdi. Thomas New York'a, Edward ise doğuya, New Haven'a doğru devam etmişti.

Ve bu Edward'ın onu son görüşüydü.

Edward bir bardak brendi aldı ve tek seferde midesine indirdi.

Stubbs da aynısını yaptı ve "Anlıyorum, bu hafızanı geri kazandığın anlamına geliyor," dedi.

Edward ona evet anlamında keskin bir baş salladı. Bu durumda Albay onu hemen sorgulamak isteyecekti, bunu biliyordu ama Edward ondan Thomas hakkında bazı cevaplar alana kadar hiçbir şey söylemeyecekti. "Neden General Garth'ın ailesine onun sadece yaralandığına dair bir mektup gönderdiniz?"

"nk o mektubu gönderdiğimizde *yaralıydı*," diye yanıtladı albay. "Ama birkaç gün arayla ikinci kez vuruldu."

"Ne?" Edward buna bir anlam vermeye çalıştı. "Lanet olsun, ne oldu?"

Stubbs masasına yaslanırken inledi ve gururu incinmiş gibi görünüyordu. "Onu buraya geri getiremezdim. Bağlılığından emin olmadığım birini getiremezdim."

"Thomas Harcourt hain değildi," diye bağırdı Edward.

"Bundan emin olmanın bir yolu yoktu," diye karşılık verdi Stubbs. "Ne düşünecektim ki? Bana adres verip buluşmak istediği New Rochelle'e gittim ama oraya adımı atar atmaz adamlarına sadece adımı söyleyip başka tek bir kelime bile etmediğim hâlde hepsi bana ateş etmeye başladı."

“Ona,” diye düzeltti Edward. Sonuçta, vurulan Thomas’tı.

Stubbs konyağını içti...şu an ikinci bardağı içiyordu...ve bir başkasını almak için döndü. “Kime ateş ettiklerini bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla hedef bendim ve ıskaladılar. Biliyorsunuz sömürgecilerin çoğu eğitimsiz, hepsi ayaktakımı. Yarısı duvarın kenarına bile ateş edemez.”

Edward’ın bunu sindirmesi biraz zaman aldı. Thomas’ın bir hain olmadığını iliklerine kadar biliyordu ama artık ona pek iyi gelmeyen Albay Stubbs’ın da nasıl şüpheleri olabileceğini görebiliyordu.

Stubbs sert bir şekilde, “Yüzbaşı Harcourt omzundan vuruldu,” dedi. “Mermi delip geçti. Kanamayı durdurmak o kadar da zor değildi ama çok acı çekiyordu.”

Edward gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı ama bu onu sakinleştirmede. Silahla yaralanmış çok fazla adam görmüştü.

“Onu Dobbs Ferry’ye götürdüm,” diye devam etti Stubbs. “Orada nehrin yanında küçük bir karakolumuz var. Ama düşman hatlarının tam gerisinde değil, yakınında.”

Edward, Dobbs Ferry’yi iyi biliyordu. İngilizler burayı yaklaşık üç yıl önceki Beyaz Ovalar Savaşı’ndan beri buluşma noktası olarak kullanıyordu. “Sonra ne oldu? diye sordu.

Albay Stubbs ona düz bir ifadeyle baktı. “Buraya döndüm.”

“Onu orada bıraktın,” dedi Edward tiksintiyle. Ne tür bir adam yaralı bir askeri vahşi doğanın ortasında bırakırdı?

“Yalnız değildi. Onu koruyan üç adamım vardı.”

“Onu esir olarak mı tuttun?”

“Bu her şeyden önce kendi güvenliği içindi. Onu kaçırmaması için mi yoksa asilerin onu öldürmesini engellemek için mi alıkoyduğumuzu bilmiyordum.” Stubbs, Edward’a artan bir sabırsızlıkla baktı. “Tanrı aşkına Rokesby, burada düşman olan ben değilim.”

Edward dilini zorlukla tuttu.

Stubbs başını iki yana sallayarak, "Sonuç olarak her iki durumda da New York'a geri dönmüş olamaz," dedi. "Çok fazla acı çekiyordu."

"Onun yanında kalabilirdin."

"Hayır, yapamazdım," diye karşılık verdi Stubbs. "Karargâha dönmem gerekiyordu. Bekleniyordum. Kaçtığımı bile kimse bilmiyordu. Ama inan ki bir bahane bulur bulmaz hemen onu almaya gittim. Henüz daha iki gün olmuştu." Yutkundu ve Edward'ın gelişinden beri ilk kez rengi solmuştu. "Ama oraya gittiğimde ölmüşlerdi."

"Ölmüşlerdi derken?"

"Harcourt ve onu tutan üç adamım. Hepsi."

Edward elindeki bardağa baktı. Onu tuttuğunu unutmuştu. Onu bırakırken elini izledi, sanki bu bir şekilde parmaklarının titremesini engelleyecekmiş gibi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Stubbs gözlerini kapadı, yüzü ısırap dolu hatıralarla doluydu, "Hepsi vurulmuştu," diye fısıldadı.

Edward'ın midesi bulandı. "İnfaz mı?"

"Hayır" Stubbs başını ki yana salladı. "Bir çatışma olmuş."

"Thomas da mı çatışmış? O koruma altında değil miydi?"

"Onu bağlamamıştık neticede. Yaralı olmasına rağmen savaştığı ortada. Ama..." Stubbs yutkundu. Sırtını döndü.

"Ama ne?"

"Onun hangi taraf için savaştığını söylemek imkânsızdı."

"Onu böyle düşünmeyecek kadar iyi tanıyordun," dedi Edward alçak bir sesle.

"Tanıyor muydum? Sen tanıyor muydun?"

"Evet, lanet olsun, tanıyordum!" Edward'ın ağzından kelimeler kükrer gibi çıktı ve birden fırlayıp ayağa kalktı.

"İyi, ben tanı mıyordum," diye karşılık verdi Stubbs. "Ve herkesten şüphelenmek lanet olsun ki benim işim." Alnını

tuttu, başparmağını ve orta parmağını şakaklarına bastırdı. “Ve artık huzurum kalmadı, her şeyden çok bıktım.”

Edward bir adım geriledi. Albayı hiç böyle görmemişti. Hatta daha hiç kimseyi böyle gördüğünden emin değildi.

“Ve bunun bir adamı ne hâle getirdiğini biliyor musun?” diye sordu Stubbs, sesi bir fısıltıdan sadece bir kademe daha yüksekti. “Kimseye güvenemeyecek hâle getirdiğini?”

Edward hiçbir şey demedi. Hâlâ çok sinirliydi, öfke ve hiddetle doluydu ve bunu nereye yönelteceğini bilmiyordu. Ama Stubbs’ta değil. Albayın titreyen elinden brendi bardağını aldı ve sürahiye doğru yürüdü. Onu sürahideki içkiyle yeniden doldurdu. Sabahın sekizi bile olsa umurunda değildi. Hiçbirinin temiz bir kafaya ihtiyacı yoktu.

İkisinin de net bir kafa istemediğinden şüpheleniyordu.

“Peki cesetlere ne oldu?” diye sordu Edward alçak sesle.

“Onları gömdüm.”

“Hepsini mi?”

Albay gözlerini kapattı. “Güzel bir gün sayılmazdı.”

“Görgü tanığınız var mı?”

Stubbs sertçe başını kaldırıp ona baktı. “Bana güvenmiyor musun?”

“Bağışlayın,” dedi Edward, çünkü Stubbs’a güveniyordu. Bu konuda ve her şeyde, diye düşündü. Bir adamın bu sırrı nasıl içinde sakladığını bilmiyordu. Bu yüzden aşırı içkiden midesinde delik açmış olmalıydı.

“Yardım aldım,” dedi Stubbs. Sesi çok bitkin geliyordu, tükenmiş gibiydi. “Eğer istersen, bana yardım eden insanların isimlerini sana verebilirim.”

Edward cevap vermeden önce uzun bir süre ona baktı, “İstemiyorum.” Ama sonra, sanki düşüncelerini yerine oturtmaya çalışıyormuş gibi, başını hafifçe salladı. “Peki, neden o mektubu gönderdin?”

Stubbs gözlerini kırıştırdı. “Ne mektubu?”

“General Garth’tan gelen mektubu. Thomas’ın yaralandığını söylediği. Sanırım bunu sizin isteğiniz üzerine yaptı.”

“Gönderdiğimizde yaralı olduğu doğrudu,” diye yanıtladı albay. “Aceleyle ailesine haber vermek istedim. Onu Dobbs Ferry’ye bıraktıktan sonraki sabah limandan kalkan bir gemi vardı. Şimdi düşününce...” Elini seyrekleşen saçlarının arasından geçirdi ve içini çekerken oldukça üzgün görünüyordu. “Bu kadar çabuk gönderebildiğim için sevinmiştim hatta.”

“Hatanızı düzelterip başka bir tane göndermeyi düşünmediniz mi hiç?”

“Cevaplanmamış çok fazla soru vardı.”

“Ailesine haber vermek için mi?” diye sordu Edward inanamayarak.

“Cevapları aldığımızda bir mektup göndermeyi planlamıştım,” dedi Stubbs sertçe. “Ama kız kardeşinin onu bulmak için Atlantik’i geçeceğini kesinlikle düşünmemiştim. Gerçi bilmiyorum, belki de senin için gelmiştir.”

Bu mümkün değildi.

Stubbs masasına doğru yürüdü ve çekmeceyi açtı. “Yüzüğü bende.”

Edward bir kutuyu dikkatlice çıkarışını izledi, onu açtı ve ardından bir mühür yüzük çıkardı.

“Ailesinin bunu isteyeceğini düşündüm,” diyerek uzattı Stubbs.

Edward avucuna düşen altın halkaya baktı. Açıkçası tanıdık gelmemişti. Thomas’ın yüzüğüne hiç yakından bakmamıştı. Ama Cecilia’nın bunu bileceğini biliyordu.

Gerçi bu onu çok üzecek, kalbini kıracaktı.

Stubbs hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Karına ne söyleyeceksin?”

Karısı. Yine o kelime. Lanet olsun. O karısı değildi, ne olduğunu bilmiyordu ama karısı değildi.

“Rokesby?”

Başını kaldırıp yukarı baktı. Cecilia’nın sahtekârlığını anlamak için daha sonra zamanı olacaktı. Şimdi ruhunun biraz nezakete ve huzura ihtiyacı vardı ve onun yalanlarıyla yüzleşmeden önce erkek kardeşi için yas tutmasına izin verecekti.

Edward derin bir nefes aldı ve albayın gözlerinin içine bakarak, “Ona erkek kardeşinin bir kahraman olarak öldüğünü söyleyeceğim. Onun olağanüstü önemli çalışmaların gizli adamı olduğunu söyleyeceğim.” Albaya doğru bir adım attı, ardından bir adım daha. “Onunla doğrudan konuşmayı, ona yaşattığınız acılar için özür dilemeyi ve ölümden sonra aldığı onur nişanlarını ona şahsen vermeyi planladığınızı söyleyeceğim.”

“Öyle bir şey yoktu...”

“Uydurur,“ diye tersledi Edward.

Albay, “Madalya için gerekli düzenlemeleri yapacağım,” demeden önce birkaç saniye gözlerine baktı.

Edward başıyla onayladı ve kapiya yöneldi.

Ama albayın sesiyle durdu. “Ona yalan söylemek istediğinden emin misin?”

Edward yavaşça arkasına döndü. “Pardon, anlamadım?”

Stubbs iç çekerek, “Artık pek bir şey hissetmiyorum,” dedi, “ama evliliği biliyorum. Bir yalanla başlayıp onu başlamadan bitirmeyi istemeyeceğini düşünüyorum.”

“Yapma ya.”

Albay ona düşünceli ve tuhaf bir şekilde baktı. “Bana söylemediğiniz bir şey mi var, Yüzbaşı Rokesby?”

Edward kapıyı hızla iterek açtı ve albayın kulak mesafesinin en az üç adım ötesinde, “Bilmediğiniz hiçbir lanet olası şey yok,” diye mırıldandıktan sonra dışarı çıktı.

Bölüm 16

Ne zamandır senden haber alamadım. Endişelenmemeye çalışıyorum ama bu çok zor.

CECILIA HARCOURT'TAN
ERKEK KARDEŞİ THOMAS'A

Edward dokuza kadar dönmeyince Cecilia meraklandı.
GDokuz buçuğa kadar dönmeyince merakı yerini endişeye bıraktı.

Ve saat onda, yakındaki kilisenin çanları çok yüksek sesle çalınca, ilk seferinde yanlış okumadığından emin olmak için notu eline tekrar aldı.

Kakvaltı almaya gittim. Sen uyanmadan geri döneceğim.

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Birinin bunu yanlış okuması zordu.

Alt katta kalan bir subay tarafından alıkonulmuş olabileceğini düşünüp merak etmeye başladı. Her zaman olabilecek bir şeydi.

Bu çevrede herkes onu tanıyor sayılırdı ve çoğu, yakın zamanda sağ salim dönüşünden dolayı onu tebrik etmişti. Askerler, özellikle sıkıldıklarında çok gezeze olabiliyorlardı.

Ve bu günlerde burada kalan herkes sıkılmış görünüyordu. Çoğu savaşmanın daha tercih edilir olduğunu belirtmekte beis görmüyordu.

Bu yüzden Cecilia, Edward'ı istenmeyen bir konuşmadan kurtarmak için hazırlanmış olarak Devil's Head'in lobisine indi. Ona "çok önemli randevularını" hatırlatacağı. Sonra da belki tekrar yukarı çıkarlardı.

Ama Edward ön lobide değildi. Arkadakinde de yoktu *Sen uyanmadan geri döneceğim.*

Belli ki bir şeyler ters gidiyordu. Edward hep ondan önce uyanırdı ama çok uyuyan, yataktan çıkmak istemeyen biri değildi. Bunu biliyordu. Her zaman giyinirdi ve sekiz buçukta kahvaltıya hazır olurdu.

Onu aramaya çıkmak istedi ama *biliyordu ki*, giderse, o gittikten beş dakika sonra geri dönebilirdi ve bu defa Edward *onu* aramak için dışarı çıkacak, böylece yolları bir yerde kesişene kadar bütün bir sabahı bir arpa boyu yol alamadan geçireceklerdi.

O yüzden bekledi.

Otel müdürü, onun kararsız bir şekilde durduğunu görürünce, "Bu sabah geç kaldınız," dedi. "Yiyecek bir şeyler almayacak mısınız?"

"Hayır, teşekkür ederim. Kocam..." Kaşlarını çatı. "Bu sabah Yüzbaşı Rokesby'yi gördünüz mü?"

"Kendisini birkaç saattir görmedik, hanımefendi. Bana günaydın dedikten sonra dışarı çıktı. Çok mutlu görünüyordu." Otel müdürü, bir maşrapayı silerken ona muzip bir şekilde sırıttı. "Işık çalıyordu."

Cecilia'nın dikkati öyle bir dağılma noktasına gelmişti ki bu konuda zerre kadar utanmayı bile beceremiyordu. Sokağa bakan pencereye baktı ama çarpık camdan birkaç yamuk şekilden başka bir şey seçilemiyordu. "Sandığımdan çok gecikti," dedi neredeyse kendi kendine.

Adam omuz silkti. “Yakında dönecektir, göreceksiniz. Bu arada, bir şeye ihtiyacınız olmadığına emin misiniz?”

“Yok ama teşekkür ederim. Ben...”

Biri hızla iterek açınca ön kapı yüksek bir ses çıkardı her zamanki gibi ve Cecilia gelenin Edward olduğundan emin olarak arkasını döndü.

Değildi.

Geçen hafta onun için odasından vazgeçen genç subayı tanıyarak, küçük bir reveransla, “Yüzbaşı Montby,” dedi. Birkaç günlüğüne gitmiş, sonra geri dönmüştü ve şimdi başka bir askerle birlikte kalıyordu. Cömertliği için ona birkaç kez teşekkür etmişti ama o her zaman bunun bir centilmen olarak onun onuru ve görevi olduğu konusunda ısrar etti. Her neyse, Devil’s Head’deki yarım oda bile çoğu İngiliz askeri için kışlada uyumaktan çok daha iyiydi.

“Bayan Rokesby,” diye onu selamlayarak karşılık verdi. Başını eğdi, ardından bunu bir gülümseme izledi. “İyi sabahlar. Kocanıza katılmaya mı gidiyorsunuz?”

Cecilia birden dikkat kesildi. “Onun nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Yüzbaşı Montby belli bir yön işaret etmeden omzunun üzerinden başını salladı. “Onu Fraunces Bar’da gördüm.”

“Ne?”

Sesi çok tiz çıkmış olmalıydı, çünkü Yüzbaşı Montby, “Şey, evet. Onu odanın karşı tarafında gördüm ama o olduğundan oldukça emindim,” demeden önce bir santim kadar geri çekildi.

“Fraunces Bar’da mı? Emin misiniz?”

“Emin olduğumu düşünüyorum,” dedi yüzbaşı, sesi herhangi bir anlaşmazlığa karışmak istemeyen birinin temkinli tonu gibi çıkıyordu.

“Yanında biri var mıydı?”

“Onu gördüğümde kimseyle değildi.”

Cecilia kapıya yönelirken dudakları sert bir çizgi hâline gelmişti ve sadece yardımları için Yüzbaşı Montby'ye teşekkür etmek için durdu. Edward'ın Fraunces'te ne yaptığını hayal bile edemiyordu. Oraya kahvaltı getirmeye gitmiş olsa bile (ki bu kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyordu, çünkü Devil's Head ile tıpatıp aynı yemekleri veriyorlardı), kesinlikle şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Aşırı soğumuş bir yemekle.

Ve yalnızdı. Bu da demek oluyordu ki...pekâlâ, açıkçası bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Kendi kendine ona kızgın olmadığını söyledi. İsteddiği yere gitmeye hakkı vardı. Sadece geri geleceğini söylemişti. Onun dönmeyeceğini bilseydi, başka planlar yapabilirdi.

Diğer planların ne olabileceğinden de emin değildi ya, neredeyse hiç kimseyi tanımadığı garip bir kıtada sıkışık kalmıştı. Ama bu da sorun değildi.

Fraunce Barı, Devil's Head'den fazla uzakta değildi... tüm yerel tavernalar nispeten birbirine yakındı. Bu yüzden hızla parlayan güneşte Cecilia'nın hedefine ulaşması sadece beş dakika sürdü.

Barın ağır ahşap kapısını açtı ve içeri girdi, gözlerinin tavernanın loş ve dumanlı ışığına alışması için bir an bekledi. Birkaç kere göz kırptıktan sonra görüşü düzeldi ve Edward'ı odanın diğer ucundaki bir masada otururken gördü.

Tek başına.

Durup baktığında bir şey onun adımlarını geriletti. Bir şeyler doğru gitmiyordu.

Duruşu bozuktu. Koltuğunda uyuşuk ve eğri duruyordu...ne kadar yorgun olursa olsun, toplum içinde asla böyle yapmazdı...ve onun bakış açısından görebildiği eli...neredeyse pençe gibi bükülmüştü. Tırnakları düzgün kesilmemiş olsaydı, masanın ahşabında oyuk izleri bırakırdı.

Önünde boş bir bardak duruyordu.

İleriye doğru tereddütlü bir adım attı. İçiyor muydu? Kesinlikle öyle görünüyordu, ancak yine de bu oldukça karakterine ters bir şeydi. Daha öğlen bile olmamıştı.

Cecilia'nın kalbi yavaşladı...sonra hızla çarpıtı ve etrafındaki hava korkuyla kalınlaşıp ağırlaştı.

Edward'ı bu kadar değiştirebilecek iki şey vardı. Devil's Head'de paylaştıkları odaya geri döneceğine dair söz verdiğini ona unutturabilecek sadece iki şey vardı.

Ya hafızası geri gelmişti...

Ya da Thomas ölmüştü.

EDWARD sarhoş olmak istemiyordu.

Albay Stubbs'ın ofisinden öfkeyle ayrılmıştı ama sokağa çıktığında, öfkesi gitmişti, yerini...bir hiçlik, büyük bir hiçlik almıştı.

Bomboştı.

Uyuşuktu.

Thomas ölmüştü. Cecilia bir yalancıydı.

Ve kendisi de lanet olası bir aptaldı.

Orada öylece dikildi ve birçok üst düzey İngiliz subayının karargâhının olduğu binanın önündeki boşluğa baktı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Devil's Head'e geri dönmecekti onunla yüzleşmeye hazır değildi.

Tanrı aşkına, şu anda bunu düşünmek bile istemiyordu. Belki...belki Cecilia'nın ona yalan söylemek için iyi bir nedeni vardı, ama o sadece...sadece...

Derin bir nefes aldı.

Cecilia'nın ona gerçeği söylemek için o kadar çok fırsatı olmuştu ki sessizliği onun adından yumuşak bir sözle bozabileceği o kadar çok an olmuştu ki. Ona yalan söylediğini söyleyebilirdi ve nedenini de söyleyebilirdi ve lanet olsun, muhtemelen onu affederdi çünkü ona o kadar âşıktı ki onu mutlu etmek için gökten ayı aşağı çekebilirdi.

Onun karısı olduğunu düşünmüştü.

Onu onurlandırmaya ve korumaya söz verdiğini düşün-
dü. Ama böyle bir adam gibi davranmak yerine, ahlaksız,
yoldan çıkmış, mezhebi geniş pis bir herif görüntüsü çiz-
mişti. Onunla evli olduklarını düşünmesi önemli değildi.
Sonuçta hâlâ bekar bir bakireyle yatmıştı. Daha da kötüsü,
en yakın arkadaşının kız kardeşiydi.

Şimdi onunla evlenmek zorundaydı elbette. Belki de ba-
şından beri planı buydu. Bunun *Cecilia* olması ve onu tanı-
dığını sanması dışında. Onunla tanışmamıştı bile ama onu
tanıdığını sanmıştı.

Elini alnında gezdirdi, parmakları ve başparmakları
şakaklarının girintilerine yerleşti. Baş ağrıyordu. Acısını
kesmesi için başını sertçe sıktı ama işe yaramadı. Çünkü
sonunda *Cecilia*'yı aklından çıkarmayı başarsa da aklına
onun erkek kardeşi geliyordu.

Thomas ölmüştü ve nasıl olup da hiç kimsenin tam ola-
rak ona ne olduğunu bilemediğini ve ihanet şüphesi altında
yabancılar arasında öldüğünü düşünmeden edemiyordu.
Arkadaşının bağırsaklarına kurşun yediğini düşünmeden
edemiyordu. Korkunç bir ölümdü...yavaş ve çok acı veri-
ciydi.

Ve *Cecilia*'ya onunla ilgili nasıl yalan söylemek zorunda
kalacağını düşünmeden edemiyordu. Ona daha az ürkütü-
cü bir şey söylemeliydi. Hızlı ve acı çekmeyeceği bir şey.

Kahramanca öldüğünü.

İroni denen şey bitmek bilmiyordu. Yalan söyleme sırası
ondaydı.

Ama Thomas'ın ölümünü ona söylemenin kendi sorum-
luluğunda olduğunu biliyordu. Ona ne kadar kızgın olursa
olsun...ve doğruyu söylemek gerekirse, o anda ne hissettiğini
bilmiyordu... Thomas onun en yakın arkadaşıydı. Edward,
Cecilia Harcourt ile hiç tanışmamış olsa bile, sadece erkek

kardeşinin yüzüğünü onun ellerine teslim etmek için Derbyshire'a seyahat ederdi.

Yine de onu görmeye henüz hazır değildi. Bir bardak konyağın dibinden başka bir şey görmeye hazır değildi. Veya şarap. Ya da tek başına içtiği sürece sadece su.

Bu yüzden, Devil's Head'den çok daha az arkadaş görebileceği Fraunces Barına gitmişti. Tavernada sabah pek müşteri olmuyordu. Burası sabahları o kadar sakin bir yerdi ki bir adam lobiye sırtını dönebilir ve eğer şanslıysa saatlerce tek bir söz söylemesine gerek bile kalmadan öylece oturabilirdi.

Oraya vardığında barmen ona şöyle bir bakmış ve sessizce bir içki uzatmıştı. Edward adamın ikram ettiği içkinin ne olduğundan bile emin değildi. Ev yapımı, belki yasadışı, ama kesinlikle güçlü bir şeydi.

Ondan bir tane daha içmişti.

Ve sabah boyumca arka köşede oturdu. Arada sırada biri gelip bardağını değiştirdi. Bir ara biri gelip muhtemelen ruhundaki kasveti emmek için önüne bir dilim ktır ekmek koydu. Bir ısırık denedi. Ekmek taş gibi midesine battı.

İçkisine geri döndü.

Ama ne kadar denerse denesin, olanları unutacak kadar sarhoş olmuşa benzemiyordu. Kendini bile unutamamıştı. Bardağını kaç kez yeniden doldurduğu önemli değildi. Bu sefer her şeyin griye döneceğini, hatta kararacağını unutmayacaktı. Thomas'ın hâlâ ölü olduğu aklından hiç çıkmayacaktı. Gözlerini uzun bir süre, yoğun bir şekilde kırıştırdı ama en azından şimdilik bunu düşünmüyordu. En önemlisi Cecilia'nın yalancılığıydı ama bunu da düşünmeyecekti artık.

Yine de düşünmemeye karar vermesi bir işe yaramadı. Sorunları düşünmeyerek çözmek konusunda asla bu kadar şanslı olamazdı.

Sonra o geldi.

Ön kapı açılıp odaya parlak bir ışık düştüğünde onun Cecilia olduğunu anlamak için başını kaldırmasına bile gerek yoktu. Onu nemli, soğuk ve kasvetli havada hissetti ve bunun hayatının en kötü günü olduğunu anladı. Ve daha iyi olmayacaktı.

Başını kaldırıp baktı.

Kapının yanında, filtrelenmiş güneş ışığının saçlarına bir hâle gibi değdiği yerde, pencereye yeterince yakın duruyordu.

Onun bir melek gibi göründüğünü düşündü.

Onun meleği olduğunu düşünmüştü.

Birkaç saniye kıpırdamadı. Ayağa kalkması gerektiğini biliyordu. Sonunda alkolün onun imdadına yetişebileceğini düşündü ama dengesine pek güvenemiyordu.

Ya da yapacaklarına... Ayağa kalkarsa, ona doğru yürüyebilirdi. Ve eğer yürürse, onu kollarına alabilirdi.

Ama buna pişman olurdu. Bugünün ilerleyen saatlerinde, daha net düşünürken pişman olacağı kesindi.

Ona doğru temkinli bir adım attı, sonra bir tane daha. Dudaklarının adını oluşturduğunu gördü ama hiçbir şey duymadı. Sesi çıkmadığından mı yoksa sadece duymak istemediğinden mi, bunu asla bilemeyecekti ama gözlerinde bir şeylerin yanlış olduğunu bildiğini görebiliyordu.

Elini cebine attı.

"Ne oldu?" Cecilia artık ona daha yakındı. Onu duymaktan başka çaresi yoktu.

Edward yüzüğü çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Cecilia'nın gözleri onun hareketlerini izledi ve ilk başta anlamını kavrayamadı. Sonra titreyen eliyle uzandı ve yüzüğü parmaklarının arasına aldı ve daha yakından incelemek için yüzüne yaklaştırdı.

"Hayır," diye fısıldadı.

Edward sessiz kaldı.

“Hayır. Hayır. Onun olamaz. O kadar da eşsiz bir yüzük değil. Bu herhangi birine ait olabilir.” Yüzüğü sanki elini yakmış gibi masaya geri koydu. “Bu onun değil. Bana onun olmadığını söyle.”

“Üzgünüm,” dedi Edward.

Cecilia inkâr ederek başını iki yana sallamaya devam etti. “Hayır,” dedi tekrar ama bu defa sesi yaralı bir hayvana benziyordu.

“Onun yüzüğü, Cecilia,” dedi Edward. Onu teselli etmek için kılını kıpırdatmadı. Etmeliydi. Kendini bu kadar bitik hissetmeseydi ederdi de.

“Nereden buldun?”

“Albay Stubbs.” Edward duraksadı, ne söylemek istediğini anlamaya çalıştı. Ya da değil. “Benden özür diledi ve başsağlığı dileklerini sundu.”

Cecilia yüzüğe baktı ve sonra sanki küçük bir iğne batırılmış gibi aniden başını kaldırıp sordu, “Neden özür diledi ki?”

Edward onun bunu soracağını düşünmüştü. Zekiydi. Onunla ilgili en çok sevdiği şeylerden biriydi. Düşüncelerine tam olarak uymayan ne varsa hemen yapıyordu.

Edward konuşmadan önce hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Sana daha önce söylemediği için özür dilemek istedi. Yapamadı. Thomas çok önemli bir şeye karışmış. Bir şeye...ama bu bir sırmış.”

Cecilia yanındaki sandalyenin arkasını kavradı, sonra ayakta durmaktan vazgeçip tüm gücüyle oturdu. “Yani bunca zamandır biliyordu?”

Edward başını iki yana salladı. “Mart ayında olmuş.”

Cecilia’nın nefesini duydu...ufacık bir ses ama şokla doluydu. “Benimle oturdu,” dedi şaşkın bir fısıltıyla. “Kilise-de, sen hâlâ baygınken. Bir gün saatlerce benimle oturdu.

Bunu nasıl yapabildi? Thomas'ı aradığını biliyordu. Biliyordu..." Elini ağzına götürdü. Nefes alıp verişleri şiddetlenmeye başladı.

"Nasıl bu kadar acımasız olabilir?"

Edward hiçbir şey söylemedi.

Cecilia'nın gözlerinde bir şey keskinleşti ve irislerinin uçuk yeşili metalik bir renge dönüştü. "Sen biliyor muydun?"

"Hayır," Ona düz, doğrudan bir bakış attı. "Nasıl bilebilirdim?"

"Tabii," diye fısıldadı Cecilia. "Üzgünüm." Bir an için orada oturdu, şaşkın bir kederin umutsuz bir heykeli gibi. Edward onun düşüncelerini merak etti. Arada bir daha hızlı göz kırpyormuş gibi görünüyordu ya da dudakları sanki sözcükler oluşturunmuş gibi hareket ediyordu.

Sonunda daha fazlasını kaldıramadı. "Cecilia?"

Yavaşça döndü, kaşları çatıldı ve "Ona bir cenaze töreni yapılmış mı? Uygun bir tören?"

"Evet," dedi. "Albay Stubbs bunu kendisinin yaptığını söyledi."

"Ziyaret edebilir miyim..."

"Hayır," dedi Edward kararlı bir şekilde. "O Dobbs Ferry'ye gömülmüş. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Cecilia evet diyerek başını salladı.

"O hâlde ziyaret etmenin senin için çok tehlikeli olduğunu da biliyorsundur. Ordu tarafından emredilmediği sürece ziyaret etmek benim için bile çok tehlikeli."

Tekrar başını salladı ama bu sefer daha az kararlılıkla.

"Cecilia..." diye uyardı. Tanrı yukarıda, onun peşinden düşman bölgesine kadar gitmeyi aklından bile geçiremiyor. Westchester'ın o bölgesi tarafsız topraklara giriyordu. Albay Stubbs, Thomas'la buluşmaya yalnız gittiğini söylediğinde bu yüzden şaşırılmıştı.

“Bana söz ver,” diye bağırdı Edward, parmakları masanın kenarını sıkıca kavramıştı. “Oraya gitmeyeceğine söz ver.”

Cecilia neredeyse şaşırmış bir ifadeyle ona baktı. “Tabii ki hayır. Bu...” Dudaklarını birbirine bastırdı, lehinde söylemeyi düşündüğü her şeyi yuttu: “Bu benim yapacağım türden bir şey değil.”

Edward ona sert bir şekilde başını sallayıp doğruladı. Nefesini kontrol altına alana kadar tek yapabildiği buydu.

“Onun bir mezar taşı olduğunu bile sanmıyorum,” dedi birkaç dakika sonra. “Bu nasıl olabilir?”

Bu öylesine bir soruydu ama sesindeki acı yine de cevap vermesine neden oldu. “Albay Stubbs bir anıt yaptırdığını söyledi.”

Yalandı ama erkek kardeşinin mezarının küçük bir taş yığınıyla bile olsa işaretlenmiş olduğunu düşünmek onu rahatlattı.

Boş bardağını alıp parmaklarının arasında gezdirdi. Hafifçe çalkaladı, dipte birkaç damla kalmıştı ve onların her zaman aynı nemli yolu izleyerek bir o yana bir bu yana yuvarlanmalarını izledi. Yeni bir yol bulmaları için bardağı ne kadar eğmesi gerekecekti? Ve aynı şeyi kendi hayatı için de yapabilir miydi? Sonucu değiştirmek için işleri yeterince sert bir şekilde eğebilir miydi? Ya her şeyi alt üst ederse? Sonra ne olacaktı?

Ama tüm bunlar olurken bile ifadesi değişmedi. Yüzündeki durgunluğu, duygudan yoksun, sabit sıradanlığı hissedebiliyordu. Yapması gereken buydu. Gardını düşürecek ufacak bir kırılma, Tanrı bilir dışarıya neleri sızdıracaktı.

“Yüzüğü al,” dedi Edward.

Cecilia hafifçe başını salladı ve eline aldı, ona bakarken gözyaşlarını sildi. Edward onun ne göreceğini biliyordu.

Harcourtların bildiği hiçbir arması yoktu, bu yüzden Thomas'ın yüzüğünün düz kısmında sadece, tabanda oluşan bir girdap ile zarif bir şekilde yazılmış H harfi vardı.

Ama sonra Cecilia onu çevirdi ve içine baktı. Edward biraz doğruldu, şimdi meraklanmıştı. Bir yazıt arayacağını bilmiyordu. Belki de Thomas'ın yüzüğü değildi. Belki de Albay Stubbs yalan söylemişti. Belki...

Cecilia'nın dudaklarından ısırap dolu bir hıçkırık koptu, ses o kadar ani ve sertti ki neredeyse Edward bile ondan geldiğine şaşırmış görünüyordu. Eli yüzüğün etrafında bir yumruk oluşturdu ve başını kolunun üstüne koyarak tam orada onun önünde ağladı.

Tanrı ona yardım etsin. Edward uzandı ve elini tuttu. Her ne yaptıysa, her ne sebeple olursa olsun, şimdi onunla bu konuda yüzleşemedi.

"Biliyordum..." dedi nefes nefese. "Muhtemelen ölmüş olduğunu biliyordum. Ama aklım ve kalbim... Aynı yerde değillerdi." Başını kaldırıp yukarı baktı, göz yaşlarıyla ıslanmış yüzü parlıyordu. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Edward başını sallamaktan başka bir şey yapacağı hiçbir harekete güvenemiyordu. Kafasının ve kalbinin bir daha aynı yerde olacağından emin değildi.

Edward yüzüğü aldı, içindeki yazıtı merak etti. Onu ışığa doğru döndürdü, böylece içerisi biraz aydınlandı.

THOMAS HORATIO

"Ailemdeki tüm erkeklerin yüzüğü aynı dedi Cecilia. "Verilen isimleri ayırt edebilmeleri için yüzüklerin iç kısımlarına kazınmış."

"Horatio," diye mırıldandı Edward. "Hiç bilmiyordum."

"Babamın büyükbabasının adı Horace'ti," dedi. Sakinleşir gibiydi. Şu an bu sıradan konuşmayı ancak bir kişi

için yapabiliirdi. "Ama annem bu isimden nefret ederdi. Ve şimdi..." Boğuk bir kahkaha attı, ardından elinin tersiyle yüzünü kaba bir şekilde sildi. Elinde olsaydı Edward ona bir mendil verirdi. Ama o sabah onu ikramlarla şaşırtmak için aceleyle dışarı çıkmıştı. Ve işinin yirmi dakikadan fazla süreceğini düşünmemişti.

"Kuzenimin adı Horace," dedi, neredeyse...ama tam olarak değil...gözlerini devirerek. "Benimle evlenmek isteyen kişi."

Edward parmaklarına baktı ve yüzüğü aralarında yuvarlamış olduğunu fark etti. Onu alıp yere koydu.

"Ondan nefret ediyorum," dedi, onu yukarı bakmaya zorlayacak kadar yoğun bir sesle. Gözleri yanıyordu. Soluk tonunun bu kadar sıcak olabileceğini düşünmemişti ama sonra harlı ateşin renkleri soğuk gösterdiğini hatırladı.

"Ondan hayal edemeyeceğin kadar çok nefret ediyorum," diye devam etti. "O olmasaydı, yapmazdım..." Yüksek sesle ve ani bir şekilde burnunu çekti. Görünüşüne bakılırsa, bunu yaptığının farkında bile değildi.

"Neyi yapmazdın?" Edward usulca sordu.

Hemen cevap vermedi. Sonunda yutkundu ve "Muhtemelen buraya gelmezdim," dedi.

"Ve benimle evlenmezdin."

Edward ona baktı ve bakışlarını yakaladı. Eğer Cecilia temize çıkacaksa, şimdi tam zamanıydı. Anlattığı hikâyeye göre gemiye binene kadar vekaleten yapılan evlilikte kendi payına düşen kısma katılamamıştı.

"Eğer gemiye binip New York'a gelmeseydin," diye devam etti Edward, "benimle ne zaman evlenecektin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Yani belki de senin için en iyisi buydu," dedi Edward onun sesini duyup duymadığını merak etti. Biraz fazla alçaktı, biraz fazla düzdü.

Edward ona oltaya gelmesi için yem atıyordu. Bunun için kendisine engel olamıyordu.

Cecilia ona tuhaf bir bakış attı.

“Eğer kuzenin Horace seni taciz etmemiş olsaydı,” diye devam etti Edward, “biz evli olmazdık. Ve ben de sanacaktım ki...” Bunları kasıtlı olarak söylüyordu, bu sözlerin Cecilia’yı tahrik etmesini ve konuşmaya devam etmesini bekliyordu.

“Ve sen de sanacaktın ki...”

“Evli olduğumuzu *sanacaktım*,” dedi Edward. “Sonuçta aylar önce vekaleten bir evlilik yapmışım. Bir düşün, bunca zaman bekar bir adam olabilirdim, haberim yoktu.”

Edward başını kaldırıp ona bir bakış attı. *Bir şey söyle.* Söylemedi.

Edward bardağını aldı ve dibindeki son tortuları içti, gerçi içinde pek bir şey kalmamıştı.

“Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?” diye fısıldadı Cecilia.

Edward omuz silkti. “Emin değilim.”

“Thomas’ın başka herhangi bir şeyi var mıydı? Yüzüğü dışında?”

Edward, Thomas’la Connecticut’a gitmeden önceki o günü düşündü. Ne kadar süreliğine gideceklerini bilmiyorlardı, bu yüzden albay eşyalarını saklamak için düzenlemeler yapmıştı. “Bunu Albay Stubbs’a soracağım,” dedi Edward. “Ve başka bir şey varsa onları sana getirteceğim.”

“Teşekkür ederim.”

“Onda senin bir resmin vardı,” diye ağzından kaçırdı Edward.

“Pardon, anlamadım?”

“Bir resim. Hep yanındaydı. Yani hayır, her zaman yanında taşımazdı, ama bir yere gitmemiz gerektiğinde onu hep yanına alır ve yanında olduğundan emin olurdu.”

Cecilia'nın titreyen dudaklarında hafif bir gülümseme belirir gibi oldu. "Bende de onun bir resmi var. Sana göstermedim mi?"

Edward başını iki yana salladı.

"Ah. Üzgünüm. Göstermeliydim." Durgunlaştı, şu an kaybolmuş ve kimsesiz kalmış gibi görünüyordu. "İki resim de aynı zamanda yapıldı. Sanırım on altı yaşındaydım."

"Evet, daha genç görünüyorsun."

Bir an için Cecilia'nın kafası karışmış göründü, sonra birkaç kez gözlerini kırptı ve "Görmüşsün tabii. Thomas sana gösterdiğini söylemişti." dedi.

Edward başını sallayıp onu doğruladı.

"Bir ya da iki kez," diye yalan söyledi. Günün kaç saati ni onun resmine bakıp, onun mektuplarındaki kadar kibar ve komik olup olmadığını merak ederek geçirdiğini Cecilia'nın bilmesine gerek yoktu.

"Ben resmin pek gerçeği yansıttığını sanmıyorum," dedi Cecilia. "Onu yapan ressam saçlarımı çok parlak yapmış ve ben asla böyle gülümsemem."

Hayır, öyle değildi. Ancak bunu söylemek, tabloya "bir ya da iki kez" den çok daha fazla baktığını ve onu çok iyi bildiğini kabul etmek olurdu.

Cecilia uzanıp yüzüğü aldı. İki eliyle tuttu, baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırdı.

Ona baktı. Ona çok uzun süre baktı ve "Otele geri dönmek ister misin?" diye sordu sonunda.

Ama başını kaldırıp yukarı bakmadı.

Ve Edward onunla yalnız kalmak konusunda kendine güvenmediği için, "Şu anda kendi başıma kalmaya ihtiyacım var," dedi.

"Elbette," dedi hemen ve hızla ayağa kalktı. Yüzük yumruğunun içinde kayboldu. "Benim de öyle."

Bu yalandı. İkisi de biliyordu.

“Hemen şimdi gidiyorum,” dedi Cecilia, işaret etmesine gerek olmadığı hâlde kapıyı işaret ederek. “Sanırım biraz uzanmak istiyorum.”

Edward başıyla onu onayladı. “Eğer sakıncası yoksa burada kalacağım.”

Cecilia onun elindeki boş bardağı işaret etti. “Belki de içmeme...”

Edward kaşlarını kaldırarak Cecilia’yı cümlesini bitirmesi için cesaretlendirdi.

“Boş ver.”

Akıllı kız.

Cecilia bir adım uzaklaştı, sonra durdu. “Sen...”

İşte bu kadar. Anlatacaktı. Daha fazla dayanamayıp ona söyleyecekti. Her şeyi açıklayacaktı ve sorun ortadan kalkacaktı. Böylece kendinden de Cecilia’dan da nefret etmeyecekti ve...

Edward bacakları masaya çarpana kadar ayağa kalkıp ona gitmeye hazırlandığının farkına varamadı. “Ne?”

Cecilia başını iki yana salladı. “Boş ver, önemli değil.”

“Söyle.”

Cecilia ona tuhaf bir bakış attıktan sonra, “Sana fırından bir şey almamı ister misin diye soracaktım,” dedi. “Ama şu anda kimseyi görmek istediğimi sanmıyorum, bu yüzden doğruca otele dönmeyi tercih ederim.”

Fırın.

Edward koltuğuna geri düştü ve kendini tutamadan boğazından sert, öfkeli bir kahkaha yükseldi.

Cecilia’nın gözleri kocaman açıldı. “İstersen gidebilirim. Acıktıysan gidebilirim...”

“Hayır,” diyerek sözünü kesti. “Eve git.”

“Eve,” diye tekrarladı Cecilia.

Edward ağzının bir köşesinin alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. “Şeytanın Manastırı.”

Cecilia başını sallayıp doğruladı, sanki onun bu sözü karşısında gülümsemesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi dudakları titriyordu. "Eve," diye tekrarladı. Kapıya baktı, sonra ona döndü. "Doğru."

Ama sonra bir an tereddüt edip bekledi. Gözleri onunkilere çevrildi, bir şey demesini ya da yapmasını bekliyordu. Bir şey umuyordu.

Hiçbir şey yapmadı. Yapacağı hiçbir şey yoktu.

Cecilia da çıkıp gitti.

Ve Edward bir içki daha içti.

Bölüm 17

Sonunda New York'a geldik! Ve bu çok erken bir varış değil. Rhode Island'dan gemiyle seyahat ettik ve Edward bir kez daha korkunç bir denizci olduğunu kanıtladı. Ona bunun kabul edilebilir bir şey olduğunu söyledim; çünkü o yaptığı diğer her şeyde çok edici derecede iyidir.

Ah, o şu an bana bakıyor. Sözlerimi yazarken yüksek sesle söylemek gibi kötü bir alışkanlığım var ve o açıklamamı beğenmiyor. Ama üzülme. Ayrıca korkunç derecede iyi huylu ve kin tutmuyor.

*Ama şu an bana bakıyor! Dik dik bakıyor!
Erkek kardeşini öldürebilirim.*

THOMAS HARCOURT'TAN
(VE EDWARD ROKESBY'DEN)
CECILIA HARCOURT'A

Cecilia şaşkın bir hâlde Devil's Head'e geri döndü.
Thomas ölmüştü.

Ölmüştü.

Kendini buna hazırladığını sanmıştı. Haftalar onunla ilgili tek bir haber bile almadan geçmişti, Thomas'ın canlı bulunma şansının giderek azaldığını biliyordu. Ve şimdi bu kanıtlanmıştı...cebinde onun mühür yüzüğü vardı.

Cecilia yıkılmıştı.

Mezarını bile ziyaret edemiyordu. Edward, mezarın Manhattan'ın çok dışında, General Washington'a ve sömürgeci güçlerine çok yakın olduğunu söylemişti.

Daha cesur bir kadın gidebilirdi. Daha pervasız bir ruh, saçlarını savurup ayağını yere vurabilir ve kardeşinin son yattığı yere çiçek bırakması gerektiğinde ısrar edebilirdi.

Billie Bridgerton öyle yapardı.

Cecilia bir an için gözlerini kapadı ve nefesinin altından küfretti. Lanet olası Billie Bridgerton'ı düşünmeyi bırakmalıydı. Onda giderek bir takıntı hâline geliyordu.

Ama onu kim suçlayabilir ki? Edward *sürekli* ondan bahsediyordu.

Tamam, belki her zaman değil ama ikiden fazla. Daha fazla... Tamam, Cecilia'nın Lord Bridgerton'ın en büyük kızı hakkında yeterince bilgi sahibi olduğunu düşünmesine yetecek kadar, ki bunun için müteşekkirdi. Edward muhtemelen fark etmemişti ama Kent'te büyümekle ilgili anlattığı hemen hemen her hikâyede bu konuyu ve onu gündeme getiriyordu. Billie Bridgerton babasının topraklarını yönetiyordu. Erkeklerle birlikte avlanıyordu. Cecilia, Edward'a onun nasıl görüldüğünü sorduğunda, Edward, "Aslında oldukça güzel. Buncâ yıldır onu tanıdığım hâlde fark etmemişim. Sekiz yaşına kadar onun bir kız olduğunu bile fark ettiğimi sanmıyorum," diye yanıtlamıştı.

Peki ya Cecilia'nın cevabı ne olmuştu?

"Ah."

O açık sözlü ve anlayışlı biriydi ve her şeyin, erdem ve kusursuzluğun en mükemmel örneği idi. Bu durumda *bu* Cecilia'nın onun hakkında verebileceği en anlamlı ve dokunaklı yanıtı. Elbette ki, *Ben Ata Ters Binip Sürebilirim* diyen insanüstü, inanılmaz, muhteşem Billie Bridgerton hakkındaki tüm hikâyelerden sonra, Edward'a onu büyük

elleri, erkeksi bir boynu ve çarpık dişleri olan bir buçuk metrelik bir dişi savaşçı Amazon olarak hayal ettiğini söyleyemezdi.

Ayrıca da çarpık dişlerin Edward'ın onun hakkındaki tanımlarıyla hiçbir şekilde uzaktan yakından ilgisi yoktu, ama Cecilia kalbinin küçük bir kısmının ona karşı müthiş kinci olduğunu çoktan kabul etmişti ve ona ait her şeye lanet olsundu, Billie Bridgerton'ı ısrarla çarpık dişlerle hayal etmek *istiyordu*.

Ve erkeksi bir boyun.

Hayır, Billie Bridgerton güzeldi ve güçlüydü ve Billie Bridgerton'ın erkek kardeşi ölseydi, mezarının onun şanına uygun bir taşı ve yazıtı olduğundan emin olmak için düşman topraklarına giderdi.

Ama Cecilia gitmemişti. Çünkü o *Leydi Miranda* gibi sahip olduğu her türlü cesareti İngiltere'ye ayak bastığı günden itibaren tüketmiş ve onun adeta ülkenin doğu ufkunda yavaşça gözden kayboluşunu izlemişti. Ve son birkaç ayda kendisi hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da birinin hayatı tehlikede olmadıkça sırf kendisine metaforik bir benzetim kazanabilmek uğruna başkasına ait yabancı bir bölgeye girme girişiminde bulunacak türde cesur bir kadın olmadığını.

Böyle bir durumda hep olduğu gibi şimdi de yapılması gereken tek şey...

Eve gitmekti.

New York'a ait değildi, bunu iyi biliyordu. Edward'a da ait değildi. Edward da ona. Onları gerçekten birleştirebilecek tek bir şey vardı...

Kıpırdadı ve eli rahminin hemen üzerindeki karnının olduğu düz yere gitti.

Çocukları. Bu pek olası değildi ama mümkündü.

Ve bu birden ona gerçek gibi geldi. Muhtemelen hamile olmadığını biliyordu ama kalbi bu yeni insanı tanıyor gibiydi... Edward'ın ve belki onun da mucizevi bir resmi ama onun hayal gücünde bebek tamamen kendisiydi, koyu renk saçları vardı ve gözleri o kadar maviydi ki gökyüzüne kafa tutabiliirdi.

“Hanımefendi?”

Cecilia başını kaldırıp gözlerini kırıştırdı. Ancak o zaman sokağın ortasında durduğunu fark etti. Başında kolalı beyaz bonesiyle yaşlı bir kadın ona nazik ve endişeli bir ifadeyle bakıyordu.

“İyi misiniz, hanımefendi?”

Cecilia yalpalayarak harekete geçerken evet anlamında başını salladı. “Özür dilerim,” dedi caddenin kenarına doğru ilerlerken. Zihni pusluydu ve önünde duran bu iyi kalpli ve merhametli yardımsever kadına tam olarak odaklanamıyordu. “Ben...bazı kötü haberler aldım da.”

Kadın, Cecilia'nın elinin karnının üzerinde durduğı yere baktı. Ve de yzksz eline. Cecilia onun gözleriyle tekrar karşılaştığında, kadının gözlerinin korkunç bir şefkat ve acıma karışımıyla dolu olduğunu gördü.

“Gitmeliyim,” dedi Cecilia ve neredeyse tüm yolu koşarak Devil's Head'e geri döndü, hızla odasına giden merdivenleri çıktı. Kendini yatağı attı ve bu defa ağladığında gözyaşları, hüsran ve kedere bulanmıştı.

Kadın Cecilia'nın hamile olduğunu düşünmüştü. Evlenmemiş ve hamile. Cecilia'nın çıplak parmağına bakmış ve bir yargıda bulunmuştu. Aman Tanrım, bu bir şaka olmalıydı.

Edward ona bir yüzük almak istemişti. Var olmayan bir evlilik için bir yüzük.

Cecilia güldü. Tam orada, gözyaşlarının ortasında, yatağının ortasında kahaahalarla güldü.

Ses kulağına korkunç gelmişti.

Eğer hamileyse, en azından bebeğin babası onların evli olduğunu sanıyordu. Aslında herkes öyle sanıyordu.

Sokaktaki kadın hariç.

Cecilia bir anda şefkate ihtiyacı olan genç bir kadından, kısa süre sonra toplumun dışına itilecek düşkün bir fahişeye dönüşmüştü.

Bir yabancınn ifadesini okuyarak böyle bir çıkarım yapmak biraz abartıydı elbette ama dünyanın nasıl döndüğünü biliyordu. Hamile olsaydı, hayatı mahvolurdu. Nezih bir toplumda asla var olamayacaktı. Evdeki arkadaşları ile tişimde kalmak istiyorlarsa, kendi iyi isimleri lekelenmesin diye bunu gizlice yapmak zorunda kalacaklardı.

Birkaç yıl önce Matlock'ta çocuk sahibi olan genç bir kız vardı. Adı Verity Markham'dı ve Cecilia onu çok az tanıyordu. Adından çok daha fazlası değil, gerçekten. Kimse çocuğunun babasının kim olduğunu bilmiyordu ama bu onun için hiç önemli değildi. Verity'nin durumu duyulur duyulmaz, Cecilia'nın babası onunla iletişim kurmasını yasaklamıştı. Cecilia onun bu ateşli öfkesinden ürkmüştü, çünkü aslında babası yerel dedikoduları asla takip etmezdi. Ama ona göre bir istisnaydı.

Emrine karşı gelmemiştir. Bunu sorgulamak aklına bile gelmemiştir. Ama şimdi aksini yapsaydı ne olacağını merak ediyordu...eğer Verity ile arkadaş olsaydı, hatta onunla çok yakın arkadaş olsaydı...Cecilia babasına itaatsizlik edecek kadar cesur olabilir miydi? Bunu yapmış olmayı düşünmek istiyordu ama içten içe bunu yapabilmesi için Verity gibi birinin onun gerçekten çok yakın arkadaşı olması gerektiğini biliyordu. Cecilia kaba biri değildi, sadece kendi isteği dışında farklı davranmaya zorlanmak istemeyen biriydi.

Toplumun buyruklarının her zaman bir nedeni vardı ya da en azından o her zaman öyle düşünmüştü. Belki de toplumun emirlerini gerçekten hiç düşünmediğini söylemek daha doğrudur. Sadece onlara uymuştu.

Ama şimdi, o düşkün kız *olma kâbusuyla* karşı karşıyaydı...

Daha nazik olmayı diledi. Verity Markham'ın evine gidip dostlukla elini tutmuş olmayı diledi. Halka açık bir destek gösterisi yapmış olmayı diledi. Verity kasabayı çoktan terk etmişti. Ailesi herkese onun büyük teyzesiyle Cornwall'da yaşadığını söylemişti ama Matlock'ta buna inanan tek bir kişi bile yoktu. Cecilia, Verity'nin nereye gittiğini ya da çocuğunu doğurmasına izin verilip verilmediğini bile bilmiyordu.

Cecilia'nın boğazından öyle şaşırtıcı ve sert bir hıçkırık koptu ki ağzını tutmak için yumruğuyla kapatmak zorunda kaldı. Buna dayanabilirdi...*belki*...eğer etkilenen tek kişi olsaydı. Ama bir çocuğu olacaktı. *Onun* çocuğu. Anne olmak nedir bilmiyordu. Tek bir çocuğa sahip olmanın ne olduğunu bile zar zor biliyordu. Ama bildiği bir şey vardı: Başka türlüünü yapamayacaksa çocuğunu gayrimeşru bir yaşama tabi tutamazdı.

Edward'dan o kadar çok şey çalmıştı ki...güvenini, adını. Çocuğunu da çalamazdı. Bu en büyük zulüm olurdu. O iyi bir baba olurdu. Hayır, *harika* bir baba olurdu. Ve baba olmayı çok seveceğini biliyordu.

Eğer bir çocuğu olacaksa...ona söylemeliydi.

Kendi kendine yemin etti. Eğer hamileyse Edward'a her şeyi anlatacaktı ve çocuklarının iyiliği için sonuçlarına katlanacaktı.

Ama eğer hamile değilse...ve her şey olması gerektiği gibi devam ederse, bir hafta içinde öğrenecekti...o zaman buradan gidecekti. Edward, kendisi için planladığı hayatını geri almayı hak ediyordu, onun üzerine zorla yüklenen bir hayatı değil.

Ona her şeyi anlatacaktı ama bunu bir mektupla yapacaktı.

Bu onu korkak biri yapacaksa, öyle olsundu. Billie Bridgerton'ın bile böyle bir haberi yüz yüze verecek kadar cesur olacağından şüpheliydi.

BİRKAÇ SAAT SÜRDÜ ama sonunda Edward, Devil's Head'e geri dönmek için kendini yeterli düzeyde kontrol edebildiğini hissetti.

Cecilia'ya dönüyordu.

O karısı değildi.

İçki içmeyi çoktan bırakmıştı, bu yüzden ayıktı ya da hemen hemen ayıktı. Kendisine bugün Cecilia'yla ilgili hiçbir şeyi düşünmeyeceğini söylemek için bolca zamanı olmuştu. Bugün Thomas'ı düşünecekti. Bunu yapmak zorundaydı. Edward'ın hayatı tek bir günde alt üst olacaksa, felaketle-riyle teker teker başa çıkacaktı.

Cecilia'nın ne yaptığını ya da ne söylediğini kafaya takmayacaktı ve kesinlikle enerjisini onun *söylemediği* şeylere harcamayacaktı. Bunu düşünmeyecekti. *Düşünmüyordu.*

Düşünmüyordu.

Ona bağırarak istiyordu. Onu omuzlarından tutup sarsmak ve sonra nedenini söylemesi için yalvarmak istiyordu.

Ellerini onun için sonsuza kadar yıkamak istiyordu.

Onu sonsuza kadar kendisine bağlamak istiyordu.

Bugün bunları *düşünmemek* istiyordu.

Bugün arkadaşının yasını tutacaktı. Ve karısı olmayan kadın erkek kardeşinin yasını tutarken ona destek olacaktı. Çünkü böyle bir adamdı.

Kahretsin.

On iki numaralı odaya ulaştı, derin bir nefes aldı ve parmaklarını kapı koluna doladı.

Belki de Cecilia'yı gerektiği gibi teselli edemeyecekti ama en azından ona yalanlarını sorgulamadan önce birkaç gün hediye edebilirdi. Kendisine hiç bu kadar yakın birini

kaybetmemişti. Thomas onun en sevgili arkadaşıydı ama sonuçta kardeş değillerdi ve Edward zntsnn Cecilia'nın duyduğu derin kederle asla karşılaştırılamayacağını biliyordu. Ama bunun nasıl bir şey olduğunu düşünebiliyordu. Andrew'a...ya da Mary'ye...ya da çok yakın olmadığı hâlde George'a ya da Nicholas'a bir şey olsaydı...

Ölüm gibi bir şeydi bu.

Ayrıca, zmesi gereken çok şey vardı. Cecilia hiçbir yere gitmiyordu; aceleci kararların ardında sadece aptallık olurdu.

Loş salona sızan güneş işığına karşı gözlerini kırpıştırarak kapıyı açtı. Her seferinde bu aptalca davranışı sergiliyordu. Bu kahrolası kapıyı her açtığında gün işığına şaşırıyordu.

"Geri döndün," dedi Cecilia. Yatakta oturuyordu, bacaklarını önüne uzatmış, başını yatak başlığına dayamıştı. Daha akşam yemeği vakti gelmediği için hâlâ mavi günlük elbisesi üstündeydi, Edward bunun mantıklı olduğunu düşündü.

O rahibe beyazı pamuklu geceliğini giymeye karar verdiğinde odayı terk etmek zorunda kalacaktı. Elbette soyunmak yerine mahremiyeti tercih edecekti.

Gerçek karısı olmadığı için.

Herhangi bir vekaleten nikah töreni falan da yapılmamıştı. Hiçbir evrak imzalanmamıştı. Cecilia sadece çok sevgili bir arkadaşının kız kardeşinden fazlası değildi.

Ama onun karısı olduğunu iddia ederek ne elde etmek istemiş olabilir? Buna hiçbir anlam veremiyordu. Hafızasını kaybedeceğini bilemezdi. Dünyaya baygın bir adamla evli olduğunu söyleyebilirdi ama adam uyandığında yalanlarının ortaya çıkacağını biliyor olmalıydı.

Uyanmama ihtimali üzerine bu oyunu oynadıysa başka. Bütün dünya evli olduklarını düşünürken o ölürse...

Bir Rokesby erkeğinin karısı olmak o kadar da kötü bir şey değildi.

İngiltere'ye döndüğünde ailesi onu memnuniyetle karşı-lardı. Thomas'la olan dostluğunu biliyorlardı. Lanet olsun, Thomas'la tanışmışlardı. Onunla Noel yemeği bile yemiş-lerdi. Oğullarıyla evlendiğini iddia ederek ortaya çıkarsa, Cecilia'nın sözünden şüphe etmeleri için hiçbir sebepleri olmayacaktı.

Ama bunların hepsi çok hesaplı hareketlerdi. Böyle ol-mak Cecilia'ya pek uymuyordu.

Uymuyor muydu?

Kapıyı arkasından kapattı ve çizmelerini çıkarabilme-si için bir sandalyeye oturmadan önce ona hafifçe başını salladı.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Cecilia.

“Hayır,” dedi, sonra yutkunduğunu görmeden önce aşı-ğı baktı. Ne söylemek istediğinden emin olmadığı zaman-larda Cecilia'nın hep yaptığı şeydi bu. Edward onu, narin boynunu, omzunun zarif kıvrımını seyretmeyi çok seviyor-du. Yutkunduğunda dudaklarını birbirine bastırışını...pek bir öpücük gibi değildi ama o kadar yakındı ki her zaman öne eğilmek ve onu bir öpücüğe dönüştürmek istemişti.

Bu gece bunları seyretmek istemiyordu.

“Ben...”

Edward onun sert ses tonuna şaşkınlıkla baktı.

“Ne bu?”

Ama Cecilia sadece başını iki yana sallamakla yetindi.
“Hiçbir şey.”

Edward onun bakışlarını takip etti ve akşamın yaklaş-masıyla birlikte ışığın sönmesine sevindi. Çünkü eğer or-tam onun gözlerini göremeyecek kadar karanlık olursa, o zaman gözlerinde kaybolmazdı. Sığ bir denizin renginde değillermiş gibi davranabilirdi ya da şafağın turuncu çizgi-lerinde...baharın ilk açılmamış yaprağının renginde...

Botlarını çıkardı, sonra onları valizinin yanındaki boş-luğa düzgünce yerleştirmek için ayağa kalktı. Oda derin

bir sessizlik içindeydi ve her zamanki hareketlerini yaparken Cecilia'nın onu izlediğini hissedebiliyordu. Normalde onunla sohbet eder, öğleden sonrası hakkında boş sorular sorar ya da günü birlikte geçirmişlerse gördükleri ve yaptıkları hakkında yorumlarda bulunurdu. Onu eğlendiren bir şeyi hatırlayacaktı ve gülecekti ve sonra, paltosunu dolaba asmak için arkasını döndüğünde, vücudunda uçuşan tuhaf karıncalanmayı merak edecekti.

Ama sadece bir an için merak edecekti. Çünkü bunun ne olduğu belliydi.

Mutluluk.

Aşk.

Tanrıya şükür ki, bunu ona hiç söylememişti.

"Ben..."

Edward yukarı baktı. İşte yine oradaydı, cümleye duraklama zamiriyle başlıyordu. "Ne var Cecilia?"

Cecilia onun sesinin rahatsız edici tonuyla gözlerini kırıştırdı. Kaba değildi ama kibar da sayılmazdı. "Thomas'ın yüzüğüyle ne yapacağımı bilmiyorum," dedi sessizce.

Ah. Dakikalardır söylemek üzere olduğu şey bu muydu yani? Omuz silkti. "Bir zincire takabilirsin, kolye olarak takabilirsin."

Cecilia altındaki eski püskü battaniyeye dokundu. "Sarırm."

"Çocukların için saklayabilirsin."

Çocukların, dediğini fark etti. *Çocuklarımız* değil.

Cecilia dil sürçmesini fark etmiş miydi? Hiç sanmıyordu. Çünkü Cecilia'nın ifadesi hiç değişmemişti. Hâlâ solgun, uyuşuk ve tam da çok sevgili erkek kardeşinin ölümünü yeni öğrenmiş bir kadının görüneceği gibi görünüyordu.

Cecilia her ne hakkında yalan söylemişse, bu yalana Thomas'a olan bağlılığı dahil değildi. Edward bunun doğru olduğunu biliyordu.

Birdenbire kendini çok kötü, aşağılık biri gibi hissetti. O yas tutuyordu. *İncinmişti.*

Ondan nefret etmek istiyordu. Ama belki bunu zamanı gelince yapmalıydı. Şimdilik onun acısını dindirmeye çalışmaktan başka bir şey yapamazdı.

Yorgun bir iç çekerek yatağa doğru yürüdü ve onun yanına oturdu. “Özür dilerim,” dedi kolunu onun omzuna atarak.

Cecilia’nın vücudu gevşemiyordu. Kederden ve muhtemelen kafa karışıklığından kaskatıydı. Şu an sevgi dolu bir koca rolünü oynayamıyordu ama Tanrı biliyordu ki, o sabah Albay Stubbs’la görüşmesine kadar öyleydi.

Thomas’ın ölüm haberine Cecilia’nın ona yalan söylediği gerçeği eşlik etmeseydi neler olabileceğini düşünmeye çalıştı.

Ne yapardı? Nasıl tepki verirdi?

Kendi kederini bir kenara koyardı.

Onu rahatlatır, teselli ederdi.

O uyuyana kadar, tüm gözyaşları bitene kadar kollarında tutardı ve sonra battaniyeyi üzerine çekmeden önce altına fısıldayarak bir öpücük kondururdu.

“Sana nasıl yardım edebilirim?” diye kabaca sordu. Kelimeleri bir araya getirmek için kendisiyle mücadele ediyordu, ona dair içindeki her şey gitmişti ve söyleyeceğini bildiği tek şey buydu.

“Bilmiyorum,” dedi Cecilia, sesi boğuktu, yüzünü onun omzunun kıvrımına çevirmişti. “Sadece...burada kalabilir misin? Yanımda oturabilir misin?”

Edward başını sallayarak onu onayladı. Bunu yapabiliirdi. Kalbinin derinliklerinde bir yer çok acıyordu ama bunu yapabiliirdi.

Saatlerce öyle oturdular. Edward akşam yemeği için bir tepsi getirdi ama ikisi de yemek yemedi. Yatak giysilerini

giymek için üstünü değiştirebilsin diye odadan çıktı. Edward giyindiğinde de Cecilia yüzünü duvara döndü.

Sanki tek gecelik tutkuları hiç yaşanmamış gibiydi.

Tüm yangın, o ateşli coşku, tüm ilgi...bir anda sönüp gitmişti.

Edward birden odanın kapısını açmaktan ne kadar nefret ettiğini, ışık patlamasına yine hiç hazırlıklı görünmediğini düşündü.

Ne aptal adamdı. Ne lanet olası bir aptaldı.

Bölüm 18

Bu mektup ikiniz için. Birbirinize sahip olduğunuza çok sevindim. Yükler paylaşılabilirdiğinde dünya daha nazik ve katlanılabilir bir yer oluyor.

CECILIA HARCOURT'TAN
THOMAS HARCOURT VE
EDWARD ROKESBY'YE

Ertesi sabah, önce Edward uyandı. Her zaman önce o uyanırdı ama daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Perdelerin etrafından süzülen ışığın verdiği ipucuna göre, fazla olmasa da çoktan şafak sökmüştü. Pencerenin dışında New York canlanmaya başlamıştı ama günlük yaşamın sesleri hâlâ kesik kesik ve kıskıktı. Bir vagon gıcırdadı, bir horoz öttü. Arada bir, birileri bir selamlama çığlığı attı.

Aslında hepsi otelin kalın duvarlarından geçmek için yeterli güçteydiler ama Cecilia gibi derin uyuyan birini uyandırmaya yetmedi.

Edward hayatının çoğunda, kalabalık olmayan, seyreken nüfuslu, sakin sabahları erkenden kalkıp güne saldırmak için kullanmıştı. Etrafta bu kadar çok insan olmadan kişinin ne kadar çok şey başarabileceğini her zaman dikkate değer bulmuştu.

Ama daha yakın zamanlarda...ya da daha belirgin bir şey söylemek gerekirse, Cecilia hayatına girdiğinden beri geçen kısa sürede...düşüncelerine odaklanmak için sabahın erken saatlerindeki sessizliğin avantajını kullanıyordu. Yatağın çok rahat olması ona yardımcı oluyordu. Ve de sıcak.

Ve Cecilia oradaydı.

Geceleri ona çekici geliyordu ve kıyafetlerini giymek için sessizce yataktan çıkmadan önce yumuşak varlığının tadını çıkarmak için birkaç dakika ayırmayı seviyordu. Bazen bu mutluluk verici yumuşaklık onun göğsüne ve omuzlarına atılmış olan koluydu. Bazen, dikkatle baldırının altına sıkışmış olan ayağıydı.

Ama o uyanmadan önce her zaman yatağı terk ederdi.

Nedeninden tam olarak emin değildi. Belki de onun yakınlığa ne kadar hayran olduğunu görmesine hazırlıklı olmadığı içindi. Belki de bu çalıntı anlarda ne kadar huzur bulduğunu kabul etmeye istekli değildi.

Ve bir gün öncesi, dışarı çıkıp ona pastaneden bisküvi almaya çok hevesli olduğu bir gün olmuştu.

Bu iyi sonuç vermişti.

Ancak bu sabah, baldırlarının altına sıkışan ayaklar kendisine aitti. Cecilia ona doğru kıvrılmıştı, yüzü göğsüne yakındı. Edward kendi kolunun üstünde yatıyordu, ama onun nefesini teninde hissedebilecek kadar yakındı.

Edward o uyurken saçlarını okşadı.

Ne yaptığının farkına vardığında eli birden durdu ama ondan uzaklaşmadı. Kendini engelleyemiyordu. Ancak tamamen hareketsiz yatarsa bir önceki günün neredeyse hiç yaşanmadığını hayal edebilirdi. Eğer gözlerini açmazsa, Thomas yaşıyormuş gibi davranabilirdi. Ve eğer Cecilia ile olan evliliği...gerçek olsaydı. Buraya, onun kollarına ait olacaktı, saçlarının narin kokusu burnunu gıcıklayacaktı. Onu döndürüp bedenini vücuduna yasladığında teselli

bulacaktı, bu onun hak ettiğinden çok daha fazla bir şey olurdu, bir nimet, bir ayin olurdu.

Ama o şu an masum bir hanımefendiyi baştan çıkaran adamdı.

Ve onu bu hâle getiren bu kadındı.

Ondan nefret etmek istiyordu. Bazen ettiğini sanıyordu. Çoğu zaman emin değildi.

Yanında Cecilia kıpırdanmaya başladı. “Edward?” diye fısıldadı. “Uyanık mısın?”

Yalandan uyuyormuş gibi mi yapıyordu? Muhtemelen.

Ama bu onun son yalanına bakıldığında baya küçük bir yalan sayılırdı.

Uyuyor numarası yapmak için bilinçli bir karar vermiş olamazdı. O bu kadar hesapçı biri değildi. Ama onun kulağına hafifçe üfler gibi fısıldadığı sözler aklına geldiğinde, içinde kırılgan bir duygu uyandı ve ona cevap vermek istemedi.

Vermedi.

Bunun üzerine Cecilia kendini dik bir pozisyona getirdi ama sonra hafif bir şaşkınlık sesi çıkardı, çünkü Edward birden içinden yükselen tuhaf bir içgüdüsel duyguyla tıpkı onun gibi uyuma numarası yapmaya karar vermişti ve Cecilia şu an onun gerçekten uyuduğunu düşünüyordu.

Cecilia bir an şu an yanında yatan numaracının Edward olmadığını düşündü.

Ama çok daha küçük ölçekte de olsa Edward’a yaptığı şey işte buydu. Gerçeği saklamak, şu an ondan gerçeği saklıyordu ve bunu yaparken hem suçlu hem de çok güçlü görünüyordu.

Ve belki de Edward şu an bu yüzden intikam duygusu hissediyordu. Belki de yanlış yaptığını ve bu tepkisinin soy-lu bir davranış olmadığını kendisi de biliyordu ama tıpkı Cecilia’nın ona yaptığını yaparak ona kırıldığını bu şekilde göstermekten hoşlanıyordu.

“Ben ne yapacağım?” Edward onun mırıltısını duydu. Yüzünü Edward’tan çevirerek uzağa gitti ve yan döndü. Ama vücudu yine de ona yakındı.

Ve Edward hâlâ onu istiyordu.

Hafızasının geldiğini söylemeseydi ne olurdu? Eninde sonunda gerçeği açıklamak zorunda kalacaktı ama bunu hemen yapması için hiçbir sebep yoktu. Zaten hatırladığı şeylerin çoğunun onunla hiçbir ilgisi yoktu. Sefil bir soğuk yağmurda at sırtında yapılan Connecticut yolculuğu vardı. McClellan adındaki bir çiftçinin onu Norwalk rıhtımında sinsice dolaşırken yakaladığı o kalp hoplatan heyecanlı anı. Edward adamı görür görmez silahına uzanmıştı ama gölgelerin arasından iki adam daha ortaya çıktığında...bunlar McClellan’ın oğullarıydı...direnmenin boşuna olduğunu anlamıştı. Silah zoruyla ve dirgenle McClellanların ahırına götürülmüştü, orada haftalarca bağlı tutulmuştu.

Cecilia’ya hatırladığını sandığını söylediği kediye de orada bulmuştu. Her gün yirmi üç saat boyunca kedi onun tek arkadaşıydı. Zavallı şey, Edward’ın tüm yaşam öyküsünü dinlemek zorunda kalmıştı.

Defalarca.

Ama kedi Edward’ın hikâye anlatma hünerinden zevk almış olmalıydı, çünkü Edward ona arkadaşlık ettiği için kedi çok sayıda ölü kuş ve fareyle ödüllendirmişti. Edward kedinin davranışlarına bakıp, hediye alacağını tahmin eden bir canlının o anki ruh hâlini takdir etmişti, onun alması için ölü hayvanları ahır kapısına doğru tekmeleyene kadar küçük kedinin bekleyip onu izlemediğinden emin olurdu.

Çiftçi McClellan’ın üzerine bastığı en az altı kemirgenin parçalanmış cesetleri de kedi için ek bir bonus olmuştu. Bu bütün gün hayvanlarla çalışan bir adam için onun garip bir şekilde duygusal davrandığını ona kanıtlamıştı ve gerçekten de botlarının altındaki küçük kemiklerin çatırtısı,

çıgıllıkları, adamın hayvanlara bağıışı Edward'ın oradaki birkaç eğlence kaynağından biriydi. Ama McClellan onu ahırda çok sık kontrol etme zahmetine girmemişti. Gerçekten de Edward adamın onunla ne yapmayı düşündüğünü asla çözememişti. Muhtemelen fıdye parası istemek içindi. McClellan ve oğulları Washington'a öyle pek aşırı bağılı gibi görünmüyorlardı. Ve kesinlikle Krala da sadık değillerdi.

Savaş, özellikle açgözlü insanları rahatlıkla paralı asker yapabiliyordu.

Sonunda Edward'ın gitmesine izin veren McClellan'ın karısı olmuştu. Her ne kadar ailenin kadınlarına karşı kibar ve nazik olmak için elinden geleni yapmış olsa da bunun nedeni Edward'ın karşı konulmaz çekiciliğı değildi. Hayır, Bayan McClellan ona hasta olduğunu ve ailesinin yiyeceğini temin etmek için çalışmaktan yorgun düştüğünü söylemişti. Dokuz çocuk doğurmuştu ve hiçbirini bebekken ölmeye zahmet etmemişti. Beslenecek çok fazla boğaz vardı.

Edward, orada kaldığı süre boyunca yiyeceğinin çoğunu yemeyip onlara verdiğini, bu yüzden ağzına çok fazla yiyecek girmedğini söylememişti. Kadın onun bileklerini bağlayan ipleri çözerken bile.

"Gitmeden önce hava kararana kadar bekle," diye uyar-mıştı kadın onu. "Ve doğuya git. Çocukların hepsi kasaba-da olacak."

Kadın onların hepsinin neden köy merkezine gittiklerini söylememişti, Edward da sormamıştı. Dediğini yapmıştı ve gitmesi gereken yön tam tersi olmasına rağmen doğuya gitmişti. Yürüyerek... Gece yolculuğı bir hafta sürmüştü. Sağlam ve güvenli bir şekilde Long Island'a gitmiş ve sonunda Williamsburg'a olaysız bir şekilde ulaşmıştı. Ve daha sonra...

Edward hâlâ uyuyor numarası yaptığını hatırlayana kadar kaşlarını çattı. Ama Cecilia fark etmemişti, hâlâ ondan uzağı bakıyordu.

Williamsburg'da ne *olmuşt*u? Hafızasının hâlâ bulanık olduğu yer orasıydı. Nehri geçmek için paltosunu bir balıkçıyla takas etmişti. Bir tekneye binmişti...

Balıkçı onun kafasına bir şeyle vurmuş olmalıydı. Edward onun bunu hangi amaçla yapmış olduğunu bilmiyordu. Çünkü çalmaya değecek hiçbir şeyi yoktu.

Bir ceket bile yoktu.

Kip Körfezi kıyılarında bırakıldığı için minnettar olması gerektiğini düşündü. Balıkçı onu teknenin kenarından kolayca sulu bir mezara kaydırabilirdi. Ona ne olduğunu kimse bilemezdi.

Ailesinin onu ölü ilan etmek için ne kadar bekleyeceğini merak etti.

Sonra bu kadar hastalıklı olduğu için kendini azarladı. O hayattaydı. Mutlu olmalıydı.

Olacaktı, karar verdi. Ama muhtemelen bu sabah değil. Bunu hak etmişti.

"Edward?"

Kahretsin. Yüz ifadesi düşüncelerinin dolambaçlı yolculuğunu yansıtıyor olmalıydı. Gözlerini açtı.

"Günaydın," dedi Cecilia. Ama sesinde biraz temkinli bir şeyler vardı. Ama utangaçlık değildi ya da en azından o öyle düşünmüyordu. Artık birlikte yattıkları için, kadının kendini bilinçli ve garip hissetmesinin mantıklı olabileceğini düşündü. Her halükârda, önceki sabaha göre kendini bilinçli ve garip hissetmeliydi. O uyanmadan önce gitmemiş olsaydı muhtemelen gidecekti.

"Hâlâ uyuyordun," dedi. Biraz da olsa gülümsedi. "Benden sonra hiç uyanmamıştın."

Cecilia hafifçe omuz silkti. "Yorulmuştum."

"Bunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. Aşağıya, sonra uzağa baktı ve sonra içini çekerek, "Kalkmalıyım," dedi.

“Niye?”

Gözleri birkaç ürkek kırıştırdı, sonra, “Yapacak işlerim var,” dedi.

“Öyle mi?”

“Ben...” Cecilia yutkundu. “Yapmalıyım. Yapamam... yapamam.”

Ama Thomas’ı aramak dışında ne yapması gerekiyordu ki? New York’a gelmesinin tek nedeni oydu.

Edward bekledi ve Cecilia’nın şu ana kadar yaptığı her şeyin, tüm görevlerin...hepsinin erkek kardeşini bulmak için olduğunu anlayıp yüzünün buruşmaya başladığını görmek, Edward’ın kalbini acıttı.

Ve şimdi bu amaç ortadan kalkmıştı.

Ama Edward kendine, onun da onunla ilgilenmek için çok zaman harcadığını hatırlattı. Suçu ne olursa olsun, hem hastanede hem de dışarıda ona sadakatle bağlı kalmıştı.

Muhtemelen hayatını ona borçluydu.

Ondan nefret edemezdi. Ama yine de etmek istiyordu.

Cecilia’nın kaşları çatıldı. “İyi misin?”

“Neden soruyorsun?”

“Bilmiyorum. Komik bir ifaden vardı.”

Bundan şüphelenmedi.

Yorum yapmayacağı belli olunca Cecilia hafifçe içini çekti. Onu söndürüyor gibiydi. “Yine de kalkmalıyım. Yapacak bir şeyim olmamasına rağmen.”

Hiçbir şey yok, diye düşündü.

Yataktaydılar. Yatakta yapılacak çok şey vardı.

“Seni meşgul edebilirim,” diye mırıldandı Edward.

“Ne?”

Ama tek bir kelime daha söyleyemeden eğildi ve onu öptü.

Edward bunu yapacağını hiç düşünmemişti. Aslında, durup onunla ilgili düşünmeyi bırakmış olsaydı, kesinlikle

kendine bunu yapmamasını söylerdi. Ama içinde onunla ilgili bir delilik saklıydı ve tam o anda hâlâ sahip olduğu tek şeyin akıl sağlığı olduğunu hissetti.

Öptü çünkü o anda onu tüm dürtüleri adeta öp diye bağıırıyordu. İlkel yanı hâlâ onun karısı olduğunu, ona bu şekilde dokunmaya hakkı olduğunu düşünüyordu.

Evli olduklarını söylemişti. Ona evlilik yemini ettiğini söylemişti.

Edward, evliliğin ciddiyetini ezbere bilecek kadar çok fazla düğün törenine katılmıştı. Ne dendiğini biliyordu.

Bedenimle sana tapıyorum.

Ona tapınmak istiyordu.

Tapınmayı o kadar çok istiyordu ki.

Elini başının arkasına doladı, onu kendine doğru çekti.

Cecilia direnmedi etmedi. Kaçmaya çalışmadı. Bunun yerine, ona kollarını doladı ve öpücüğüne karşılık verdi. Evli olmadıklarını *biliyordu*, diye düşündü öfkeyle ama tutkusuna da aynı şevkle karşılık verdi. Dudakları hevesliydi ve vücudunu onunkine daha da sıkı bastırırken sırtı yay gibi gerildi ve arzuyla inledi.

Edward'ın içinde yanan kıvılcım kontrolden çıktı. Onu altına aldı. Dudaklarını boynunda ve o korkunç geceliğin yakasında gezdirdi hırçınca.

Lanet olası şeyi ısırıp koparmak istiyordu.

"Edward!" diye soludu ve o an Edward'ın tek düşünebildiği Cecilia'nın kendisine *ait* olduğuydu. Öyle demişti. Kim bunu inkâr edebilirdi?

Onu egemenliği altında, kendi esaretinde istiyordu.

Cecilia bacaklarını ona açarken Edward büyük bir haz ve istekle hırlar gibi sesler çıkararak Cecilia'nın geceliğinin eteğini yukarı sıyırdı. Sert biri olabilirdi ama dudakları geceliğin ince dokusu arasından onun göğsünü bulduğunda, Cecilia'nın parmakları morluklar bırakacak kadar güçlü bir şekilde omuzlarına batıyordu. Ve çıkardığı sesler...

Daha fazlasını isteyen bir kadının sesleriydi bunlar.

“Lütfen,” diye yalvardı.

“Ne istiyorsun?” diye yukarı baktı. Şeytani bir gülümseme vardı yüzünde.

Cecilia kafa karışıklığı içinde ona baktı. “Biliyorsun.”

Edward’ın yavaşça başını iki yana salladı. “Söylemek zorundasın.” Üzerinde külotu vardı ama Edward uzvunu ona bastırduğunda, tüm heybetiyle içinde hissetmeyi arzula-
dığını biliyordu. “Söyle,” dedi.

Cecilia’nın yüzü kızardı ve Edward bunun sadece tutkudan olmadığını biliyordu. “Seni istiyorum,” diye inledi. “Biliyorsun. Biliyorsun.”

“Pekâlâ o hâlde,” diye mırıldandı. “İstedğini alacaksın.”

Geceliğini onun başının üzerinden çekip çıkardı ve onu sabah ışığında çıplak bıraktı. Bir an tüm olanları unutmuştu. Öfkesi...kırgınlığı...güzelliği karşısında erimiş gibiydi. Kusursuzluğunu içer gibi baktı.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı. Öpücükleri yumuşadı... hâlâ çaresizdi ama biraz önce onu besleyen öfkeden yoksundu. Dudakları omzundan aşağı doğru inip memelerinin arasında gezinirken, onun tenini, teninin tuzlu-tatlı özünü tadıyordu.

Her şeyiyle istiyordu Cecilia’yı. Onda kaybolmak istiyordu.

Ama aynı şekilde onun da istemesini istiyordu. Onu dayanılmaz zevkin eşiğine getirmek ve sonra onu zevkin doruğuna çıkarmak istiyordu.

Adını bile unutacak hâle gelmesini istiyordu.

Avcunu meme ucuna kaydırды. Uçlarının arzuyla göğ**ę** bakmasından zevk aldı ama orada durmadı. Dudakları kadının kaburgalarına, karnına, kalça kemiğinin yumuşak çıkıntısına gitti.

“Edward?”

Duymazdan geldi. Ne yaptığını biliyordu. Hoşuna gideceğini biliyordu.

Ve tadına bakmazsa öleceğini de biliyordu.

Adını tekrar soludu, bu defa sesinde telaş vardı. “Ne yapıyorsun?”

“Şşşt...” diye mırıldandı, elleriyle bacaklarını iyice ayırarak. Cecilia kıvrınarak kendini onun yüzüne yaklaştırdı. Zihni ikilemde olsa da bedeni ne istediğini gayet iyi biliyor gibiydi.

“Oraya bakma,” dedi nefes nefese.

Onu şok edeceğini bildiği için göbeğinin hemen altından öptü. “Çok güzelsin.”

“Oraya bakma!”

“Talebin reddedildi,” dedi Edward parmaklarını yumuşak ve karmakarışık tüylerinin arasında gezdirirken. Kadınlığına biraz daha yaklaştı ve samimi bakışlarını ondan ayırmadan hassas noktasına hafifçe dokundu.

Hafif bir zevk çığlığı attı Cecilia.

Parmaklarından birinin tenine tembel bir daire çizmesine izin verdi. “Hoşuna gitti mi?”

“Bilmiyorum.”

“Bir şey daha deneyeyim,” diye mırıldandı, “o zaman karar verebilirsin.”

“Ben...ah...”

Onu yalarken gülümsedi. “Hoşuna gitti mi?” tekrar sordu.

“Evet,” diye fısıldadı.

Tekrar yaladı. Bu kez geniş, daha aç, daha muhtaç bir hamleyle kalçaları yataktan kalkarken vücudu zevkten inliyordu. “Kımıldamamalısın,” diye mırıldandı Edward, eziyet ettiğini bilerek. “Eğer bunu düzgün bir şekilde yapmamı istiyorsan.”

“Yapamam,” dedi nefes nefese.

“Bence yapabilirsin.” Ama yardımcı olmak için ellerini, Cecilia’nın vücuduyla bacaklarının arasındaki bölgeye baskıyı artırabileceği ve onu sıkı tutabileceği kıvrımlara kaydırdı.

Sonra öptü kadınlığını. Dudaklarından öptüğü gibi sert ve derinden öptü. İçine çekti ve altında yatan bedenin titremeleri ve sarsıntılarıyla gurur duydu. Arzudan sarhoş hâldeydi.

Onun yüzünden sarhoştı. Ve onu seviyordu.

“Bunu istiyor musun?” diye mırıldandı, yüzünü görebilmek için başını kaldırdı.

Tabii ona işkence olması için de aynı zamanda. Sadece biraz.

“Evet,” dedi nefes nefese. “Evet! Durma.”

Cecilia onun parmaklarının dudaklarının yerini almasına izin verdi, çıldırtıcı sözler söylerken onu huylandırıyordu. “Ne kadar istiyorsun?”

Cevap vermedi ama vermek zorunda da değildi. Yüzündeki görebiliyordu karşılığını.

“Ne kadar Cecilia?” diye sordu. Tekrar öptü ama sadece kısa bir süreliğine, diliyle hafifçe yalayarak.

“Çok fazla!” diye çığlık attı.

Bu daha iyiydi.

Ne yapıyorsa devam etti, dudaklarıyla tapınıyordu.

Ona öyle tapınıyordu ki...

Altında havalanana kadar onu içti, vücudu neredeyse onu itecek kadar güçle yataktan havalandı. Parmaklarıyla çılgın gibi onun başını tuttu, bacaklarını bir mengene gibi etrafına kenetledi.

İşi bitene kadar orada tuttu, her andan müthiş haz almıştı. Sonunda rahatladığında, Edward ona yukarıdan bakarken dirseklerinden destek alarak bedenini kaldırıp onun üzerine çıktı. Gözleri kapalıydı ve sabah havasında titriyordu.

“Üşüyor musun?” diye fısıldadı. Cecilia küçük bir baş hareketiyle başını salladı ve Edward onun terden parlayan vücudunu kendi bedeniyle örttü.

Sanki Edward’ın bedeninin ağırlığı onu unutmadan önceki son zevkmiş gibi, başı aldığı hazla geriye düştü. Edward sütun gibi gergin boynunu, köprücük kemiği girintisine kadar öptü. Cecilia onu arzu ve şehvetle dolduruyordu.

Onun arzusuydu.

Edward da Cecilia’nın.

Edward iç çamaşırını çıkarmak için eliyle aralarına uzandı. Aralarında, ince bir keten parçası bile olsa bir şey olması sanki kutsal bir şeye karşı yapılan büyük bir saygısızlıktı. Saniyeler içinde geceliği çıkarıp yatağın kenarına doğru fırlattı ve tekrar onun sıcak vücuduna bıraktı kendini.

Edward, onun içine girmeden önce haz noktasına durdu, bir süre oraya dayanmış hâlde öylece bekledi ve sonra girdi.

Her şeyi unutmuştu. Bu yatakta bu andan başka hiçbir şey yoktu. Düşünmeden hareket ediyordu, sadece içgüdüleri yönlendiriyordu. Cecilia’nın kalçaları her gelgitte onun kalçalarıyla buluşuyor, aynı ritimde hareket ediyorlardı. İçine dolan tutku, öyle keskin ve derin ki neredeyse acıya dönüşebilirdi. Sonra aniden irkildi ve endişe dolu bakışlarla, “Dur!” dedi.

Edward geri çekildi ve kalbine korku gibi bir şey hücum etti. “Seni incittim mi?”

Cecilia başını iki yana salladı. “Hayır ama durmalıyız. Ben...ben hamile kalamam.”

Edward baktı, sözlerine anlam vermeye çalıştı.

“Unuttun mu?” Perişan bir hâlde yutkundu. “Bununla ilgili konuşmuştuk.”

Hatırlıyordu. Gerçi daha önce tamamen farklı bir şeyden söz etmişti. İngiltere’ye dönüş yolculuğunda hamile

kalmak istemediğini söylemişti. New York'ta bebek sahibi olmak istemiyordu.

Ama bu kez gerçekten demek istediği, bir bebeği olmasının mümkün olamayacağıydı. Bir bebeği olmasına izin veremezdi. Evlilik cüzdanı olmadan olmazdı.

Edward bir an için onu reddetmeyi düşündü. Onun içine boşalıp yeni bir hayat filizlendirebilirdi.

Bu evliliği gerçek kılacaktı.

Ama Cecilia, "Lütfen," diye fısıldadı.

Edward geri çekildi. Dürtüleri ne söylüyorsa tersini yapmıştı. Cecilia'nın bedeninden ayrılıp uzaklaşarak yerine döndü ve tüm enerjisini sadece bu durumda nasıl nefes alacağını hatırlamaya odakladı.

"Edward?" onun omzuna dokundu.

Edward ona bakmadan başını iki yana salladı. "Sadece...bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tabii, elbette." Cecilia ondan uzaklaştı, Edward onun sinirli hareketlerinin yatağı sarstığını ve ayaklarının sertçe yere değdiğini duydu.

"...Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu tereddütle. Gözleri Edward'ın erkeklik organına kaydı, hâlâ acımasız irilikte bir kaya gibi açıkta duruyordu. "Yardım etmemi ister misin?"

Edward bir an düşündü.

"Edward?"

Sessizliğin içinde nefesi fısıltı gibi çıkıyordu. Edward kalbinin atışından onu duyabilmesine şaşırdı.

"Özür dilerim," dedi Cecilia.

"Özür dileme," diye çıkıştı. Duymak istemiyordu. Sırt üstü döndü ve derin bir nefes aldı. Organı hâlâ kaya gibi sertti. İçine boşalmak üzereydi ve şimdi...

Edward küfretti.

"Belki de gitmeliyim," dedi Cecilia aceleyle.

“Sanırım gitsen iyi olacak.” Sesinde nezaketten eser yoktu ama şu an elinden gelenin en iyisi buydu. İşini eliyle bitirmek zorunda kalabilirdi ve bu manzaranın Cecilia’nın hassas duyarlılığına fazla geleceğinden oldukça emindi.

Bu durumda bile hâlâ onun hassasiyetini umursadığına inanamıyordu.

Cecilia jet hızıyla giyindi ve bir kurşun gibi odadan fırladı, ama odadan çıkana kadar Edward’ın durumunun aciliyeti de azalmış olmalıydı. Bu durumda işini kendi kendine görmeye çalışmasının da gereği kalmamış gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, acınası görünüyordu.

Edward oturup bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı, dirseklerini dizlerine dayadı ve çenesini ellerinin arasına aldı. Hayatı boyunca ne yapacağını bilmişti. Mükemmel biri değildi, asla değildi. Ancak onun için doğru ile yanlış arasındaki yol her zaman açıkça belliydi.

Ülkesini ailesinin önüne tutmuştu.

Ailesini de kendinin önüne.

Ve bunun onu getirdiği nokta? Bir seraba âşık olmak.

Bir hayaletle evliydi.

Hayır evli *değildi*. Bunu hatırlaması gerekiyordu. Cecilia Harcourt ile evli değildi. Az önce olanlar...

Cecilia’nın bu konuda haklıydı. Tekrar olamazdı. En azından gerçekten evlenene kadar.

Onunla *evlenecekti*. Evlenmek zorundaydı ya da kendi kendine öyle söyledi. Kalbinin onunla evlenmek *isteyen* köşesini özellikle incelemek istemiyordu. Çünkü aynı köşe onunla evli olmaktan umutsuzca mutlu olan köşeydi.

Kalbinin o küçük köşesi...saftı, fazlasıyla güven vericiydi. Kararına pek inanmıyordu, özellikle de başka bir küçük ses ona beklemesini, acele etmemesini söylediğinde.

Birkaç gün onun kıvranmasına izin verecekti.

Boğazından bıkkın bir çığlık koptu ve saçlarını parmaklarının arasına sıkıştırarak sertçe çekti. İyi gününde değildi.

Bir başka inilti ile kendini yataktan kaldırdı ve kıyafetlerini almak için dolaba doğru yürüdü. Cecilia'nın aksine, bugün yapacak işleri vardı.

İlk görev: Albay Stubbs'ı ziyaret etmek. Edward, Connecticut limanları hakkında pek bir şey öğrendiğini düşünmüyordu ama iliklerine kadar bir asker olduğu için keşfettiklerini üstüne bildirmek göreviydi. Albaya o uzun sürede nerede olduğunu söylemesi zaten lüzumsuz olsa da söylemesi gerekiyordu. Bir ahırda, bir kediyle olmak kahramanca sayılmazdı ama en azından hainlik değildi.

Bir de Thomas'ın eşyaları meselesi vardı. Connecticut'a gittiklerinde valizi Edward'ınkinin yanında duruyordu. Artık öldüğü resmen ilan edildiğine göre, eşyaları Cecilia'ya teslim etmesi gerekiyordu.

Edward Cecilia'nın resminin orada olup olmayacağını merak etti.

O sırada guruldayan midesi neredeyse yirmi dört saattir hiçbir şey yemediğini hatırlattı. Cecilia muhtemelen kahvaltı söylemişti. Şanslıyla, yemek odasına indiğinde, kahvaltı sıcak hâlde onu bekliyor olacaktı.

Önce yemek, sonra Albay Stubbs. Güne planlı başlamak iyiydi. Ne yapması gerektiğini bildiğinde kendini daha zinde hissediyordu.

En azından bugün için.

Bölüm 19

Sonunda baharın ilk belirtileri ortaya çıktı ve buna mütezekkirim. Lütfen bu kurutulmuş çiğdem çiçeklerinden birini Yüzbaşı Rokesby'ye ver. Onları iyice kurutup bastırdım. İkinizin de İngiltere'ye ait bu iki küçük parçadan boşlanacağınızı düşündüm.

CECILIA HARCOURT'TAN
ERKEK KARDEŞİ THOMAS'A

Sabahın ilerleyen saatlerinde Cecilia limana doğru yürüyüşe çıktı. Edward kahvaltıda ona Albay Stubbs'la buluşacağını söylemişti ve ne kadar süre meşgul olacağını bilmiyordu. Muhtemelen tüm gün boyunca kendi hâline bırakılmıştı. Geçen hafta şiir kitabını bitirmek için odalarına dönmüş ama sadece birkaç dakika sonra dışarı çıkması gerektiğini anlamıştı.

Oda çok dar, duvarlar çok basık geliyordu ona. Ne zaman sayfadaki kelimelere odaklanmaya çalışsa gözleri yaşlarla doluyordu.

Şu sıralar oldukça hassastı.

Pek çok nedenden dolayı.

Bu yüzden bir yürüyüşün iyi olacağına karar vermişti. Temiz hava ona iyi gelecekti. Eğer etrafta görecektir insan olursa, gözyaşlarına boğulma olasılığı çok daha düşük olacaktı.

Bugünün hedefi: Toplum içinde ağlama.

İdare edilebilir bir şey gibi görünüyordu.

Hava çok güzeldi, çok sıcak değildi, denizden hafif bir esinti geliyordu. Havada tuz ve deniz yosunu kokusu vardı. Aslında rüzgârın kıyıda biraz açıkta demirleyen hapishane gemilerinin leş kokusunu ne sıklıkta taşıdığı düşünülürse, hoş bir sürprizdi.

Cecilia, limanın düzeniyle ilgili bir şeyler öğrenecek kadar uzun süredir New York'taydı. Neredeyse her gün limana yanaşan bir gemi vardı ama bunlardan çok azı sivil yolcu taşıyordu. Çoğu, İngiliz Ordusu için ihtiyaç duyulan malzemeleri getiren ticari gemilerdi. Bunlardan sadece birkaçı varlıklı yolcuları taşımak üzere donatılmıştı ve Cecilia, Liverpool'dan kalkıp okyanusu bunlardan biriyle geçmişti. Adı *Leydi Miranda*'ydı ve gemi aslında New York'ta görev yapan askerler için yiyecek ve silah getiren bir gemiydi. Ama içinde on dört sivil yolcu da taşımıştı. Cecilia'nın orada geçirdiği beş haftalık yolculuk boyunca yolcuların çoğunu tabii ki çok iyi tanıdığını söylemesine gerek yoktu. Zira hepsinin azgın dalgalarla dolu bir okyanusu aşmış savaş hâlindeki bir kara parçasının yine savaş hâlindeki kıyı bölgesine tehlikeli bir yolculuk yapmaları dışında çok az ortak noktaları vardı.

Başka bir deyişle, hepsi çılgındı.

Bu düşünce onu gülümsetti. Okyanusu tek başına geçmek için gereken cesareti gösterdiğine hâlâ inanamıyordu.

Elbette çaresiz kaldığı için yapmıştı ve başka seçeneği de yoktu, ama yine de...

Kendisiyle gurur duyuyordu. En azından bunu yapabildiği için.

O gün limanda birkaç gemi vardı, Cecilia'nın *Leydi Miranda* ile aynı filoya ait olduğunu duyduğu bir gemi de buna dâhildi. Adı *Rhiannon*'du ve İrlanda'daki Cork'tan New York'a seyahat etmişti. Akşam yemeğini Devil's Head'de

yiyecek subaylardan birinin karısı gemiye binmişti. Cecilia onunla şahsen tanışmamıştı ama kadının şehre gelişi çok fazla dedikodu ve neşe kaynağı olmuştu. Her gece yemek odasını çınlatan dedikoduları *duymamış* olmak imkânsızdı.

Rhiannon'un uzun direğini pusula belleyip rıhtıma doğru yürüdü. Yolu biliyordu elbette ama bu ilkel yön bulma yöntemini kullanarak oraya gitmek yine de tuhaf geldi. *Rhiannon* ne zamandır New York'taydı? Doğru hatırlıyorsa henüz bir hafta bile olmamıştı. Bu da okyanusa geri dönmeden önce muhtemelen en az birkaç gün daha limanda kalacağı anlamına geliyordu. Ambarların boşaltılması ve ardından ona yeni kargo yüklenmesi gerekiyordu. Uzun bir yolculuktan sonra karada kalmayı kesinlikle hak eden denizciler hakkında ise söylenecek hiçbir şey yoktu.

Cecilia limana ulaştığında, dünya bir bahar çiçeği gibi açılmıştı sanki. Parlak öğle ışığı, güneşi engelleyen üç-dört katlı binalara çarpmadan aydınlatıyordu her yeri. Rıhtımlar açık okyanusta olmasa da mavilikte dünyayı sonsuz kılan bir şey vardı. Brooklyn'i uzaktan görmek kolaydı ve Cecilia bir geminin körfezden ne kadar çabuk geçip Atlantik Okyanusuna çıktığını biliyordu.

Bu gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı. Her ne kadar evinden çok farklı ve kalbine kalıcı olarak kazınmayacak kadar farklı bir tablo olsa da gerçekten çok güzel, diye düşündü. Yine de hoşuna gitmişti, özellikle suyun gitgide kabaran köpüklü dalgalara dönüşmesi ve sabırsız bir mürebbiye gibi istinat duvarını tokatlaması çok hoşuna gidiyordu.

Okyanus burada griydi ama ufkun ötesinde derin, dipsiz bir koyu maviye dönüşecekti. Bazı günlerde, dalgalı olduğu günlerde mesela, yeşile bile çalabilirdi.

Eğer Derbyshire'daki küçük, güvenli evinden ayrılmayı göze almamış olsaydı, bu küçük gerçeği asla bilemeyecekti.

Her şeye rağmen geldiğine sevinliyordu. Gerçekten. Birden fazla nedenden dolayı kırık bir kalple gidecekti ama buna değecekti. Artık daha iyi bir insandı... Hayır, daha güçlü bir insandı.

İyi bir insan bu kadar uzun süre yalan söylemezdi.

Yine de gelmesi iyi olmuştu. Kendisi için ve hatta Edward için bile. Uyanmadan iki gün önce ateşi tehlikeli olabilecek kadar yükselmişti. Gece boyunca yanında kalmış, bedenine sürekli ıslak bezler yerleştirmişti ateşini düşürmek için. Hayatını gerçekten kurtarıp kurtarmadığını asla bilemeyecekti ama eğer kurtarmışsa tüm bunlara değirdi.

Bu düşünceye tutunmak zorundaydı. Hayatının geri kalanında ona eşlik eden bu düşünce olacaktı.

İşte o an, gitmeyi çoktan düşünmeye başladığını fark etti o an. Karnına baktı. Hamile olabilirdi ama henüz elinde buna dair bir kanıtı yoktu. Gerçi pek olası değildi ve bu yüzden kendini seyahatin zorluklarına hazırlaması gerektiğini biliyordu.

Limana da zaten bu yüzden yürümüştü. Ayaklarının onu neden kıyıya götürdüğün bilincinde değildi belki ama şimdi, *Rhiannon*'un ambarına sandıkları yükleyen iki uzun liman hamalını izlerken, soruşturma yapmak için orada olduğu çok açıktı.

Eve döndüğünde ne yapacağına gelince... Onu eve götürecek geminin kamarasında bunu düşünmek için bolca zamanı olacaktı.

"Pardon, bayım!" diye seslendi yükleri gemiye yükleten adama. "Limandan ne zaman ayrılıyorsunuz?"

Adamın gür kaşları Cecilia'nın sorusu üzerine havaya kalktı, sonra başını kaldırıp gemiye baktı ve "*Rhiannon*'u mu kastediyorsunuz?" dedi.

"Evet. İngiltere'ye geri mi dönüyorsunuz?" Çoğu geminin Batı Hint Adaları'na saptığını biliyordu, ancak bunu genellikle Kuzey Amerika yolunda yaptıklarını düşünüyordu.

“İrlanda’ya,” diye doğruladı adam. “Cork’a. Hava güzel olursa cuma akşamı yola çıkıyoruz.”

“Cuma,” diye mırıldandı Cecilia. Sadece birkaç gün kalmıştı. “Yolcu taşıyor musunuz?” diye sordu, batıya yolculuk yaptıklarını bilmesine rağmen.

“Taşıyoruz,” dedi adam sert bir baş hareketiyle. “Yer mi arıyorsunuz?”

“Belki.”

Bu adamı epey eğlendirmişti. “Belki mi? Şimdiye kadar bunu bilmen gerekmiyor muydu?”

Cecilia buna cevap vermedi. Bunun yerine adama soğuk bir bakış attı...bir zamanlar bir kontun oğlunun karısına yakışacağını düşündüğü türden...ve adam başını setin yuvarlığında duran başka bir adama çevirene kadar bekledi. “Timmins’e sor. Yerimiz olup olmadığını o bilir.”

“Teşekkürler,” dedi Cecilia ve geminin pruvasına yakın duran iki adama doğru ilerledi. Birinin elleri kalçalarındayken diğeri çapayı gösteriyordu. Duruşları konuşmalarının acil olduğunu göstermiyordu, bu yüzden Cecilia yaklaşıp seslendi, “Affedersiniz beyler. İçinizden biri Bay Timmins mi?”

Çapayı işaret eden kişi şapkasını çıkardı. “Benim, hanımefendi. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Şuradaki beyefendi,” diyerek yüklerin yüklendiği yeri işaret etti, “bir yolcu için daha yeriniz olabileceğini söyledi, yeriniz var mı?”

“Erkek ya da kadın?” diye sordu.

“Kadın.” Yutkundu. “Ben.”

Adam başıyla onu selamladı. Cecilia ondan hoşlanmıştı. Bakışları dürüsttü.

“Bir kadın için yerimiz var,” dedi. “Ama bu başka bir bayanla ortaklaşa kullanılan bir kamara olacak.”

“Elbette,” dedi Cecilia. Zaten özel bir kamaraya parası yeteceğinden şüpheliydi. Başka biriyle paylaşılan bir

kamaraya bile ucu ucuna yetecekti ama eve dönüş ücreti-
ni ödemek için yeterli parayı saklamaya özen göstermişti.
Kolay olmamıştı. Edward uyanana kadar neredeyse ya-
şayacak parası bile kalmamıştı. Hayatı boyunca hiç bu
kadar acıkmamıştı ama kendine günde bir öğün ayırmıştı.

“Ücretini öğrenebilir miyim efendim?” diye sordu.

Adam ücreti söylediğinde içi acıdı. Ya da belki tansiyono
nu fırladı. Çünkü ücret, New York’a gelmek için ödediği
ücretin neredeyse bir buçuk katıydı. Biriktirdiği paradan
fazlaydı. Doğuya yelken açmanın batıya gitmekten neden
daha pahalı olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen gemiler bu
parayı çok basit bir şekilde kazandıkları için ücretleri çok
yüksek tutuyorlardı. New York halkı krallığa sadıktı. Cecilia,
yolcuların New York’tan ayrılmak için buraya gelirken
olduğundan daha çaresiz olduklarını düşündü. Ama şu an
bunun bir önemi yoktu, çünkü yeterince parası yoktu.

“Bilet almak istiyor musunuz?” diye Bay Timmins sordu.

“Ehrm, hayır,” dedi. “Henüz değil, her neyse.”

Ama belki bir sonraki gemi için bileti olacaktı. Keşke
Edward alışveriş için ona her para verdiğinde biraz kenara
koyabilseydi...

Derin bir iç çekti. Zaten yalancıydı. Neden hırsız da ol-
masındı.

THOMAS’IN VALİZİ AĞIRDI, bu yüzden Edward onu
Devil’s Head’e yük arabasıyla götürmek için düzenlemeler
yapmıştı. Lobiye vardığında ise onu merdivenden yukarı ta-
şımaya yardım edecek bir sürü insan olduğunu biliyordu.

On iki numaralı odaya vardığında Cecilia’nın orada ol-
madığını gördü. Ama fazla şaşırmamıştı, kahvaltıda dışarı
çıkma ile ilgili bir şey söylememişti ama bütün gün kendini
odaya kapatmak isteyeceğini düşünemezdi. Yine de burada,
erkek kardeşinin valiziyle odada bir başına oturmak biraz

hayal kırıklığı yaratmıştı. Ayrıca onu almaya gitmesinin bir nedeni de Thomas'ın valizini zor kazanılmış bir ödöl gibi sallayarak kahramanca bir dönüş hayal etmiş olmasıydı.

Bunun yerine yatağın üzerine oturdu ve boş odanın yarısını kaplayan lanet şeye baktı.

Edward valizin içindekileri zaten görmüştü. Ordu ofisine döndüklerinde Albay Stubbs, Thomas'ın özel eşyasını birinin gasp ettiğini düşünmemesi için valizin kapağını açıp ona göstermişti.

"Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmalıyız," demişti Stubbs. "İçinde ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Kısmen," dedi Thomas, her ne kadar Thomas'ın valizini avucunun içi gibi bilse de. Cecilia'nın yazdığı sözleri tekrar okuyabilmek için defalarca karıştırıp mektuplarını aramıştı.

Bazen okumuyordu bile, sadece el yazısına bakıyordu.

Bazen tek ihtiyacı olan buydu.

Tanrım, tam bir aptaldı.

Aptal mı? Aptaldan da beterdi.

Çünkü Stubbs valizi açıp Edward'dan içindekileri incelemesini istediğinde, gözüne ilk çarpan şey Cecilia'nın resmiydi. Ama şu an birlikte olduğu kişi bu çizimdekine benzemiyordu. Belki de onu gerçekten *tanımadığı* için öyle geliyordu. Gülüşündeki yaşamı ya da gözlerinin olağanüstü rengini yakalayamamıştı.

Bu rengi ortaya çıkarabilecek bir boyanın var olduğundan da emin değildi.

Albay masasına dönmüştü ve Edward başını kaldırıp baktığında, dikkatinin odanın karşısında duran valizde değil, önündeki belgelerde olduğu açıktı.

Edward minyatürü cebine koydu.

Cecilia yürüyüşten döndüğünde bile cebindeydi. Dolapta düzgünce asılı duran ceketinin cebinde.

Yani Edward artık hem aptal hem de hırsızdı. Ve kendini bir ahmak gibi hissetse de yaptıklarından pişmanlık duyamıyordu.

“Thomas’ın valizini almışsın,” dedi Cecilia odaya girdiğinde usulca. Saçları rüzgârdan biraz dağılmıştı ve bir an yanağına düşen ince bir tutum Edward’ı büyülemiş gibiydi. Saçları şu an, serbest bıraktığı hâlimden çok daha fazla dalgalıydı, yumuşak sarı buklelerle kıvrılıp toplanmıştı.

Yerçekimine meydan okumak ne güzel.

Ve ne tuhaf, saçma bir düşünceydi.

Yataktan kalktı, hafifçe öksürüp boğazını temizleyerek dikkati kendine çekti. “Albay Stubbs onu çabucak geri almayı başardı.”

Cecilia garip bir tereddütle valize doğru ilerledi. Uzandı ama eli kilide dokunmadan önce durakladı. “İçine baktın mı?”

“Baktım,” dedi Edward başını sallayarak. “Albay Stubbs her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmamı istedi.”

“Peki yerinde mi?”

Böyle bir soruya nasıl cevap verirdi? Eğer her şey yerli yerinde olsaydı, şu an resim cebinde olmazdı.

“Anladığım kadarıyla öyle,” dedi sonunda.

Yutkundu, hareketi hem gergin hem üzgün hem de hüznüydü.

Ona sarılmak istedi. Az daha sarılıyordu da. Ne yaptığı nı anlamadan öne atıldı, sonra durdu.

Cecilia’nın yaptıklarını unutamıyordu.

Hayır, unutmamasına *izin* veremezdi.

İkisi farklı şeylerdi.

Yine de onu, hayatta olmayan erkek kardeşinin valizinin önünde umutsuzca üzgün gözlerle dururken görünce, dayanamayıp uzandı ve elini tuttu.

“Açmalısın,” dedi. “Bence sana yardımı olacak.”

Cecilia minnetle başını salladı ve iki eliyle kapağı kaldırmak için parmaklarını onunkilerden yavaşça çekti. “Giyileri,” diye mırıldandı, en üstte düzgünce katlanmış beyaz gömleğe dokunarak. “Onları ne yapmalıyım?”

Edward bilmiyordu.

“Sana uymazlar,” dedi. “Onun omuzları o kadar geniş değildi. Zaten seninkiler çok daha özenle dikilmiş.”

“Eminim ihtiyacı olan birini bulabiliriz,” dedi Edward.

“Evet. İyi bir fikir. O da öyle olmasını isterdi.”

Sonra küçük bir kahkaha attı ve gözlerindeki o asi saç tutamını çekerken başını iki yana salladı.

“Ben ne diyorum? Umurunda bile olmazdı.”

Edward şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

“Onu çok severdim...” derken öksürerek boğazını temizledi. “Erkek kardeşimi *çok severdim* ama yoksulların durumunu pek düşünmezdi. Gerçi onlar hakkında kötü de düşünmezdi,” diye ekledi aceleyle. “Ama onları düşündüğünü de hiç sanmıyorum.”

Edward, böyle bir açıklamaya başka nasıl cevap vereceğini bilmediği için başını sallamakla yetindi. Muhtemelen aynı kayıtsızlıktan dolayı o da günahkârdı. Çoğu erkek öyleydi.

Cecilia kararlı bir şekilde, “Ama onun gömleklerine bir yuva bulmak kesinlikle *beni* daha iyi hissettirecek,” dedi.

“İşte bunu gerçekten isterdi,” dedi Edward ve ardından açıkladı, “Sırf seni mutlu etmek için isterdi.”

Cecilia neredeyse alaycı bir şekilde gülümsedi, ardından tekrar valize döndü. “Sanırım üniformasını da alacak birini bulmamız gerekecek. Birinin buna ihtiyacı olacaktır.” Elini Thomas’ın ceketinde gezdirdi, ince solgun parmakları kırımızı yünün üzerinde gezindi. “Hastanedeyken orada başka askerler de vardı.”

“Ben...” sanki saygılarını sunuyormuş gibi başını eğip aşağı baktı. “Bazen onlara da yardım ettim. Olması

gerektiği kadar değil, emin ol ne olursa olsun seni başıboş bırakmadım.”

Edward ona teşekkür etmeye yeltendi ama başaramadan Cecilia omuzlarını düzeltti ve daha canlı bir sesle devam etti. “Onların üniformalarını gördüm. Birçoğu tamir edilemezdi. Bu yüzden, kesinlikle birinin buna ihtiyacı olacak.”

Sözlerinde bir soru işareti vardı, bu yüzden Edward başıyla onayladı. Askerlerin üniformalarını her zaman mükemmel durumda tutmaları bekleniyordu, çamurlu kırsalda gezindikleri zamanlar da göz önüne alındığında bu hiç kolay değildi.

Hem de ateş altında.

Kurşun deliklerini onarmak baş belasıydı ama süngü yırtıkları kesinlikle en beteriydi. Kumaş olduğu kadar deri de en beteriydi kesin, diye düşündü ama kumaşa odaklandı, çünkü akıl sağlığını korumanın tek yolu buydu.

Thomas’ın üniformasını başka bir askere vermesi büyük incelikti. Birçok aile, somut bir kahramanlık ve görev sembolü olan üniformaları alıp saklamak isterdi.

Edward yutkundu ve geri çekildi, aniden aralarında biraz mesafe bırakma ihtiyacı duydu. Anlamıyordu. Ve öfkelerini koruyamamaktan nefret ediyordu. Sadece bir gün olmuştu. Hafızasının bir renk, ışık, kelimeler ve yerlerle geri gelmesinin üzerinden sadece yirmi dört saat geçmişti ve bu anıların hiçbirinde Cecilia Harcourt yoktu.

Karısı değildi. Kızgın olması gerekirdi. Öfkelenmeye hakkı vardı.

Sonra soruları vardı...onlar sanki aklının içinde durmadan amansız vuruşlarla dövme yapıyor gibiydiler...ama şu an soramıyordu. Erkek kardeşinin valizini sevgiyle açarken değil, en duygusal anında değil. Yüzünü başka tarafa çevirip elini yumruk yapıp yüzünü silerek gözyaşlarını saklamaya çalıştığında değil.

Thomas'ın ceketini kenara koydu, sonra daha derine indi. "Mektuplarımı sakladığını biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

Cecilia kısa bir bakış attı. "Ah, tabii. Sen zaten valize bakmıştın."

Valize baktığı için değil... Hiçbir şey onun düşündüğü gibi değildi ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Edward yatağın kenarına yaslandı ve onun Thomas'ın eşyalarını keşfetmeye devam etmesini izledi. Bir noktada daha kolay ulaşabilmek için dizlerinin üzerine çökmüştü ve şimdi her şeyi yüzünde bir daha görmeyi hiç düşünmediği bir gülümsemeyle yaşıyordu.

Belki de onu görmeyi bu kadar çok isteyeceğini hiç düşünmemişti.

Hâlâ ona âşıktı.

Her türlü yargıya, kendi kahrolası akıl sağlığına rağmen hâlâ ona âşıktı.

Derin bir iç çekti.

Cecilia dönüp baktı. "Bir sorun mu var?"

Evet.

"Hayır."

Ama soruyu cevaplamadan önce o çoktan valize geri dönmüştü. Edward acaba...onun yüzüne gerçekten bakıp bakmadığını merak etti...

Onun gözlerindeki gerçeği görebilecek miydi?

Tekrar iç çekti.

Meraklı bir *hmmm* yaptı ve ne olduğuna daha iyi bakmak için öne doğru eğildi. "Bu ne?" diye sordu Cecilia.

Ellerini düzgünce katlanmış gömlek ve pantolonların içine daldırırken kaşlarını çattı. "Resmimi göremiyorum."

Edward'ın dudakları aralandı ama konuşmadı. Konuşamıyordu. Kelimeler tam dilinin ucuna gelmişti ama sese dönüşmeden yok olmuşlardı.

Kahrolası resmi istiyordu. Ona zorba, zalim diyebilirdi, hırsız diyebilirdi. O resmi kendisi için istiyordu.

"Belki de yanında Connecticut'a götürmüştür," dedi Cecilia. "İyi tarafından bakalım."

"Seni her zaman düşünürdüm," dedi Edward.

Cecilia başını kaldırıp ona baktı. "Bunu söylemen çok tatlı."

"Gerçekten. Senden o kadar çok bahsetti ki seni tanıdığımı hissettim."

Bakışları uzağa odaklanmışken bile Cecilia'nın gözlerinde sıcak bir şeyler belirdi. "Komik değil mi?" dedi yumuşak bir sesle. "Ben de senin için aynı şeyleri hissettim."

Edward hafızasını geri kazandığını ona şu an söylerse ne olur acaba diye merak etti. En doğrusu buydu. Onu bir centilmen yapan her şey adına bunun kesinlikle doğru olduğunu biliyordu.

"Ah!" diye haykırdı, düşüncelerini özenle delip geçerek. Ayağa fırladı. "Neredeyse unutuyordum. Thomas'ın resmini sana hiç göstermedim, değil mi?"

Edward'ın yanıt vermesine gerek yoktu, Cecilia çoktan el çantasını karıştırmaya başlamıştı bile. Büyüktü ama yine de onun New York'a bu kadar az eşyayla yolculuk yapmasına şaşırmıştı Edward.

"İşte burada," dedi küçük resmi oradan çekerek. Hüzünlü bir gülümsemeyle baktı, sonra uzattı. "Nasıl sence?"

"Aynı sanatçı olduğunu söyleyebilirim," dedi düşünmeden.

Çenesi biraz şaşkınlıkla gerildi. "Benimkini o kadar iyi hatırlıyor musun ki?"

"Thomas insanlara göstermeyi severdi."

Yalan değildi. Thomas, Cecilia'nın resmini arkadaşlarına göstermeyi severdi. Ama Edward'ın onu bu kadar iyi hatırlamasının nedeni bu değildi.

“Öyle mi?” Gözleri mutlulukla parladı. “Bu çok...ne olduğunu bilmiyorum. Hoş bir duygu sanırım. Beni özlediğini bilmek çok güzel.”

Edward başını sallayarak doğruladı. Erkek kardeşinin üzerindeki etkilerini dikkatle incelerken araştırma görevine geri dönmüş gibiydi. Edward şu an kendini çok tuhaf ve garip hissediyordu, çok iyi bir seyirciydi.

Bundan hoşlanmadı.

“Hmmmm, bu ne?” diye mırıldandı Cecilia.

Edward daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi.

Küçük bir cüzdan çıkardı ve onu Edward’a göstermek için döndü. “Valizinde para saklar mıydı?”

Edward’ın hiçbir fikri yoktu. “Aç da gör.”

Açtı ve anında bir altınları görünce şaşırdı. “Aman Tanrım,” diye haykırdı, avucunun içine gökten düşen altınlara bakarak.

Şu an Edward için pek bir anlam ifade etmeyebilirdi bu miktar ama Cecilia için çok şeydi, Edward komadayken para yüzünden ne kadar sıkıntı çektiğini hatırladı. Komadan uyandığında yoksulluğunu ondan gizlemeye çalışmıştı. Edward onun yoksul olabileceğini ya da en azından onun başarılı bir yalancı olduğunu hiç düşünmemişti. Günde sadece bir öğün yemek yemesi gibi küçük ayrıntıları sonradan ağzından kaçırmıştı. Bir kadınla aynı odada kaldığı kiralık pansiyonu da biliyordu, bu sokakta uyumaktan sadece biraz daha iyi bir sefaletti. Eğer hastanede Edward’ı bulmasaydı ona ne olacağının düşüncesiyle ürperdi.

Belki de bir anlamda birbirlerini kurtarmışlardı.

Cecilia tuhaf bir şekilde sessizdi, hâlâ elindeki altınlara gizemli bir şeymiş gibi bakıyordu.

Kafası karmakarışık olmuştu.

“Senin,” dedi Edward, Cecilia onunla ne yapacağını karar vermek için düşünürken.

En tuhaf ifadeyle madeni paralara bakarak dalgın bir şekilde başını salladı.

"Diğerlerinin yanına koy," diye önerdi Edward. Biraz parası olduğunu biliyordu. Cecilia bozuk para cüzdanına özenle yerleştirdi parasını. Edward iki kez onun paralarını saydığını görmüştü ve ikisinde de onu izlediğini fark edince mahcup bir ifadeyle başını kaldırmıştı.

"Evet, tabii," diye mırıldandı Cecilia ve yalpalayarak ayağa kalktı. Dolabı açıp çantasına uzandı. Bozuk para cüzdanını çıkardığını tahmin etti ama ona sırtı dönükken ne yaptığını gerçekten göremiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Edward.

"Evet," dedi, belki de bu hiç beklemediği ani bir incelikti. "Ben sadece..." Yarı yolda arkasını döndü. "Thomas'ın valizinde para olacağını düşünmemiştim. Bunun anlamı, benim..."

Edward bekledi ama Cecilia cümlesini tamamlamadı. "Bu neye sahip olduğun anlamına geliyor?" dedi sonunda.

Cecilia ona göz kırptı ve cevap vermeden önce tuhaf bir sessizlik oldu. "Hiç. Ben zaten düşündüğümden daha fazlasına sahibim."

Bu Edward'a netliğin tanımı gibi geldi.

"Sanırım..."

Bekledi ama dönüp açık valize baktığında cümlelerin devamını tahmin etti. Yanında birkaç gömlek duruyordu. Thomas'ın kırmızı ceketi yana düşmüştü ama bunun dışında her şeyi olduğu gibi bırakmıştı.

"Yorgunum," dedi Cecilia aniden. "Sanırım...yatacağım, bir sakıncası var mı?"

Edward ayağa kalktı. "Tabii ki yok."

Cecilia yere bakıyordu ama yanından geçip yatağa kıvrılıp dizlerini yukarı çekerek ok gibi ondan uzaklaştığında Edward onun yüzünde dayanılmaz bir hüznün belirmiş olduğunu gördü.

Omuzlarına baktı. Tam sebebini bilmese de üzüntüden gerildiğini biliyordu. Cecilia ağlamıyordu ya da en azından onun ağladığını düşünmüyordu ama duygularını kontrol altında tutmakta zorlanıyormuş gibi nefesi kesilmişti.

Dokunamayacak kadar uzakta olmasına rağmen Edward elini uzattı. Ona karşı kendini durduramıyordu. İçgüdüsel bir şeydi. Kalbi atıyor, ciğerleri nefes alıyordu ve eğer bu kadın acı çekiyorsa, onu rahatlatmak için elini uzatmak istiyordu.

Ama son adımı atmadı. Eli yana düştü ve bir heykel gibi durdu, kendi kargaşasına karşı çaresizdi.

Onu gördüğü andan itibaren korumak istemişti. Yarıdımız yürüyemeyecek kadar zayıf olduğu zamanlarda bile gücü olmak istemişti. Ama şimdi, nihayet Edward'a ihtiyaç duyduğunda, dehşet içindeydi.

Çünkü Cecilia güçlü olmasına izin verirse, çaresizce yükünün sırtlanmasına izin verirse, Edward kendini tamamen kaybederdi.

İçinde hâlâ asılı duran, onu tamamen sevmekten alıko-yan iplik her neyse kopacaktı.

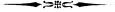
Ve onun kalp kırıklığı nihayete erecekti.

Edward usulca onun adını fısıldadı, duyması için cesa-retlendirir gibi.

"Sanırım yalnız olmalıyım," dedi Cecilia bir kez bile ona dönmeden.

"Hayır, yalnız olmamalısın," dedi Edward sert bir şekilde ve onu sıkıca tutup arkasından sarıldı.

Bölüm 20

Babam son zamanlarda daha bir sinirli. Ama ben de öyleyim. Mart ayı her zaman soğuk ve nemli geçer ama bu yıl her zamankinden daha da kötüydü. Babam her öğleden sonra kestiriyor. Sanırım ben de aynıını yapabilirim.

CECILIA HARCOURT'TAN

ERKEK KARDEŞİ THOMAS'A

(HIÇ ALINMAMIŞ BİR MEKTUP)

İki gün sonra Cecilia kanamaya başladı. Bunun olacağı belliydi. Kanamalarından bir gün önce her zaman bir tembellik, kasıklarında biraz kramp ve çok fazla tuz yemiş gibi bir his olurdu.

Yine de kendi kendine işaretleri yanlış okuduğunu düşünmüştü. Belki de gerçekten yorgun olduğu için kendini yorgun hissetmişti. İyi uyumuyordu. Yatağın diğer tarafında Edward varken nasıl düzgün bir şekilde dinlenebilirdi ki?

Krampa gelince, bütün hafta Devil's Head'de turta servis ediyorlardı. Ona dolgu malzemelerinin içinde çilek olmadığını söylemişlerdi ama gözlerini parlak giyinmiş askerlerden alamayan on altı yaşındaki genç bir barmene gerçekten güveneblir miydi? O turtanın içinde çilek olabiliirdi. Tek bir tohum bile Cecilia'nın rahatsızlığını açıklayabiliirdi.

Ve tuza gelince, bu konuda mantıklı bir fikri yoktu. Ama okyanusun yakınındaydı. Belki de bu havayı soluduğu içindi.

Ama sonra kanamıştı. Ve bezlerini dikkatlice yıkarken, hamile olmadığını fark etmesiyle birlikte göğsündeki acı kıvılcımları da birden kesilmişti.

Rahatlamıştı. Elbette rahatlamıştı. Hamilelik, Edward'ı evlilik tuzağına düşürmesi gerektiği anlamına gelirdi. Ve benliğinin çok büyük bir kısmı her zaman Kent'te sevimli mavi gözlü çocukların olduğu bir kulübe hayal ederken, bu hayalinin gerçekte düşündüğünden daha az gerçekleşme şansına sahip olduğunu anlamaya başlıyordu.

Sahte bir evliliğin bir balayı dönemi olabileceğini hayal etmek zordu ama Thomas'ın ölüm haberini aldıklarından beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Cecilia aptal değildi, ikisinin de yas tuttuğunu biliyordu ama bunun tek başına, altlarındaki dünyayı çatlatmış, içinden çıkılmaz derecede tuhaf ve anlaşılmaz bir uçurumu nasıl açıklayabileceğini bilemiyordu.

Edward'la ilgili olan şey, her şeyin çok *kolay* görünmesiydi. Sanki hayatı boyunca gerçekte kim olduğunu anlamayı beklemiş ve sonra, gözlerini açtığında...hayır, daha sonra, ilk gerçek konuşmalarında...*anlamıştı*. Tuhaftı, çünkü onunla geçirdiği tüm zaman bir yalan üzerine kurulmuştu ama onun yanında kendini hayatındaki herhangi bir zamandan daha dürüst hissetmişti.

İnsanın hemen farkına vardığı türden bir şey değildi bu. Hatta belki bitene kadar değil.

Ve o *bitmişti*. Thomas'ın valizini açtıktan sonra onu teselli etmeye çalıştığında bile bir şeyler ters gitmişti. Onun kollarında rahatlayamamıştı, muhtemelen bunun da bir yalan olduğunu bildiği için. Cecilia'nın, kardeşi için üzüldüğünü düşünmüştü ama aslında kalbini gerçekten parçalayan

şey, artık *Rhiannon*'a bilet alacak kadar parası olduğunun farkında olmasıydı.

Hamile olmadığını da öğrendiğine göre...

Pencereye doğru yürüdü ve kalçasını çıkıntıya dayadı. Havada hafif bir esinti vardı, bölgeye çöken neme kutsanmış bir katkı. Ağaçlarda uçuşan yaprakları izledi. Birçoğu yoktu; New York'un bu kısmı oldukça iyi inşa edilmişti. Ama yaprakların bir tarafının diğerinden daha koyu olmasını seviyordu, renklerin ileri geri, koyudan aydınlığa, yeşilden maviye geçişini izlemeyi seviyordu.

Cuma günüydü, bu *Rhiannon*'un o akşam denize açılacağı anlamına geliyordu ve şu an gökyüzünde sanki uçsuz bucaksız mavi bir halı seriliydi.

Bunu gerçekleştirmeliydi.

Artık New York'la işi bitmişti. Erkek kardeşi ölmüştü, Westchester ormanlarında gömülüydü. Mezarını bile ziyaret edemiyordu. Güvenli değildi ve her nedense Albay Stubbs'a göre ona uygun bir mezar taşı ve yazıt bulunamamıştı... Thomas'ın adı ve yaşıyla ilgili hiçbir şey olmadığı gibi, onu sevgili bir erkek kardeş ya da saygılı bir oğul olarak ilan eden bir şey de yoktu.

General Garth'tan mektubu aldığı o korkunç günü düşündü. Aslında bunun Albay Stubbs'a ait olduğu ortaya çıkmıştı ama bunun pek önemi yoktu. Babasını yeni kaybetmişti ve mektubu açmadan birkaç dakika önce çok korkmuştu. Tam olarak ne düşündüğünü hatırladı... Thomas *öldüyse*, dünyada sevdiği kimse kalmamıştı.

Şimdi ölmüştü. Ve bu dünyada sevebileceği başka kimse yoktu.

Edward sonunda hafızasını geri kazanacaktı. Bundan emindi. Daha şimdiden küçük parçalar birbirlerini eyleyerek kendilerini ortaya çıkarmaya başlamıştı. Ve Edward her şeyi hatırladığında...

Gerçeği kendisi keşfetmeden önce ona söylese daha iyi olacaktı.

Edward'ın İngiltere'de, Cecilia'nın dahil olmadığı bir hayatı vardı. Onu seven bir ailesi ve evlenmesi gereken genç bir kız vardı. Onun gibi baştan aşağı aristokrat olan bir kız. Ve onu hatırladığında... Eşsiz Billie Bridgerton'ı... Neden bu kadar iyi bir uyum içinde olduklarını da hatırlayacaktı.

Cecilia kapıdan çıkmadan önce kendini pencere pervazından uzaklaştırdı ve bozuk para cüzdanını kaptı. Bu gece gidecekse yapacak çok işi vardı ve Edward ordu karargâhından dönmeden önce bunların hepsini yapmalıydı.

Her şeyden önce, biletini alması gerekiyordu. Sonra çantasını toplaması gerekiyordu, bu çok uzun sürmeyecekti. Ve son olarak, Edward'a bir mektup yazması gerekiyordu.

Ona artık özgür olduğunu söylemesi gerekiyordu.

Gidecekti ve böylece Edward ilgilenmesi gereken hayatına devam edebilecekti. Kiminle ilgilenmek *istiyorsa* onunla ilgilenecekti. Bunu henüz fark etmemiş olabilirdi ama er geç fark edecekti ve fark ettiği an yakınında olmak istemiyordu. Bir kalbin kırılabilceği pek çok yol vardı. O her gün baktığı yüzün artık başkasına ait olduğunu anlayınca ne yapacaktı?

Bu onu tamamen mahvedebilirdi.

Edward'ın saat olarak kullanmak üzere masanın üzerinde tuttuğu cep saatini kontrol etti. Hâlâ zamanı vardı. O sabah erkenden dışarı çıkmıştı... Albay Stubbs'la bütün gün sürecek bir toplantıya gittiğini söylemişti. Ama yine de hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Bu iyi oldu, dedi kendi kendine, merdivenlerden aceleyle inerken. *Doğru ola buydu*. Parayı bulmuştu ve hamile değildi. Demek ki birlikte olmamaları gerekiyordu.

Bugünün hedefi: Kadere inan.

Ama otelin lobisine ulaştığında, adını duydu, biri telaşla ona sesleniyordu.

“Bayan Rokesby!”

Döndü. Kader. Devil’s Head’deki otel müdürüne çok benziyordu.

Tezgâhın arkasından çıkmış, gergin bir ifadeyle ona doğru yürüyordu. Arkasında güzel giyimli bir kadın vardı.

Adam kenara çekildi. “Bu muhteşem leydi, Yüzbaşı Rokesby’yi görmeyi umuyordu.”

Cecilia, adamın iri yarı yapısının ardından belli belirsiz görünen kadını daha iyi görebilmek için başını yana eğdi. “Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?” dedi kibar bir reveransla. “Ben Yüzbaşı Rokesby’nin karısıyım.”

Yalanın hâlâ dilinden bu kadar kolay çıkması ne tuhaftı.

“Evet,” dedi kadın hızlı bir şekilde, adama gitmesini işaret ederek.

Adam derhal söyleneni yaptı.

“Ben Bayan Tryon’um,” dedi kadın. “Yüzbaşı Rokesby’nin vaftiz annesi.”

Cecilia on iki yaşındayken, kilisesinin *Doğum* oyununda Meryem rolünü oynamaya zorlanmıştı. Bu, tüm arkadaşlarının ve komşularının önünde durması ve tümü papazın karısı tarafından dinsel olarak ezberlenmiş en az yirmi satırlık nesri okuması demek oluyordu. Ama ağzını açıp evli olmadığını ve nasıl çocuk sahibi olabileceğini anlamadığını söyleme zamanı geldiğinde donup kalmıştı. Ağzı açıldı, ama boğazı düğümlenmişti. Zavallı Bayan Pentwhistle’ın sahne arkasından dizeleri ona kaç kez fısıldadığı önemli değildi. Cecilia kelimeleri biliyor, sadece kulaklarından kafasına ve diline aktaramıyor gibiydi.

Cecilia, New York Kraliyet Valisi’nin eşi ve evliymiş gibi davrandığı adamın vaftiz annesi Margaret Tryon’un yüzüne bakarken aklına bu anısı geldi.

Şu an yaşadığı, anısından da beterdi.

“Bayan Tryon,” dedi Cecilia sonunda ses çıkarmayı başararak. Ve reverans yaptı. (Ekstra derin.)

“Siz Cecilia olmalısınız,” dedi Bayan Tryon.

“Ben... Ben...şey...” Cecilia çaresizce yarı dolu yemek odasının masalarına baktı. Burası onun evi değildi ve bu yüzden ev sahibesi de değildi ama görünüşe göre yine de ev sahipliği yapması gerekiyordu. Sonunda yüzüne becerebildiği kadar parlak bir gülümseme yerleştirdi ve “Oturmak ister misiniz?” dedi.

Mrs. Tryon’un ifadesi hoşnutsuzluktan teslimiyete dönüştü ve başını hafifçe sallayarak Cecilia’ya odanın diğer ucundaki bir masada kendisine katılmasını işaret etti.

Yerleştiklerinde Bayan Tryon, “Edward’ı görmeye geldim,” dedi.

“Evet,” dedi Cecilia dikkatlice. “Otel müdürü söyledi.”

“Hastaydı,” dedi Bayan Tryon.

“Öyleydi. İlk yaralandığı kadar hasta olmasa da.”

“Peki hafızasını geri kazandı mı?”

“Hayır.”

Bayan Tryon’un gözleri kısıldı. “Onun bu durumundan faydalanmıyorsun, değil mi?”

“Hayır!” diye bağırdı Cecilia, çünkü faydalanmıyordu. Daha doğrusu, artık faydalanmayacaktı. Edward’ın cömertliğinden ve onurundan yararlanma düşüncesi kalbini kızgın bir maşa gibi dağladığı için...

“Vaftiz oğlum benim için çok değerlidir.”

“Benim için de çok değerli,” dedi Cecilia yumuşak bir sesle.

“Evet, öyledir herhalde.”

Cecilia bunu nasıl yorumlayacağını bilmiyordu.

Bayan Tryon, eldivenlerini askeri bir hassasiyetle çıkarmaya başladı, sadece, “Onun Kent’te genç bir bayanla tanıştığını biliyor muydunuz?” demek için duraksadı.

Cecilia yutkundu. “Bayan Bridgerton’ı mı kastediyorsunuz?”

Bayan Tryon başını kaldırdı, gözlerinde isteksiz bir hayranlık belirmişti. Muhtemelen Cecilia’nın dürüstlüğünden dolayı. “Evet,” dedi. “Resmi bir nişan değildi ama bilinen ve beklenen bir şeydi.”

“Biliyorum,” dedi Cecilia. Dürüst olmak en iyisiydi.

“Muhteşem bir çift olurlardı,” diye devam etti Bayan Tryon, sesi hemen hemen samimi bir havaya bürünmüştü. Ama hemen hemen. Sözlerinde biraz soğukluk, belli belirsiz bir sıkıcılık, bir ikaz tonu vardı ve sanki şunu der gibiydi... *Kontrol bende ve ondan asla vazgeçmeyeceğim.*

Cecilia inandı.

“Bridgertonlar ve Rokesbyler nesillerdir dost ve komşudurlar,” diye devam etti Bayan Tryon. “Edward’ın annesi bana birçok kez ailelerinin birleşmesinin onun en büyük dileği olduğunu söyledi.”

Cecilia dilini tuttu. Söyleyeceği hiçbir şey onu kötü bir duruma düşüremezdi.

Bayan Tryon ona aba altından sopa gösterip meydan okuduktan sonra bir iç çekti. Aslında bir iç çekışten ziyade neyse bu konuyu kapatalım gibi bir sestti. “Ama ne yazık ki,” dedi, “bu dileği gerçekleştiremeyecek.”

Cecilia inanılmayacak kadar uzun bir an bekledi ama Bayan Tryon daha fazlasını söylemedi. Sonunda Cecilia, “Size yardımcı olabileceğim özel bir şey var mıydı?” diye sormak için kendini zorladı.

“Hayır.”

Daha derin bir sessizlik oldu. Cecilia, Bayan Tryon’un bu sessizliği bir silah gibi kullandığını fark etti.

“Benim...” dedi Cecilia çaresizce kapıyı işaret ederek. Bu kadında onu tamamen beceriksiz bırakan bir şey vardı. “Benim çıkmam gerek, işlerim var,” dedi sonunda.

“Benim de,” dedi Bayan Tryon, sözleri keskindi ve ayağa kalktığında hareketleri de keskindi.

Cecilia kapıya kadar ona eşlik etti ama veda edemeden Bayan Tryon, “Cecilia...sana Cecilia diyebilirim, değil mi?” dedi.

Cecilia, gözleri güneş ışığına alışırken gözlerini kısıtı. “Elbette.”

“Kader bu öğleden sonra bizi bir araya getirdiğine göre, kocanızın vaftiz annesi olarak bir tavsiyede bulunmayı kendime görev biliyorum.”

Gözleri buluştu.

“Onu incitme.” Sözleri kısa ve netti.

“Asla istemem böyle bir şeyi,” dedi Cecilia. Yalan da değildi.

“Hayır, isteyeceğini düşünmüyorum. Ama onun geleceğinde başka birinin olduğunu her zaman hatırlamalısın.”

Acımasız bir ifadeydi ama acımasızca söylenmemişti. Cecilia kadının bundan neden bu kadar emin olduğundan emin değildi. Belki de Bayan Tryon’un gözlerindeki ince nem perdesi, belki sadece içgüdüdü.

Belki de sadece hayal gücüydü.

Yine de bir ikazdı. Doğru olanı yapıyordu.

ÖĞLEDEN SONRA ORTASIYDI, Edward İngiliz Ordusu karargâhındaki toplantılarını henüz bitirmemişti. Vali Tryon, Edward’ın Connecticut’ta geçirdiği dönemin eksiksiz bir şekilde anlatılmasını istemişti ve Albay Stubbs için sadece bir gün önce sunduğu yazılı rapor yeterli görülmemişti. Bu yüzden valiyle oturmuş ve daha önce üç kez söylediği her şeyi tekrar anlatmıştı. Tryon birkaç hafta gibi kısa bir zaman dilimi içinde Connecticut kıyılarında bir dizi baskın düzenlemeyi umduğundan, bunun bir yararı olduğunu düşünüyordu.

Ancak büyük sürpriz, Edward ayrılırken gerçekleşti. Albay Stubbs onu kapıda durdurdu ve ona iyi bir kâğıda yazılmış, katlanıp zarfa konmuş ve mumla mühürlenmiş bir mektup verdi.

Stubbs sert bir sesle, “Yüzbaşı Harcourt’tan,” dedi. “Eğer geri dönmeyecek olursa size vermem için bırakmıştı.”

Edward zarfa baktı. “Bana mı?” diye sordu aptalca.

“Babasına göndermemizi isteyip istemediğini sordum ama hayır dedi. Zaten önemli değil, çünkü babası oğlundan önce öldü.”

Stubbs yorgun, kaşlarını çatarak içini çekti ve bir elini başını kaşımak için kaldırdı. “Aslında hangisinin önce öldüğünü bilmiyorum ama zaten pek fark yaratmıyor.”

“Hayır,” diye onayladı Edward, hâlâ zarfın ön yüzünde Thomas’ın biraz dağınık yazısıyla yazılmış ismine bakarak. Erkekler her zaman böyle mektuplar yazardı ama genellikle aileleri için.

“Okumak için biraz yalnız kalmak istiyorsanız, koridorun karşısındaki ofisi kullanabilirsiniz,” dedi Stubbs. “Greene bugün dışarıda olacak, Montby de öyle, bu yüzden rahatça okursunuz.”

“Teşekkür ederim,” dedi Edward refleks olarak. Arkadaşının mektubunu okumak için mahremiyet istiyordu. Sonuçta her gün ölümlerden mesaj gelmiyordu ve nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Stubbs ona küçük bir ofise kadar eşlik etti, hatta ağır, boğucu havayı hafifletmek için pencereyi de açtı. Odadan çıkıp kapıyı kapatırken bir şey söyledi ama Edward bunu fark etmedi. Zarfa baktı, derin bir nefes aldı ve sonunda açmak için parmaklarını mumlu mührün altına kaydırды.

Sevgili Edward,

Eğer bunu okuyorsan, kesinlikle ölmüşümdür. Bunları yazmak gerçekten tuhaf. Hiçbir zaman hayaletlere inanmadım ama şimdi bu inanç beni rahatlatıyor. Sanırım ben de geri dönmeli ve sana musallat olmalıyım, bu düşünce çok hoşuma gitmeye başladı. Rhode Island'daki Herr Farmer ve yumurtalarla ilgili o olaydan sonra kesinlikle bunu hak ediyorsun.

Edward olayı hatırlayınca gülümsedi. Uzun, sıkıcı bir gün olmuştu ve omlet arayışları, Almanca bağırان şişman bir çiftçinin onlara yumurta fırlatmasıyla sona ermişti. Bu lanet olası bir trajedi olmalıydı...günlerdir tatsız ve sıkıcı olmayan bir yemek yememişlerdi...ama Edward bu kadar çok güldüğü bir zamanı hatırlamıyordu. Thomas'ın paltosundaki yumurta sarılarını çıkarması tam bir gün sürmüştü ve Edward bütün gece saçından yumurta kabuğu ayıklamıştı.

Ama son gülen ben olacağım, çünkü sürekli ağlayan sefil bir duygusal olarak belki de seni benim için gözyaşı dökmeye zorlayacağım. Bu beni güldürür, bilirsin. Her zaman çok soğukkanlıydın. Seni katlanılabilir kılan sadece mizah anlayışındı. Ama katlanılabildin ve bana bahsettiğin gerçek dostluğun için sana teşekkür etmek istiyorum. Çünkü hiç düşünmeden bahsetmiştin, en basit ifadeyle içinden gelen bir şeydi. Hayatımın yarısını kolonilerde sürekli kelle koltukta ve korku içinde geçirdiğimi söylemekten utanmıyorum. Çünkü burada ölmek çok kolay. Her zaman desteğini aldığımı bilmenin bana verdiği rahatlığı anlatamam.

Edward havayı içine çekti ve ancak o zaman gözyaşlarının akmaya ne kadar yakın olduklarını fark etti. Aynı sözleri o da Thomas'a yazabilirdi. Savaşı katlanılabilir kılan şey buydu. Arkadaşlık ve bu dünyada sizin hayatınıza kendisinin kadar değer veren en az bir kişinin daha olduğu bilgisiydi.

Ve şimdi senden bu dostluğa dayalı olarak son bir istekte bulunmalıyım. Lütfen Cecilia'ya iyi bak. Şimdi yalnız kalacak. Babamızı saymıyorum, onun varlığı varla yok arası. İstersen ona yaz. Bana ne olduğunu sen anlat ki oradan öğrenmesin. Ve fırsatın olursa ziyaretine git. İyi olduğunu gör. Belki onu kız kardeşinle tanıştırebilirsin. Bence Cecilia bundan hoşlanır. Yeni insanlarla tanışma ve Matlock Bath'ın dışında bir hayat bulma fırsatı bulabileceğini bildiğim için gözümlün açık kalmayacağını ve huzur içinde yatacağımı biliyorum. Babamız öldüğünde, onun orada hiç kimsesi kalmayacak. Kuzenimiz Marsvell mülkiyeti devralacak ve o daima yalaka bir tip olmuştur. Cecilia'nun, onun yalandan cömertliğine ve iyi niyetine bağımı olmasını asla istemiyorum.

Edward da öyle düşünüyordu. Cecilia Horace hakkında her şeyi anlatmıştı. Yalaka sıfatı çok uygun bir nitelendirme idi.

Senden çok şey istediğimi biliyorum. Ama Derbyshire dünyanın merkezi değil. Sanırım ikimiz de bunun için en uygun yerin New York olduğunu biliyoruz. Ve eminim ki İngiltere'ye döndüğünde, yapmak isteyeceğin son şey kuzeye, ilkenin iç kısımlarına gitmek olacaktır.

Hayır, buna gerek kalmayacaktı. Thomas, Cecilia'nın sadece çeyrek mil ötede, Devil's Head'deki on iki numaralı odada olduğunu bilse şaşırmas mıydı? Erkek kardeşini bulmak için okyanusu aşmıştı ve bu yaptığı gerçekten dikkate değer bir şeydi. Ve Edward her nedense Cecilia'nın bunu yapabileceğini Thomas'ın bile hayal edemeyeceğini düşünüyordu.

Yani bu bir veda. Ve bir teşekkür. Kız kardeşimin refahı ve mutluluğu için senden daha fazla güvenebileceğim kimse yok. Ve belki bu görevi çok fazla umursamayacaksın. Ama ben yokken onun mektuplarını okuduğunu biliyorum. Açık konuşacağım, hiç fark etmeyeceğimi mi sandın?

Edward güldü. Thomas'ın başından beri bunu bildiğine inanamıyordu.

Ona ait resmi sana miras bırakıyorum. Bence o da senin almanı isterdi. Biliyorum.

Tanrı yolunu açık etsin ve hep seninle olsun dostum.

Her zaman dostun kalacak olan,

Thomas Harcourt

Edward gözlerini dikip mektuba o kadar uzun süre baktı ki görüşü bulanıklaşmıştı. Thomas, Edward'ın kız kardeşine âşık olduğunu bildiğini asla söylememişti. Bunu düşünmek neredeyse ürkütücüydü. Ama belli ki bundan eğlenmişti. Eğlenmişti ve belki de...

Umutlanmış mıydı?

Thomas özünde bir çöpçatan mıydı yani? Mektubunda kesinlikle böyle seslenmişti. Edward'ın Cecilia ile evlenmesini isteseydi...

Thomas aslında bundan bahsetmiş olabilir miydi mektubunda? Evlilik hazırlıklarını kendisinin yaptığını söylemişti. Ya...

Edward yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Ya Cecilia gerçekten evli olduklarını *düşündüyse*? Ya hiç yalan söylememişse?

Edward üzerindeki tarihe bakmak için deli gibi mektubu yokladı. Thomas bunu ne zaman yazmıştı? Cecilia'ya bir vekalet evliliği töreni düzenlemesini söylemiş ama Edward'dan aynı şeyi yapmasını istemeden önce ölmüş olabilir miydi?

Durdu. Otele geri dönmek zorundaydı. Bunun çok zor olduğunu biliyordu ama çok şeyi açıklardı. Ve ona hafızasının geri geldiğini söylemesinin zamanı çoktan gelmiş de geçmişti. Acı ve endişe içinde boğulmayı bırakması ve ona neler olduğunu sorması gerekiyordu.

Devil's Head'e koşamadıysa da çok hızlı yürüdü.

“CECILIA!”

Edward gerekli olandan daha fazla güç kullanarak açtı odanın kapısını. Ama otelein üst katına ulaştığında, kanı o kadar hızlı, hem de o kadar hızlı akıyordu ki adeta derisinden fışkıracaktı. Kafası sorularla, kalbi tutkuyla doluydu ve bir noktada Cecilia'nın ne yaptığını umursamadığına karar vermişti. Eğer kandırıdıysa da bir nedeni olmalıydı. Onu tanıyordu. *Tanıyordu*. Bu dünyada daha önce hiç görmediğı kadar iyi bir insandı ve belki sözlü olarak söylememişti ama Cecilia'nın da onu sevdiğini biliyordu.

En az Edward'ın onu sevdiğı kadar.

“Cecilia?”

Orada olmadığı çok açık olmasına rağmen adını tekrar tekrar haykırdı. Kahretsin. Şimdi çaresizce oturup beklemesi gerekecekti. Her yerde olabilirdi. Sık sık dışarı çıkar, yapması gereken işleri halleder, yürüyüşler yapardı. Gerçi erkek kardeşini araması sona erdiğinden beri daha az çıkar olmuştu ama yine de bütün gün içerde kapalı kalmayı seven biri değildi.

Belki bir not bırakmıştı. Bazen yapardı.

Gözleri odayı taradı, masaların üzerine baktı. İşte oradaydı. Uçup gitmesin diye boş bir vazonun altına üç kez katlanmış bir kâğıt parçası sıkıştırılmıştı.

Cecilia her zaman pencereyi açık bırakmayı severdi.

Edward kâğıdı açtı ve bir an için sayfadaki kelimele-
rin çokluğu karşısında kafası karıştı; bu birinin ne zaman döneceğini bildirmesi için bıraktığı kısa bir mesajdan çok daha fazlasıydı.

Sonra okumaya başladı.

Sevgili Edward,

Ben bir korkağım, korkuğ biriyim, çünkü bu sözleri senin yüzüne söylemem gerektiğini biliyorum. Ama yapamam. Yüz yüze konuşsam konuşmayı tamamlayabileceğimi sanmıyorum, ayrıca bunun için zamanım olacağını da sanmıyorum.

Sana itiraf edeceğim o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bilmiyorum. Sanırım en belirgin gerçekle başlamalıyım. Biz evli değiliz.

Böyle bir yalanı sana asla söylemek istemedim. Ama sana yemin ederim ki aslaencil olmayan duygular içinde ve sadece bir nedenden dolayı söyledim. Senin hastanede olduğunu duyduğumda, oraya gelip seninle ilgilenmem gerektiğini düşündüm ama gittiğimde kapıdan geri çevrildim, rütbem ve konumun nedeniyle sadece aile üyelerinin seni görmesine izin verilebileceği söylendi. O anda bana ne olduğundan emin değilim, hiç bu kadar dürtüsel davranan biri olduğumu bilmiyordum, ne olursa olsun engeli aşmaya, bunun için de risk almam gerektiğine karar verdim. New York'a kadar gelmiştim. Çok kızgındım. Sadece yardım etmek istiyordum. Ve farkında olmadan kapıdaki görevliye senin karın olduğumu söyledim. Ve bu yalan o günden bugüne kadar geldi. Bugüne kadar birinin bana neden inandığını gerçekten bilmiyorum.

Komadan uyandığında kendime, sana gerçeği açıklayacağıma söz vermiştim. Ama sonra her şey ters gitti. Hayır, ters değil aslında, tuhaf gitti. Uyandın ve hafızan kaybolmuştu. Daha da tuhafı bana kim olduğumu biliyor gibi davrandın. Beni nasıl tanıdığını hâlâ anlamıyorum. Ama nasılsa hafızanı geri kazandığında, zaten kazanacağını biliyorum ve sen de buna inanmalısın, hiç tanışmadığımızı anlayacaksın. Yani şâksen tanışmadığımızı... Çünkü Thomas'ın benim resmimi sana gösterdiğini biliyorum ama inan bana o resmin benimle hiçbir ilgisi yok. Yani gözlerini açtığında beni tanıman için hiçbir sebep yok.

Doktorun ve Albay Stubbs'ın önünde sana gerçeği söylemek istemedim. Kalmama izin vereceklerini düşünmemiştim ve hâlâ benim bakımuma ihtiyacın olduğunu hissettim. Ama o geceden sonra bir şey çok netleşti. Ordu, erkek kardeşimi ararken Bayan Rokesby'ye yardım etmeye Bayan Harcourt'tan çok daha istekliydi.

Bu yüzden seni kullandım. Senin adını kullandım. Bunun için çok özür dilerim. İtiraf edeyim ki suçluluğumu ömrümün sonuna kadar taşıyacak olsam da yaptıklarımın pişman değilim. Thomas'ı bulmam gerekiyordu. O bana ait geride kalan tek şeydi.

Ama şimdi o öldü ve benim New York'ta bulunma nedenim de kalmadı. Evli olmadığımız için benim için en iyi ve en uygun olan şeyin Derbyshire'a geri dönmek olduğunu düşünüyorum. Ama asla Horace'la evlenmeyeceğim, hiçbir şey beni bu kadar alçaltamaz, seni temin ederim. Gitmeden önce gülmüşleri bakçeye gömdüm, onlar annemin ve dolayısıyla mirasın parçası değiller. Onlara bir alıcı bulacağım. Benim iyiliğim ve mutluluğum için endişelenmene gerek yok.

Edward, sen gerçek bir centilmensin... Tanıdığım en onurlu adamsın. Eger New York'ta kalırsam, beni tehlikeye attığın için benimle evlenmem gerektiği konusunda ısrar edeceğini biliyorum. Ama bunu senden isteyemem. Bunların hiçbirisi senin hatan değildi. Evli olduğumuzu düşündün ve gerçek bir koca gibi davrandın. Benim yapmış olduğum düzenbazlık yüzünden cezalandırılan sen olmamalısın. İngiltere'de seni bekleyen, içinde benim olmadığım bir hayatın var.

Tek isteğim yaşadığımız bu dönemle ilgili hiç kimseye hiçbir şeyden bahsetmemen. Evleneceğim gün geldiğinde, burada neler olduğunu evleneceğim kişiye elbette anlatacağım. Anlatmazsam bununla zaten yaşayamam. Ama o zamana kadar, dünyanın beni basit, sıradan biri olarak görmeye devam etmesinin en iyisi olduğunu düşünüyorum.

Arkadaşın,

Cecilia Harcourt

Dipnot: Birlikte geçirdiğimiz zamanın kalıcı sonuçları konusunda endişelenmene gerek yok.

Edward odanın ortasında donmuş bir hâlde kalakaldı. Bu da neydi böyle? Cecilia ne demek istiyordu...

Mektubun kilit noktasını bulmaya çalıştı. İşte. Cecilia ona yüz yüze söyleyecek vakti olmayacağını söylemişti.

Yüzünden kan çekildi.

Rhiannon. Limandaydı. Bu akşam yola çıkıyordu.

Cecilia bir yer ayırtmıştı. Emindi.

Saat olarak kullanması için masanın üzerine bıraktığı cep saatini kontrol etti. Zamanı vardı. Çok değilse de yeterliydi.

Yeterli olması gerekiyordu. Bütün hayatı buna bağlıydı.

Bölüm 21

Senden uzun zamandır haber alamadım Thomas. Endişelenmem gerektiğini biliyorum, mektuplarının gecikmesinin onlarca nedeni olabilir ama bunu bilsem de kendimi engelleyemiyorum. Yazmalarımızı takip etmek için bir takvime işaretlediğimi biliyor muydun? Mektubumun bir gemiye konması için bir hafta, Atlantik'i geçmesi için beş hafta, sana ulaşması için bir hafta daha. Sonra senin mektubunun bir gemiye konması için bir hafta, Atlantik'i geçmesi için üç hafta (gördün mü? doğuya gitmek daha hızlı derken haklıymışsın), sonra bana ulaşması için bir hafta daha. Sonuç olarak basit bir soruya cevap almak için üç ay geçmesi gerek!

Ama sonra düşündüm ki belki de basit soru diye bir şey yok. Varsa da basit cevaplardan yoksunlar.

CECILIA HARCOURT'TAN

ERKEK KARDEŞİ THOMAS'A

(HIÇ ALIMAMIŞ BİR MEKTUP)

Rhiannon adlı gemi *Leydi Miranda*'ya çok benziyordu. Cecilia kamarasını bulmakta hiç zorluk çekmedi. Biletini birkaç saat önce satın aldığı anda, kamarasını, New York'un önde gelen ailelerinden birinin mürebbiyesi olarak hizmet eden ve şimdi eve dönmekte olan Bayan Alethea

Finch ile paylaşacağı söylenmişti. Yabancıların bu tür yolculuklarda konaklama yerlerini paylaşması alışılmadık bir durum değildi. Cecilia yol arkadaşıyla oldukça iyi anlaşmıştı ve New York'a yanaştıklarında hoşça kal demediği için üzgündü.

Cecilia, Bayan Finch'in İrlandalı mı yoksa onun kendisi gibi İngiltere'ye varmadan önce başka bir limanda durmak zorunda kalmaktan çekinmeden Britanya Adaları'na ilk giden gemiye binmek için çok istekli biri mi olduğunu merak ediyordu. Zira Cecilia, Cork'tan eve nasıl döneceğini bilmiyordu, ama bu engel, Atlantik'i geçmek gibi büyük bir zorlukla karşılaştırıldığında olukça küçük görünüyordu. Muhtemelen Cork'tan Liverpool'a giden gemiler vardı. Hiçbiri olmazsa, Dublin'e gidip oradan başka bir gemiyle İngiltere'ye geçebilirdi.

Tanrı aşkına, kalkıp Derbyshire'dan New York'a gitmişti. Bunu yapabildiyse, her şeyi yapabiliirdi. Güçlüydü. Çok güçlüydü.

Ağlamaya başladı.

Lanet olsun, ağlamayı kesmeliydi.

Nefes almak için kamarasının dışındaki dar koridora çıkıp bir süre orada durdu. En azından ağlamıyordu. Aslında kimsenin dikkatini çekmeden ağlayıp rahatlayabilirdi. Zira duygularına her gem vurduğunda, ciğerleri sallanıyor gibiydi ve nefes aldığı anda sesi boğuluyormuş gibi çıkıyor, ardından gözleri karıncalanıp iğne gibi batıyordu ve sonra...

Kes. Bunu düşünmeyi bırakması gerekiyordu.

Bugünün hedefi: Toplum içinde ağlama.

İçini çekti. Yeni bir hedef istiyordu.

Harekete geçme zamanı. Güçlü bir nefes alıp eliyle gözlerini ovuşturdu ve kamarasına dönüp içeri girmek için kapisinin kulpunu aşağı bastırdı.

Kilitlenmişti.

Cecilia gözlerini kırıştırdı, bir an şaşkınlık yaşadı ama sonra kamara arkadaşının kendisinden önce geldiğini düşünüp kapıyı çaldı. Tek başına bir kadının kamarasının kapısını kilitlemesi mantıklıydı. O da aynısını yapardı.

Biraz bekledi, sonra tekrar çaldı ve sonunda kapı açıldı. Ama sadece kısmen. Orta yaşlarda zayıf bir kadın bakıyordu. Dar koridorun neredeyse çoğunu doldurdu, bu yüzden Cecilia onun arkasında kalan kamarayı pek fazla göremiyordu. Biri yukarıda, diğeri aşağıda olmak üzere iki ranza varmış gibi görünüyordu ve yerde açık bir valiz duruyordu. Masanın üzerinde yanan bir fener vardı. Belli ki Bayan Finch bavullarını boşaltıyordu. “Size yardım edebilir miyim?” diye sordu Bayan Finch.

Cecilia yüzüne dostça bir ifade yerleştirdi ve “Sanırım bu kamarayı sizinle paylaşıyoruz,” dedi.

Bayan Finch ona gergin bir ifadeyle baktı, sonra, “Yanılıyorsunuz,” dedi.

Güzel. İşte bu hiç beklemediği bir şeydi. Cecilia, Bayan Finch’in kalçasını dayadığı kamaranın açık kapısına baktı. Üzerindeki piriç levhada “8” yazıyordu.

“Sekiz numaralı kamara,” dedi Cecilia. “Ve siz de Bayan Finch olmalısınız. Biz sizinle oda arkadaşınız.” Şu anda girişken olmak için enerji toplaması zordu ama denemesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden kibarca reverans yaptı ve “Ben Bayan Cecilia Harcourt. Nasılsınız?” dedi.

Yaşlı kadının dudakları yassılaştı. “Bana burayı kimseyle paylaşmayacağım söylendi.”

Cecilia önce bir ranzaya, sonra diğerine baktı. Besbelli iki kişilik bir kamaraydı. “Kendiniz için bir kamara ayırmış mıydınız?” diye sordu kadına. İnsanların bazen iki katı ödeme yapmasına rağmen bunu yaptığını duymuştu.

“Bana kamara arkadaşımın olmadığı söylendi.”

Cecilia'nın sorduğu sorunun cevabı bu değildi. Ama kendi ruh hâli siyahla mavi arasında gidip gelse de öfkesini kontrol altında tuttu. En az üç hafta boyunca bu kadınla son derece küçük bir kamarayı paylaşmak zorunda kalacaktı. Bu yüzden sevimli bir yüz ifadesi takınıp gülümseyerek, "Bu öğleden sonra okyanusu geçmek için rezervasyon yaptırdım," dedi.

Bayan Finch bariz bir hoşnutsuzlukla geri çekildi. "Nasıl bir kadın, yola çıktığı gün Atlantik'i geçmek için rezervasyon yaptırır?"

Cecilia'nın çenesi sinirden kasıldı. "Sanırım sadece benim gibi bir kadın. Planlarım birdenbire değişti ve hemen yola çıkan bir gemi bulabildiğim için şanslıyım."

Bayan Finch burnunu çekti. Cecilia, kadının bunun için ona iltifat etmek bir yana bunu nasıl yorumladığından emin değildi. Ama Bayan Finch sonunda bir adım geri çekilip Cecilia'nın küçük kamaraya girmesine izin verdi.

"Gördüğünüz gibi," dedi Bayan Finch, "eşyalarımı açtım ve alt ranzaya yerleştirdim."

"Üstte uyumaktan çok memnun olurum."

Bayan Finch biraz daha yüksek sesle tekrar burnunu çekti. "Ama deniz tutarsa odadan çıkmak zorunda kalırsın. Burada o kokuyu çekemem."

Cecilia, nezaket konusundaki kararlılığının kaybolduğunu hissetti. "Kabul. Ama sen de aynısını yaptığın sürece."

"Umarım horlamıyordursun."

"Eğer horluyorsam da şimdiye dek kimse bana bundan bahsetmedi."

Bayan Finch ağzını açtı ama Cecilia, "Eğer horlarsam bana söyleyeceğinden eminim," diyerek sözünü kesti.

Bayan Finch tekrar ağzını açtı ama Cecilia ekledi, "Ve bunun için teşekkür ederim. Görüldüğü üzere insanın

kendisi hakkında bilmesi gereken çok şey var, aynı fikirde değil misin?”

Bayan Finch geri çekildi. “Çok küstahsın.”

“Sen de benim yolumu kapatıyorsun.” Oda çok küçük-tü ve Cecilia henüz tam olarak içeri girememişti, çünkü di-ğ er kadın valizini yere açmışken bunu yapması neredeyse imkânsızdı.

“Burası benim odam,” dedi Bayan Finch,

“*Bizim* odamız,” dedi Cecilia öfkeyle, “ve içeri girmem için valizinizi biraz çekerseniz memnun olurum.”

“İyi, tamam!” Bayan Finch valizini sertçe kapatıp ya- tağının altına itti. “Valizini nereye koyacaksın bilmiyorum ama eğer ben ortaya koyamıyorsam, sen de koyacağını san- ma sakın.”

Cecilia’nın valizi yoktu, sadece büyük seyahat çantası vardı ama şu an bu konuda ona açıklama yapmasına gerek yoktu.

“Bütün eşyan bu mu?”

Bayan Finch bu konuda özellikle açıklama yapması için Cecilia’yı tahrik etmeye hevesli görünüyordu.

Cecilia sakinleşmek için derin bir nefes almaya çalıştı. “Dediğim gibi, aniden ayrılmak zorunda kaldım. Uygun bir valiz hazırlamak için zamanım yoktu.”

Bayan Finch kemerli burnunu havaya kaldırarak baktı ve bir kez daha burnunu çekti. Cecilia, zamanını olabildi- ğince güvertede geçirmeye karar verdi.

Yatağın ayakucuna çivilenmiş küçük bir masa vardı ve altında Cecilia’nın el çantasının sığabileceği kadar bir boş- luk vardı. Ranzasında olmasını isteyebileceğini düşündüğü birkaç şeyi çıkardı ve sonra tırmanıp nerede uyuyacağını görmek için Bayan Finch’in yanından geçti.

“Ranzaya çıkarken yatağıma basma.”

Cecilia durakladı, içinden üçe kadar saydı, sonra, “Hareketlerimi merdivenle sınırlayacağım,” dedi.

“Seni kaptana şikâyet edeceğim.”

“Elbette,” dedi Cecilia, kolunu heybetli bir şekilde sallayarak. Başka bir basamağa çıktı ve bir göz attı. Ranzası temiz ve düzenliydi. Fazla boşluk olmasa da en azından Bayan Finch’e bakması gerekmeyecekti.

“Sen fahişe misin?”

Cecilia döndü, neredeyse merdivenden kayıp düşecekti. “Ne dedin sen?”

“Fahişe misin?” Bayan Finch, her kelimeyi sanki bir tiyatro oyununda rolünü sergiliyormuş gibi vurgulayarak tekrarladı. “Başka bir neden düşünemiyorum...”

“Hayır, fahişe değilim,” diye çıkıştı Cecilia, eğer onun geçen ay başına gelenleri bilseydi bu iğrenç kadının büyük olasılıkla şu an onunla ilgili aynı fikirde olmayacağını çok iyi biliyordu.

“Çünkü bir fahişeyle aynı odayı paylaşmayacağım.”

Cecilia birden kendini kaybetti. Kesinlikle kendini kaybetti. Erkek kardeşinin ölümü, derin kederi ve endişesi, Albay Stubbs’ın yalan söylediğinin ortaya çıkması... Hepsinin karşısında, her şeye rağmen kendisine hâkim olup soğukkanlılığını korumuştur. Seveceği tek erkekten ayrılırken bile dağılmamayı başarmıştı. Üstelik şu anda aralarına lanet olası bir okyanus giriyordu ve muhtemelen ondan nefret ediyordu. Bütün bunları yaşarken bu korkunç sefil kadın kalkmış ona *fahişe* mi diyordu?

Merdivenden atladı, Bayan Finch’e doğru yürüdü ve onu yakasından kavradı.

“Bu sabah ne tür bir zehir yuttuğunu bilmiyorum,” diye bağırdı, “onu kime kusarsan kus ama bana kusamazsın, bu numaraların bana sökmez. Ben bu kamaranın yarısı için

yeterince fazla para ödedim ve karşılığında bir nebze nezaket ve terbiye bekliyorum.”

“Terbiye! Valizi bile olmayan bir kadına mı terbiyeli olacağım?”

“Bu ne şimdi ne diyorsun yani, iblis kılıklı?”

Bayan Finch kollarını havaya kaldırıp Azrail gibi ciyakladı. “Bak şimdi de şeytanın adını çağırıyorsun!”

Ah. Yüce Tanrım. Cecilia cehenneme girmişti. Artık emindi. Belki de Edward’a yalan söylemesinin bedeliydi bu. Bu şirret kadınla üç hafta... Belki de bir ay...

“Seninle bir kamarayı paylaşmayı reddediyorum!” diye bağırды Bayan Finch.

“Bu dileğini yerine getirmekten başka bir şey istemediğime seni temin ederim ama...”

O sırada kapının vurulduğu duyuldu.

“Umarım kaptan gelmiştir,” dedi kadın. “Muhtemelen çılgılık attığını duymuştur.”

Cecilia ona iğrenerek baktı. “Kaptan neden buraya gelsin ki?” Kamarada bir lomboz yoktu ama geminin hareket edip çoktan limandan ayrılmış olduğunu anlayabiliyordu. Kaldı ki kaptanın bir kadın kavgasına hakemlik yapmaktan daha önemli işleri vardı elbette.

Çok geçmeden ahşap kapının üzerine parmak boğumuyla vurulan ince vuruşların yerini bir yumruk sesi aldı. Ardından sinirli bir sesin içeriye seslendiği duyuldu. “Kapıyı aç!”

Bu Cecilia’nın çok iyi tanıdığı bir sestti.

Birden beti benzi attı. Kanının çekildiğini hissetti. Kamaranın zangır zangır titreyen kapısına doğru dönerken şoktan ağzı açık kaldı.

“Aç şu lanet kapıyı, Cecilia!”

Bayan Finch’in nefesi kesildi ve Cecilia’ya bakmak için döndü. “Bu kaptan değil.”

“Hayır...”

“Kim? Kim olduğunu biliyor musun? Bize saldırmak için gelmiş olabilir. Aman Tanrım, Aman Tanrım...” Bayan Finch, Cecilia’nın arkasına saklanırken şaşkıncu bir çeviklikle hareket ediyordu ve Cecilia’yı kapıdan içeri gireceğini düşündüğü canavar için bir kalkan olarak kullanıyordu.

Cecilia sersemlemiş bir sesle, “Bize saldırmayacak,” dedi. Kadını sakinleştirmek için bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu... Bayan Finch’in korkudan silkinip kapıyı açmasını istiyordu...ama kadın donakalmıştı. Başlarına gelen bu tuhaf olayın nedenini anlamaya çalışıyordu.

Edward buradaydı. Gemide. *Limandan ayrılan gemide.*

“Aman Tanrım,” diye nefesini tuttu Cecilia.

“Ah, endişelenmek şimdi mi aklına geldi?” diye tersledi Bayan Finch.

Gemi çoktan kalkmıştı, hareket hâlindeydi. Şu an yola devam ediyordu. Cecilia, güverte boyunca ilerlerken mürettebatın demirleme yerlerinden kalın halatları çekip çözmesini izlemişti. Körfez boyunca ve Atlantik’e doğru yola çıkarken aşına olduğu yalpalama ve sallantıyı tanıdı, rih-timden uzaklaştıklarını hissetmişti.

Edward gemideydi. Ve kıyıya yüzerek geri dönmesi mümkün olmadığından, bu, görevinden istifa ettiği anlamına geliyordu ve...

Kapı şu an daha şiddetli vurulmaya başlamıştı, bu defa çok daha yüksek sesle.

“Hemen aç şu kapıyı, yoksa yemin ederim kıracağım!”

Bayan Finch onun iffetiyle ilgili bir şeyler sızlandı. Ve Cecilia sonunda Edward’ın adını fısıldadı.

“Onu tanıyor musun?” diye onu suçladı Bayan Finch.

“Evet, o benim...” Nesiydi? Kocası değildi.

“Tamam, tamam, her neyse, kapıyı aç bari.” Bayan Finch onu sertçe kapıya doğru itti ve bu itişle Cecilia birden

uzak duvara yuvarlanacak kadar hazırlıksız yakalandı. “Ama içeri alma,” diye bağırdı kadın. “Burada bir erkek olmayacak. Dışarı çıkar ve sen...” Parmaklarıyla sanki önünde duran bir piyanoyu çalar gibi tiksindirici hareketler yaptı. “Sen *ilgilen*,” diye bitirdi sonunda. “Ve bu işi başka bir yerde yap.”

“Cecilia!” diye bağırdı Edward.

“Kapıyı kıracak!” diye çığlık attı Bayan Finch. “Acele et!”

“Ediyorum!”

Kamara sadece sekiz fit genişliğindeydi. Acele etmek pek bir şeyi değiştirmezdi. Cecilia kapıya gitti ve parmaklarını sürgü kilidine koydu.

Ve birden dondu.

“Daha neyi bekliyorsun?” diye sordu Bayan Finch.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Cecilia.

Edward buradaydı. Onu takip etmişti. Bu ne demek oluyordu?

“**CECILIA!**”

Kapıyı açtı ve kutsal bir an gibi zaman durdu. Onun eşikte durduğunu görünce bayılacak gibi oldu, Edward’ın yumruklu eli hâlâ kapıya vurmak için havadaydı. Şapka takmıyordu ve saçları feci şekilde dağılmış, karışmıştı.

Çok...vahşi...görünüyordu.

“Üniformanı giymişsin,” dedi Cecilia aptallaşmış bir hâlde.

“Sen var ya sen,” dedi Edward parmağıyla onu dürterek, “başın büyük belada.”

Bayan Finch neşeli şekilde soludu. “Tutuklayacak mısın onu?”

Edward bakışlarını oldukça uzun bir süre kuşkuyla Cecilia’nın üzerinde tuttuktan sonra diğer tarafa döndü. “Ne?”

Bayan Finch, "Onu tutuklayacak mısın?" diye tekrarlar-
larken koşup Cecilia'nın arkasına saklandı hemen. "Bence
o..."

Cecilia kadının kaburgalarına dirsek attı. İyiliği için.
Eğer Bayan Finch Edward'ın önünde ona fahişe diyecek
olursa Edward'ın nasıl tepki vereceğini kestirmek mümkün
değildi.

Edward, Bayan Finch'e sabırsız bir bakış fırlattı. "Kim
bu?" diye sordu.

"Asıl *sen* kimsin?" diye karşılık verdi Bayan Finch.

Edward başını Cecilia'ya doğru salladı. "Kocasıyım."

Cecilia itiraz etmeye çalıştı. "Hayır, sen..."

"Olacağım," diye homurdandı.

"Bu son derece çarpık bir ilişki," dedi Bayan Finch bur-
nunu çekerek.

Cecilia arkasını döndü. "Lütfen geri çekilir misin?" diye
tısladı.

"İyi!" dedi Bayan Finch bir hışımla. Ve ranzasına üç
adımda ulaşip yaşına göre harika bir gösteri yaptı.

Edward başını yaşlı kadına doğru eğdi. "Bu kadın senin
arkadaşın mı?"

"Hayır," dedi Cecilia ısrarla.

"Kesinlikle hayır," dedi Bayan Finch.

Cecilia, Edward'a dönmeden önce ona sinirli bir bakış
attı. "Mektubumu almadın mı?"

"Elbette aldım. Yoksa neden burada olayım ki?"

"Ama hangi gemi olduğunu söylemedim..."

"Bunu tahmin etmek o kadar da zor olmadı."

"Ama senin...senin görevin..." Cecilia doğru ve düzgün
kelimeler bulmak için çabaladı. O Majestelerinin Ordusun-
da bir subaydı. Görevini terk edip izinsiz bir yere gidemez-
di. Bu durumda askeri mahkemeye çıkarılacaktı. Tanrım,
asılabilir miydi? Subayları firar ettikleri için asmazlardı,

değil mi? Ve özellikle Rokesbyler gibi soylu ve tanınmış ailelerden gelenleri kesinlikle asmazlardı.

“Albay Stubbs’la sorunları halletmek için yeterli zamanım oldu,” dedi kısaca Edward sert bir sesle. “Az önce.”

“Ben...ben ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Edward Cecilia’yı kolundan kavradı. “Bana bir şey söyle,” dedi çok alçak bir sesle.

Cecilia bir an için nefes alamadı.

Sonra omzunun üzerinden, olayları büyük bir ilgiyle izleyen Bayan Finch’e baktı. “Biraz mahremiyete ihtiyacımız var, bize biraz izin verir misin?”

“Bu benim kamaram,” dedi kadın. “Mahremiyet istiyorsanız, bunun için başka bir yer bulmanız gerekecek.”

“Ah, Tanrı aşkına,” diye patladı Cecilia, içi nefret dolu kadınla yüz yüze gelmek için onun etrafında dönerek, “sanırım taş kesilmiş yüreğinde bana bir dakika görüşme yapmaya izin verecek kadar nezaket kırıntısı vardır...” sözlerinin ardından yutkundu, boğazı kurumuştı. “Onunla,” dedi kadın sonunda, başını Edward’a doğru çevirerek.

“Onunla evli misin?” Bayan Finch ciddi bir şekilde sordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Cecilia ama Edward aynı anda “Evet” dediği için bu pek kadının ilgisini çekmedi.

Bayan Finch boncuk gibi bakışlarını birinden diğerine çevirdi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve kaşları iki sivri kavis hâline geldi. “Kaptanı çağıracağım,” dedi.

“Git çağır,” dedi Edward, onu neredeyse kapıdan dışarı iterek.

Bayan Finch tökezleyerek koridora çıkarken keskin bir çığlık attı ama söyleyecek başka bir şeyi varsa bile Edward kapıyı suratına çarptığında sözü kesildi.

Ve kapıyı kilitledi.

Bölüm 22

Seni bulmaya geliyorum.

CECILIA HARCOURT'TAN
ERKEK KARDEŞİ THOMAS'A
(HIÇ ALINMAMIŞ BİR MEKTUP)

Edward'ın keyfi hiç yerinde değildi. Bir adamın hayatını kökünden söküp başka bir kıtaya kaçması için genellikle üç saatten fazla bir süreye ihtiyacı vardı. Hemen valizini toplayıp tamamen New York'tan ayrılma iznini almak için zar zor zamanı olmuştu.

Rıhtıma vardığında, *Rhiannon*'un mürettebatı ayrılmaya hazırlanıyordu. Edward gemiye binmek için neredeyse suyun üzerinden atlamak zorunda kalmıştı ve kendisini geminin içine attığında kaptanın ikinci komutanının önüne albayın aceleyle yazılı emrini itmeseydi, büyük olasılıkla gemiden zorla çıkarılırdı. Kaptan adamına onun için barınacağı bir kamara veya güvenli bir yer bulunmasını emretmişti.

Güvertede bir yer bile olabilirdi. Ancak Kaptanın adamı, yedek bir hamakları olduğundan bile emin olmadığını söylemişti.

Önemli değildi. Edward'ın bir odaya ihtiyacı yoktu. Sahip olduğu tek şey sırtındaki giysiler, cebindeki birkaç pound idi...

Bir de sabrının saklı olduğu yerde büyük bir kara delik açılmıştı.

Ve Cecilia'nın kamarasının kapısı açıldığında...

Edward onu gördüğünde rahatladığını düşünebilirdi. Duygularının derinliği ve bütün bir öğleden sonra boyunca yaşadığı panik göz önüne alındığında, ona hayretle bakan o güzel deniz köpüğü gözleri görünce rahatlayarak gevşeyeceğini düşünebilirdi.

Ama hayır.

Onu boğmamak için yapabileceği tek şey kendisine zor da olsa hâkim olmaktı.

"Neden buradasın?" dedi Cecilia sonunda kahrolası Bayan Finch'i odadan çıkardıktan sonra ona fısıldayarak.

Edward bir an öylece baktı. "Cidden bunu bana soruyor olamazsın."

"Ben..."

"Sen beni terk ettin."

Cecilia reddederek başını iki yana salladı. "Ben seni rahat bıraktım."

Edward bunun üzerine öfkeyle homurdandı. "Sen beni bir yıldan fazla bir süredir kilitli tutuyorsun."

"Ne?" Tepkisini sözlerden ziyade davranışlarıyla vermişti ama Edward bunu açıklama olarak kabul etmek istemiyordu. Arkasını döndü, elini saçlarının arasından geçirirken nefesi kesik kesikti. Lanet olsun, şapkasını bile takmamıştı. Bu nasıl olmuştu? Giymeyi mi unutmuştu? Gemiye koşarken uçup gitmiş miydi?

Tanrı'nın belası bu kadın elini kolunu bağlamıştı. Kendini öylesine kaybetmişti ki, valizinin gemiye çıkıp çıkmadığından bile emin değildi. Tek bildiği, iç çamaşırlarını bile değiştirmeden bir aylık bir yolculuğa çıktığıydı.

"Edward?" Sesi arkasından geldi, kısık ve tereddütlüydü.

"Hamile misin?" diye sordu Edward.

“Ne?”

Edward arkasını döndü ve daha da kesin bir dille tekrar söyledi. “Hamile misin?”

“Hayır!” Cecilia bu soru karşısında neredeyse çıldırmış gibi başını iki yana salladı. “Sana hamile olmadığımı söylemiştim.”

“Bilmiyordum, yani...” Durdu. Konuşmayı kesti.

“Neyi bilmiyordun?”

Ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Söylemek üzere olduğu şey buydu. Aslında doğru değildi. Güveniyordu. En azından bu konuda. Hayır, özellikle bu konuda. Onu bu çelişkiye iten içgüdüsüydü, sözünü sorgulamaya iten buydu...omzunda asılı duran, her an ona saldırmak isteyen bir şeytandan başka bir şey değildi. Onu yaralamak için.

Çünkü Cecilia onu *incitmişti*. Yalan söylediği için değil... Cecilia, eğer ona anlatmış olsaydı, Edward’ın bütün bunların nasıl olduğunu anlayabileceğini biliyor olmalıydı. Ama emin olamamıştı. Ona güvenmemişti. Kaçmanın en doğru şey olduğunu nasıl düşünebilirdi? Onun *umursamadığını* nasıl düşünebilirdi?

“Karnımda bir bebek taşıyorum,” dedi, neredeyse bir fısıltı gibi, sesinde artık bunu anlaması gerektiğini vurgulayan bir telaş vardı ve oldukça alçak bir sesle. “Sana yemin ederim. Böyle bir şey hakkında sana yalan söylemem.”

“Söylemez misin?” Görünüşe göre duyduğu öfkeden dolayı sesi iblis gibi çıkıyordu.

“Yemin ederim,” dedi Cecilia tekrar. “Sana bunu yapmam.”

“Ama *bunu* yaptın?”

“Bunu derken?” Cecilia tekrarlardı.

Edward ona doğru bir adım attı, hâlâ öfkeden köpürüyordu. “Beni terk ettin. Hem de tek kelime etmeden.”

“Sana bir mektup yazdım!”

“Kıtayı terk etmeden önce.”

“Ama ben...”

“Kaçtın.”

“Hayır!” diye bağırdı. “Hayır, kaçmadım. Ben...”

“Ama şu an bir gemidesin,” diye patladı Edward. “Bu kaçışının kesin bir kanıtıdır.”

“Senin için yaptım!”

Cecilia’nın sesi o kadar yüksek, o kadar keskin bir kederle doluydu ki bir an için sustu. Neredeyse kırılğan görünüyordu, kolları iki yanına yapışmıştı, elleri çaresiz küçük yumruklar hâlindeydi.

“Senin için yaptım,” dedi bu defa daha yumuşak bir sesle.

Edward buna inanmadığını belirtmek için başını iki yana salladı. “Öyleyse istediğimin bu olup olmadığını anlamak için beni çok iyi avutman gerekirdi.”

“Eğer kalsaydım,” dedi, umutsuzca derdini karşısındaki kişiye anlatmaya çalışan birinin ağır ritmiyle, “benimle evlenmekte ısrar edecektin.”

“Evet, edecektim.”

“Sence istediğim bu muydu?” diye bağırdı Cecilia. “Sen yokken gizlice kaçmak çok mu *hoşuma gitti* sanıyorsun? Seni doğru bildiğin şeyi yapmaktan kurtardım!”

“Yüreğinin sesini dinlemeliydin,” diye bağırdı Edward. “Yani bunu yaparak beni gerçekten doğru bildiğim şeyi yapmaktan kurtardığını mı sanıyorsun? Böylece bunu yapmaktan vazgeçip başka bir şey yapmak isteyeceğimi nasıl düşünebildin? Beni hiç mi tanıyamadın?”

“Edward ben...”

“Eğer doğru olan buysa,” diye çıkıştı Edward, “o zaman yapmalıyım.”

“Edward, lütfen, bana inanmalısın. Hafızanı geri kazandığında anlayacaksın...”

“Ben hafızamı günler önce geri kazandım,” diye araya girdi.

Cecilia birden dondu.

Ama bundan çok memnun olup çılgınlık atacak bir adam değildi, asil bir adamdı.

“Ne?” dedi Cecilia sonunda.

“Ben...”

“Bana neden söylemedin?” Cecilia’nın sesi sakindi, tehlikeli derecede sakindi.

“Thomas’ı yeni öğrenmiştik.”

“Bana neden söylemedin?”

“Çünkü *acı* çekiyordun...”

Cecilia onun omzuna bir yumruk indirdi. “Bunu benden nasıl saklarsın?”

“Çünkü kızgındım!” diye bağırdı. “Senden bir şey saklamaya hakkım yok mu?”

Cecilia birden geriledi ve kollarını bedenine doladı. İstirabı açık bir şekilde gözle görülebiliyordu, Edward ona doğru hamle yapmaktan kendini alamadı, işaret parmağını köprücük kemiğine sertçe vurdu. “Sana o kadar öfkeliydim ki, önümü doğru dürüst göremiyordum. Ama hep doğru olanı yapmaktan söz eden biri olarak, erkek kardeşin için yas tutman için birkaç gün geçtikten sonra seninle yüzleşmeyi beklememin daha iyi olacağını düşündüm.”

Cecilia’nın gözleri irileşti, dudakları titredi ve duruşu bir şekilde gergin ve aynı zamanda gevşekti... Bu hâli, Edward’ın aklına yıllar önce babasıyla avlanırken az daha vuracağı bir geyiği getirdi. İçlerinden biri bir dala basmış ve hayvanın büyük kulakları hemen dikleşmişti. Ama kaçmamıştı, öylece kalakalmıştı. Hiç hareket etmemişti. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada öylece durmuştu ve Edward varlığının onu orada beklediğine, tesadüfen karşısına çıkmış olmasına dair tuhaf bir duygu hissetmişti.

Ve vurmamıştı. Bunu yapacak gücü kendinde bulamamıştı.

Ve şimdi...

Omzundaki şeytanın sessizce uzaklaştığını hissetti.

“Kalmalıydın,” dedi sessizce. “Bana gerçeği söylemeliydin.”

“Korktum.”

Edward şaşırdı. “Benden mi?”

“Hayır!” Bakışları aşağı kaydı ama Edward onun fısıltısını duydu, “Kendimden.”

Ama Edward ona ne demek istediğini sormadan önce, Cecilia titreyerek yutkundu ve “Benimle evlenmek zorunda değilsin,” dedi.

Hâlâ bunun mümkün olduğunu *düşündüğüne* inanamıyordu.

“Ah, değil miyim?”

“Seni zorla kendime bağlayacak değilim,” dedi yarı şaka yarı ciddi. “Ortada seni bunu yapmaya zorlayan bir durum yok.”

“Yok mu?” Cecilia’ya doğru bir adım attı çünkü aralarındaki mesafeyi ortadan kaldıralı çok olmuştu ama onun gözlerinde ne gördüğünü anlayınca olduğu yerde durdu.

Keder.

Dayanılmaz derecede üzgün görünüyordu. Bu Edward’ı *mahvetti*.

“Çünkü sen başka birini seviyorsun,” diye fısıldadı Cecilia.

Dur bir dakika... Ne?

Edward’ın bunu yüksek sesle söylemediğini anlaması biraz zaman aldı. Bu kız kafayı mı yemişti? “Ne saçmalıyorsun?”

“Billie Bridgerton. Onunla evlenmen gerekiyor. Hatırladığını sanmıyorum ama...”

“Ben Billie’ye âşık değilim,” diye sözünü kesti. Elini saçlarının arasından geçirdi, sonra yüzünü duvara dönerken bir hayal kırıklığı çılgılığı attı. Aman Tanrım, *tüm bunlar* bununla mı ilgiliydi? Kapı komşusu için miydi?

Ve sonra Cecilia dedi ki...o *gerçekten* dedi ki, “Emin misin?”

“Elbette eminim.” diye karşılık verdi. “Onunla asla evlenmeyeceğim.”

“Hayır, sanırım evleneceksin,” dedi Cecilia. “Hafızanı tam olarak geri kazandığını sanmıyorum ama mektuplarında böyle söylüyordun. Ya da en azından Thomas öyle söyledi. Sonra vaftiz annen de öyle söyledi...”

“Ne?” diye etrafta dönmeye başladı. “Margaret Teyzeyle ne zaman konuştunuz ki?”

“Bugün. Ama ben...”

“Seni bulmak için özel olarak aramaya mı çıkmış yani?” Tanrı aşkına, eğer vaftiz annesi Cecilia’ya herhangi bir şekilde hakaret etmişse...

“Hayır. Tamamen tesadüftü. Seni görmeye gelmişti. Ben de biletimi almak için oradan çıkmak üzereydim...”

Edward homurdandı.

Cecilia bir adım geriledi. Daha doğrusu bunu yapmayı denedi. Ama ranzanın kenarına dayanmış olduğunu unutmuştu.

“Onunla oturmamanın kabalık olacağını düşündüm,” dedi Cecilia. “Ama doğrusu bir otelde ev sahibesi rolünü oynamanın çok tuhaf olduğunu söylemeliyim.”

Edward bir an hareketsiz kaldı, sonra şaşkınlıkla dudaklarında bir gülümseme belirdiğini hissetti. “Tanrım, bunu görmeyi çok isterdim.”

Cecilia ona yan yan bir bakış attı. “Yaşarken değilse de şimdi düşününce biraz komik.”

“Eminim.”

“O korkunç bir kadın.”

“O...”

“Benim vaftiz annem bizim cemaatin tatlı kaçığı olarak görülen yaşlı bir kadındı,” diye mırıldandı Cecilia. “Doğum günümde bana her yıl çorap örerdi.”

Edward bunu bir an düşündü. “Margaret Tryon’un hayatında bir çift çorap örmediğinden oldukça eminim.”

“Deneseydi, muhtemelen gülünç derecede yetenekli olurdu,” demeden önce Cecilia’nın boğazında küçük bir homurdanma sesi oluştu.

Edward başını salladı, gülümsemesi şimdi gözlerine ulaşmıştı. “Muhtemelen.” Ranzaya oturması için Cecilia’yı hafifçe dürttü. Sonra da yanına oturdu. “Seninle evleneceğimi biliyorsun,” dedi. “Aksini yapacağımı düşündüğüne inanamıyorum.”

“Elbette ben de zaten benimle evlenmek için ısrar edeceğimi biliyordum,” dedi. “Bu yüzden seni terk ettim. Yani böylece benimle evlenmek *zorunda* kalmayacaktın.”

“Bu çok gülünç...”

Cecilia onu susturmak için elini omzuna koydu. “Evli olmadığımızı düşünseydin beni asla yatağa atmazdın.”

Edward aksini iddia etmedi.

Cecilia hüznü bir şekilde başını iki yana salladı. “Gerçek olmayan sebeplerle yattın benimle.”

Edward gülmemeye çalıştı ama güldü ve saniyeler sonra ranza onun neşeli kahkahalarıyla sarsılıyordu.

“Gülüyor musun?” diye sordu Cecilia.

Sorusu başka bir neşeli kahkaha dalgasını başlatırken Edward karnını tutarak başını salladı. “Asıl sen gerçek olmayan sebeplerle benimle yattın,” diye kıkırdadı.

Cecilia hoşnutsuz bir şekilde kaşlarını çattı. “Pekâlâ da öyle yaptın.”

“Belki, ama kimin umurunda?” Edward dirseğiyle onu samimi bir şekilde dürttü. “Evleniyoruz.”

“Ama Billie...”

Edward onu omuzlarından sıkıca kavradı. “Son kez söylüyorum, Billie’yle evlenmek istemiyorum. *Seninle* evlenmek istiyorum.”

“Ama...”

“Seni seviyorum küçük aptal. Sana yıllardır âşığım.”

Belki biraz fazla kendinden geçmişti ama Cecilia kalp atışlarını Edward’ın duyduğuna yemin edebilirdi. “Ama beni tanımıyorsun,” diye fısıldadı.

“Seni tanıyordum,” dedi. Elini aldı ve dudaklarına götürdü. “Seni senden daha iyi tanıyordum...” Bir an duraksadı, duygularını toplamak için zamana ihtiyacı vardı. “Mektuplarını kaç kez okuduğum hakkında bir fikrin var mı?”

Cecilia başını iki yana salladı.

“Her mektubunun...Tanrım, Cecilia, benim için ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrin yok. Üstelik bana yazılmadıkları hâlde...”

“Sana yazılmışlardı,” dedi yumuşak bir sesle.

Edward sessizleşti, ama gözleri onun gözlerini bulduğunda sessizce ona ne demek istediğini sordu.

“Thomas’a her yazdığımda seni de düşünüyordum. Ben...” diyerek yutkundu ve içerdeki ışık kızardığını göremeyecek kadar loş olmasına rağmen, yüzünün pembeleştiğini biliyordu. “Her seferinde kendime kızdım.”

Edward onun yanağına dokundu. “Neden gülüyorsun?”

“Gülmüyorum. Ben...peki, belki gülüyorum, ama aslında bunun nedeni utanmış olmam. Hiç tanımadığım bir adamı özlerken kendimi çok aptal hissettim.”

“Benden daha aptal olamazsın,” dedi ve paltosunun cebine uzandı. “Sana bir itirafım var.”

Cecilia onun avcundakini görmek için parmaklarını açmasını bekledi. Bir resim...*onun* resmi... Avucunun içindeydi. Nefesi kesildi ve gözleri onunkilerle buluştu. "Ama, nasıl yani?"

"Albay Stubbs benden Thomas'ın valizini incelememi istediğinde," dedi açıkça, "çaldım." Ona daha sonra Thomas'ın almasını istediğini söyleyecekti. Zaten önemli değildi, cebine koyduğunda bunu bilmiyordu.

Cecilia'nın gözleri küçük resimden onun yüzüne gitti ve tekrar geri döndü.

Edward onun çenesine dokunup gözlerinin içine baktı. "Daha önce hiçbir şey çalmadım, biliyorsun."

"Hayır," dedi hayretle mırıldanarak, "doğrusu bunu yaptığını düşünemiyorum."

"Ama bu..." Resmi avucunun içine bastırdı. "Bu onsuz yapamayacağım bir şey"

"Bu sadece bir portre."

"Sevdiğim kadının portresi."

"Beni seviyorsun," diye fısıldadı Cecilia ve ona inanamaması için kaç kez söylemesi gerektiğini merak etti. "Beni *seviyorsun*."

"Hem de deli gibi," diye itiraf etti Edward.

Elindeki resme baktı. "Ama bana benzemiyor bile," dedi.

"Biliyorum," dedi titreyen elini uzatıp saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve iri avcunu yanağına dayadı. "Sen çok daha güzelsin," diye fısıldadı.

"Sana yalan söyledim."

"Umurumda değil."

"Bence umurunda."

"Bana zarar vermek için mi söyledin?"

"Hayır, elbette hayır. Ben sadece..."

"Beni kandırmak mı istedin..."

“Hayır!”

Edward omuz silkti. “Dediğim gibi, umurumda değil.”

Cecilia bir an için itiraz etmeyi bırakacak gibi oldu. Ama sonra dudakları tekrar aralandı, biraz nefes aldı ve Edward onun saçmalıklarına bir son vermenin zamanının geldiğini anladı.

Ve öptü.

Ama çok uzun süre değil. Öpücükleriyle onu büyülemek istese de daha önemli başka bir sorun vardı. “Benimle evlenmek isteyip istemediğini açıkça söyleyebilirsin, bunu biliyorsun,” dedi.

Güldü. Hayır, yüzü mutluluktan parlıyordu. “Ben de seni seviyorum.”

Artık Edward’ın kalbinin tüm parçaları yerine oturmuştu. “Benimle evlenir misin? Ama gerçekten?”

Cecilia evet diyerek başını salladı. Sonra tekrar başını salladı, bu sefer daha hızlı. “Evet,” dedi. “Evet, ah evet!”

Ve Edward bir aksiyon adamı olduğu için ayağa kalktı, elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı.

“Şu an bir gemide olmamız çok iyi bir şey.”

Cecilia bir şey anlamadığını ve kafasının karıştığını belirten bir ses çıkardı ama ne yazık ki tanıdık bir çığlık tarafından sesi boğuldu.

“Bu senin arkadaşın mı?” dedi Edward ve gülerek kaşlarını kaldırdı.

“O benim arkadaşım değil,” diye yanıtladı Cecilia hemen.

“İşte burada içerdeler,” Bayan Finch’in tiz sesi duyuldu. “Sekiz numaralı kamarada.”

Kapıyı sert bir şekilde tıklattı ve ardından derin bir erkek sesi geldi. “Ben Kaptan Wolverton. Bir sorun mu var?”

Edward kapıyı açtı. “Özür dilerim efendim.”

Kaptanın yüzü karşısında tanıdık bir yüz görünce birden aydınlandı. "Yüzbaşı Rokesby!" diye haykırdı. "Bizimle yolculuk yaptığınızı bilmiyordum."

Bayan Finch ağzı açık kaldı. "Onu tanıyor musunuz?"

"Eton'da birlikteydik," dedi Kaptan.

"Mutlaka öyledir," diye kadının mırıldandığını duydu Cecilia.

Bayan Finch parmağıyla Cecilia'yı işaret ederek, "Bu adam ona saldırıyordu," dedi.

"Yüzbaşı Rokesby mi?" dedi kaptan, bariz bir şekilde buna inanmadığını belirterek.

"Hatta, neredeyse bana da saldırdı," diye burnunu çekti.

"Ah lütfen," diye gülerek kadınla alay etti Cecilia.

"Seni görmek ne güzel, Kenneth," dedi Edward, uzanıp kaptanın elini içten bir şekilde sıktı. "Size bir evlilik töreni yaptırabilir miyim?"

Kaptan Wolverton sırttı. "Şimdi mi?"

"Mümkün olan en kısa sürede."

"Yasal mı bu?" diye sordu Cecilia.

Edward bir bakış attı. "Şimdi dalga geçmenin sırası mı?"

"Benim gemimde olduğunuz sürece yasal," dedi Kaptan Wolverton. "Ama yine de karaya çıktığımızda yeniden bir tören yapmanızı tavsiye ederim."

"Bayan Finch şahidimiz olabilir," dedi Cecilia, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak müthiş bir çaba gösteriyordu.

"Neden, peki..." Bayan Finch bir saniye içinde yedi kez gözlerini kırptı. "Sanırım bundan onur duyacağım."

"Navigatörün de ikinci tanık olmasını sağlayacağız," dedi Kaptan Wolverton. "O bu tür şeyleri pek sever." Sonra Edward'a kesinlikle kardeşçe bir ifadeyle baktı. "Elbette benim kamaram senindir," dedi. "Ben başka yerde yatabilirim."

Edward ona...çok çok teşekkür etti...ve hepsi kamara-
dan dışarı çıktılar, güverteye doğru yola çıktılar ve oraya
geldiklerinde kaptan, bunun bir düğün için çok uygun bir
yer olduğu konusunda ısrar etti.

Ve gemi direğinin altında durduklarında, tüm ekip onla-
rı kutlamak için toplanmışken, Edward kaptana döndü ve
“Başlamadan önce bir soru...” dedi.

Açıkça eğlenen Kaptan Wolverton, ona sorusunu sor-
masını işaret etti.

“Önce gelini öpebilir miyim?”

Sonsöz

Cecilia Rokesby gergindi.
Düzelتيyorum, gerçekten gergindi.

Yaklaşık beş dakika sonra kocasının ailesiyle tanışacaktı.

Çok aristokrat bir ailesi vardı.

Ve onunla evlendiğini bilmiyorlardı.

Ama artık evlilikleri kesinlikle yasaldı. Cork Piskoposu ve Ross'un özel lisanslarıyla hızlı bir şekilde evlilikleri onaylanmıştı. Diğer bir deyişle onların evlilikleri artık yasal olarak daha bağlayıcı bir törene ihtiyaç duyan ilk gemi evliliği değildi. Piskoposun izniyle bir yığın evrak ve ruhsatın doldurulmasının ardından olay yeri olan gemide Yüzbaşı Wolvertton ve yerel başrahibin tanıklığı altında evlenmişlerdi.

Ondan sonra, o ve Edward doğruca Kent'e gitmeye karar vermişlerdi. Ailesi onu görmek için can atıyordu ve Derbys-hire'da kimsesi kalmamıştı. Evi Horace'a bırakmadan önce Marswell'e dönüp kişisel eşyalarını toplamak için yeterli zamanı olacaktı. Kuzeni, Thomas'ın ölümü teyit edilmeden hiçbir şey yapamazdı ve Cecilia ile Edward, İngiltere'de şu anda böyle bir teyidi yapabilecek tek insanlardı.

Böylece Horace, başlı başına çok güzel bir sanat olan sabrı öğrenmek zorunda kalacaktı.

Ama şimdi buradaydılar, Rokesbylerin atalarının evi olan Crake House'a arabayla gelmişlerdi. Edward bunu Cecilia'ya gelmeden çok ayrıntılı olarak anlatmıştı ve Cecilia

çok geniş, hatta uçsuz bucaksız denecek bir yerle karşılaşacağını biliyordu ama köşeyi döndüklerinde nefesini tutmaktan kendini alamadı.

Edward onun elini sıktı.

“Çok büyük!” dedi.

Arabanın tekerlekleri her dönüşünde aracın penceresinden giderek daha büyük görünen eve bakan Edward, dik-kati dağılmış bir şekilde gülümsedi.

O da gergindi, Cecilia fark etmişti. Elini sürekli istem dışı olarak kalçasına bacağına ve dudaklarının arasından görünen beyaz dişlerinin ışıltısından alt dudağını yediğini görebiliyordu.

İri, güçlü, yetenekli adam gergindi.

Bu onu daha da çok sevmesini sağladı.

Araba durdu ve Edward kimsenin onlara yardıma gelmesini beklemeden aşağı atladı. Sonra yanında oturan Cecilia’yı güvenli bir şekilde arabadan indirip elini kolunun üzerine koydu ve onu eve doğru götürdü.

“Henüz kimsenin çıkmamasına şaşırdım,” diye mırıldandı.

“Belki de kimse arabayı görmemiştir?”

Edward başını iki yana salladı. “Her zaman birileri vardır...”

Kapı açıldı ve bir uşak dışarı çıktı.

“Efendim?” dedi uşak ve Cecilia onun yeni olduğunu anladı, çünkü Edward’ın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Bütün aile evde mi?” diye sordu Edward.

“Evet efendim. Kimin aradığını söyleyeyim?”

“Edward. Onlara Edward’ın eve döndüğünü söyle.”

Uşak’ın gözleri büyüdü. Belli ki bunun *ne anlama* geldiğini bilecek kadar uzun süredir çalışıyordu. Evin içine doğru koştu. Cecilia gülümsemesini bastırdı. Hâlâ

gergindi. Düzeltiyorum, hâlâ çok gergindi ama bunda biraz da eğlenceli bir şey vardı. Bu şey onu biraz sersemletmişti.

“İçeride bekleyelim mi?” diye sordu Cecilia.

Edward tamam diyerek başını salladı ve böylece büyük fuayeye girdiler. Boştu, tek bir hizmetçisi bile yoktu, ta ki...

“Edward!”

Bu bir çılgıktı, yüksek tonda bir kadın çılgılığı. Her an gözyaşlarına boğulabilecek kadar mutlu birinden beklenebilecek bir sestti.

“Edward Edward Edward! Aman Tanrım, gerçekten sen olduğuna inanmıyorum!”

Siyah saçlı bir kadın merdivenlerden aşağı neredeyse uçar gibi inerken Cecilia’nın kaşları havaya kalktı. Kadın son basamakları tek bir sıçrayışta atmıştı ve ancak o zaman onun erkek pantolonu giymiş olduğunu gördü.

“Edward!” Kadın son bir çılgılla kendini Edward’ın kollarına attı ve ona Cecilia’nın gözlerinden yaş gelmesine yetecek kadar yoğun bir sevgiyle sarıldı.

“Ah, Edward,” dedi tekrar onun yanaklarına dokunarak, sanki kendisini gerçekten o olduğuna inandırmak istiyormuş gibi, “o kadar çaresizdik ki.”

“Billie?” dedi Edward.

Billie? Billie Bridgerton? Cecilia’nın birden kalbi sıkıştı. Aman tanrım. Bu korkunç olacaktı. Muhtemelen hâlâ Edward’ın onunla evleneceğini düşünüyordu. Gerçi Edward onunla hiçbir resmi anlaşma ve bağları olmadığını, Billie’nin de onunla evlenmek istemediğini söylemişti ama Cecilia, onun kalın kafalı bir erkek çocuğuna benzediğini düşünüyor ve evlenmeyeceklerini anlamak istemediğinden kuşkulanıyordu. Çünkü herhangi bir kadının onunla evlenmek istememesi imkânsız geliyordu, özellikle de doğduğundan beri kendisine ait olduğu söylenen biriyle?

“Seni görmek çok güzel,” dedi Edward, yanağına kardeşçe bir öpücük kondurarak, “ama senin burada ne işin var?”

Bunun üzerine Billie güldü. Gözyaşlarının arasından sulu bir kahkaha attı ama sonra neşesi duraksadı. “Bilmiyorsun,” dedi. “Tabii bilmiyorsun.”

“Neyi bilmiyorum?”

Sonra konuşmaya başka bir ses girdi. Bir erkek.

“Onunla evlendim.”

Edward dönüp etrafına bakındı. “George?”

Kardeşiydi. Bu çok belliydi. Saçları aynı kahverengi tonda değildi ama gözleri, akkor mavisi gözleri...o tabii ki bir Rokesby olmalıydı.

“Billie ile evlendin mi?” Edward hâlâ buna inanamamış görünüyordu... Dürüst olmak gerekirse, *çok* yeterince güçlü bir kelime sayılmazdı.

“Evlendim.” Cecilia’nın, Edward’ı kucaklamadan önce George’un ifadesini ölçmek için bir dakikadan az vakti olmasına rağmen George’un bundan dolayı gururlu görüldüğünü fark etmişti.

“Ama ama...”

Cecilia onu ilgiyle izledi. Edward’ın hâline gülmemek imkânsızdı. Burada bir hikâye vardı. Ve en önemlisi Billie Bridgerton’ın açıkça başka birine âşık olduğunu görünce biraz rahatlamıştı.

“Ama siz birbirinizden nefret edersiniz,” diye itiraz etti Edward.

“Birbirimizi sevdiğimiz kadar değil,” dedi Billie.

“Aman Tanrım. Sen ve Billie?” Edward bir ona bir diğerine baktı. “Emin misiniz?”

George kuru bir kahkahayla, “Nikah törenini oldukça net hatırlıyorum,” dedi ve başını Cecilia’ya doğru eğdi. “Bizi tanıştıracak mısın?”

Edward kolundan tutup George'a yaklaştırdı. "Karım," dedi bariz bir gururla. "Cecilia Rokesby."

"Önceki adın Harcourt muydu?" diye sordu Billie. "Bize yazan sendin! Oh, *teşekkür ederim*. Teşekkür ederim!"

Kollarını Cecilia'ya doladı ve ona öyle sıkı sarıldı ki, "Tekrar tekrar teşekkür ederim. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," derken Cecilia onun sesindeki samimiyeti duyabiliyordu.

"Annemle babam kasabadalar," dedi George. "Bir saat içinde dönerler."

Edward yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Mükemmel. Ya diğerleri?" diye sordu.

"Nicholas okulda," dedi Billie, "ve tabii ki Mary'nin de artık kendi evi var."

"Ya Andrew?"

Andrew. Üçüncü kardeşti. Edward, Cecilia'ya onun donanmada olduğunu söylemişti.

"Burada mı?" diye sordu Edward.

George, Cecilia'nın yorumlayamadığı bir ses çıkardı. Buna bir kıkırdama denebilirdi. Daha doğrusu eğer bu kadar özgürce çıkarılmamış olsaydı tuhaf bir teslimiyet olarak tanımlanabilirdi.

"Ona sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi söyleyeyim?" dedi Billie.

George derin bir nefes aldı. "Eh, ama şimdi *bu* oldukça büyük bir hikâye..."

SON

Sen bir savaş darbesiyle daldır-
derin uykunda ölümle kalım mücadelesi
verirken, ben, Cecilia Harcourt, ailemden
kalan tek ferdi, kardeşimi bulup iyileştirmek
için Atlantik'i aşıp bu savaş arenasına, New
York'a geldim. Ve kader karşıma kardeşimi
değil, seni çıkardı...

Kardeşimin silah arkadaşını, Edward
Rokesby'yi. Yaralı, bakıma muhtaç ve
yalnızdın.

Ya arkamı dönüp gidecek, kardeşimden
de umudu kesecektim. Ya da bir işe yarayacak,
hayatını kurtaracaktım. Ama senin gibi soylu birinin
yanına benim gibi sıradan birini yaklaştırmazlardı. Bazı
engelleri aşmak için gerçekliğin birtakım düzenlemelere
ihtiyacı vardı.

İşte küçük bir yalanın başlama hikâyesi...

İşte senin yalancılıktan karın olma hikâyem...

www.epsilonyayinevi.com

9 786254 143915